

LINCOLN CHILD

**INIMA
FURTUNII**

LINCOLN CHILD

**INIMA
FURTUNII**

editura rao

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a Bibliotecii Naționale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

LINCOLN CHILD
Deep Storm

Copyright © Lincoln Child, 2007

Această traducere e publicată prin înțelegere cu Doubleday, o filială a Knopf Doubleday Publishing Group, o divizie a Random House, Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

© Editura RAO 2012
Pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-585-3

PROLOG

PLATFORMA PETROLIERĂ STORM KING

ÎN LARGUL COASTEI GROENLANDEI

Era nevoie de un anumit tip de bărbat ca să lucreze cu instalațiile de foraj, își spuse Kevin Lindengood. Un bărbat scrântit la cap.

Stătea morocănos în fața consolei sale de monitorizare de la Centrul de control al forajului. Afară, dincolo de ferestrele armate, Marea Nordului era o vijelie de negru și alb. Spuma mării se ridica la suprafață, fremătând furioasă.

Însă Marea Nordului părea *permanent* furioasă. Nu conta că platforma petrolieră Storm King¹ se înălța mai bine de trei sute de metri deasupra apei: imensitatea oceanului făcea ca platforma să pară micuță, jucăria unui copil care putea fi măturată dintr-o clipă în alta.

– Starea godevilului²? întrebă John Wherry, coordonatorul platformei petroliere.

Lindengood privi la monitoare.

– Cinci cu cinci. Șaptezeci și unu negativ, și crește.

– Starea conductei?

– Toate valorile sunt în grafic. Totul pare în regulă.

¹ Regele Furtunii (în lb. engl., în orig.)

² Instalație de curățat conductele în interior (n.red.)

Privirea lui se ridică din nou spre ferestrele întunecate, pline de apă. Platforma Storm King era cea mai nordică turlă de foraj din câmpul de petrol Brent. Undeva în larg, la vreo sută de kilometri în nord, era uscatul sau ceea ce putea fi considerat uscat în acea zonă: Angmagssalik, Groenlanda. Cu toate că pe o zi ca aceea era greu de crezut că pe toată suprafața planetei mai era altceva în afară de ocean.

Da, era nevoie de bărbați scrântiți la cap să lucreze pe o platformă petrolieră (și, din păcate, *întotdeauna* erau doar bărbați – singurele femei care ajungeau vreodată pe platformă erau specialistele companiei în soluționarea conflictelor și în strategii motivaționale, care se asigurau că toți se adaptaseră perfect, apoi plecau cât puteau de repede). Toți bărbații păreau să-și fi adus propria rație de probleme nerezolvate, ticuri de personalitate sau nevroze cultivate cu drag. Ce altceva ar determina pe cineva să lucreze într-o cutie de metal suspendată pe scobitori de oțel deasupra unei mări înghețate? Fără să știe când putea apărea o furtună cumplită, care să-l zboare de acolo și să-l arunce pe tărâmul uitării? Tuturor le plăcea să pretindă că motivul era salariul mare, însă și pe uscat erau o mulțime de slujbe plătite aproape la fel de bine. Nu: adevărul era că toți veneau aici să scape de ceva sau – și mai înspăimântător – să scape *în* ceva.

Din terminalul său se auzi un semnal înfundat.

– Godevilul a curățat conducta numărul doi.

– Am înțeles, răspunse Wherry, coordonatorul platformei.

La terminalul de lângă Lindengood, Fred Hicks își trosni degetele, apoi apucă un joystick încorporat în consolă.

– Poziționez godevilul peste fanta trei a puțului.

Lindengood îi aruncă o privire. Hicks, inginerul de gardă, era un exemplu perfect. Hicks avea un iPod de primă generație pe care erau înregistrate doar cele treizeci și două de sonate pentru pian ale lui Beethoven. Le asculta constant, fără oprire, zi și noapte, când era de serviciu sau când avea liber, din nou și din nou. Și le fredona încet în timp ce le asculta, pe un ton nazal,

cu gura căscată. Lindengood le auzise pe toate și chiar le *învățase pe dinafară* pe toate – la fel ca toți ceilalți de pe platforma Storm King – forțați de mormăielile lui Hicks.

Însă nu era, își spusese Lindengood, metoda cea mai potrivită să te faci să apreciezi muzica.

– Godevil pe poziție deasupra numărului trei, spusese Hicks.

Își potrivea căștile în urechi și reluă fredonatul sonatei Waldstein.

– Coboară, spusese managerul de instalații.

– Am înțeles. Iar Lindengood se întoarse spre terminalul său.

Erau doar ei trei la Complexul de forare. De fapt, imensa turlă de foraj era, în întregime, ca un oraș fantomă în acea dimineață. Pompele erau tăcute, iar instalatorii, sondorii și cei care lucrau în turla de foraj se odihneau în camerele lor, se uitau la televiziunea prin satelit în sala echipajului sau se jucau ping-pong ori pinball. Era ultima zi din lună, ceea ce însemna că toată activitatea înceta complet, în timp ce godevilurile electromagnetice erau coborâte să curețe conductele.

Toate cele zece conducte de foraj.

Trecură zece minute, apoi douăzeci. Murmuratul lui Hicks își schimbă ritmul, dobândi un alt soi de insistență nazală: în mod cert, sonata Waldstein se sfârșise și începuse Hammerklavier.

Cu ochii pe ecran, Lindengood făcu un calcul mental. Fundul oceanului era la o adâncime de trei mii de metri. Și mai erau vreo trei sute și ceva până la câmpul de petrol propriu-zis. Vreo treizeci de mii de metri de conductă de curățat. Și, în calitate de inginer de producție, era treaba lui să mânuiască godevilul, în sus și în jos, din nou și din nou, sub ochiul vigilent al șefului general al platformei.

Viața era minunată.

Ca la un semnal, Wherry deschise gura.

– Starea godevilului?

– Două mii șase sute de metri și coboară încă. Odată ce godevilul va ajunge la capătul conductei a treia – care străpungea cel mai mult patul oceanului – se va opri, apoi va începe să

se târască din nou în sus, când avea să înceapă procesul lent și obositor al curățării și inspecției.

Lindengood îi aruncă o privire lui Wherry. Coordonatorul platformei era cea mai recentă ilustrare a teoriei sale despre acel anumit tip de bărbat. Omul fusese probabil bătut de prea multe ori în curtea școlii, pentru că avea o serioasă problemă de autoritate. De obicei, șefii de pe platformele petroliere erau reținuți și discreți. Își dădeau seama că viața pe platformă era dură și făceau ce puteau ca oamenilor să le fie mai ușor. Însă Wherry era un căpitan Bligh¹ autentic: nu era niciodată mulțumit de munca nimănui, le dădea ordine muncitorilor de linie și inginerilor juniori, făcându-le rapoarte scrise cu cea mai mică ocazie care se ivea. Singurul lucru care-i lipsea erau un baston și un...

Brusc, consola lui Hicks începu să bipăie rapid. Sub privirea lipsită de interes a lui Lindengood, Hicks se aplecă înainte și citi ecranul.

– Avem o problemă cu godevilul, spuse el, scoțându-și căștile din urechi și încruntându-se. A fost aruncat afară.

– Poftim? Wherry se îndreptă spre el să examineze ecranul de monitorizare. Era presiunea prea mare?

– Nu. Informațiile sunt distorsionate, n-am mai văzut așa ceva.

– Resetează, spuse coordonatorul platformei.

– Bine. Hicks reglă consola. Iată. A fost rejectat din nou.

– Din nou? Deja? „La naiba.“ Wherry se întoarse brusc spre Lindengood. Închide electromagnetul și fă un inventar de sistem.

Lindengood se supuse cu un oftat. Mai erau încă șapte puturi, iar dacă godevilul făcea deja figuri, Wherry sigur urma să aibă o criză...

Lindengood rămase nemișcat. „Nu se poate. E imposibil.“

¹ William Bligh (1754–1817) a fost căpitanul HMS Bounty și era renumit pentru duritatea cu care-și trata oamenii, ceea ce a determinat revolta lor, (n.red.)

Fără să-și ia ochii de pe ecran, întinse mâna și îl trase de mânecă pe Wherry.

– John.

– Ce e?

– Uită-te la senzori.

Coordonatorul veni lângă el și privi ecranul senzorului.

– Ce naiba? Parcă tocmai ți-am spus să oprești electro-magnetul.

– Și asta am făcut. E închis.

– Poftim?

– Vezi și singur, spuse Lindengood.

Gura i se uscase, iar în stomac avea o senzație ciudată.

Wherry privi mai atent contoarele.

– Atunci ce anume provoacă... Se opri brusc. Apoi, foarte încet, se îndreptă, devenind tot mai palid la lumina albastrie a ecranului cu catod rece. Oh, Dumnezeule...

DOUĂZECI DE LUNI
MAI TÂRZIU

Lui Peter Crane i se părea că arăta ca o barză: o barză albă uriașă care se înălța din apă pe picioare ridicol de grațioase. Însă când elicopterul se apropie, iar conturul îndepărtat prinse formă pe linia orizontului mării, asemănarea dispăru treptat. Picioarele deveniră mai robuste, apoi se transformară în piloni tubulari de oțel și beton precomprimat. Corpul central se dovedi a fi structură colosală, pe mai multe etaje, înțesată cu coșuri sau turbine și tivită cu bare. Iar obiectul subțire, ca un gât, de deasupra se transformă într-un ansamblu complex de macarale diverse, care se ridica la câteva zeci de metri deasupra suprastructurii.

Pilotul arată spre platforma de care se apropia și ridică două degete. Crane dădu din cap în semn că înțelegea.

Era un cer strălucitor și fără nori, iar Crane scrută oceanul strălucitor care se întindea în toate direcțiile. Se simțea obosit și dezorientat de acea călătorie: un zbor comercial de la Miami la New York, un charter privat Gulfstream G150 până la Reykjavik, apoi elicopterul. Însă oboseala nu-i diminuase curiozitatea profundă și din ce în ce mai mare.

Nu era de mirare că Amalgamated Shale își arătase interesul față de experiența sa specială: asta putea înțelege. Ceea ce îl surprinsese fusese graba cu care i se spusese să lase totul și să plece imediat spre platforma de foraj Storm King. Apoi faptul că, în mod destul de ciudat, sediul AmShale din Islanda era plin de tehnicieni și de ingineri în locul instalatorilor și al muncitorilor obișnuiți.

Apoi mai era ceva. Pilotul elicopterului nu era angajat AmShale. Purta o uniformă de marină – și o armă.

Când elicopterul coborî brusc spre una dintre laturile platformei, îndreptându-se către zona de aterizare, Crane își dădu seama pentru prima dată cât de mare era platforma petrolieră. Numai structura principală avea probabil vreo opt niveluri. Puntea superioară era acoperită de un labirint copleșitor de structuri modulare. Ici și acolo, bărbați în costume de protecție galbene verificau cuplajele și lucrau la echipamentul de pompare, arătând ca niște pitici lângă mașinăriile care-i înconjurau. Foarte, foarte departe, dedesubt, oceanul se învoldura și se frământa în jurul stâlpilor substructurii, unde platforma dispărea în adâncuri, coborând la sute de metri sub nivelul fundului mării.

Elicopterul încetini, se întoarse și coborî pe hexagonul verde al zonei de aterizare. Când Crane întinse mâna în spate după bagaje, observă pe cineva așteptând pe margine: o femeie înaltă și slabă într-o jachetă din material impermeabil. El îi mulțumi pilotului, deschise ușa pasagerului și ieși în aerul rece, aplecând instinctiv capul pe sub elicele care se învâteau.

Femeia întinse mâna când îl văzu apropiindu-se.

– Doctor Crane?

Crane îi strânse mâna.

– Da.

– Vă rog, urmați-mă.

Femeia se întoarse și îl conduse departe de pista de aterizare, coborând câteva trepte pe o scară, apoi de-a lungul unei pasarele de metal până la un chepeng care semăna cu un hublou de submarin. Nu se prezentă.

Un marinar în uniformă stătea de pază în fața chepengului, cu pușca lângă el. Dădu din cap când se apropiară, deschise chepengul, apoi îl închise și îl încuie în urma lor.

Dincolo de chepeng se întindea un coridor larg, bine luminat, încadrat pe ambele părți de uși deschise. Nu se auzea freamătul frenetic de turbine sau zgomotele de macarale. Mirosul de petrol, chiar dacă prezent, era slab, de parcă s-ar fi făcut eforturi să fie îndepărtat.

Crane o urmă pe femeie, cu bagajele atârinate pe umăr, privind curios în camerele pe lângă care trecea. Din nou se simțea îmboldit de curiozitate: vedea laboratoare pline de table albe și stații de lucru, centre de computere și de comunicații. Deasupra fusese liniște, dar acolo era o activitate intensă.

Crane se hotărî să pună întrebarea.

– Scafandrii sunt într-o cameră hiperbarică? întrebă el. Pot să îi văd acum?

– Pe aici, vă rog, repetă femeia.

Trecură de un colț, coborâră o scară și ajunseră într-un alt hol, chiar mai lat și mai lung decât primul. Camerele pe lângă care treceau erau mai spațioase: ateliere mecanice, puncte de depozitare pentru echipament de înaltă tehnologie pe care doctorul nu îl recunoștea. Crane se încruntă. Cu toate că Storm King semăna la exterior cu o platformă petrolieră, era clar că nu mai era folosită pentru extracția țițeiului.

Ce naiba se întâmplă aici?

– Ați adus din Islanda specialiști în circulația sângelui și plămâni? întrebă el.

Femeia nu răspunse, iar Crane ridică din umeri. Ajunsese atât de departe – mai putea avea răbdare câteva minute.

În față, femeia se oprise în fața unei uși cenușii de metal.

– Domnul Lassiter vă așteaptă, spuse ea.

„Lassiter?” își spuse Crane. Nu era un nume pe care să-l recunoască. Persoana care vorbise cu el la telefon și îl pusese la curent cu problema de pe platformă se numea Simon. Privi spre ușă. Pe ea era o etichetă pe care scria, cu litere albe pe plastic negru, *E. Lassiter, External Liaison*.

Crane se întoarse din nou către femeia în jachetă impermeabilă, însă aceasta deja se îndepărta pe coridor. El își schimbă bagajele pe umărul celălalt și bătu la ușă.

– Intră, se auzi o voce clară dinăuntru.

E. Lassiter era un bărbat înalt și slab, cu păr blond, tuns scurt. La intrarea lui Crane, se ridică, ieși de după birou și dădu mâna cu el. Nu purta uniformă militară, însă cu tunsoarea aceea și mișcările sale rapide și calculate ar fi putut fi soldat,

la fel de bine. Încăperea era mică și cu un aspect tot așa de eficient ca al proprietarului său. Biroul era aproape gol: pe el se afla doar un plic sigilat și un aparat digital pentru înregistrare.

– Puteți să vă lăsați acolo aparatura, spuse Lassiter, arătând spre un colț îndepărtat al camerei. Vă rog să vă așezați.

– Mulțumesc. Crane se așază pe scaunul oferit. Abia aștept să aud despre ce urgență este vorba. Însoțitoarea mea aici nu mi-a spus prea multe despre subiect.

– De fapt n-o voi face nici eu. Lassiter zâmbi scurt, un zâmbet care dispăru la fel de rapid pe cât apăruse. Va veni și acel moment. Treaba mea e să vă pun câteva întrebări.

Crane rumegă răspunsul.

– Vă rog, spuse el după o clipă.

Lassiter apăsă un buton al aparatului de înregistrat.

– Această înregistrare are loc pe data de 2 iunie. Aici suntem prezenți eu – Edward Lassiter – și doctorul Peter Crane. Locul este Stația de asistență și alimentare E.R.F. Lassiter aruncă o privire peste birou către Crane. Doctore Crane, sunteți conștient că perioada serviciului dumneavoastră aici nu poate fi fixată la o durată specifică?

– Da.

– Și înțelegeți că este interzis să spuneți ce veți vedea aici sau să vă povestiți acțiunile întreprinse la Bază?

– Da.

– Și sunteți de acord să semnați o declarație legală în acest sens?

– Da.

– Doctore Crane, ați fost arestat vreodată?

– Nu.

– V-ați născut cetățean al Statelor Unite sau sunteți cetățean naturalizat?

– M-am născut în New York City.

– Urmați vreun tratament medicamentos pentru vreo boală pe care o aveți acum?

– Nu.

– Consumați în exces și în mod regulat alcool sau droguri?

Crane era tot mai surprins de întrebări.

– Dacă cele șase cutii de bere băute în câte un weekend nu se consideră „exces“, atunci, nu.

Lassiter nu zâmbi.

– Doctore Crane, sunteți claustrofob?

– Nu.

Lassiter puse aparatul de înregistrat pe pauză. Apoi ridică plicul, îl deschise cu degetul, scoase câteva foi de hârtie și i le întinse pe masă.

– Vă rog să citiți și să semnați astea, spuse el, scoțând un stilou din buzunar și așezându-l lângă hârtii.

Crane le luă și începu să citească. Pe măsură ce citea, surpriza lui se transforma în neîncredere. Erau trei acorduri separate de respectare a confidențialității, apoi o declarație conform Legii secretului de stat și ceva care se numea Inițiativa de Cooperare Obligatorie. Toate erau documente oficiale ale guvernului Statelor Unite, toate trebuiau semnate și toate amenințau cu consecințe cumplite în caz că oricare dintre articolele lor era încălcat.

Crane lăsa jos documentele. Era conștient într-un fel foarte neconfortabil de privirea lui Lassiter ațintită asupra lui. Era prea mult. Poate că trebuia să-i mulțumească politicos lui Lassiter, apoi să se scuze și să se întoarcă în Florida.

Însă cum, exact, avea să facă asta? AmShale deja plătitise o grămadă de bani ca să-l trimită acolo. Elicopterul plecase. În termeni eufemistici, nu avea de lucru, era între proiecte de cercetare. Și, în plus, nu era genul care să respingă o provocare: cu atât mai mult una misterioasă ca aceea.

Luă stiloul și, fără să-și lase timp să se răzgândească, semnă toate documentele.

– Mulțumesc, spuse Lassiter. Porni din nou înregistrarea. Transcrierea va arăta că doctorul Crane a semnat formulele obligatorii. Apoi închise aparatul de înregistrat și se ridică în picioare. Doctore, dacă mă urmați, cred că vă voi oferi răspunsurile.

Ieșiră din birou și o luară pe coridor, printr-o zonă administrativă ca un labirint, pe lângă un lift și ajunseră apoi într-o bibliotecă bogat mobilată, ticsită cu cărți, reviste și stații de lucru cu computere. Lassiter îi făcu un semn spre o masă din capătul celălalt al camerei, pe care se afla doar un monitor de computer.

– O să vin să te iau, spuse el, apoi se întoarse pe călcăie și ieși din cameră.

Crane se așeză unde i se arătase, privind cum se închidea ușa în spatele lui Lassiter. Nu mai era nimeni altcineva în bibliotecă și începea să se întrebe ce se va întâmpla în continuare, când ecranul computerului clipi în fața lui. Pe monitor apărură chipul unui bărbat de aproape 70 de ani, cu părul cenușiu, foarte bronzat. „Vreun film de introducere“, își spuse Crane. Însă când chipul zâmbi direct spre el, își dădu seama că nu se afla în fața unui monitor de computer, ci a unui ecran de televiziune cu circuit închis, care avea o cameră minusculă încorporată.

– Bună ziua, doctore Crane, spuse bărbatul. Zâmbi, iar pe chipul său bonom apărură o mulțime de riduri. Mă numesc Howard Asher.

– Îmi pare bine, răspunse Crane către ecran.

– Sunt cercetătorul principal de la Serviciul Național al Océanelor. Ați auzit de el?

– Cumva este vorba despre departamentul de administrare a océanelor de la NOAA¹?

– Exact.

– Sunt puțin încurcat, doctore Asher – sunteți doctor, nu?

– Da. Dar spune-mi Howard.

– Howard. Ce legătură are Serviciul Național al Océanelor cu o platformă de petrol? Și unde este domnul Simon, persoana cu care am vorbit la telefon? Cel care a aranjat totul? A spus că va fi aici să mă întâmpine.

– De fapt, doctore Crane, nu există niciun domn Simon. Însă eu sunt aici și sunt fericit să vă explic ce pot.

¹ National Oceanic and Atmospheric Administration, agenție din cadrul Departamentului de comerț al SUA (n.red.)

Crane se încruntă.

– Mi s-a spus că au apărut probleme medicale în rândul scafandrilor care întrețin echipamentul subacvatic al platformei petroliere. Și acela era un neadevăr?

– Doar parțial. Chiar *au fost* multe neadevăruri și îmi pare rău pentru asta. Însă erau necesare. Trebuia să ne asigurăm. Vezi dumneata, discreția este absolut esențială în acest proiect. Pentru că, Peter – pot să îți spun Peter? – ce avem aici reprezintă descoperirea științifică și istorică a secolului.

– A secolului? repetă Crane, fără să-și poată stăpâni neîncrederea din voce.

– Ai dreptate să te îndoiești. Însă acesta nu e un neadevăr, Peter. Departe de asta. Totuși, este posibil ca denumirea de „descoperirea secolului” să nu fie tocmai exactă.

– Nici nu credeam asta, răspunse Crane.

– Ar fi trebuit să o numesc cea mai mare descoperire a *tuturor timpurilor*.

Crane se holbă la imaginea de pe ecran. Doctorul Asher îi zâmbea într-un fel prietenos, aproape patern. Însă zâmbetul său nu avea nimic care să-i sugereze că glumise.

– Peter, nu-ți puteam spune adevărul decât atunci când te aflai fizic aici, la Bază. Și nu înainte de a fi verificat complet. Am folosit timpul în care ai călătorit pentru a termina procesul. De fapt, încă mai există lucruri pe care nu ți le pot spune nici măcar acum.

Crane privi înapoi peste umăr. Biblioteca era pustie.

– De ce? Linia asta nu e sigură?

– Oh, ba da, e sigură. Însă trebuie întâi să avem certitudinea că ești dedicat în totalitate acestui proiect.

Crane așteptă fără să spună nimic.

– Puținul pe care ți-l pot spune acum este însă foarte secret. Chiar dacă vei refuza oferta noastră, încă ești legat prin toate acordurile de confidențialitate.

– Înțeleg, răspunse Crane.

– Prea bine. Asher ezită. Peter, platforma pe care te afli acum este suspendată pe ceva mai mult decât un câmp de petrol. Ceva mult mai mult de-atât.

– Și despre ce anume este vorba? întrebă Crane automat.

Asher zâmbi cu un aer misterios.

– E suficient să știi că sondorii de pe platformă au descoperit ceva cu aproape doi ani în urmă. Ceva atât de fantastic încât, peste noapte, platforma s-a oprit din extracțiile de petrol și și-a asumat un rol nou și complet secret.

– Lasă-mă să ghicesc. Nu-mi poți spune despre ce e vorba. Asher râse.

– Nu, nu încă. Însă e o descoperire atât de importantă, încât guvernul ar face orice, la propriu, să și-o adjudece.

– Să și-o adjudece?

– E îngropată pe fundul mării chiar sub platforma asta. Îți amintești că am numit asta cea mai mare descoperire a tuturor timpurilor? În esență, ce se întâmplă aici e o săpătură: o săpătură arheologică așa cum n-a mai fost alta. Și cu asta scriem istoria.

– Însă de ce trebuie ținută secret?

– Pentru că, dacă ceilalți ar afla ce am descoperit, vestea ar deveni, într-o clipă, subiect de primă pagină în toate ziarele din lume. În câteva ore, acest loc ar deveni o zonă de dezastru. Vreo șase guverne ar pretinde drept de proprietate, am fi invadați de ziariști și gură-cască. Descoperirea este, pur și simplu, mult prea importantă să fie pusă în pericol astfel.

Crane se lăsă în spate pe scaun, gândindu-se. Întreaga călătorie devenea aproape suprarrealistă. Planurile grăbite de zbor, platforma petrolieră care nu era tocmai o platformă, toate acele secrete... iar acum, figura aceea dintr-o cutie care îi vorbea despre o descoperire inimaginabil de importantă.

– Poți să crezi că sunt de modă veche, spuse el, însă m-aș simți mult mai bine dacă ți-ai face timp să ne vedem personal, să vorbim față în față.

– Peter, din păcate nu este atât de simplu. Însă, dacă te dedici proiectului, curând mă vei vedea.

– Nu înțeleg. Și de ce mă rog este atât de greu?

Asher chicoti din nou.

– Pentru că în clipa asta mă aflu la multe sute de metri sub tine.

Crane se holbă la ecran.

– Adică...

– Exact. Platforma petrolieră Storm King este doar o structură de sprijin, stația de realimentare. Adevărata acțiune se petrece mult dedesubt. De asta comunicăm video.

Crane rumegă o clipă informațiile.

– Ce se află acolo jos? Întrebă el încet.

– Imaginează-ți o stație uriașă de cercetare, înaltă pe zece niveluri, plină de echipamente și tehnologii de ultimă oră, toate amplasate pe fundul oceanului. Asta înseamnă BER – inima și sufletul celui mai extraordinar efort arheologic al tuturor timpurilor.

– BER?

– Baza de Explorare și Recuperare. Dar o denumim simplu Baza. Cei din armată – știi cât de impresionați sunt de denumirile țipătoare – o numesc Inima Furtunii.

– Am observat că sunt prezenți și militari. De ce e nevoie de ei?

– Aș putea să-ți spun că datorită faptului că Baza este proprietatea guvernului, pentru că SNO este un departament al guvernului. Și ar fi adevărat. Însă adevăratul motiv este că tehnologia pe care o folosim în proiectul de recuperare este, în mare măsură, secretă.

– Dar oamenii aceia pe care i-am văzut sus, care lucrau pe platformă?

– De fațadă, în mare parte. La urma urmei, trebuie să arătăm ca o platformă petrolieră funcțională.

– Și AmShale?

– Au fost plătiți extrem de bine să ne închirieze platforma, să funcționeze ca birou de recepție și să nu pună întrebări.

Crane se răsuci în scaun.

– Baza asta de care vorbești. Aici o să stau eu?

– Da. Acolo trăiesc și lucrează toți oamenii de știință din domeniul marinei, istoricii și inginerii. Peter, știi cât timp ai petrecut în medii subacvatice și cred că vei fi plăcut surprins. De fapt, cred că termenul mai potrivit ar fi „uimit“. Trebuie să vezi locul ca să mă crezi – Baza este un miracol al tehnologiei subacvatice.

– Dar de ce era nevoie de asta? Adică să se lucreze pe fundul mării. De ce operațiunea nu se poate coordona de la suprafață?

– Hm, *rămășițele* sunt îngropate prea adânc pentru cele mai multe submarine. În plus, eficiența acestora este extrem de scăzută. Crede-mă, după ce vei avea toate informațiile vei înțelege.

Crane dădu ușor din cap.

– Cred că mai rămâne o singură întrebare. De ce eu?

– Te rog, doctore Crane. Ești prea modest. Ai lucrat în armată, ai fost pe submarine și portavioane antiradar. Știi cum e să trăiești în spații închise, sub presiune. Și spun asta atât la propriu, cât și la figurat.

„A făcut ceva cercetări“, își spuse Crane.

– Ai terminat al doilea în promoția ta la Școala Medicală Mayo. Și, grație serviciului tău în marină, ești un medic care – între altele – este familiarizat cu afecțiunile scafandrilor și ale altor muncitori din mediul subacvatic.

– Deci *există* o problemă medicală.

– Desigur. Instalația a fost terminată cu două luni în urmă, iar proiectul de recuperare este în plină desfășurare. Însă, în ultimele zile, mai mulți dintre cei de pe Inima Furtunii au manifestat simptome neobișnuite.

– Boala de cheson? Narcoză cu nitrogen?

– Mai mult prima decât a doua. Să spunem că tu ai o calificare unică – atât ca medic, cât și ca fost lucrător pe submarin – pentru tratarea acestei afecțiuni.

– Și cât timp voi sta aici?

– Vei sta aici atât cât trebuie pentru a diagnostica și trata problema. Din câte cred eu, vei fi cu noi vreo două-trei săptămâni. Însă chiar dacă îi vei vindeca așa, ca prin minune, tot va trebui să rămâi la Bază minimum șase zile. Nu intru în detalii, însă, din cauza presiunii atmosferice uriașe la această adâncime, am dezvoltat un proces de aclimatizare unic. Avantajul este că le permite oamenilor să opereze la adâncime mult mai ușor decât în trecut. Dezavantajul este că procesul de intrare sau ieșire din stație este destul de îndelungat. Și, după cum îți imaginezi, nu îl putem grăbi.

– Îmi imaginez. Crane văzuse destule cazuri fatale de boli provocate de decompresie.

– De fapt, cam asta e tot. Mai puțin că, desigur, trebuie să-ți reamintesc că, fie și dacă te hotărăști să nu accepți proiectul, ești obligat să păstrezi secretul, așadar nu ai voie să vorbești nicio dată despre vizita ta aici sau despre ce s-a petrecut între noi.

Crane dădu din cap. Știa că Asher trebuia să folosească termeni vagi. Însă lipsa informațiilor îl irita. Iată-l într-un moment în care i se cerea să își dea câteva săptămâni din viață pentru un proiect despre care nu știa aproape nimic.

Totuși, nu avea nicio legătură pe uscat care să-l împiedice să petreacă vreo câteva săptămâni pe Inima Furtunii. Divorțase de curând, nu avea copii și încerca să aleagă între două posturi de cercetător. Fără îndoială, Asher știa și asta.

O descoperire extrem de importantă. O săpătură arheologică așa cum n-a existat alta. În ciuda caracterului secret – sau poate tocmai de aceea –, Crane simți că pulsul i se accelerează doar la gândul că va face parte din asemenea aventură. Și își dădu seama că, fără ca măcar să fie conștient de asta, luase deja decizia.

Asher zâmbi din nou.

– Bine, atunci, spuse el. Dacă nu mai ai întrebări, o să închei transmisia video și îți voi da timp de gândire.

– Asta nu va fi necesar, răspunse Crane. Nu trebuie să stau să mă gândesc la ceva care scrie istorie. Arată-mi pe unde să o iau.

Auzindu-l, zâmbetul lui Asher deveni și mai larg.

– Direcția, Peter, este în jos. Drept în jos.

Peter Crane își petrecuse aproape patru ani din viață în submarine, însă acum era prima dată când avea locul lângă hublou.

Pierduse timpul câteva ore pe platforma Storm King, întâi supus la examinări fizice și psihologice extinse, apoi în bibliotecă, așteptând să se lase întunericul protector. În cele din urmă, fu condus la o platformă specială de sub turlă, unde aștepta un submersibil al marinei, ancorat de o bază de beton. Oceanul tremura în jurul bazei, iar schela de acces la cabina submersibilului avea cabluri de ghidare suplimentare. Crane traversă îndreptându-se către mica suprastructură a submarinului. De acolo coborî pe o scară de metal, alunecoasă de la condens, trecu pe lângă bocaportul de presiune, prin camera flotorului și ajunsese într-o sferă de presiune înghesuită, unde un foarte tânăr ofițer se afla deja la pupitrul de control.

– Așezați-vă oriunde doriți, doctore Crane, spuse bărbatul.

Depart, deasupra, se închise un capac, apoi altul. Sunetul reverberă sec prin submarin.

Crane privi în jur, la cabina echipajului. În afară de scaunele goale – aranjate în trei rânduri de câte două – fiecare milimetru de perete și punte era acoperit cu aparate de măsură, țevi, tuburi și instrumente. Singura excepție era un capac îngust, însă foarte masiv, montat în peretele din spate. În spațiul închis se simțea un miros – ulei lubrifian, umezeală, transpirație – care îi aminti imediat de anii pe care și-i petrecuse în submarin.

Se așează, își lăasă bagajele pe scaunul de lângă el și se întoarce spre fereastră: un inel mic de metal, bătut de-a lungul circumferinței cu bolțuri de oțel. Se încruntă. Crane avea respectul natural al marinarului de submarin față de carcasa groasă de oțel, iar acel hublou părea un lux alarmant și inutil.

Probabil marinarul îi observase privirea, căci chicoti.

– Nu te îngrijora, spuse el. E un compus special, construit direct în carcasă. Am evoluat mult de la ferestrele vechi de cuarț de pe *Trieste*.

Crane râse la rîndul său.

– Nu mi-am dat seama că mă manifestam atât de evident.

– Așa am învățat să diferențiez militarii de civili. Tu erai undeva între, nu?

Crane se întoarce spre el.

– Mă cheamă Richardson, spuse tânărul.

Crane dădu din cap. Richardson purta galoanele de subofițer clasa I, iar decorațiile de deasupra galoanelor arătau că avea statutul de „specialist în operațiuni“.

– Am lucrat doi ani pe submarine nucleare cu rachete balistice, răspunse Crane. Apoi, încă doi la atacuri rapide.

– Am înțeles.

De deasupra se auzi un scârțâit îndepărtat: Crane bănuia că se retrăgea schela. Apoi, de undeva din mijlocul încălcelii de instrumente, se auzi sunetul slab al unui radio.

– Echo Tango Foxtrot, gata de coborâre.

Richardson luă microfonul.

– Constant Unu, aici Echo Tango Foxtrot. Recepționat.

Se auzi un foșnet, șoapta înfundată a elicelor. Submersibilul se mișcă ușor pe valuri o clipă. Fâșăitul se intensifică imediat, apoi lăasă loc sunetului de apă care năvălea în tancurile de balast. Imediat, submersibilul începu să se stabilizeze. Subofițerul se aplecă peste controale și deschise farurile exterioare. Brusc, întunericul de pe fereastră fu înlocuit cu o furtună de bule albe.

– Constant Unu, Echo Tango Foxtrot coboară, spuse Richardson în microfon.

- Care e adâncimea Bazei? întrebă Crane.
- Puțin peste 3 700 de metri.

Crane făcu o conversie mentală rapidă. Trei mii șapte sute de metri însemna 12 000 de picioare. Baza se afla la aproape patru kilometri în adânc.

În afara hubloului, furtuna de bule făcu loc încet oceanului verzui. Crane aruncă o privire pe geam, căutând pești, însă nu vedea altceva decât câteva forme argintii nedefinite, dincolo de cercul de lumină.

Acum era cu adevărat captivat, simțea cum curiozitatea sa crește. Ca să-și distragă atenția, se întoarse spre Richardson.

- Cât de des faci drumul ăsta? întrebă el.

– La început, când Baza abia se punea pe picioare, făceam cinci, uneori chiar șase drumuri pe zi. De fiecare dată, cu submarinul plin. Însă acum, că operațiunea a intrat în normal, pot trece săptămâni întregi fără să coborâm măcar o dată.

- Însă trebuie să aduceți oameni la suprafață, nu?
- Nu a ieșit nimeni la suprafață. Nu încă.

Crane era surprins.

- Nimeni?

- Nu, domnule.

Crane privi din nou pe fereastră. Submersibilul cobora rapid, iar nuanța verzuie a apei se întuneca din ce în ce mai mult.

- Cum e înăuntru? întrebă el.
- Înăuntru? repetă Richardson.
- În Bază.
- N-am fost niciodată înăuntru.

Crane se întoarse din nou spre el, surprins.

– Eu sunt un fel de șofer de taxi. Procesul de aclimatizare e prea lung ca să pot face vizite pe-acolo. O zi înăuntru și trei afară, spun ei.

Crane dădu din cap și reveni la fereastră. Apa era și mai întunecată, iar oceanul din jur era brăzdat cu un soi de pulberi sedimentare. Coborau accelerat și căscă să-și desfunde urechile. Făcuse destule coborâri rapide și întotdeauna fuseseră tensionate: ofițeri și echipaj stând în picioare, cu figuri aspre, în

timp ce carcasa submarinului scârțâia și gema sub presiunea tot mai mare. Însă în acel submersibil nu se auzea niciun geamăt – doar murmurul vag al aerului și bâzâitul ventilatoarelor.

Bezna de după hublou devenise totală. Privi în afară și în jos, în adâncimile precum cerneala de sub sfera de presiune. Undeva acolo jos se afla o bază de ultimă oră – împreună cu altceva, ceva necunoscut, care-l aștepta sub nisipurile de pe fundul oceanului.

Ca la un semnal, Richardson luă ceva de lângă locul său și i-l întinse.

– Doctorul Asher mi-a cerut să vă dau asta. A spus că poate vă da un motiv de reflecție în timpul călătoriei în adâncuri.

Era un plic albastru, sigilat cu grijă în două locuri și ștampilat cu numeroase avertismente: CLASIFICAT. DOAR PENTRU CITIT. PROPRIETATE DE GRUP ȘI FOARTE SECRET. Într-un colț era un sigiliu al guvernului și multe avertismente sumbre, în litere mici, adresate celui care ar îndrăzni să încalce pactul de confidențialitate.

Crane întoarse în mână plicul mare. Acum, că venise în sfârșit vremea, simțea o reticență perversă să-l deschidă. Mai sovăi o clipă, apoi rupse cu grijă sigiliile și deschise plicul.

O foaie plastifiată și o mică broșură căzură în poala lui. Luă foaia plastifiată și o privi curios. Era o schemă a ceea ce părea să fie o instalație militară extinsă sau poate un vas, cu legenda *LEV 10 – ZONA ECHIPAJULUI (MAI JOS)*. O privi o clipă, apoi o lăsă deoparte și întinse mâna după broșură.

Pe copertă era imprimat titlul *Codul comportamentului clasificat la bordul unei nave*. Răsfoi paginile, parcurgând numeroasele articole și puncte, apoi o închise brusc. Ce era aia, vreo glumă de-a lui Asher? Ridică plicul și privi înăuntru, pregătindu-se să îl lase deoparte.

Apoi observă o foaie de hârtie împăturită, prinsă în interior. O scoase, o despături și începu să citească. Pe măsură ce citea, simțea în vârful degetelor o furnicătură ciudată, care îi cuprinse rapid membrele, apoi întregul corp:

ÎNCEPUTUL FRAGMENTULUI

Ref Nr. ERF-10230a

Sumar: Atlantida

- i. Prima descriere înregistrată
- ii. Evenimente precipitate care au dus la scufundare (conjunctură)
- iii. Data scufundării: 9500 î.Hr.

Sursă: Platon, *Dialogul Timaios*

Istoria vorbește despre o mare putere care, neprovocată, a făcut o expediție împotriva întregii Europe. Această putere a venit de pe o insulă din Oceanul Atlantic; insula era mai mare decât Libia și Asia la un loc și reprezenta drumul către alte insule, iar apoi către continentul din partea cealaltă care înconjura oceanul adevărat.

Acum, în această insulă a Atlantidei era un imperiu măreț și minunat care stăpânea asupra întregii insule și asupra unor părți din continentul de dincolo de ea. Însă apoi au avut loc mari cutremure și inundații; și, într-o singură zi și o noapte de nenoroc, insula Atlantida a dispărut în adâncurile mării.

Scrierile noastre pomenesc de o mare putere stăvilită cândva de cetatea voastră, putere care, în semeția ei, pornise împotriva întregii Europe și a întregii Asii, năpustindu-se dinspre Marea Atlantică. Căci pe atunci acea mare se putea traversa; iar în fața strâmtorii pe care voi o numiți Coloanele lui Heracles se afla o insulă. Această insulă era mai mare decât Libia și Asia la un loc; din ea, călătorii acelei vremi puteau trece pe celelalte insule și din acestea, pe întreg teritoriul din față, ce se afla în preajma acelei mări, pe drept cuvânt numită mare.

În timpul ce a urmat, având loc năprasnice cutremure și inundații, într-o singură zi și în crâncena noapte ce i-a urmat, întreaga voastră armată strânsă la un loc a fost înghițită de pământ, iar insula Atlantidei a pierit, scufundându-se în mare.¹

SFÂRȘITUL FRAGMENTULUI

¹ Platon, *Timaios*, 24 e, trad. Cătălin Partenie, p. 139, Ed. Științifică, 1993

Acest citat scurt din Platon era singurul lucru scris pe foaia de hârtie. Însă era de-ajuns.

Crane lăasă documentul să-i cadă încet în poală, privind lung prin hublou, însă fără să vadă cu adevărat ceva. Aceasta era rezervată urare de bun venit la bord pe care i-o adresa Asher – modul său de a-i telegrafia precis după ce anume săpau la patru kilometri sub nivelul oceanului.

Atlantida.

Părea de necrezut. Și totuși, toate piesele se potriveau: secretul, tehnologia, chiar și costurile. Era cel mai mare mister al lumii: civilizația înfloritoare a Atlantidei, anihilată în cea mai strălucitoare perioadă de o erupție de proporții cataclismice. Un oraș sub mare. Cine erau locuitorii săi? Ce secrete aveau aceștia? Și ce dezastru ar fi putut distruge orașul?

Așteptă să-i treacă fiorul de emoție, rămânând nemișcat pe scaunul său. Totuși, nu-i trecu. Poate, își spuse el, totul era doar un vis. Poate că în câteva minute va auzi alarma, se va trezi și va începe altă zi înăbușitoare în North Miami. Toate astea se vor evapora, iar el se va întoarce la vechile frământări, căutând un nou post de cercetător. Sigur acela era răspunsul. Pentru că, pur și simplu, nu era posibil să coboare într-un oraș vechi, demult dispărut sau să devină participant la excavarea arheologică de cea mai mare complexitate și importanță a tuturor timpurilor.

– Doctore Crane?

La sunetul vocii lui Richardson, Crane se ridică brusc.

– Ne apropiem de Bază, spuse Richardson.

– Deja?

– Da, domnule.

Crane privi rapid prin hublou. La trei kilometri adâncime, oceanul era de un negru atât de dens, încât luminile exterioare abia-l puteau străpunge. Totuși, se părea că o strălucire ciudată, diafană răzbătea – împotriva oricărei logici – de dedesubt, nu de deasupra. Se apropie și mai mult și privi în jos, apoi își ținu respirația.

Acolo, la vreo sută de metri dedesubt, se afla un uriaș dom metalic, a cărui bază era îngropată pe fundul mării. La jumătatea

înălțimii sale, în lateral, un tunel circular deschis, de aproximativ doi metri în diametru, ducea în interior, precum gura unui furnal; în rest, suprafața era netedă și fără nimic pe ea. Nu erau însemne sau embleme de vreun fel. Arăta exact ca o coroană imensă de marmură argintie, care ieșea dintr-un banc de nisip. Un submersibil asemănător cu cel în care se afla el stătea ancorat de o rampă pe latura îndepărtată a domului. În vârful domului, o pădure mică de senzori și echipamente de comunicație răsărea în jurul unui obiect masiv, de forma unei cești de ceai puse cu gura în jos. De pe toată suprafața domului, mii de luminițe clipeau spre el ca niște pietre prețioase, pâlpâind în curenții adânci ai oceanului.

Ascunsă sub domul protector era Inima Furtunii: o minune tehnologică a viitorului. Și undeva sub Inima Furtunii – la fel de vechi pe cât de nou era echipamentul de recuperare – se aflau misterul necunoscut și promisiunea Atlantidei.

Cu privirea ațintită, fermecat, Crane își dădu seama că rânjea ca un idiot. Privi spre Richardson. Subofițerul îl privea și rânjea și el.

– Bun venit la bord, domnule, spuse el.

Kevin Lindengood făcuse totul cu o atenție fanatică. Știa că era un joc potențial periculos – poate chiar foarte periculos. Însă era un joc al pregătirii și controlului. Era bine pregătit și avea control complet. Și de aceea nu avea motiv să-și facă griji.

Se aplecă peste capota mașinii sale Taurus ponosite, privind traficul de pe bulevardul Biscayne. Benzinăria se afla pe una dintre cele mai aglomerate artere din Miami. Nu puteai să-ți dorești un loc mai public de-atât. Iar locurile publice însemnau siguranță.

Se plimbă pe lângă pompă, cu furtunul în mână, prefăcându-se că verifică și cauciucurile. Era o zi caniculară, cu peste treizeci și două de grade Celsius, însă Lindengood iubea căldura. Pe platforma petrolieră Storm King avusese parte de suficientă gheață și zăpadă cât să-i ajungă mai multe vieți. Hicks și nenorocitul lui de iPod, Wherry și lăudăroșenia lui... sub nicio formă nu avea de gând să se întoarcă la genul ăla de viață. Iar dacă azi își juca cartea cum trebuia, nici nu mai era nevoie să o facă.

Chiar când se ridica de lângă cauciucul roții dinspre scaunul din față al pasagerului, o mașină Porsche neagră intră în benzinărie și parcă în zona de servicii, la câțiva metri distanță. Cu un fior jumătate de emoție, jumătate de frică, Lindengood văzu persoana de contact coborând de pe locul șoferului. Bărbatul purta hainele pe care insistase el să le poarte la întâlnire: maiou și pantaloni scurți de înot. Nu avea cum să ascundă arme.

Se uită la ceas. Șapte: bărbatul ajunsese la fix.

Pregătire și control.

Acum bărbatul se îndrepta spre el. La întâlnirile anterioare spusese că numele său era Wallace, însă nu-și dăduse și numele de familie. Lindengood era aproape sigur că și Wallace era un nume fals. Era slab, cu fizicul unui înotător. Purta ochelari de soare cu lentile rotunde și mari și schiopăta ușor, ca și când ar fi avut un picior mai scurt decât celălalt. Lindengood nu-l mai văzuse niciodată în maiou și, fără să vrea, îl amuză când văzu ce piele palidă avea. Cu siguranță, era un tip care își petrecuse aproape tot timpul la computer sau la telefon.

– Ai primit mesajul meu, spuse Lindengood când bărbatul se apropie.

– Despre ce e vorba?

– Cred că e mai bine să mergem în mașina mea, răspunse Lindengood.

Bărbatul rămase o clipă nemișcat, ca și când ar fi stat pe gânduri. Apoi ridică din umeri și urcă pe scaunul pasagerului.

Lindengood trecu prin fața mașinii și se sui la volan, atent să lase ușa larg deschisă. Ținea în mână furtunul pentru aer, jucându-se distrat cu el. Bărbatul nu va încerca nimic, nu aici – în plus, nici nu prea avea fizicul potrivit – însă, în eventualitatea în care o făcea, Lindengood putea folosi furtunul de aer ca armă. Însă, își spuse, din nou, că nu va fi necesar: va face acea mică tranzacție, apoi va dispărea. Wallace nu știa unde locuia, iar Lindengood chiar n-avea de gând să-i spună.

– Ai fost plătit și încă bine, spuse Wallace cu vocea lui doimoală. Partea ta din afacere s-a terminat.

– Știu asta, răspunse Lindengood, atent să vorbească pe un ton ferm și încrezător. Însă, acum că știu ceva mai mult despre, hm, *operațiunea* voastră, încep să cred că nu am fost plătit suficient.

– Nu știi nimic despre nicio operațiune.

– Știu că e departe de a fi ceva banal. Ascultă, eu sunt cel care te-a găsit *pe tine*, ai uitat?

Wallace nu răspunse. Pur și simplu îl privi lung, cu o expresie neutră, aproape placidă. Afară, compresorul de aer pufni, apoi răsună, în timp ce menținea presiunea.

– Vezi tu, eu am fost printre ultimii din echipaj care au plecat de pe Storm King, continuă Lindengood. S-a întâmplat la o săptămână după ce ne-am terminat treburile și ți-am dat totul, în cel mai mic detaliu. Toți tipii ăia din guvern, toți oamenii de știință începuseră să umple locul. Și am început să mă gândesc. Se întâmpla ceva uriaș, *cu adevărat* uriaș. Cu mult mai mare decât mi-ar fi trecut mie prin cap. Așa că faptul că te interesea ce aveam eu de vândut însemna că oamenii tăi aveau resurse – și buzunare adânci.

– Ce vrei să spui? întrebă Wallace.

Lindengood își linse buzele.

– Vreau să spun că anumiți oficiali ar fi foarte, *foarte* dornici să afle de interesul tău pentru Storm King.

– Ne ameninți? întrebă Wallace.

Vocea lui domoală devenise, în mod ciudat, mătăsoasă.

– Nu vreau să folosesc acel termen. Să spunem că încerc să repar un dezechilibru. E clar că plata mea inițială nu era suficientă, nici pe departe. Hei, sunt tipul care a descoperit primul datele de pe ecran și a raportat anomalia. Asta nu are importanță? Și ți-am pasat ție informațiile: toate diagramele, datele de triangulație, telemetria din sonda pentru adâncul oceanului. Totul. Și eu sunt singurul care ar fi putut face asta – eu am făcut legătura și am văzut datele. Nimeni altcineva nu știe.

– Nimeni altcineva, repetă Wallace.

– Fără mine, oamenii tăi nici n-ar fi știut vreodată de proiect. N-ai fi putut să – cum să spun? – tragi toate foloasele.

Wallace își scoase ochelarii și începu să-i șteargă de maiou.

– La ce sumă te-ai gândit?

– Mă gândeam la cincizeci de mii.

– Apoi dispari definitiv. Nu-i așa?

Lindengood dădu din cap.

– Nu vei mai auzi de mine.

Wallace se gândi o clipă, continuând să șteargă lentilele.

– O să am nevoie de o zi, două ca să adun banii. Va trebui să ne vedem din nou.

– Două zile sunt în regulă, răspunse Lindengood. Putem să ne vedem aici, în același...

Nu apucă să-și termine propoziția. Cu rapiditatea unui șarpe la atac, pumnul drept al lui Wallace țâșni, iar încheieturile degetelor arătător și mijlociu se încordară plesnindu-l pe Lindengood în plexul solar. O durere ascuțită îi explodă în adâncul stomacului. Lindengood deschise larg gura, însă nu scoase niciun sunet. Se chirci involuntar în față, luptându-se să-și recapete respirația, strângându-și abdomenul. Mâna dreaptă a lui Wallace țâșni din nou, îl apucă de păr pe Lindengood și îl trase în jos pe banchetă, răsucindu-i gâtul cu brutalitate. Cu ochii deschiși larg în agonie, Lindengood îl văzu pe Wallace privind întâi la stânga, apoi la dreapta – uitase de ochelari – asigurându-se că nu-l văzuse nimeni. Încă ținându-l de păr pe Lindengood, se aplecă peste el să închidă ușa șoferului. Când bărbatul se așează din nou, Lindengood văzu că în cealaltă mână ținea furtunul.

– Prietene, tocmai ai devenit o problemă, spuse Wallace.

Într-un final, Lindengood descoperi că putea să vorbească. Însă când trase aer ca să țipe, Wallace îi băgă furtunul pe gât.

Lindengood se zgudui și se zbătu violent. Încercă să se ridice din scaun, în ciuda piedicii, și simți cum i se rupe părul din rădăcină. Wallace își înfipse iar mâna în părul său, îl trase din nou și, cu o mișcare brutală, îi împinse furtunul pe trahee.

Gura și gâtul lui Lindengood se umplură de sânge, iar el scoase un urlet gălgâit. Însă Wallace apăsă pe mânerul compresorului; aerul țâșni cu o forță teribilă, copleșitoare; iar în piept îi explodă o durere mai presus de orice își imaginase vreodată Lindengood.

Vocea care se auzea prin microfonul stației era destul de ascuțită, ca și când persoana de la celălalt capăt ar fi inhalat heliu.

– Încă cinci minute, doctore Crane, și puteți trece prin ecluza pneumatică C.

– Slavă cerului!

Peter Crane își coborî picioarele de pe bancheta de metal pe care moțăise, se întinse și se uită la ceas. Era patru dimineța – însă bănuia că, dacă Baza era ca un submarin, atunci ziua și noaptea nu mai aveau sens.

Trecuseră șase ore de când ieșise din submersibil, pășise cu atenție prin învelișul exterior cu carcasă dublă al Bazei și intrase în labirintul de ecluze pneumatice care alcătuiau Complexul de compresie. De atunci se odihnise, așteptând să treacă neobișnuita perioadă de aclimatizare a Bazei. Ca doctor, acest proces îi stârnise curiozitatea: habar nu avea ce presupunea sau ce tehnologie implica. Tot ce îi spusese Asher la videofon fusese că făcea ca lucrul la adâncimi mari să fie mai simplu. Poate că modificaseră compoziția atmosferică: redusese cantitatea de nitrogen și adăugaseră vreun gaz exotic. În orice caz, era clar vorba de un progres important – fără îndoială, unul dintre elementele clasificate care făceau acea misiune atât de secretă.

Aceeași voce de verităț îi spunea din două în două ore să treacă printr-o ecluză pneumatică într-o cameră nouă. Toate camerele erau identice: un cub mare, ca o saună, cu șiruri de paturi de metal. Singura diferență era culoarea. Prima cameră de compresie fusese cenușie; a doua, albastru-deschis; iar a

treia – surprinzător – roșie. După ce cercetase un dosar scurt despre Atlantida, pe care îl găsisese în prima cameră, Crane mai mult moțâise sau răsfoise o antologie groasă de poezie pe care o adusese cu el. Sau se gândise. Petrecuse mult timp întins pe pat, privind tavanul de metal – și miile de metri de apă care îl apăsau – și gândindu-se.

Se întreabă ce cataclism ar fi putut scufunda Atlantida la asemenea adâncime; medita la civilizația pierdută care fusese cândva atât de prosperă. Nu aveau cum să fie grecii, sau fenicienii, sau minoicii, sau alți suspecți de serviciu preferați de istorici. După cum se spunea clar în dosar, nimeni nu știa nimic despre civilizația Atlantidei. Cu toate că Crane era surprins că orașul era situat atât de departe în nord, în dosar se mai spunea că, și în sursele originale amplasarea lui adevărată fusese vagă. Platon însuși nu știa aproape nimic despre cetățenii sau civilizația lui. Poate, se gândi Crane, acela fusese motivul pentru care rămăsese scufundat atât de mult timp.

Orele se scurgeau încet, însă nu putea scăpa de sentimentul acela de neîncredere. I se părea miraculos. Nu numai pentru că totul se întâmplase atât de rapid; nu numai pentru că proiectul era incredibil de important – ci, mai ales, pentru că îl aleseseră pe *el*. Nu pusese accent pe asta în timpul întâlnirii sale video cu Asher, însă adevărul era că motivul pentru care i se ceruseră chiar lui serviciile i se părea și acum îndoielnic. La urma urmei, specializarea lui nu era hematologie sau flebotomie. „Tu ai o calificare unică – atât ca medic, cât și ca fost lucrător pe submarin – pentru tratarea acestei afecțiuni.” Da, se pricepea foarte bine la bolile celor care trăiau în medii subacvatice, însă mai erau și alți medici care puteau pretinde același lucru.

Se întinse din nou, apoi ridică din umeri. Avea să afle curând motivul. Și, în plus, nu prea avea importanță; faptul că se afla acolo era, pur și simplu, norocul lui. Se întreba ce obiecte de artă ciudate și minunate fuseseră dezgropate, ce secrete vechi fuseseră deja redescoperite.

Se auzi un clic puternic, iar tambuchiul din peretele din spate se deschise.

– Vă rugăm să treceți prin ecluza pneumatică în pasajul care se deschide după ea, spuse vocea.

Crane făcu întocmai și se trezi într-un pasaj cilindric slab luminat, lung de vreo șase metri, cu alt tambuchi închis în capăt. Se opri, așteptând să se deschidă. Însă ecluza pneumatică din spatele lui se închise cu alt *clic* ascuțit. Se creă o trambă de aer atât de puternică, încât urechile lui Crane se desfundară dureros. Apoi, în sfârșit, ușa din față se deschise, lăsând să intre o lumină gălbuie. În prag se afla o siluetă, înconjurată de lumină, cu un braț întins în semn de bun venit. Când Crane păși afară din pasaj și intră în încăperea de după acesta, recunoscuse chipul bronzat și zâmbitor al lui Howard Asher.

– Doctore Crane! spuse el, luându-i mâna și strângându-i-o cu căldură. Bun venit la Bază.

– Mulțumesc, răspunse Crane. Însă cred că sunt deja de ceva vreme aici.

– Am tot vrut să montăm niște DVD-playere în camerele de compresie ca să treacă mai repede timpul de aclimatizare, chicoti Asher. Însă acum, că stația are personal complet, nu mai avea rost. Și nu așteptam vizitatori. Cum vi s-a părut materialul pe care l-ați citit?

– Incredibil. Chiar ați descoperit...

Însă Asher opri întrebarea punându-și degetul la gură, făcând cu ochiul și aruncându-i lui Crane un zâmbet conspirativ.

– Da, am descoperit. Iar realitatea e mai incredibilă decât îți poți imagina. Dar să începem cu începutul. Lasă-mă să-ți arăt camera unde vei sta. A fost un drum lung și sunt sigur că vrei să te odihnești.

Crane îl lăsa pe Asher să îi ia unul dintre bagaje.

– Aș vrea să știu mai multe spre procesul de aclimatizare.

– Sigur, sigur. Pe aici, Peter. Parcă te-am întrebat deja dacă pot să-ți spun Peter?

Și o luă înainte zâmbind în continuare.

Crane privi curios în jur. Se aflau într-un vestibul pătrat, cu tavan jos și ferestre fumurii aliniate pe pereții opuși. În spatele

uneia dintre ferestre se aflau doi tehnicieni la bordul de control, privindu-l. Unul dintre ei salută.

La capătul vestibulului, un culoar alb ducea la nivelul superior al Bazei. Asher deja se îndrepta spre el, cu bagajul pe umăr, iar Crane îl urmă grăbit. Culoarul era îngust – desigur – însă nici pe departe la fel de aglomerat pe cât se așteptase. Și lumina era neașteptată: caldă și incandescentă, destul de diferită de fluorescența dură a submarinelor. Atmosfera fu altă surpriză: caldă și plăcut de umedă. În aer se simțea un miros vag, abia sesizabil, pe care Crane nu îl recunoscuse: metalic, ca de cupru. Se întreabă dacă avea legătură cu tehnologia folosită la Bază pentru tratarea aerului.

În drum, trecură pe lângă mai multe uși închise, albe precum culoarul. Unele aveau numele persoanei pe ele, altele denumiri abreviate, precum ELEC PROC sau SUBSTAT II. Un muncitor – un tânăr în combinezon – deschise una dintre ușile pe lângă care trecură. Dădu din cap în fața lui Asher, privi curios spre Crane, apoi pași în spatele lor și se îndreptă din nou spre vestibul. Crane privi înăuntru și văzu o încăpere plină de servere urcate pe rafturi și o mică junglă de aparatură de rețea.

După ce ușa se închise din nou, Crane își dădu seama că, de fapt, nu era vopsită cu alb. În schimb, zidurile și ușile erau construite dintr-un compus neobișnuit, care părea să preia culoarea mediului înconjurător: în acest caz, lumina de pe culoar. Își vedea propria reflexie fantomatică pe ușă, împreună cu o nuanță ciudată, de culoarea platinii.

– Ce material e ăsta? întrebă el.

– Un aliaj dezvoltat de curând. Ușor, nonreactiv, extraordinar de dur.

Ajunseră la o intersecție, iar Asher făcu la stânga. După imaginea video, Crane bănuise că șeful echipei de oameni de știință a Serviciului Național al Oceanelor avea aproape șaptezeci de ani, însă era clar că era cu un deceniu mai tânăr. Ceea ce Crane luase drept riduri de vârstă era de fapt oboseala unei vieți petrecute pe mare. Asher mergea repede și căra geanta grea a lui Crane ca și când ar fi fost un fulg. Însă, cu

toată acea sănătate aparentă, bărbatul își ținea brațul stâng chircit lângă corp.

– Aceste niveluri superioare ale Bazei sunt un labirint de birouri și dormitoare, iar la început poți fi dezorientat, spuse el. Dacă te pierzi vreodată, uită-te pe diagramele schematice de la intersecțiile principale.

Crane era nerăbdător să afle mai multe despre problemele medicale și despre excavarea propriu-zisă, însă se hotărî să îl lase pe Asher să stabilească agenda.

– Spune-mi despre Bază, spuse el.

– Înălțime de douăsprezece punți și exact o sută optzeci de metri pe fiecare latură. Baza este încorporată în matricea fundului oceanului, iar deasupra ei a fost montat un dom de titaniu.

– Am văzut domul când am coborât. O minune inginerească.

– Într-adevăr, așa este. Această Bază în care ne aflăm stă sub el ca un bob de mazăre în păstaie, iar spațiul deschis dintre ele este complet presurizat. Cu domul și propria noastră carcasă sunt două straturi de metal între noi și ocean. Și e vorba de metal de calitate: învelișul Bazei este HY250, un tip nou de oțel aerospațial, cu o duritate de fracturare de peste 27 000 de jouli și un punct de deformare plastică la 300 KSI¹.

– Am observat că suprafața domului era străbătută de un tub care ducea în interior, spuse Crane. Care e scopul acestuia?

– Cred că te referi la spițele de presiune. Sunt două, câte una pe fiecare latură. Dată fiind presiunea la aceste adâncimi, forma ideală ar fi o sferă perfectă. Însă pentru că domul reprezintă doar jumătate de sferă, acele două tuburi – deschise spre ocean – contribuie la echilibrarea presiunii. Și, de asemenea, ancorează Baza de dom. Sunt sigur că točilarii de pe Puntea 7 îți vor da mai multe detalii.

Acest al doilea culoar prin care treceau semăna cu primul: un tavan încărcat cu cabluri și țevi, o mulțime de uși închise și etichete criptice.

– Am mai observat un obiect ciudat, ca o ceașcă, lipit de vârful domului, cu diametrul de vreo nouă metri, spuse Crane.

¹ Kilopound per square inch, unitate de măsură pentru presiune (n.red.)

– Oh, da. Aceea este capsula de salvare de urgență. În caz că deconectează cineva din greșeală firul.

Asher râse – un râs ușor, molipsitor.

– Iartă-mă, însă trebuie să întreb. Domul ăsta nu e așa mic. Celelalte guverne nu s-au arătat interesate să știe ce e?

– Ba da, bineînțeles. Am declanșat cu discreție o campanie de dezinformare despre un submarin de cercetare secret care s-a scufundat aici. Toți cred că suntem implicați în operațiuni de recuperare. Asta nu oprește submarinele rusești și chineze să mai coboare din când în când, desigur, și să provoace tot felul de necazuri pentru contingentul nostru militar.

Trecură pe lângă o ușă lângă care se aflau un scaner pentru retină și o echipă de doi pușcași marini, de pază cu arma la picior. Asher nu oferă nicio explicație, iar Crane nu întrebă.

– Acum suntem pe Puntea 12, continuă Asher. Aici se găesc, în cea mai mare parte, servicii de asistență pentru restul Bazei. Punțile 11 și 10 sunt zonele destinate echipajului, inclusiv complexul sportiv. Tu vei locui pe Puntea 10. Vei împărți baia cu Roger Corbett, doctorul pentru sănătate mintală. Cele mai multe camere au băi comune – după cum îți imaginezi, spațiul este foarte prețios. Deja avem un echipaj complet și tu ești o adăugire neașteptată.

Se opri în fața unui lift și apăsă butonul.

– Puntea 9 este asistența pentru echipaj. Corpul medical – unde vei lucra – este tot acolo. Iar Puntea 8 conține birourile administrative și zonele de cercetare.

Se auzi un clinchet, iar ușile ascensorului se deschiseră. Asher îi făcu semn lui Crane să intre, apoi îl urmă.

Liftul era făcut din același material ciudat ca și coridorul. Pe panou erau șase butoane nemarcate: Asher apăsă pe al treilea de sus, iar liftul începu să coboare.

– Unde rămăsesem? Ah, da. Iar Puntea 7 este nivelul destinat științei. Centrul de computere, laboratoare științifice de tot felul.

Crane scutură din cap.

– Incredibil.

Asher zâmbi, mândru ca și când Baza ar fi fost proprietate personală, nu un împrumut de la guvern.

– Am omis o mulțime de lucruri pe care le vei descoperi singur. Avem trei cantine cu trei bucătării specializate în *haute cuisine*. Vreo șase saloane, care oferă un spațiu de relaxare confortabil pentru mai bine de trei sute de oameni. De fapt, Peter, suntem un mic oraș, la trei kilometri în adâncul oceanului, departe de ochii curioșilor.

– „În sânul oceanului, neurmăriți de nimeni“, cită Crane.

Asher îl privi curios, zâmbind pe jumătate.

– Asta e din Andrew Marvell¹, nu?

Crane dădu din cap.

– *Bermudele*.

– Nu-mi spune că citești poezii.

– Din când în când. Am deprins obiceiul pe când lucram pe submarin. E viciul meu secret.

Zâmbetul de pe chipul bronzat de mare al lui Asher se lărgi.

– Peter, deja îmi plăci.

Liftul scoase din nou un clinchet, iar ușile se deschiseră spre alt coridor, mult mai lat și mai aglomerat decât celelalte. Crane privi și rămase uimit de cât de bine păreau întreținute camerele echipajului. Pe podea era o mochetă elegantă și – în mod miraculos – tablouri în ulei înrămate și montate pe pereții cu tapet. Îi amintea de holul unui hotel de lux. Oameni în uniforme și halate de laborator treceau, vorbind între ei. Toți aveau un ecuson de identitate prins de guler sau de buzunarul cămășii.

– Da, Baza e o minune inginerească, continuă Asher. Am fost extrem de norocoși să o putem folosi. Oricum, aceasta este Puntea 10. Mai ai întrebări înainte să te conduc la cameră?

– Doar una. Mai devreme mi-ai spus că sunt douăsprezece niveluri. Însă ai descris doar șase. Iar acest lift are doar șase butoane. Crane arată spre panoul de control. Ce se întâmplă în restul Bazei?

¹ Poet metafizic englez (1621–1678). Poemul *Bermudes* este scris după 1653. (n.red.)

– Ah. Asher ezită. Cele șase niveluri de mai jos sunt clasificate.

– Clasificate?

Asher dădu din cap.

– Dar de ce? Ce se întâmplă acolo?

– Îmi pare rău, Peter. Aș vrea să îți spun, însă nu pot.

– Nu înțeleg. De ce nu?

Dar Asher nu răspunse. Pur și simplu îi aruncă alt zâmbet viclean: pe jumătate întristat, pe jumătate conspirativ.

Dacă zona de camere îi amintea lui Crane de un hotel de lux, atunci Puntea 9 părea mai apropiată de interiorul unui vapor de croazieră.

Asher îl lăsa o oră să facă duș și să-și desfacă bagajele, apoi apără pentru a-l însoți în zona medicală.

– A venit vremea să îți cunoști deținuții, glumi el.

În drum, îi făcu lui Crane un tur scurt al punții de sub zona în care urma să locuiască, denumită oficial Asistență pentru echipaj.

Însă termenul de „Asistență pentru echipaj” nici nu se apropia măcar de ce însemna Puntea 9. Asher îl conduse rapid pe lângă un cinema cu o sută de locuri și o bibliotecă perfect echipată, apoi ajunseră la o intersecție mare, foarte agitată. Muzica se auzea slab din ceea ce părea să fie o cafenea micuță. În colțul îndepărtat, Crane zări o pizzerie, iar lângă ea, o mică oază cu plante înconjurată de bănci. Totul era miniaturizat, comprimat să încapă în spațiul relativ mic al Bazei, însă era atât de artistic realizat, că nu dădea senzația de aglomerare sau claustrofobie.

– Puntea 9 are un aspect unic, spuse Asher. E construită în jurul a două mari coridoare perpendiculare. Echipajul a poreclit intersecția asta centrală Times Square.

Crane fluieră.

– Remarcabil.

– Centrul multimedia și spălătoria sunt acolo. Iar acolo este PX. Asher arată spre vitrina unui magazin care părea mai degrabă un supermarket uriaș decât un magazin militar.

Crane privi lung spre grupurile mici de muncitori din jurul său: vorbeau, sorbeau cafea la mesele mici, citeau cărți, scriau la laptopuri. Câțiva erau în uniformă militară, însă cei mai mulți erau îmbrăcați civil sau în halat de laborator. Scutură din cap. I se părea aproape de necrezut că deasupra lor erau trei kilometri de ocean.

– Nu îmi vine să cred că armata a construit așa ceva, spuse el.

– Mă îndoiesc că proiectanții au avut așa ceva în minte, rânji Asher. Însă nu uita că acest proiect va dura multe luni. Poate ani. Iar plecarea nu e o opțiune, decât în circumstanțe extreme. Spre deosebire de tine, majoritatea muncitorilor de aici nu au experiență cu viața pe submarin. Oamenii noștri de știință nu sunt obișnuiți să trăiască într-o cutie de oțel fără uși și ferestre. Așa că ne străduim cât putem să le facem viața cât mai suportabilă cu putință.

Inhalând mirosul de cafea proaspăt măcinată care venea dinspre cafenea, Crane își spuse că viața acolo era chiar foarte suportabilă.

În capătul îndepărtat a părculețului, zări un ecran plat supradimensionat, probabil de trei metri pe trei, cu un grup de bănci în fața lui. Când privi mai atent, observă că, de fapt, era o alăturare de ecrane mai mici, amplasate pe o grilă ca să proiecteze o imagine unică. Acea imagine era a adâncurilor estompate, negre-verzui, ale oceanului. Pești ciudați, aproape din altă lume, le pluteau prin față: țipari cu forme ciudate, meduze uriașe, pești în formă de balon cu un singur tentacul luminat în vârful capului. Crane recunoscuse unele specii: țiparul cu colți, peștele-undițar, peștele-viperă.

– Asta e vederea din exterior? întrebă el.

– Da, printr-o cameră de luat vederi telecomandată, din exteriorul domului. Asher făcu semn cu brațul în jurul miciei piețe. Mulți dintre muncitori petrec ore în șir aici, relaxându-se în bibliotecă sau urmărind filme interactive în rețeaua multimedia. Centrul sportiv de la nivelul 10 este, de asemenea, foarte popular: amintește-mi să ți-l arăt mai târziu. Și mai trebuie să-ți punem cip.

- Cip?
- Să te etichetăm cu un cip IDFR.
- Identificare prin frecvență radio? E necesar?
- Mă tem că da. Aceasta este o instalație de mare siguranță.
- O să doară? Întrebă Crane, glumind doar pe jumătate.
- Eticheta are dimensiunea unui bob de orez, chicoti Asher, și e implantată subcutanat. Acum să mergem la cabinetele medicale. Michele și Roger așteaptă. Pe aici, la capătul coridorului. Iar Asher arată cu mâna dreaptă spre unul dintre coridoarele largi. Chiar în capăt, dincolo de magazin și cafenea și alte vreo șase intrări, Crane văzu o ușă dublă de sticlă mată, marcată cu crucea roșie.

Din nou observă că Asher își ținea mâna stângă rigid, pe lângă el.

- E ceva în neregulă cu brațul tău? Întrebă el în timp ce parcurgeau coridorul.
- Insuficiență vasculară în extremitatea superioară, răspunse dezinvolt Asher.
- Te doare rău? se încruntă Crane.
- Nu, nu. Trebuie doar să fiu atent.
- Așa e. De când ești bolnav?
- Puțin peste un an. Doctorul Bishop m-a pus la regim cu cumadin și fac exerciții fizice regulat. Avem niște terenuri bune de sport în complex.

Asher se grăbi pe coridor, aparent nerăbdător să schimbe subiectul. Crane își spuse că, dacă n-ar fi fost șef peste cercetători, asemenea boală l-ar fi ținut probabil pe uscat.

Zona medicală fusese proiectată la fel ca restul spațiilor din Bază pe care Crane le văzuse deja: construite meticulos pentru a adăposti cât mai multe lucruri cu putință pe o suprafață cât mai mică, însă fără să pară aglomerată. Spre deosebire de practica obișnuită din spitale, lumina era indirectă și chiar discretă, iar de peste tot și de nicăieri se auzea muzică clasică. Asher îl conduse prin sala de așteptare, dând din cap către un dispecer de la recepție.

– Ca tot restul Bazei, zona medicală este de ultimă generație, spuse el când îl conduse pe Crane printr-un birou cu pereții plini de dosare, apoi pe un coridor frumos mochetat. În afară de doctorul nostru, mai avem patru asistente, trei interni, un diagnostician, un nutriționist și doi specialiști de laborator. O unitate de urgență echipată complet. Echipament pentru orice test posibil, de la simple raze X, până la scanări integrale ale corpului. Și totul este completat de un laborator complex de patologie pe Puntea 7.

– Paturi?

– Patruzeci și opt, cu spațiu pentru dublare dacă este necesar. Dar să sperăm că nu va fi vreodată cazul: ar însemna să nu mai facem nimic. Asher se opri în fața unei uși pe care scria SALA DE CONFERINȚE B. Iată că am ajuns.

Sala de conferințe era mică și chiar mai slab luminată decât sala de așteptare. Un ecran uriaș pentru videoconferințe era montat pe un perete, iar pe ceilalți erau prinse insipide acuarele cu peisaje terestre și marine. Cea mai mare parte a spațiului era ocupată de o masă mare și rotundă. În capăt se aflau două persoane, o femeie și un bărbat. Amândoi purtau uniformă de ofițer pe sub halatul alb de laborator.

Când intră Crane, bărbatul sări de la locul său.

– Eu sunt Roger Corbett, spuse el, întinzându-se peste masă și strângându-i mâna lui Crane.

Era scund, cu păr rar cenușiu și ochi albaștri și apoși. Avea o barbă scurtă, tunsă frumos, cum aveau, de obicei, internii de la psihiatrie.

– Ești specialistul militar în probleme mintale, spuse Crane, strângându-i mâna. Sunt noul tău vecin.

– Așa am înțeles.

Vocea lui Corbett era joasă, surprinzător pentru un bărbat de statura lui. Vorbea încet și apăsător, ca și când și-ar fi cântărit fiecare frază. Purta ochelari rotunzi cu rame subțiri și argintii.

– Îmi pare rău că ți-am invadat spațiul.

– Nicio problemă. Sper doar să nu sforăi.

– Nu promit. Mai bine îți ții ușa închisă.

Corbett râse.

– Iar ea este Michele Bishop, spuse Asher, arătând spre femeia care încă stătea jos la masă. Doctor Bishop, doctor Peter Crane.

Doctor Bishop dădu din cap.

– Îmi pare bine.

– Și mie.

Tânăra femeie era slabă, la fel de înaltă pe cât era Corbett de scund, cu păr blond-închis și o privire intensă. Era atrăgătoare, dar nu ieșită din comun. Crane presupuse că era medicul-șef al Bazei. Era interesant, își spuse el, că nici nu se ridicase, nici nu îi întinsese mâna.

– Te rog, doctore Crane, ia loc, spuse Corbett, așezându-se din nou.

– Spune-mi Peter.

Asher zâmbi către amândoi, ca un părinte mândru.

– Peter, te las în grija lor. Te vor pune la curent. Michele, Roger, vin mai târziu.

Apoi făcu cu ochiul, dădu din cap și ieși pe coridor, închizând ușa în urma lui.

– Îți aduc ceva de băut, Peter? întrebă Corbett.

– Nu, mulțumesc.

– O gustare?

– Nu am nevoie de nimic, serios. Cu cât îmi spui mai repede despre problema medicală, cu atât mai bine.

Corbett și Bishop se priviră reciproc.

– De fapt, doctore Crane, nu e vorba de o „problemă“, spuse Bishop. E vorba de „probleme“.

– Serios? Păi nu mă surprinde. La urma urmei, dacă avem de-a face cu vreo variantă a bolii de cheson, de obicei se manifestă în mai multe feluri.

Boala de cheson se numea așa pentru că fusese descoperită pentru prima dată, la jumătatea secolului al XIX-lea, în rândul bărbaților care trăiau în medii cu aer comprimat. Un astfel de mediu era primul cheson săpat sub East River din New York pentru a susține podul Brooklyn. Dacă oamenii care lucrau la cheson reveneau prea repede la aer după ce stăteau sub presiune,

În sângele lor se formau bule de nitrogen. Acest lucru, printre alte simptome, provoca o durere intensă în brațe și picioare. Suferinzii se chirceau din cauza durerilor agonice, iar boala deveni cunoscută – ironic – sub numele de cotul grecesc. De aici porecla de „încovrigații”. Dată fiind adâncimea la care lucrează și natura excavației Atlantidei, Crane fu sigur că era vorba de boala de cheson, într-un fel sau altul.

– Aveți aici o cameră de terapie cu oxigen hiperbaric sau alt echipament de recompresie cu care vă tratați pacienții? Întrebă el. Când terminăm aici, aș vrea să vorbesc direct cu ei, dacă se poate.

– De fapt, doctore, spuse Bishop pe un ton tăios, cred că totul s-ar desfășura mai repede dacă m-ați lăsa să vă prezint simptomele decât să faceți speculații.

Asta îl luă prin surprindere pe Crane. O privi, nesigur de motivul pentru care răspunsese atât de aspru.

– Îmi cer scuze dacă sunt prea nerăbdător sau băgăreț. A fost un drum lung și sunt foarte curios. Continuați.

– Inițial, ne-am dat seama că era ceva în neregulă acum aproape două săptămâni. La început părea mai degrabă o problemă psihologică decât una fiziologică. Roger, în calitate de psiholog al Bazei, a observat o creștere bruscă a numărului de consultații.

Crane îl privi pe Corbett.

– Care erau motivele?

– Unii se plâneau de tulburări de somn, răspunse Corbett. Alții de melancolie. Câteva cazuri de tulburări alimentare. Cea mai comună indispoziție părea dificultatea de concentrare la activitate.

– Câteva zile mai târziu au început simptomele fizice, spuse Bishop. Constipație. Greață. Neurastenii.

– Probabil oamenii lucrează aici în două schimburi, răspunse Crane. Nu sunt surprins că se simt obosiți.

– Alții s-au plâns de tremor al mușchilor și de spasme.

– Doar tremor? Întrebă Crane. Fără dureri asociate?

Bishop îl privi cu un reproș blând, ca și când ar fi vrut să spună „dacă ar fi fost și dureri, le-aș fi menționat, nu?”

– Oamenii ăștia nu au simptomele bolii de cheson, continuă Crane. Sau, cel puțin, nu ale unei variante pe care s-o cunosc eu. Însă nu înțeleg de ce îngrijorarea asta. Problemele de concentrare, constipație, greață... sunt atipice. Poate fi vorba, pur și simplu, de stres provocat de muncă. E un mediu neobișnuit și o misiune neobișnuită, la urma urmei.

– Nu am terminat, spuse Bishop. În ultima săptămână, problemele s-au agravat. Cazuri de aritmie cardiacă la persoane fără istoric de boli cardiace. O femeie cu slăbiciune bilaterală a mâinilor și feței. Iar alți doi pacienți sufereau de ceva ce păreau atacuri ischemice tranzitorii.

– AIT? spuse Crane. Cât de grave?

– Paralizie parțială, vorbire neclară, totul a durat de fiecare dată sub douăzeci și patru de ore.

– Ce vârstă au?

– Douăzeci spre treizeci de ani.

– Serios? Crane se încruntă. Îngrozitor de tineri pentru un atac. Chiar două. Le-ați făcut exerciții neurologice?

– Doctore Crane, puțin respect profesional, vă rog. *Bineînțeles* că le-am făcut investigații neurologice. Scanări CT fără substanță de contrast, EKG-uri să verificăm declanșatori de evenimente cardioembolice, de toate. Nu există EEG la bază – pentru că, fără îndoială, știți că acestea se folosesc mai mult pentru atacuri apoplectice sau comă – însă nu aveam nevoie aici de așa ceva. *Totul* era perfect normal.

Din nou, vocea ei devenise caustică. „Ține la teritoriu, își spuse Crane. Țista e domeniul ei și nu-i place să i-l încălc eu.”

– Chiar și așa, spuse el, e primul semn de disbarism pe care l-am auzit azi.

– Disbarism? întrebă Corbett, clipind prin ochelarii săi rotunzi.

– Boala decompresiei. Boala de cheson.

Bishop oftă.

– De fapt, cred că boala de cheson e singurul lucru pe care îl putem elimina absolut sigur.

– De ce? Am crezut... Iar Crane tăcu.

Își dădu seama că Asher nu îi spusese niciodată direct despre ce problemă era vorba. Dată fiind natura Bazei, presupusese că era vorba de boala de cheson. Însă începea să creadă că trăsesse o concluzie pripită.

– Îmi pare rău, continuă el, mai lent. Cred că nu prea înțeleg de ce anume m-ați chemat aici.

– Howard Asher te-a chemat, spuse Bishop. Și, pentru prima dată, zâmbi.

În sala de conferințe se lăsă o clipă de tăcere.

– Ați reușit să izolați vreo trăsătură comună? Întrebă Crane într-un final. Toți pacienții lucrează la același nivel sau în aceeași zonă generală a Bazei?

Bishop scutură din cap.

– Am primit pacienți de la aproape toate nivelurile și din toate zonele generale de lucru.

– Deci nu există un vector comun. Și nicio indispoziție comună. Totul mi se pare o coincidență. Câți pacienți ați primit în total?

– Am făcut calculul ăsta eu și Roger, în timp ce te așteptam. Bishop scoase o foaie de hârtie din buzunarul halatului și o privi. Baza e operațională de aproape cinci luni. În medie, serviciile de boli mintale și cele medicale consultau în jur de doisprezece–cincisprezece pacienți pe săptămână. În trecut, nimic mai rău de un caz de streptococ. Însă, de când a început chestia asta, am consultat o sută trei pacienți.

Crane rămase uimit.

– O sută trei? Dumnezeu, e...

– Mai bine de un sfert din populația de aici, doctore Crane. Și un număr mult, *mult* prea mare să fie o simplă coincidență. Și băgă din nou hârtia în halat, cu un gest aproape triumfător.

Crane stătea în liniștea camerei lui de la nivelul 10, frecându-și gânditor bărbia. Camera era mică și – la fel ca restul Bazei – slab luminată. Avea un pat îngust, două scaune, un șifonier încorporat în perete și un birou cu un terminal conectat la rețeaua centrală a Bazei. Lângă birou, în perete, era instalată o unitate de comunicații, care îi permitea lui Crane să contacteze zona medicală, să rezerve o pistă la bowling sau chiar să comande o pizza din Times Square. Cu excepția unui televizor mare cu ecran plat, pe zidurile de culoare albastru-deschis nu se aflau afișe sau alte ornamente.

Erau două uși din același metal ciudat, asemănător cu platină pe care îl văzuse și înainte, însă aici erau încastrate în lemn. Una dădea spre coridorul exterior, iar cealaltă la baia pe care o împărțea cu Roger Corbett. Ofițerul psihiatru se oferise să-l ducă să ia prânzul la Top, cantina cu nume prozaic de la nivelul 11. Crane îi spusese că se vor întâlni direct acolo. Până atunci însă, avea nevoie să fie singur câteva minute.

Un dosar sigilat zăcea pe birou. Avea numele lui și un cod de bare imprimat pe margine. Crane îl luă, rupse sigiliul cu degetul și vărsă conținutul pe birou. Din plic căzu o legitimație mare cu clemă de buzunar și bandă magnetică, un flash drive mic agățat de un șnur, încă un exemplar din broșura cu numele *Codul Comportamentului Clasificat la Bordul unei Nave*, o bibliografie de două pagini despre Atlantida, toate materialele fiind disponibile la bibliotecă sau putând fi descărcate prin terminalul

său și un plic cu parole temporare pentru rețelele de calculatoare generale și medicale.

Își agăță șnurul de gât, își prinse ID-ul de buzunar. Apoi se așează la birou și privi lung o clipă la ecranul gol.

Într-un final, cu un oftat, deschise terminalul și se logă cu parola temporară, oprindu-se să-și maseze locul de pe braț în care îi fusese inserat cipul radio, cu câteva minute înainte. Deschise editorul de text și începu să scrie.

Simptome nespecifice:

deficiențe fiziologice – și neurologice??

și disociere/detașare psihologică

Analizează dosarele clinice

Căutat indici de caz?

Atmosferic/de mediu?

Intoxicație: sistemică sau generală?

Boli preexistente?

Se lăsă pe spate și privi ecranul. „Boala de cheson? Narcoză cu nitrogen?” îl întrebase pe Asher de pe platforma petrolieră Storm King. „Mai mult prima decât a doua”, fusese răspunsul. Abia acum începea Crane să înțeleagă cât de evaziv fusese acel răspuns. De fapt, doctorul Asher – oricât de afabil și deschis păruse – până atunci nu îi spusese aproape nimic.

Asta era enervant, poate chiar puțin alarmant. Însă, dintr-un anumit punct de vedere, nu conta. Pentru că, în sfârșit, Crane începea să înțeleagă de ce îl ceruse Asher tocmai pe el...

– Deci, până la urmă devine totul clar? întrebă o voce peste umărul său.

Crane aproape că sări de pe scaun, surprins. Se întoarse, cu inima bătându-i cu putere și văzu o priveliște destul de uimitoare. Chiar acolo stătea un bătrân într-o salopetă tocită. Avea ochi albaștri pătrunzători și un smoc de păr argintiu care i se ridica precum vârtejul, în stilul lui Einstein, de pe frunte. Era foarte scund – nu depășea un metru cincizeci – și sfrijit. Pentru un moment, Crane se întrebă dacă venise să repare ceva.

Ușa principală era încă închisă. Nu se auzise nicio bătaie în ușă, niciun sunet că s-ar fi deschis. Era ca și când bărbatul ar fi apărut acolo din senin.

– Mă scuzați?

Bărbatul privi peste umărul lui Crane spre ecran.

– Ca să vezi. Atât de puține cuvinte, atât de multe semne de întrebare.

Crane goli ecranul cu o apăsare de tastă.

– Nu cred că am avut plăcerea să ne cunoaștem, spuse el sec.

Bărbatul râse: un sunet înalt și ascutit, precum ciripitul unei păsări.

– Știu. Am venit să mă prezint. Am auzit că se află la bord un doctor Crane și asta m-a intrigat. Întinse mâna. Numele meu e Flyte.

– Îmi pare bine de cunoștință.

Urmă o liniște ciudată, apoi Crane caută o întrebare neutră și politicoasă.

– Și care e rolul dumneavoastră aici, doctore Flyte?

– Sisteme mecanice autonome.

– Ce e aia?

– Vorbiți ca un nou-venit. Baza e ca un oraș de frontieră – iar dacă sunteți fan al filmelor western, ca mine, ați ști că într-un oraș de frontieră sunt două întrebări care nu se pun niciodată: „De unde vii?” și „De ce ești aici?” Flyte se opri. Ajunge să spun că sunt indispensabil – din păcate. Munca mea e *strict* clasificată.

– Ce drăguț, spuse sec Crane, care nu știa ce să răspundă.

– Credeți? Eu nu. Nu e o activitate fericită, doctore Crane, aici atât de departe în adânc, $\nu\mu\epsilon\ \epsilon\omicron\varsigma\ \omicron\alpha\iota\pi\omega$.

Crane clipi.

– Pardon?

– Binecuvântează-mă pe mine, nu pe *altul*! Flyte ridică privirea spre cer. Nimeni nu mai vorbește limba maternă? Era o vreme când greaca antică era pe buzele tuturor oamenilor civilizați. Făcu cu degetul spre Crane. „Oceanul, sursa tuturor.” Vezi tu, Homer era un compatriot de-al meu. Ai face bine să-l citești.

Crane rezistă impulsului de a se uita la ceas. Roger Corbett îl aștepta la cantină.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc...

– Și mie, îl întrerupse Flyte. Sunt un mare admirator al celor care practică arta nobilă.

Crane începea să se simtă enervat de acea intruziune. Se întrebă cum de un om ca Flyte reușise să treacă de procesul de inspecție pe care îl urmau toți înainte să fie primiți la Bază. Crane spera să nu devină o problemă. Își spuse că metoda cea mai bună de a ține lucrurile sub control era să taie de la rădăcină orice prietenie imaginată din partea acestuia.

– Doctore Flyte, sunt sigur că aveți o zi foarte plină, la fel ca mine...

– Deloc! Am tot timpul din lume... momentan. Doar când va reîncepe forajul vor avea nevoie de mine și de talentul meu.

Își ridică mâinile mici și flutură din degete ca și când ar fi fost un soi de pianist concertist.

Ochii strălucitori ai bărbatului începură să cerceteze încăperea și se opriră asupra unui rucsac deschis.

– Ce avem aici? întrebă el, aplecându-se și scoțând câteva cărți aflate la vedere. Ridică una dintre ele. *Antologie de poezie a secolului XX*.

– Ce înseamnă asta? întrebă bărbatul, aproape tăios.

– Ce pare a fi? spuse Crane, exasperat. E o carte de poezii.

– Nu am timp de poezie modernă și nici tu n-ar trebui să ai.

După cum am spus: citește Homer. Bărbatul lăsă cartea să cadă înapoi în rucsac și privi celălalt volum, *Pi: Istoria și misterul său*.

Aha! Și asta?

– E o carte despre numerele iraționale.

Bărbatul râse din nou ciripit și dădu din cap.

– Într-adevăr! Și cât de potrivit, nu-i așa?

– Potrivit pentru ce?

Bărbatul îl privi surprins.

– Numere iraționale! Nu vezi?

– Nu. Nu văd.

– E atât de evident. Un anumit număr dintre noi cei de aici suntem iraționali, nu? Dacă nu suntem, mă tem că în curând vom fi. Întinse un deget arătător subțire și îl bătu pe Crane pe piept. De asta e aici. Pentru că *s-a stricat*.

– Ce s-a stricat? întrebă Crane.

– *Totul s-a năruit*, repetă Flyte într-o șoaptă grăbită. Sau cel puțin se va năruia în curând.

Crane se încruntă.

– Domnule Flyte, vă rog să mă scuzați...

Flyte ridică mâna. Părea că neliniștea lui bruscă trecuse. Întinse un deget arătător subțire și îl atinse pe Crane pe piept.

– Încă nu ți-ai dat seama, însă avem ceva în comun.

Făcu o pauză semnificativă.

Crane înghiți. Nu voia să întrebe ce anume. Însă se părea că Flyte nu avea nevoie de încurajare.

Bărbatul se aplecă în față, ca și când s-ar fi pregătit să îi împărtășească un secret.

– Numele noastre. Crane. Flyte. Înțelegeți?

Crane oftă.

– Nu vă supărați, însă va trebui să vă cer să plecați. Am o întâlnire la prânz și deja am întârziat.

Bătrânelul lăsă capul într-o parte și îi prinse mâna lui Crane.

– Încântat de cunoștință, doctore Crane. După cum am spus, noi doi avem ceva în comun. Și trebuie să rămânem împreună.

Făcu cu ochiul apoi dispăru, lăsând ușa deschisă. O clipă mai târziu, Crane se duse să o închidă și privi curios pe coridor. Era pustiu. Nici urmă de bătrânelul cel ciudat. Era ca și când nu ar fi fost vreodată acolo.

Howard Asher stătea la masa din înghesuitul său birou de la nivelul 8, privind atent monitorul unui computer. Pata de culoare de pe monitorul cu ecran plat îi dădea părului său argintiu o nuanță ciudată, nepământească, de albastru.

În spatele lui era un dulap de metal pentru cărți, plin cu manuale tehnice, de oceanografie și de biologie marină și câteva colecții de poezie uzate deja. Pe bibliotecă se aflau mai multe gravuri înrămate: reproduceri după studiile lui Piranesi luate din *Vedute di Roma*. Altă vitrină, mai mică, cu geam de sticlă, conținea diverse curiozități maritime: un celacant fosilizat, o manelă de cabestan ponosită de pe o navă, un dinte al foarte retrasului rechin Blue Grotto. Nici dimensiunea redusă a biroului, nici colecțiile sale eclectice nu dădeau de înțeles că ocupantul era cercetător-șef la Serviciul Național al Oceanelor.

Ușor, prin ușa închisă, se auzi sunetul unor pași care se apropiau. Apoi apără o față în fereastra de sticlă a ușii. Asher privi spre ușă recunoscând părul roșcat și fața pistruiată ale lui Paul Easton, unul dintre geologii marini care lucrau la proiectul de recuperare.

Asher patină cu scaunul, se aplecă și deschise ușa.

– Paul! Îmi pare bine să te văd.

Easton intră și închise ușa în urma lui.

– Sper că nu vă prind într-un moment nepotrivit, domnule.

– De câte ori trebuie să-ți spun, Paul? Numele meu e Howard.

Aici, la Bază, ne spunem pe numele mic. Numai nu-i spune amiralului Spartan că am spus asta.

Iar Asher chicoti la propria glumiță.

Însă Easton nu râse.

Asher îl privi atent. În mod normal, Easton era un tip ghi-duș, care iubea fetele și rimele foarte deochete. Însă în acea zi era încruntat, iar trăsăturile sale tinerești păreau sumbre. Mai mult decât atât: Easton părea îngrijorat.

Asher îi făcu un semn spre scaunul liber.

– Stai jos, Paul, și spune-mi ce ai pe suflet.

Cu toate că se așeză imediat, Easton nu vorbi. În schimb, își duse o mână la gât și începu să-l frece ușor.

– S-a întâmplat ceva, fiule? întrebă Asher.

– Nu știu, răspunse Easton. Poate.

Încă își freca gâtul. Toți cei care lucrau în zona de securitate a Bazei fuseseră „marcați” cu un microcip IDFR injectabil. O rețea de scanere le urmărea mișcările retransmițându-le computerului care-i monitoriza. Asher știa că după implant unii aveau ușoare reacții adverse ale pielii.

– E vulcanismul, spuse brusc Easton.

– Vulcanismul.

– La locul scufundării. Am lucrat cu mai multe eșantioane de bazalt de pe fundul mării, încercând să obțin o dată precisă a momentului în care a avut loc scufundarea.

Asher dădu din cap încurajator.

– Știi cum e. Easton părea să devină tot mai nervos sau, poate, defensiv. Pentru că toți curenții subacvatici din această regiune sunt atât de puternici, sedimentarea fundului oceanic e dată peste cap.

– Asta e termenul tehnic pentru asta? spuse Asher, încercând să mai înveselească atmosfera.

Easton nu băgă de seamă.

– Nu există niveluri, nu există stratificare. Eșantioanele de bază sunt, efectiv, inutile. Și nu poți face o datare clară nici din examinarea vizuală. Nu e același tip de alterare sau eroziune pe care îl găsești pe uscat. Așa că am încercat să datez formațiunea de bazalt prin comparație încrucișată cu eșantioanele din baza noastră de date geologice. Dar nu am găsit nicio potrivire definitivă. Așa că am decis să datez eșantionul cu ajutorul descompunerii izotopilor radioactivi din bazalt.

– Continuă, spuse Asher.

– Ei bine. Easton părea să devină din ce în ce mai agitat. Știi că mereu am estimat relativ data când a avut loc scufundarea. Doar că... Se opri, apoi reluă. Am făcut aceeași presupunere și în testele mele. Nu am verificat niciodată inversarea polilor magnetici.

Acum Asher își dădea seama de ce Easton părea atât de agitat. Făcuse singura greșală pe care un om de știință nu avea voie să o facă vreodată: făcuse o presupunere și, în consecință, sărise peste testul de bază pe care ar fi trebuit să îl efectueze. Ceva în Asher se liniști ușor. Era jenant, era dureros – însă, în acest caz, deloc esențial.

„A venit timpul să joc rolul de paterfamilias.“

– Îmi pare bine că mi-ai spus, Paul. Întotdeauna e stânjenitor când ne dăm seama că nu am urmat metodologia științifică. Și, cu cât e mai prostească greșeala, cu atât mai idioti ne simțim. Vestea bună e că nu a fost compromis nimic vital în acest caz. Așa că sfatul meu pentru tine este: simte-te rău, dar nu te simți distrus.

Însă privirea îngrijorată de pe chipul lui Easton persistă.

– Nu, doctore Asher, nu înțelegi. Astăzi chiar am făcut acel test. Am pus eșantioanele într-o bobină de demagnetizare și am măsurat magnetismul. Și *nu există nicio urmă de inversare în eșantion*.

Asher se ridică brusc în capul oaselor pe scaunul său. Apoi se așează încet din nou, încercând să nu-și arate surpriza pe chip.

– Ce-ai spus?

– Eșantioanele. Nu există dovezi de inversare magnetică.

Asher își linse buzele.

– Ești sigur că eșantioanele aveau orientarea corectă?

– Absolut.

– Și te-ai asigurat că nu e vorba de o anomalie? Că nu ai folosit un eșantion greșit?

– Am verificat toate eșantioanele mele. Rezultatele au fost mereu aceleași.

– Însă nu e posibil. Inversarea magnetică este o metodă foarte sigură de a data eșantioanele de rocă. Asher expiră lent.

Asta înseamnă că scufundarea a avut loc mult mai devreme decât am crezut noi. Cu *două* inversări în urmă, nu doar cu una. Nord cu sud, apoi sud cu nord din nou. Sunt sigur că examinarea izotopilor va confirma asta.

– Nu, domnule, spuse Easton.

Asher îi aruncă o privire tăioasă.

– Cum adică „nu“?

– Deja am verificat izotopii radioactivi. Aproape că nu s-a produs degradarea. Aproape deloc.

– Imposibil, spuse Asher simplu.

– Am petrecut ultimele patru ore la Radiografie. Am făcut testele de trei ori. Aici sunt rezultatele.

Easton scoase un DVD din buzunarul halatului și îl așează pe masa de lucru a lui Asher.

Asher îl privi lung, însă nu îl atinse.

– Deci toate concluziile noastre sunt eronate. Scufundarea a avut loc mult, mult mai *recent* decât ne-am așteptat. Ai o dată nouă pe baza testelor?

– Acum, doar una foarte aproximativă, domnule.

– Aceea fiind?

– Cu aproximativ șase sute de ani în urmă.

Foarte lent, Asher se rezemă din nou pe scaun.

– Șase sute de ani.

Din nou, în micul laborator se lăsă tăcerea.

– Va trebui să rechiziționezi unul dintre rovere, spuse Asher într-un final. Să îl dotezi cu un magnetometru cu fazare cu electroni și să faci câteva treceri pe la locul scufundării. Te ocupi de asta?

– Da, doctore Asher.

– Foarte bine.

Asher îl privi pe tânărul geolog care se ridică, dădu din cap și se îndreptă spre ușă.

– Încă un lucru, Paul? spuse el încet.

Bărbatul se întoarse.

– Fă asta chiar acum, te rog. Și nu spune nimănui. Absolut nimănui.

Crane ridică privirea de pe tableta pe care scrisese câteva notițe cu un stilou de plastic.

– Doar atât? spuse el. Doar o durere de picioare?

Bărbatul de pe patul de spital dădu din cap. Chiar și de sub cearșaf se vedea că era înalt și bine făcut. Avea o culoare de om sănătos, iar ochii îi erau limpezi.

– Pe o scară de la unu la zece, cât de severă este durerea?

Bărbatul rămase o clipă pe gânduri.

– Depinde. Aș spune că în jur de șase. Uneori puțin mai mult.

Mialgie nonfebrilă, notă Crane pe tabletă. Părea imposibil – nu, *era* imposibil – ca acest om să fi suferit un atac cerebral cu două zile în urmă. Era prea tânăr și, în plus, niciunul dintre teste nu indica faptul că avusese loc așa ceva. Erau doar simptomele inițiale: paralizie parțială, vorbire neclară.

– Mulțumesc, spuse Crane, închizând clipboardul. O să te anunț dacă am mai multe întrebări.

Apoi se îndepărtă de pat.

Cu toate că era denumită „zonă“, departamentul medical de la baza Inima Furtunii avea echipament pe care un spital de dimensiuni medii l-ar fi invidiat. Pe lângă Secția de urgențe, blocurile chirurgicale și douăsprezece saloane pentru pacienți, existau numeroase zone moderne pentru diverse specializări, de la radiologie, la cardiologie. Exista și un complex separat în care personalul avea zone de lucru și săli de conferință. Acolo primise Crane un birou mic, dar bine dotat, cu un laborator alături.

Dintre toate simptomele recent descrise de doctorul Bishop, doar trei fuseseră suficient de grave cât să pretindă spitalizarea. Crane deja stătuse de vorbă cu doi pacienți – un bărbat de patruzeci și doi de ani suferind de grețuri și diaree și această așa-zisă victimă a unui atac cerebral – și, de fapt, niciunul dintre ei nu părea să aibă nevoie de spitalizare. Fără îndoială, doctorul Bishop doar îi ținea sub observație.

Crane se întoarse și dădu din cap către Bishop, care stătea mai în spate.

- Nu există semne de AIT, spuse el când ieșiră pe coridor.
- Cu excepția prezentării inițiale.
- Ai spus că ai văzut cu ochii tăi?
- Da. Iar bărbatul avea clar un atac ischemic tranzitoriu.

Crane șovăi. Bishop nu spusese aproape nimic în timp ce el îi examinase pe cei doi pacienți, însă știa că ostilitatea mocnea sub aparențe. Nu i-ar fi plăcut să îi conteste diagnosticul. Trebuia să aibă cât mai mult tact.

– Există numeroase afecțiuni care se manifestă asemănător – începu el, cât mai diplomatic cu putință.

– Am făcut rezidențiatul într-o secție vasculară. Am văzut destui pacienți cu atac cerebral. Știu să recunosc un AIT când văd unul.

Crane oftă. Felul în care se apăra ea începea să-l obosească. Adevărat, nimănui nu i-ar fi plăcut un intrus și, probabil, chiar asta părea. Însă echipa medicală de acolo făcuse doar teste superficiale, tratând fiecare caz separat. Era convins că, dacă săpau mai adânc și derulau teste mai complexe, aveau să iasă la suprafață și elemente comune. Și, în ciuda a ceea ce-i spusese doctorul Bishop, încă paria pe boala de cheson ca principal diagnostic diferențial.

– Nu mi-ai răspuns înainte la întrebare, spuse el. Există aici o cameră hiperbarică, nu?

Ea dădu din cap.

– Aș vrea ca acest bărbat să fie dus în acea cameră. Să vedem dacă represurizarea și oxigenul pur îi scad durerile la extremități.

– Dar...

– Doctore Bishop, Asher mi-a spus că această Bază folosește un fel de tehnologie de presurizare clasificată. Practic, ne testată în teren. Asta face ca boala de cheson să fie de departe principalul vinovat posibil.

Bishop nu răspunse. Se încruntă și-și întoarse privirea.

Crane își pierdea din ce în ce mai mult răbdarea.

– N-ai decât să vorbești cu Asher dacă nu-ți place, spuse el aspru. Însă m-a adus aici jos ca să ofer sugestii. Acum te rog să duci acest pacient în camera hiperbarică. Făcu o pauză ca să-și lase cuvintele să-și facă efectul. Să mergem și la pacientul cu numărul trei.

Păstrase cazul cel mai interesant pentru final: o femeie care acuza amorteală și slăbiciune la ambele mâini și la față. Era trează când intrară în salonul ei. Era înconjurată de echipament de monitorizare de ultimă generație, care gema încet. Imediat, Crane simți o diferență. Observă durerea din ochii ei gălbui, trupul ofilit rigid, de îngrijorare. Chiar și fără procedura de diagnosticare știu că acel caz ar putea fi grav.

Deschise clipboardul, iar ecranul LCD se aprinse. Istoricul pacientului apăru automat. „Probabil e etichetată cu un senzor de proximitate“, își spuse Crane.

Aruncă o privire peste datele generale:

Nume: Philips, Mary E.

Sex: F

Vârstă: 36

*Prezentare generală: slăbiciune bilaterală / amorteală a
mâinilor și a feței*

Când ridică privirea de pe ecranul tabletei, observă că în salon intrase un ofițer de marină. Bărbatul era înalt și slab, iar ochii săi palizi erau neobișnuit – chiar ciudat – de apropiați. Ochiul drept părea să sufere de strabism divergent. Pe mâneci avea barele de comandant, iar pe gulerul stâng, însemnele aurate ale Serviciului de Informații Secrete. Se rezemă de cadrul ușii, cu mâinile pe lângă corp, ignorându-i pe Crane și Bishop.

Crane privi din nou spre pacient, fără să-l bage în seamă pe nou-sosit.

– Mary Philips? Întrebă el, revenind automat la tonul neutru pe care, de mult timp, învățase să-l folosească pentru pacienți.

Femeia dădu din cap.

– Nu te rețin prea mult, spuse el cu un zâmbet. Suntem aici să te repunem pe picioare cât mai curând posibil.

Ea îi întoarse zâmbetul: o încordare scurtă a buzelor, care dispăru la fel de rapid pe cât apăruse.

– Încă simți o amorțeală semnificativă în mâini și față?

Ea dădu din cap, clipi, își șterse ochii cu un șervețel. Crane observă că, atunci când clipise, ochii nu i se închiseseră complet.

– Când ai observat prima dată asta? Întrebă el.

– Cu vreo zece zile în urmă. Femeia avea accent de Midwest. Nu, poate două săptămâni. La început a fost atât de subtil că abia mi-am dat seama.

– Și erai de serviciu sau nu când ai avut prima dată senzația asta?

– De serviciu.

Crane privi din nou informațiile de pe ecranul tabletei.

– Aici nu este specificat care este secția ta.

Atunci vorbi bărbatul din prag.

– Asta pentru că nu e relevant, doctore.

Crane se întoarse spre el.

– Cine sunteți?

– Comandantul Korolis.

Bărbatul avea o voce joasă, moale, aproape unsuroasă.

– Ei bine, comandante, cred că sectorul de lucru e foarte relevant.

– Și de ce anume? Întrebă Korolis.

Crane privi din nou spre pacientă. Ea îi întoarse, neliniștită, privirea. Iar el își spuse că ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i sporească îngrijorarea. Îi făcu semn comandantului Korolis spre coridor.

– Efectuăm o procedură de diagnosticare, spuse el pe coridor, departe de auzul pacientei. Într-o diagnoză diferențială, fiecare element e relevant. E foarte posibil ca noul ei mediu de muncă să fie cumva de vină.

Korolis scutură din cap.

– Nu e.

– Și de unde știți asta?

– Trebuie să mă credeți pe cuvânt.

– Îmi pare rău, însă nu e suficient. Iar Crane se întoarce.

– Doctore Crane, spuse încet Korolis. Mary Philips lucrează într-o zonă secretă a Bazei, la un aspect secret al proiectului. Nu vi se permite să puneți întrebări în legătură cu acest proiect.

Crane se întoarce din nou spre el.

– Nu puteți să... începu el.

Apoi se opri, făcând un efort să-și înăbușe furia. Oricine ar fi fost acel Korolis, avea clar o autoritate acolo. Sau, cel puțin, așa credea el. Oare de ce erau atâtea secrete într-o expediție științifică?

Apoi se opri, amintindu-și că era nou-venit acolo. Încă nu cunoștea regulile – clare sau ascunse. Se părea că aceea era o bătălie pe care nu o putea câștiga. Însă avea de gând să aducă asta în discuție când va vorbi cu Asher mai târziu. Deocamdată va trebui să diagnosticheze pacientul cât de bine putea.

Se întoarce cu spatele la ofițer fără să mai scoată o vorbă și reveni în salonul de spital. Doctorul Bishop încă era lângă pat, cu o expresie neutră studiată.

– Îmi pare rău pentru întrerupere, doamnă Philips, spuse Crane. Să începem.

În următoarele cincisprezece minute, făcu o examinare fizică și neurologică detaliată. Treptat, uită de prezența vigilentă a comandantului Korolis, pe măsură ce fu absorbit de boala femeii.

Era un caz interesant. Slăbiciunea bilaterală la mușchii inferiori și superiori ai feței era evidentă. Când îi testă reacția la înțepături, femeia demonstrează o afectare semnificativă a distribuției trigemene. Flexiunea gâtului era intactă, la fel și extensia

gâtului. Însă observă că senzația de temperatură era redusă semnificativ la nivelul gâtului și a părții superioare a torsului. De asemenea – în mod surprinzător – se remarcă o atrofie aparent recentă a mușchilor mâinii. Când verifică reflexele tendoanelor de profunzime, apoi răspunsurile plantare, în mintea lui încolți o bănuială.

Toți medicii visează să dea peste o boală foarte rară sau interesantă, despre care citesc în literatura medicală. Însă asta se întâmplă rar. Și totuși, pe baza observațiilor de până atunci, Mary Philips părea să sufere exact de o astfel de boală rară. Iar Crane, care de obicei stătea treaz până târziu ca să citească publicații medicale, se gândi că poate – doar poate – tocmai identificase această boală. „Poate, la urma urmei, chiar există un motiv special pentru care sunt aici.”

Îi examinează amigdalele: foarte mari, îngălbenite, ca niște lobi. „Foarte interesant.”

Îi mulțumește femeii pentru răbdare, se îndepărtă, luă tableta și citi analiza sângelui:

Număr de leucocite (per mm)	3 100
Hematocrite (%)	34,6
Număr de trombocite (per mm)	104 000
Glucoză (mg/dl)	79
Trigliceride (mg/dl)	119
Rată de sedimentare a eritrocitelor (mm/hr)	48,21

Se retrase să discute cu doctorul Bishop.

– Ce crezi? întrebă el.

– Speram să îmi spui tu, răspunse ea. Tu ești expertul.

– Nu sunt expert. Doar un coleg doctor, care caută un pic de cooperare.

Bishop îl privi pur și simplu. Crane simți cum îi revine furia, de data aceea și mai puternic: furie în fața tuturor acelor secrete inexplicabile, furie pentru amestecul comandantului Korolis și, mai ales, furie împotriva doctoriței Bishop, plină de ranchiună și care refuza să îi ofere ajutorul. Dar o să i-o reteze, o să îi arate cât de multe *chiar* știa.

Închise brusc tableta.

– Doctore, te-ai gândit să îi faci teste de anticorpi?

Ea dădu din cap.

– Hepatită virală A și C, sulfatidă IgM. Toate negative.

– Analiză de conducție motorie?

– Normală bilateral.

– Factor reumatoid?

– Pozitiv. 88 U per mililitru.

Crane se opri. Acestea erau testele pe care le-ar fi efectuat și el în continuare.

– Nu are istoric de artralgie, anorexie sau fenomenul Raynaud, de fapt, adăugă ea.

Crane o privi surprins. Cumva și ea ajunsese la aceeași concluzie exotică? Era posibil?

Se hotărî să creadă că mințea.

– Degradarea incipientă a mușchilor mâinii pare să sugereze siringomieli. La fel și pierderea senzațiilor în trunchiul superior.

– Însă lipsește înțepenirea piciorului, răspunse ea imediat. Și disfuncția medulară e nesemnificativă, aproape inexistentă. Nu e siringomieli.

Crane era și mai surprins de profunzimea tehnicii ei de diagnosticare. Însă nu se putea susține.

„A venit vremea să scot asul din mânecă”, își spuse el.

– Dar afecțiunile senzoriale? Neuropatia? Și ai observat amigdalele?

Bishop încă îl privea lung, lipsită de expresie.

– Da, am observat amigdalele. Mari și gălbui.

Se lăsă tăcerea.

Treptat, un zâmbet îi străbătu chipul.

– Păi, doctore, spuse ea, doar nu sugerezi boala Tangier?

Crane încremeni. Apoi încet, foarte încet, se relaxă. Își dădu seama că nu își putea stăpâni la rândul său un zâmbet.

– De fapt, chiar asta sugeram, răspunse el cu o urmă de tristețe.

– Boala Tangier. Și acum ce: avem o sută de boli genetice rare care zburdă prin stație?

Însă tonul ei era blând, iar Crane nu simți nici cea mai mică urmă de dojană. Chiar și zâmbetul, își spuse el, părea sincer.

În acel moment, se auziră mai multe alarme sunând, tare și repede, acoperind acordurile de muzică clasică. O lumină galbuie se aprinse pe coridorul de afară.

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Bishop.

– Cod portocaliu, spuse el.

– Poftim?

– Urgență medicală psihiatrică. Să mergem. Deja alerga spre ușă.

Bishop se opri la recepție doar cât să ia o stație radio.

– Cheamă-l pe Corbett! strigă ea către femeia din spatele biroului de la recepție.

Apoi ieși din zona medicală și o luă pe coridor, cu Crane în urma ei, spre Times Square.

În timp ce alerga, tastă un cod în radio, apoi caută frecvența.

– Aici doctor Bishop, solicit zona incidentului, cod portocaliu.

Urmă o pauză scurtă, apoi un semnal sonor.

– Zonă cod portocaliu: nivel 5, hangarul de reparații pentru rovere.

– Nivelul 5, am înțeles, răspunse Bishop.

Liftul aștepta lângă cafeneaua de pe alee; urcară în el, iar Bishop apăsă pe butonul 7, cel mai de jos de pe panou.

Vorbi din nou în stația radio.

– Care este natura urgenței medicale psihiatrice?

Încă un semnal sonor.

– Cod incident 5-22.

– Ce înseamnă asta? întrebă Crane.

Ea îi aruncă o privire.

– Psihoză acută.

Ușile se deschiseră din nou, iar Crane o urmă într-o intersecție puternic luminată. Coridoarele duceau în trei direcții, iar Bishop o luă la goană chiar pe cel din fața lor.

– Ce resurse medicale sunt? întrebă Crane.

– Există o trusă MICU la fiecare nivel. Vom folosi asta dacă e necesar.

Crane observă că acel nivel părea mult mai restrâns decât celelalte. Coridoarele erau mai înguste, compartimentele mai înghesuite. Oamenii care treceau pe acolo erau îmbrăcați în halat, de laborator sau în salopete de inginer. Își aduse aminte că acela era nivelul pentru științe și centrul de computere.

În ciuda ventilației zgomotoase, aerul era încărcat de mirosul înălbitorului din laborator, al ozonului și echipamentelor electronice încinse.

Ajunseră la altă intersecție, iar Bishop o luă la dreapta. Crane o urmă. Privi în față și văzu ceva neașteptat: coridorul se lărgea spectaculos și se termina într-un perete negru. Acest perete era neted și fără fisuri, cu excepția unei ecluze pneumatice montate în centru. Gura ecluzei era păzită de patru soldați cu puști, iar al cincilea stătea într-o gheretă de tehnologie înaltă amplasată într-o parte. Deasupra ecluzei se afla un LED mare cu lumină roșie.

– Ce e asta? întrebă el, încetinind instinctiv.

– Bariera, răspunse Bishop.

– Poftim?

– Accesul către nivelurile secrete.

Când se apropiară, doi dintre soldați se așezară fix în fața ecluzei, cu puștile la piept.

– Autorizația dumneavoastră, doamnă? întrebă unul dintre ei.

Bishop se duse la gheretă, iar soldatul de-acolo ieși și trecu un scaner voluminos pe lângă gâtul ei. Se auzi un bip puternic.

Soldatul privi ecranul micului LED montat în partea de sus a scanerului.

– Nu aveți autorizație.

– Sunt Michele Bishop, ofițerul medical șef al Bazei. Am acces autorizat la punțile 4, 5 și 6. Verificați din nou.

Soldatul intră în cazemată și consultă monitorul unui computer. După o clipă, ieși.

– Foarte bine. Treceți. O escortă de securitate vă va aștepta de cealaltă parte.

Bishop se îndreaptă spre ecluză. Crane se duse după ea, însă gărzile îi blocază drumul. Soldatul cu scaner veni spre el și trecu aparatul pe lângă gâtul lui Crane.

– Bărbatul acesta nu are cip, spuse el.

Bishop privi în urmă.

– E doctor, e aici în misiune temporară.

Soldatul se întoarse spre Crane.

– Nu aveți voie să treceți, domnule.

– Sunt cu doctorul Bishop, spuse Crane.

– Îmi pare rău, domnule, continuă bărbatul, pe un ton mai aspru. Nu aveți voie să treceți.

– Ascultă, spuse Crane. E vorba despre o urgență medicală și...

– Domnule, vă rog să vă îndepărtați de barieră.

Soldatul din gheretă schimbă o privire rapidă cu ceilalți.

– Nu pot face asta. Sunt doctor și voi ajuta la rezolvarea urgenței, indiferent dacă vă place sau nu.

Și păși din nou în față.

Imediat, bărbații care păzeau bariera ridicară puștile, în timp ce soldatul cu scanerul duse o mână la centură și scoase arma.

– Oprește-te, Ferrara! se auzi o voce puternică din întunecimea gheretei. Wegman, Price, calmați-vă și voi!

Soldații coborâră armele și făcură un pas în spate pe atât de repede pe cât de ostili deveniseră înainte. Crane privi spre gheretă și văzu că nu era o simplă încăpere, ci o anticameră către un birou mult mai mare, care părea a fi o cameră de control a barierei. Șase ecrane mici erau montate în perete și nenumărate luminițe pâlpâiau și sclipeau în semiîntuneric. O siluetă se mișcă înăuntru, se apropie, apoi ieși la lumină: un bărbat bine făcut, cu umeri lați, în uniformă albă de amiral. Avea părul cenușiu și ochi căprui. Privi de la Crane la Bishop, apoi din nou spre Crane.

– Eu sunt amiralul Spartan, spuse bărbatul.

– Domnule amiral Spartan, spuse Crane. Eu sunt...

– Știu cine ești. Ești achiziția lui Howard Asher.

Crane nu știu cum să răspundă la asta, așa că se mulțumi să dea din cap.

Spartan o privi din nou pe Bishop.

– Urgența e la 5, corect?

– Da, domnule. În punctul de reparații al roverelor.

– Prea bine. Spartan se întoarse spre soldatul numit Ferrara. Autorizează-i accesul doar pentru situația asta. Asigură-te că e însoțit de escortă armată și urmează un traseu în afara obiectivelor secrete către zona incidentului. Ocupă-te personal de asta, Ferrara.

Soldatul luă poziție de drepti și salută.

– Am înțeles, domnule.

Spartan îl privi încă un moment pe Crane. Apoi dădu din cap spre Bishop, se întoarse și dispăru din nou în camera de control.

Ferrara intră în gheretă și tastă o serie de comenzi la o consolă. Se auzi un bâzâit încet, apoi mai multe luminițe clipiră în jurul ecluzei. LED-ul de deasupra barierei deveni din roșu verde. Se auzi sunetul încuietorilor grele, un fâsâit de aer presurizat, apoi ecluza se deschise. Ferrara spuse ceva într-un microfon încorporat în consolă, apoi le făcu semn lui Bishop și Crane să treacă.

Dincolo de ecluză se afla o cameră de vreun metru pătrat. Alți doi soldați așteptau acolo, în poziție de drepti. Pereții vopșiți într-o culoare neutră erau goi, iar în încăpere nu se afla alt instrument decât un panou mic lângă unul dintre soldații care făceau de gardă. Crane observă că acesta avea un simplu scanner palmar și un mâner cauciucat.

Ușa ecluzei se închise cu un sunet surd. Soldatul puse o mână pe ecran și cealaltă pe mâner. Apăru o lumină roșie când palma îi fu scanată. Apoi răsuci mânerul în direcția acelor de ceasornic. Stomacul lui Crane se strânse scurt când începură să coboare. De fapt, se părea că acea cameră era un lift.

Gândurile îi zburară la amiralul Spartan. Cunoscuse mai mulți amirali în timpul serviciului său și toți se simțeau bine în

postura de comandă, erau obișnuiți să fie ascultați imediat și fără alte întrebări. Însă, chiar și într-o interacțiune atât de scurtă, simțise ceva ușor diferit la Spartan. Avea o stăpânire de sine excepțională, neobișnuită chiar și la un amiral. Crane își aminti de ultima privire pe care i-o aruncase bărbatul. Avea ceva imposibil de descifrat în ochii întunecați, ca și când nu puteai ști niciodată care va fi următoarea sa mișcare.

Alunecară încet până când liftul se opri. Crane se uită la ceas și așteptă să se deschidă ecluza. „Cu sau fără kit MICU, Doamne păzește dacă vreodată cineva va avea vreun atac cardiac aici jos“, își spuse el. Toată acea securitate, tot acel timp pierdut cu verificări și scanări și birocrație puteau să însemne moartea cuiva.

Se auzi alt murmur, alt zgomot de încuietori. Ecluza fu deschisă din exterior de alt grup de soldați înarmați.

– Doctor Bishop? Întrebă unul dintre ei. Doctor Crane?

– Noi suntem.

– Suntem aici să vă escortăm la stația de reparații. Vă rog să ne urmați.

Se mișcă rapid, cu două gărzi în față și două în spate. Ferrera, omul amiralului Spartan, îi urma. În mod normal, Crane ar fi fost enervat de asemenea anturaj, însă atunci aproape că se bucura să îl aibă. „Psihoză acută“, spusese Bishop. Asta însemna că persoana cu urgență psihiatrică era profund haotică, avea halucinații, poate chiar era violentă. În asemenea cazuri încercai să rămâi calm și înțelegător și să stabilești o relație cu ea. Însă când pacientul chiar scăpa de sub control, prima urgență – cea mai importantă – era să fii în superioritate numerică.

Alergară pe mai multe coridoare. Lăsară în urmă, ca prin ceață, laboratoare și stații de cercetare: așa-zisa secțiune clasificată a Bazei părea, cel puțin la exterior, doar puțin diferită de nivelurile superioare. Trecură pe lângă mai mulți oameni, care alergau pe lângă ei în grupuri de doi sau trei, în direcția opusă. Apoi, din față, Crane auzi ceva care îl făcu să amuțească și să-i înghețe sângele: urletul unui bărbat.

Intrară printr-un bocaport, iar Crane se trezi brusc într-o cameră mare, ca o peșteră. Clipi prosteste preț de o secundă, neobișnuit cu atât de mult spațiu dintr-odată. Părea să fie un atelier mecanic și o stație de reparații pentru submersibilele robotizate – „roverele” despre care vorbise Bishop.

Urletul se auzea mult mai tare acolo: răgușit, ca un bocet. Grupuri mici de muncitori stăteau în apropiere, cu chipul cenușiu, împiedicați de soldați să înainteze. Și mai în față, un cordon al personalului naval și mai mulți soldați blocau drumul.

Mulți dintre ei vorbeau la radiouri mobile; alții priveau în față către ceea ce părea un echipament montat în peretele din spate. De acolo se auzea urletul.

Bishop păși în față, urmată îndeaproape de Crane și de cei patru soldați. Văzându-i că se aproprie, unul dintre ofițeri ieși din dispozitiv să-i întâmpine.

– Doctore Bishop, spuse bărbatul acoperind urletele. Sunt locotenent Travers. Ofițer-șef în acest sector.

– Domnule ofițer, dați-ne detaliile, spuse Crane.

Travers îl privi, apoi privi din nou spre Bishop. Dădu ușor din cap.

– Bărbatul este Conrad Waite, spuse el. Mecanic, gradul întâi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Crane.

– Nimeni nu știe sigur. Se pare că Waite trecea printr-o anumită stare de două zile încoace, era tăcut, nu era în apele lui. Apoi, chiar când să iasă din schimb, a început criza.

– Criza, repetă Bishop.

– A început să urle. Chestii nebunești.

Crane privi spre cordon, în direcția urletelor.

– E furios? Are halucinații?

– Halucinații, da. Furios, nu. Părea mai degrabă... disperat, într-un fel. Spunea că vrea să moară.

– Continuați, spuse Crane.

– Câțiva oameni s-au apropiat de el. Au încercat să-l liniștească, să vadă ce se întâmplase cu el. Atunci l-a apucat pe unul dintre ei.

Crane ridică din sprâncene. „Oh, la naiba. Asta nu e bine.“

Nouăzeci și nouă la sută dintre cazurile de suicid erau reprezentate de persoane care doreau atenție, care implorau ajutor. „Tăietorii“, cei care se creștau în mare parte pentru efect. Însă când la mijloc era un ostatic, situația era deja complet diferită.

– Asta nu e tot, mârâi Travers. Are o căramidă de C4 și o amorsă.

– Poftim?

Travers dădu din cap cu tristețe.

Se auzi un semnal sonor din radioul lui Travers, iar el îl ridică:

– Travers. Ascultă o clipă. Foarte bine. Așteptați până dau eu semnalul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Bishop.

Travers făcu un semn cu capul în direcția unui perete lateral, unde o fereastră fumurie a unei camere de control dădea spre hangar.

– Am adus un pușcaș acolo, să încerce să țintească.

– Nu! spuse Crane. Trase aer în piept. Nu. Vreau întâi să vorbesc cu el.

Travers se încruntă.

– De ce ne-ați adus aici dacă nu să liniștim lucrurile? adăugă Crane.

– A devenit mult mai agitat după apel. Și când am lansat codul, nu știam de C4.

– Omul vostru are ținta clară? insistă Crane.

Travers șovăi.

– Intermitent.

– Atunci nu există motiv pentru care să nu încerc.

Travers șovăi o clipă.

– Prea bine. Însă dacă îl amenință pe ostatic sau dacă încearcă să armeze amorsa, va trebui să tragem.

Crane dădu din cap spre Bishop, apoi se îndreptă încet spre cordon. Își făcu loc ușor prin el. Apoi se opri.

La vreo șase metri în față, un bărbat în salopetă portocalie de mașinist stătea în umbra echipamentului. Ochii săi aveau

cearcăne roșii și erau plini de lacrimi. Bărbia îi era acoperită cu mucus, flegmă și sânge cu spumă. Portocaliul salopetei sale era plin de pete de vomă. „Otravă?” – se întrebă Crane care era, în mod straniu, detașat. Însă bărbatul nu avea simptomele clare: dureri abdominale, paralizie sau alte disfuncții sistemice.

Bărbatul ținea în fața lui o femeie de vreo treizeci de ani, scundă, cu păr blond și murdar. Și ea era îmbrăcată într-un costum identic. Brațul lui îi înconjură gâtul, iar bărbia ei era îndreptată în sus într-un unghi dureros, ridicată de cotul lui Waite, care-i apăsa jugulara cu o șurubelniță lungă și subțire. Buzele femeii erau strânse, iar ochii ei erau dilatați de spaimă.

În cealaltă mână a bărbatului se vedea un bloc gri de C4 și o amorsă nearmată.

Urletele se auzeau șocant de tare acolo și se opriră doar cât să poată Waite inspira horcăit. Lui Crane i se părea dificil să gândească în acel zgomot.

„Vorbește cu el, spuneau regulile cărții. Liniștește-l, oferă-i asigurări.” Ușor de zis, greu de făcut. Crane mai vorbise cu un bărbat, care se urcase pe un cablu de suspensie al podului George Washington și voia să sară de acolo. Mai vorbise cu bărbați care își băgau pistoale în urechi și țevi de puști în gură. Însă nu vorbise niciodată cu cineva care ținea în mână echivalentul a zece grenade de explozibil.

Trase aer în piept o dată, de două ori. Apoi pași în față.

– Nu asta vrei cu adevărat, spuse el.

Ochii roșii ai bărbatului se opriră o clipă asupra lui, apoi se îndepărtară din nou. Urletele continuară.

– Nu asta vrei cu adevărat, repetă Crane mai tare.

Nu se putea auzi printre urlete. Făcu încă un pas în față.

Ochii bărbatului se opriră asupra lui. O strânse și mai tare pe femeie și apăsă vârful șurubelniței în gâtul ei.

Crane încrămeni. Vedea cum femeia îl privea rugător, cu chipul plin de spaimă. Era foarte conștient de cât de expus era: stătea între cordonul de militari și bărbatul care urla, ținând un ostatic și o cărămidă de C4. Abia își stăpâni impulsul de a se retrage.

Crane rămase o clipă nemișcat, gândind. Apoi, încet, se așază pe podeaua de metal. Își descheie un pantof, apoi pe celălalt, și îi puse cu grijă într-o parte. Își scoase și șosetele și le lăsă de asemenea deoparte, aranjându-le perfect. Apoi se lăsă pe spate și se sprijini în palme.

După aceea își dădu seama că în hangar se petrecea ceva nou: era liniște. Urletul se oprise. Waite îl privea lung, încă apăsând șurubelnița în gâtul femeii.

– Nu vrei să faci asta, spuse Crane pe un ton răbdător, chibzuit. Nu există problemă care să nu poată fi rezolvată. Nu merită să te rănești pe tine și pe cei din jur. Asta nu va face altceva decât să înrăutățească lucrurile.

Waite nu răspunse. Pur și simplu se holba la el cu ochi mari, respirând răgușit.

– De ce faci asta? întrebă Crane. Ce vrei exact? Ce putem face să te ajutăm?

La această întrebare Waite scânci și înghiți dureros.

– Faceți să se oprească, răspunse el.

– Să facem ce anume să se oprească? întrebă Crane.

– Sunetele.

– Ce sunete?

– *Acele* sunete, răspunse Waite pe un ton care era pe jumătate șoaptă, pe jumătate suspin. Sunetele acelea îngrozitoare. Sunetele care niciodată... niciodată nu încetează.

– O să vorbesc cu tine despre sunete. Putem să...

Însă Waite începuse din nou să scâncească, iar scâncetul era tot mai ascuțit. Nu mai era mult și începea din nou să urle.

Brusc, Crane se prinse de gulerul cămășii și trase violent în jos. Se auzi un sfâșiat puternic de material și sunet de nasturi. Își scoase cămașa ruptă și o așază lângă pantofi.

Waite se holba din nou la el.

– Putem rezolva asta, răspunse Crane. Putem face sunetele să înceteze.

Waite ascultă și începu să plângă.

– Însă mă faci să fiu foarte neliniștit în legătură cu declanșatorul ăla.

Plânsetul se întee.

– Lasă femeia să plece. Trebuie să te lupți cu sunetele, nu cu ea.

Waite deja zbiera, cu ochii aproape în lacrimi.

Crane așteptase, așteptase atent, să vină momentul în care să-l strige pe bărbat pe numele de botez. Hotărî că acela era momentul.

– Conrad, dă-i drumul femeii! Las-o să plece și pune deoparte explozibilul! Și vom rezolva problema. Vom alunga sunetele. Promit.

Brusc, Waite păru să se înmoaie. Încet, coborî șurubelnița. Lăsă cealaltă mână de-a lungul corpului, iar blocul de C4 îi căzu greoi din mână. Cu un țipăt, femeia alergă spre cordonul de soldați. Cu viteza fulgerului, un soldat care stătuse ghemuit într-o parte țâșni, luă blocul de C4 și se retrase.

Crane trase adânc aer în piept. Apoi se ridică încet.

– Îți mulțumesc, Conrad, spuse el. Acum te putem ajuta. Acum putem alunga sunetele.

Și făcu un pas înainte.

În acel moment, Waite se retrase, evitându-l. Ochii săi se dădură periculos peste cap.

– *Nu!* spuse el. Nu puteți alunga sunetele. Nu înțelegeți? *Nimeni nu poate alunga sunetele!* Și brusc, cu o viteză neașteptată, ridică șurubelnița spre propriul gât.

– Oprește-te! strigă Crane, țâșnind în față.

Însă, chiar când alergă spre bărbat, văzu cu groază cum vârful șurubelniței dispare în carnea moale a gâtului acestuia.

Când Howard Asher ajunse la conferința executivă de pe Puntea 8, amiralul Spartan era deja acolo, așezat la masă, cu mâinile sprijinite pe lemnul lustruit. Rămase așteptând în liniște până când Asher închise ușa în urma lui și se așeză de partea opusă a mesei.

– Vin din zona medicală, spuse Asher.

Spartan dădu din cap.

– Waite are o gaură adâncă în gât și a pierdut mult sânge, dar starea lui e stabilă. Va supraviețui.

– Doar nu m-ai chemat la o întâlnire de urgență doar ca să-mi spui asta, răspunse Spartan.

– Nu. Însă Waite este unul dintre motivele pentru care te-am chemat aici.

Spartan nu răspunse; îl privi pe Asher cu ochii săi întunecați și de nepătruns. În tăcerea scurtă care urmă, Asher simți cum îi revine vechea neliniște pe care reușise atât de mult timp să o țină în frâu.

Știința și armata făceau un cuplu ciudat. Asher știa că Inima Furtunii era, cel mult, o căsătorie de conveniență. În primul rând, el și echipa lui de oameni de știință aveau nevoie de acea bază și de resursele nelimitate ale guvernului ca să deruleze niște săpături arheologice atât de uluitoare. Spartan avea nevoie de oameni de știință și de ingineri ca să planifice săpăturile, să le execute și să analizeze descoperirile. Însă întâmplările

neșteptate din ultima vreme puneau la încercare relația aceea deja fragilă.

Ușa se deschise încet, apoi se închise din nou. Asher se întoarse și îl văzu pe comandantul Korolis. Bărbatul dădu din cap, apoi se așează la masă fără să scoată o vorbă.

Neliniștea lui Asher crescuse. În ochii săi, Korolis simboliza tot ce era greșit în acel proiect: caracterul secret, dezinformarea, propaganda. Asher știa că Waite dormea în zona medicală, sub sedative puternice; altfel, Korolis ar fi fost lângă pacient, ca să se asigure că nu ajungea niciun cuvânt despre ce se petrecea sub nivelul 7 la urechi care nu aveau acces la informații secretizate.

– Vă ascult, doctore Asher, spuse Spartan.

Asher își dresese glasul.

– Waite este doar ultimul și cel mai grav caz din seria recentă de traume medicale și psihologice. În ultimele două săptămâni, Baza asta a cunoscut o creștere alarmantă a bolilor, depășind orice așteptare.

– Și de aceea l-ai adus aici pe Crane.

– Am cerut mai mulți specialiști, spuse Asher. Un diagnostician, un...

– Unul e un risc suficient, răspunse Spartan, pe un ton coborât și neutru.

Asher trase adânc aer în piept.

– Ascultă. După ce Waite se stabilizează, va trebui să-l trimitem la suprafață.

– Asta iese din discuție.

Neliniștea lui Asher începuse deja să se amestece cu enervarea.

– Și de ce anume?

– Știi la fel de bine ca mine motivele. E o instalație secretă, în care se derulează o misiune secretă...

– Secretă! strigă Asher. Confidențială! Nu înțelegi? Aici vorbim de o problemă medicală gravă. Nu poți, pur și simplu, să o ignori, să o bagi sub preș!

– Doctore Asher, *te rog*. Pentru prima dată, tonul amiralului Spartan deveni mai aspru. Exagerezi. Aici avem o bază medicală echipată complet, cu personal foarte competent. Împotriva vo-

inței mele, am acceptat cererea ta să aducem o resursă suplimentară, în ciuda trecutului, să-i spunem pestriț, al lui Peter Crane.

Era o momeală, pe care Asher nu avea de gând să o muște.

– În plus, continuă Spartan, nu văd vreun motiv de panică.

Tu sau doctorul Crane ați identificat un focar?

– Știi bine că nu.

– Atunci, hai să fim rezonabili. Mulți dintre oamenii de știință nu sunt obișnuiți să lucreze în asemenea condiții. Închiși în Bază, în camere strâmte, în mediu de lucru stresant... Spartan dădu din mâna cărnoasă. Irascibilitate, insomnie, pierderea apetitului – acestea sunt lucruri la care te poți aștepta.

– Nu doar oamenii de știință sunt afectați, răspunse Asher. La fel sunt și unii membri ai armatei. Și ce e cu acele mici atacuri cerebrale? Aritmia? Dar Waite?

– Vorbiți despre un segment foarte mic al populației, spuse Korolis. Era prima dată când vorbea. Când aduni prea mulți oameni, e firesc să apară câte ceva.

– Acestea sunt datele, continuă Spartan. Nu există o trăsătură comună. Oamenii se plâng de tot soiul de lucruri – așa fac oamenii în general. Nu există un focar: e afectat personalul de pe toate punțile și punctele de lucru. În afară de Waite, nu există alt caz grav – îmi pare rău, doctore Asher, însă acesta e adevărul. Concluzia: nu există o epidemie. Punct.

– Însă... începu Asher. Tăcu în clipa în care văzu expresia de pe chipul lui Spartan. „Oamenii de știință n-au ce căuta într-o operațiune militară, părea să spună acea expresie. Iar toate lamentațiile nu dovedesc altceva.“

Se decise să schimbe subiectul.

– Mai e ceva.

Spartan ridică întrebător din sprâncene.

– Mai devreme, Paul Easton, geologul marin, a venit să mă vadă. Se pare că ne-am înșelat în privința datării.

– Despre ce datare vorbești? întrebă Spartan.

– A scufundării.

Urmă un moment de liniște.

Spartan se răsuci în scaun.

– Cât de mult ne-am înșelat?

– Foarte mult.

Korolis expiră încet printre dinți. Lui Asher i se păru că aude sâsâitul unui șarpe.

– Fii mai clar, spuse amiralul într-un târziu.

– Mereu am presupus, pe baza inspecției vizuale brute și a altor factori, că scufundarea a avut loc cu zece mii de ani în urmă, poate chiar mai demult. Easton a dus acea presupunere un pic prea departe. Nu s-a mai deranjat să dateze situl folosind inversarea polilor magnetici.

– Folosind ce? spuse Korolis.

– O metodă pentru datarea vulcanismului din jurul sitului scufundat, răspunse Asher. N-o să intru în detalii științifice – și îl privi pe Korolis –, însă o dată la foarte mulți ani, polii magnetici ai pământului se inversează. Își schimbă locul. Polul nord devine polul sud și invers. Datarea inițială pe care am făcut-o pentru scufundare plasa evenimentul în timpul *ultimei* inversări a polilor. Însă se pare că ne-am înșelat.

– Cum de știi asta? întrebă Spartan.

– Pentru că atunci când scoarța pământului se topește, particulele sale de fier se răsucesc, se aliniază în funcție de câmpul magnetic al planetei. Apoi, când roca se răcește, rămân aliniate. Într-un fel e ca în cazul inelelor dintr-un trunchi de copac: poți data evenimentele geologice examinând alinierea aceea.

– Atunci poate e mult mai veche, spuse Korolis. Cu două inversări magnetice în urmă. Polul nord încă era polul nord, nu?

– Da. Însă evenimentul *nu* s-a petrecut mult mai devreme.

– Deci ați descoperit că nu e atât de vechi pe cât ați crezut, spuse Spartan.

Asher dădu din cap.

– Presupun că, din moment ce suntem aici, ai reușit să obții o dată mai precisă.

– I-am spus lui Easton să trimită un rover echipat cu un magnetometru foarte sofisticat. Acesta poate măsura foarte precis deplasarea unui câmp magnetic. Am folosit eșantioane din locul scufundării ca punct de plecare.

Spartan se încruntă și se răsuci din nou.

– Și?

– Situl nu este vechi de zece sau cincizeci de mii de ani. Are doar *șase sute de ani*.

Se lăsă o clipă de tăcere glacială.

Spartan fu primul care vorbi din nou.

– Această... această *omisiune* are vreun efect asupra șanșelor noastre de succes?

– Nu.

Lui Asher i se păru că vede un licăr de ușurare pe chipul amiralului, care imediat își pierdu din nou orice expresie.

– Și atunci care este ideea?

– Nu e clar? Acest lucru s-a transformat dintr-un eveniment dintr-un trecut de neînchipuit, într-un eveniment care a avut loc în istoria înregistrată.

– Ce vrei să spui, doctore? Întrebă Korolis.

– Ce vreau să spun? Vreau să spun că poate au existat *martori oculari* când s-a petrecut scufundarea. Că poate există *relatări scrise*.

– Atunci ar trebui să trimitem un cercetător să caute, spuse Spartan.

– Am făcut deja asta.

Spartan se încruntă.

– Cu acreditările corespunzătoare? Și cu discreție?

– Acreditările sale sunt excelente – e istoric, expert în medievalistică la Yale. Și habar nu are adevăratul motiv pentru care mă interesează.

– Perfect. Spartan se ridică. Atunci, dacă nu mai e nimic, îți sugerez să revii în zona medicală și să vezi dacă doctorul Crane a pus vreun diagnostic miraculos.

Asher se ridică și el.

– O să aibă nevoie să fie dus înăuntru, spuse el pe un ton coborât.

Spartan ridică din sprâncene.

– Poftim?

– Ar trebui să i se explice tot. Și va avea nevoie de acces la nivelurile clasificate. Acces nerestricționat. Și fără o falangă de soldați după el.

– Asta e imposibil, doctore Asher, spuse Korolis. Nu am putea permite vreodată asemenea risc de securitate.

Asher continuă să îl fixeze cu privirea pe amiral.

– Crane are nevoie să discute cu pacienții, să le vadă mișcările, să caute vectori de contaminare, să identifice posibile expuneri. Cum poate să facă asta dacă îl ținem legat și la gură, și la ochi?

– Am cea mai mare încredere în specialiștii pe care îi alegi, doctore Asher, spuse Spartan pe un ton moale. Ar trebui să ai și tu.

O clipă, Asher rămase nemișcat, respirând greoi, stăpânindu-se.

– Amirale, am primit un mandat, spuse el într-un final, cu o voce răgușită. Un mandat comun să conducem această Bază. *Împreună*. Până acum n-am făcut presiuni. Însă, dacă e vorba să aleg între caracterul secret și siguranța acestei instalații, renunț într-o clipă la primul. Și ai face bine să ții minte asta.

Apoi se întoarse, deschise ușa și dispăru.

Pe Inima Furtunii erau două terenuri de squash și o listă de așteptare de trei zile pentru accesul la ele. Era un exemplu al influenței pe care o avea Asher, își spuse Crane, că reușise să obțină jumătate de oră în doar câteva minute.

– Nu mi-am imaginat vreodată că citești poezii, spuse Asher când se întâlniră pe teren. Însă era clar că îți place să joci squash.

– Poate că din cauza siluetei mele de gazelă, răspunse Crane. Sau poate mi-ai recitat de curând dosarul.

Asher râse, jucându-se distrat cu mingea gri din mâna cu care urma să servească.

Crane nu era surprins că Asher dorise o întâlnire cu el. La urma urmei, deja se afla de treizeci și șase de ore la Bază: șeful echipei de oameni de știință dorea un raport. Singura surpriză fusese locul pe care îl sugerase. Însă se obișnuise deja cu felul de a acționa al lui Asher. Menținea o aparență afabilă, crea o atmosferă plăcută, însă dădea clar de înțeles că aștepta rezultate, și asta imediat.

Era în regulă în ceea ce-l privea pe Crane. De fapt, o parte din el chiar se bucura de acea întâlnire. Pentru că-și pregătise propria agendă.

– Hai să ne încălzim câteva minute, spuse Asher. Întinse mingea. Servesc?

Crane scutură din cap.

– Dă-i drumul.

Îl privi pe Asher lovind mingea spre perete, cu o răsucire puternică și exactă a mâinii. Se dădu înapoi, ținându-și echilibrul

pe vârfurile picioarelor, așteptând să revină mingea. Mingea ricoșă, iar el lovi în voleu, țintind spre colțul îndepărtat.

Jucară în liniște câteva minute, comparându-și reciproc priceperea, experiența, strategiile preferate. Crane își imaginează că Asher are cel puțin douăzeci și cinci de ani mai mulți ca el, însă bătrânul părea să joace mai bine. Cel puțin Crane juca foarte prost; jumătate dintre voleurile lui ieșeau din teren.

– Terenul ăsta are ceva neobișnuit? Întrebă el, luând mingea și aruncând-o înapoi spre Asher.

Omul de știință o prinse cu pricepere în mâna cu care ținea racheta.

– Da, așa este. A trebuit să potrivim planul punților de la Bază. Tavanul e cu vreo patruzeci de centimetri mai scurt decât unul normal. Ca să compensăm, am făcut terenul ceva mai adânc. Ar fi trebuit să menționez asta. După ce te obișnuiești cu el, vei constata că dimensiunile sunt mai suportabile. Mai facem niște exerciții?

– Nu, hai să jucăm un meci.

Crane câștigă racheta, alege terenul și servi. Asher contracară cu un voleu rapid către colțul îndepărtat, iar jocul începu să se deruleze.

Pe măsură ce încrucișau voleuri, Crane fu nevoit să admire stilul de joc al omului de știință. Squashul era parțial sport și parțial joc de șah, un amestec de inteligență, strategie și forță. Asher era excelent la controlul fileului și impresionant în felul în care lovea mingea de-a lungul peretelui lateral, ținându-l pe Crane într-o defensivă constantă. Presupusese că mâna stângă înțepenită și dureroasă a omului de știință îl va împiedica să joace bine, însă se părea că Asher devenise expert în folosirea mâinii drepte și în serve. Aproape fără să-și dea seama, rămăsese iremediabil în urmă.

– ăsta a fost jocul, spuse Asher.

– Nouă la patru. Din păcate, m-am cam făcut de râs. Asher râse.

– O să te descurci mai bine la meciul următor. După cum am spus, dimensiunile neobișnuite tind să te încurce. Hai, servește tu!

În timpul celui de-al doilea meci, Crane descoperi că Asher avusese dreptate: după ce se obișnuie mai mult cu terenul mai scurt și mai adânc, i se păru tot mai simplu să controleze mingea. Trimise de mai puține ori mingea afară și reuși să o facă să ricoșeze în așa fel încât să-l forțeze pe Asher să joace în spatele terenului. Acum nu mai era forțat să se concentreze pur și simplu la întoarcerea mingii, ci putea să se miște înapoi în teren după ce servea, într-o poziție mai favorabilă. Jocul dură mult și de data aceasta îl bătut pe Asher cu nouă la opt.

– Vezi că am avut dreptate? spuse Asher, gâfâind. Înveți repede. Încă vreo câteva meciuri și va trebui să-ți găsești un partener mai pe măsură.

Crane chicoti.

– E rândul tău să servești, spuse el, aruncând mingea spre Asher.

Asher prinse mingea, însă nu făcu nicio mișcare ca să servească.

– Așadar, cum se simte Waite?

– Încă e sedat. Un cocktail de Haldol și Atavan. Antipsihotic și antidepresiv.

– Înțeleg că ai folosit o metodă destul de neobișnuită să discuți cu el. Bishop a pomenit ceva de striptease.

Crane zâmbi vag.

– Cuiva care are o criză de psihoză trebuie să i se distragă atenția ca să iasă din ciclul psihotic. Am făcut ceva la care nu se aștepta. Am câștigat ceva timp.

– Ai idee ce s-a întâmplat?

– Corbett îi face profilul psihic integral – sau, cel puțin, pe cât de mult permit medicamentele acum. Momentan, nu putem pune un diagnostic. E ciudat. În cea mai mare parte, bărbatul e complet lucid, dacă e sedat. Însă mai devreme era complet haotic, răspundea la stimuli interni.

– Poftim?

– Pierduse controlul. Halucina. Acum nu-și mai amintește de incident. Nu-și mai amintește nici măcar de sunetele îngrozitoare care se pare că au declanșat criza. Martorii oculari și

prietenii au spus că nu dăduse semne că ar urma o criză, doar o indispoziție generală. Iar Waite nu a avut probleme psihologice. Însă, fără îndoială, știi deja asta. Crane ezită. Cred că ar trebui să-l scoateți din Bază.

Asher scutură din cap.

– Îmi pare rău.

– Dacă nu de dragul lui Waite, atunci de dragul meu. Am început deja să obosesc să-l tot văd pe comandantul Korolis sau pe unul dintre acoliții săi în zona medicală zi și noapte, păzindu-l pe Waite, asigurându-se că nu spune nimic din ce nu trebuie. De exemplu, de unde putea cineva într-o stație de cercetare să pună mâna pe un bloc de explozibil.

– Mă tem că asta nu ține de mine. Îndată ce spui că Waite poate fi externat, o să îl țin închis în camera lui. Asta ar trebui să-l îndepărteze pe Korolis.

Lui Crane i se păru că simte o oarecare amărăciune în tonul lui Asher. Nu-i dăduse prin cap că șeful echipei de cercetători științifici poate să fie la fel de iritat de acea cultură a secretelor promovată pe Inima Furtunii.

Își dădu seama că Asher tocmai îi oferise o porțiță; probabil nu avea să găsească o ocazie mai bună să spună ce avea de spus. „Acum e momentul“, își spuse el. Trase adânc aer în piept.

– Cred că încep, în sfârșit, să înțeleg, spuse el.

Asher, care privea lung mingea de squash pe care o ținea în mână, ridică ochii spre el.

– Ce să înțelegi?

– Motivul pentru care sunt aici.

– Nu a existat nicio îndoială în privința asta. Ești aici ca să tratezi problema noastră medicală.

– Nu. Am vrut să spun de ce am fost ales *eu* pentru asta.

Asher îl privi lung, fără expresie.

– Vezi tu, la început am fost confuz. La urma urmei, nu sunt specialist în boli pulmonare, nici hematolog. Dacă muncitorii ar fi suferit de vreo formă a bolii de cheson, de ce să mă chemați pe mine să-i tratez? Însă se pare că nu de asta suferă ei.

– Ești sigur?

– E singurul lucru de care sunt sigur. Se opri. Pentru că, se pare, la urma urmei nu e nimic exotic sau neobișnuit în atmosfera de pe Inima Furtunii.

Asher continuă să-l fixeze cu privirea, însă nu spuse nimic. Crane, cercetând expresia lui imposibil de citit, începu să se întrebe dacă fusese o idee bună să vorbească. Însă, dacă începuse, trebuia să spună totul.

– L-am trimis pe unul dintre pacienții mei cu AIT în camera hiperbarică, continuă el. Și ghici ce am descoperit.

Asher tot nu spunea nimic.

– Am descoperit că nu i-a fost de niciun ajutor. Dar asta nu e tot. Ecranul camerei ne-a arătat că atmosfera era normală, înăuntru și în exterior. Crane șovăi o clipă, apoi vorbi din nou. Așa că toată vorbăria asta despre presurizare, amestecuri speciale de aer – e o mare porcărie, nu-i așa?

Asher începu din nou să studieze mingea.

– Da, răspunse el după o clipă. Și e foarte important să păstrezi aceste informații pentru tine.

– Sigur. Dar de ce?

Asher lovi mingea de podea, o prinse și o strânse gânditor.

– Am vrut să găsim un motiv care să-i împiedice să plece în grabă de la Bază. O precauție de securitate împotriva scurgerilor de informații, a spionajului, chestii de-astea.

– Deci toată povestea cu presiunea atmosferică, procesul îndelungat de aclimatizare și cel și mai îndelungat de răcire sunt doar niște scenarii de acoperire foarte reușite.

Asher lovi din nou mingea, apoi o aruncă în colț. Deja renunțase să mai pretindă că joacă.

– Așadar, camerele alea în care a trebuit să aștept când am ajuns la Bază. Sunt în întregime o făcătură?

– Nu sunt o făcătură. Sunt camere de decompresie funcționale. Doar că funcția lor atmosferică e dezactivată. Privi într-o parte. Spuneai că știi de ce ai fost ales pentru misiunea asta.

Crane înghiți.

– Da. După ce am văzut rezultatul de la camera hiperbarică, în sfârșit am pus totul cap la cap. E vorba despre ce am făcut în timpul Furtunii în Deșert, nu?

– Asta și mai ales ce s-a întâmplat pe *USS Spectre*.

Crane îl privi surprins.

– Știai de asta?

– Nu. Misiunea e încă secretizată. Însă amiralul Spartan știa despre ea. Știa totul despre ea. Talentul tău de diagnostician, experiența ta în tratarea (să le spunem așa) cazurilor medicale *bizare* în condiții extrem de stresante sunt calități unice. Și, din moment ce, din motive de securitate, Spartan nu permitea decât unei singure persoane accesul pe Inima Furtunii, tu păraai cea mai bună alegere.

– Din nou acel cuvânt: securitate. Și acesta este singurul lucru pe care nu l-am înțeles încă.

Asher îi aruncă o privire întrebătoare.

– De ce toate secretele astea? Ce anume e atât de primejdios în legătură cu Atlantida încât să fie nevoie să luați măsuri atât de radicale? Și, mai ales, de ce guvernul se oferă să plătească atâția bani și echipament atât de scump pentru o săpătură arheologică? Crane ridică brațul. Uită-te la locul ăsta. Doar pentru funcționarea zilnică a unei Baze ca asta e nevoie de câte un milion de dolari, plătiți din buzunarul contribuabililor.

– De fapt, spuse Asher încet, suma e și mai mare.

– Ultima oară când am verificat, birocrații de la Pentagon nu se dădeau în vânt după civilizațiile antice. Iar agențiile ca AANO au, de obicei, pălăria scoasă, în semn de mulțumire, pentru firimiturile pe care le aruncă guvernul: știi asta mai bine ca mine. Însă aici ai cel mai sofisticat și mai secret mediu de lucru din lume. Se opri. Și încă ceva: Baza funcționează cu energie nucleară, nu? Am fost pe destule submarine și știu. Și se pare că ecusonul cu ID-ul meu are un marker radioactiv încorporat în el.

Asher zâmbi, însă nu răspunse. Era amuzant, își spuse Crane, cât de tăcut devenise în ultimele zile.

Vreme de un minut, terenul de squash rămase cufundat într-o liniște tensionată, stânjenitoare. Crane mai avea o bombă de aruncat, cea mai mare dintre toate, și își dădu seama că nu avea rost să mai întârzie.

– În orice caz, m-am gândit mult la toate astea, continuă el. Și singurul răspuns care mi-a trecut prin minte este că acolo jos nu e Atlantida. E altceva. Îi aruncă o privire lui Asher. Am dreptate?

Asher îl privi cercetător o clipă. Apoi dădu din cap, aproape imperceptibil.

– Atunci? Ce se află *de fapt* acolo jos? insistă Crane.

– Îmi pare rău, Peter. Nu-ți pot spune asta.

– Nu? De ce?

– Pentru că, dacă aș face-o, mă tem că Spartan va trebui să te omoare.

Auzind acel clișeu, Crane începu să râdă. Însă imediat se uită la Asher și râsul i se opri în gât. Pentru că șeful echipei de specialiști – care întotdeauna râdea atât de ușor – nici măcar nu zâmbea.

La frontiera extremă a Scoției, dincolo de Skye, dincolo de Hebride, dincolo chiar și de șirul mâncat de timp al insulițelor cunoscute sub numele de Cele Șapte Surori, se află arhipelagul St. Kilda. Este partea cea mai îndepărtată a Insulelor Britanice. Dâmburi aspre de piatră brună chinându-se să se ridice din spumă: un loc cenușiu și sălbatic, sfâșiat de mare.

În punctul cel mai vestic al insulei principale, Hirta, un promontoriu de granit de trei sute de metri se înalță deasupra înverșunatelor ape ale Atlanticului. Pe coroana promontoriului, se zărește linia cenușie a castelului Grimwold, o abație veche și întortocheată, tocită în egală măsură de vreme și catapulte, înconjurată de un zid construit din pietre de la fața locului. Fusese ridicată în secolul al XIII-lea de un ordin de călugări sihaștri, care căutau libertate atât față de persecuții, cât și față de secularizarea crescândă a Europei. De-a lungul multor secole, ordinului i s-au alăturat și alți călugări – cartusieni, benedictini – care căutau un loc retras pentru rugă și contemplare spirituală, fugind din calea degradării mănăstirilor engleze. Îmbogățită prin contribuția personală a acestor noi membri, biblioteca din castelul Grimwold s-a transformat într-una dintre cele mai mari colecții monastice ale Europei.

O mică populație de pescari s-a dezvoltat în jurul mănăstirii, îndeplinind cele câteva nevoi lumești pe care călugării nu le puteau satisface singuri. Pe măsură ce faima ei s-a răspândit, mănăstirea a găzduit – în plus față de noii inițiați – și călători. La apogeul istoriei castelului, un Drum al Pelerinilor ducea de

la adăpostul medieval, peste o curte ierboasă, printr-o poartă suspendată în zidul exterior, pe o potecă șerpuitoare spre sătuc, unde se afla trecerea spre Hebride.

Astăzi, Drumul Pelerinilor nu mai există, este vizibil doar ca o bucată de stâncă care se mai înalță, din loc în loc, deasupra peisajului pietros mohorât. Sătucul a rămas secole întregi fără oameni. Dăinuise doar abația, a cărei fațadă aspră și bătută de furtuni privea spre vest, peste apele reci ale Atlanticului.

În biblioteca principală a castelului Grimwold, un vizitator stătea la o masă lungă de lemn. Purta o pereche de mănuși albe de bumbac, pe care le folosea ca să întoarcă încet paginile subțiri ca pergamentul ale unui vechi volum, fixat pe o pânză protectoare. Firicele de praf pluteau în aer, iar lumina era slabă: se uita ușor chiorăș ca să poată distinge cuvintele. Un teanc de alte texte se aflau lângă cotul său: manuscrise cu anluminuri, incunabule, tratate antice legate în piele. Din oră în oră venea un călugăr, lua cărțile pe care bărbatul terminase să le parcurgă, aducea alt set pe care acesta le ceruse, schimba două vorbe cu el, apoi se retrăgea. Din când în când, vizitatorul se oprea să scrie ceva în agendă, însă pe măsură ce ziua înainta, aceste pauze erau tot mai rare.

În sfârșit, după-amiaza târziu, alt călugăr intră în bibliotecă, aducând alt set de cărți. Ca și ceilalți din ordinul său, era îmbrăcat într-o sutană simplă, legată cu un cordon alb. Însă era mai în vârstă și părea să meargă cu un pas mai măsurat.

Se îndreptă spre culoarul central al sălii de lectură. Se apropie de masa vizitatorului, singura masă ocupată din sală, și așeză cu grijă textele vechi pe pânza albă.

– *Dominus Vobiscum*, spuse el cu un zâmbet.

Bărbatul se ridică de la masă.

– *Et cum spiritu tuo*.

– Vă rog să rămâneți așezat. Aici sunt manuscrisele suplimentare pe care le-ați solicitat.

– Vă mulțumesc.

– Cu plăcere. Cărturarii care ne vizitează sunt puțini și, din păcate, rari în zilele noastre. Se pare că simplul confort a devenit mai important decât iluminarea prin carte.

– Sau decât căutarea adevărului, zâmbi bărbatul.

– Ceea ce de multe ori înseamnă același lucru. Bine spus. Bărbatul scoase o cârpă moale dintre cutele sutanei și șterse cu drag cărțile vechi și prăfuite. Vă numiți Logan, nu? Doctor Jeremy Logan, profesor Regina de Istorie medievală la Yale?

Bărbatul îl privi.

– Sunt doctorul Logan. Însă, momentan, sunt în concediu.

– Fiule, te rog să nu crezi că îmi bag nasul. Sunt părintele Bronwyn, abate al castelului Grimwold. Se așează cu un oftat în capătul celălalt al mesei. Din multe puncte de vedere e o activitate obositoare. Poate te gândești că o abație atât de veche ca asta e scutită de birocrație internă și de nedreptăți mărunte. Însă adevărul e exact pe dos. Și suntem atât de departe, iar viața noastră e atât de simplă și de umilă, că noii inițiați vin doar rar la porțile noastre. Numărul nostru s-a micșorat cu peste jumătate față de cât era cu cincizeci de ani în urmă. Oftă din nou. Însă postul meu are și consolările lui. Una este că mă ocup de toate treburile care țin de cărți și bibliografie și, după cum știi, biblioteca castelului Grimwold rămâne singura și cea mai prețioasă posesie a noastră – să îmi ierte Dumnezeu rapacitatea.

Bărbatul pe nume Logan zâmbi vag.

– Așa, în mod firesc, sunt conștient de cine vine și pleacă de la castelul nostru, mai ales când e vorba de persoane cu recomandări atât de bune ca dumneavoastră. Scrisorile dumneavoastră de introducere sunt impresionante.

Doctorul Logan înclină capul.

– N-am putut să nu observ că, împreună cu aplicația dumneavoastră de a ne vizita biblioteca, ați inclus și un itinerar.

– Da, aceea a fost o neglijență din partea mea. Am făcut cercetare la Oxford și am plecat în grabă. Mă tem că mi-am cam amestecat hârtiile. Nu încercam să mă laud.

– Sigur că nu. Nu asta am vrut să spun. Însă, fără să vreau, am fost surprins de locurile pe care deja le-ați vizitat în mica

dumneavoastră vacanță. Turnul Sfântului Urwick, dacă țiin bine mine. Newfoundland, nu?

– Chiar la sud de Battle Harbour, pe coastă.

– Apoi, a doua oprire a fost abația Wrath.

Doctorul Logan dădu din nou din cap.

– Am auzit și de asta. Kap Farvel, Groenlanda. Un loc aproape la fel de izolat ca al nostru.

– Însă au o bibliotecă veche și foarte cuprinzătoare, mai ales despre istoria locală.

– Sunt sigur că au. Abatele se aplecă peste masă. Sper să îmi iertați familiaritatea, doctore Logan: după cum am spus, în ultima vreme am avut puțini oaspeți, iar capacitatea mea de socializare s-a mai atrofiat, din păcate. Însă, vedeți dumneavoastră, ceea ce mă surprinde cel mai mult în privința vizitelor dumneavoastră este momentul în care le-ați făcut. Acele locuri au biblioteci în care să studiezi cu săptămânile. Și e foarte greu, costisitor și cu consum mare de timp să ajungi la ele. Și totuși, după cum văd din itinerarul dumneavoastră, aceasta este doar a treia zi de călătorie. Ce anume căutați, doctore Logan, de vă mișcați cu asemenea viteză și nu precupețiți efort și cheltuieli?

Doctorul Logan îl privi o clipă pe abate. Apoi își dresе glasul și privi în jos, spre masă.

– După cum am spus, părinte Bronwyn, faptul că am inclus itinerarul călătoriei mele printre hârtiile pe care le-am trimis aici a fost o neglijență din partea mea.

Părintele Bronwyn se rezemă.

– Da, sigur. Sunt un bătrân curios și nu voiam să îmi bag nasul. Își scoase ochelarii, ridică un colț al sutanei și îi șterse, apoi și-i puse din nou pe nas. Își lăsă mâna pe volumele vechi îmbrăcate în piele de vițel pe care le adusese cu el. Aici sunt cărțile pe care le-ați cerut. *Lay Anecdotes* ale lui Maighistir Beaton, circa 1448; *Chronicles Diuerse and Sonderie* a lui Colquhoun, scrisă cu o sută de ani mai târziu și, desigur, *Poligraphia* lui Trithemius.

La acel ultim titlu, abatele tremură ușor.

– Mulțumesc, părinte, spuse doctorul Logan, dând din cap și privindu-l cum se ridică să plece.

După o oră, călugărul bibliotecar care îl ajutase inițial se întoarse, luă manuscrisele și incunabulele, împreună cu cererea scrisă a lui Logan pentru alte volume. După câteva minute se întoarse cu alte titluri tocite, pe care le așeză pe pânza curată.

Doctorul Logan așeză volumele în fața lui și le răsfoi pe rând, cu mâinile îmbrăcate în mănușile albe. Primul volum era scris în engleza medie; al doilea în latina vulgară; iar al treilea era o traducere slabă a dialectului atic grecesc denumit Koyné. Niciuna dintre aceste limbi nu-i dădea bătăi de cap lui Logan, care citi cu ușurință paginile. Însă, pe măsură ce înainta, simțea cum îl cuprindea un sentiment de deznădejde. Într-un final, împinse și ultima carte de lângă el, clipi și își frecă mijlocul. Trei zile extenuante de călătorie în locuri uitate de Dumnezeu și trei nopți de dormit în camere reci de piatră începeau să-și spună cuvântul. Privi în sus biblioteca impunătoare, cu tavanul său boltit în stil romanic și ferestrele înguste, cu vitralii naive, însă încântătoare. Lumina după-amiezii târzii pătrundea prin ele, învâluind biblioteca într-un mozaic de culori. După cum le era obiceiul, călugării îi vor oferi adăpost pentru noapte – la urma urmei, nu exista un loc de cazare pe o distanță de kilometri întregi și nici șosele care să-l ducă de acolo. De dimineață, un trauler închiriat urma să-l ducă pe țarm... apoi unde? Își dădu seama, cu un sentiment de amărăciune, că nu știa încotro să se mai îndrepte.

Tăcerea fu întreruptă de un sunet gutural din spatele lui. Doctorul Logan se întoarse și îl văzu pe abate, cu mâinile la spate, privindu-l. Părintele Bronwyn îi aruncă un zâmbet bonom.

– N-ai avut noroc? întrebă el pe un ton coborât.

Logan scutură din cap.

Abatele veni spre el.

– Fiule, mi-ar plăcea să mă lași să te ajut. Nu știu ce anume cauți, însă cu siguranță este vorba de ceva foarte important – cel puțin pentru tine. Poate sunt un bătrân prost și băgăreț, însă, de asemenea, fac parte dintr-un ordin confesional. Știu să țin secretele care mi se încredințează. Lasă-mă să te ajut. Spune-mi ce anume cauți.

Logan șovăi. Clientul său subliniase de mai multe ori nevoia de discreție completă. Însă, la ce folosea discreția dacă nu avea obiectul care presupunea discreția? Vizitase trei centre cruciale de cunoaștere și alte câteva de o importanță mai mică, cu toate că primise doar indicații vagi. Era versiunea cărturărească a căutării acului în carul cu fân. Și, deloc surprinzător, nu găsisese nimic.

Îl privi cu precauție pe abate.

– Caut niște relatări din partea locului, de preferință ale unor martori oculari, despre un anumit eveniment.

– Înțeleg. Și despre ce anume eveniment este vorba?

– Nu știu.

Abatele ridică din sprâncene.

– Serios? Asta îngreunează lucrurile.

– Tot ce știu este că acest eveniment este suficient de important sau poate suficient de neobișnuit cât să merite o menționare într-un text istoric. Cel mai probabil într-un text istoric *ecleziastic*.

Încet, abatele înconjură masa și se așază din nou. În tot acest timp nu-și luă ochii de la doctorul Logan.

– Un eveniment neobișnuit. Cum ar fi... un miracol?

– Foarte posibil. Logan șovăi. Însă înțeleg că miracolul – cum să spun? – poate avea altă sursă decât cea divină.

– Cu alte cuvinte, sursa poate fi demonică.

Doctorul Logan dădu din cap.

Abatele expiră încet.

– Acestea sunt singurele informații pe care le ai?

– Nu chiar. Mai am un cadru temporal și locul aproximativ.

– Te rog să continui.

– Evenimentul ar fi avut loc cu vreo șase sute de ani în urmă. Și s-ar fi petrecut aici. Ridică mâna și arată spre peretele nord-vestic al bibliotecii.

Abatele tresări vizibil.

– Peste apă?

– Da. Ceva văzut de un pescar din partea locului, să spunem, care se îndepărtase de țarm. Sau, dacă ziua era foarte senină,

ceva observat la orizontul mării de o persoană care se plimba pe înălțimile coastei.

Abatele dădu să vorbească, apoi se opri, ca și când s-ar fi răzgândit.

– Celelalte două biblioteci monastice pe care le-ai consultat, spuse el încet, într-un final, erau, și ele, situate pe coastă, nu-i așa? Amândouă dau spre nordul Atlanticului. La fel ca noi.

Logan se gândi o clipă. Apoi dădu din cap aproape imperceptibil.

Un moment, abatele nu răspunse. Privi dincolo de Logan, iar ochii săi erau distanți, ca și când ar fi văzut ceva în zare sau poate într-un trecut îndepărtat. În partea din față a bibliotecii, un călugăr luă mai multe cărți în brațe, apoi ieși fără zgomot. În camera veche și prăfuită se lăsă o tăcere profundă.

Într-un final, părintele Bronwyn se ridică.

– Așteaptă puțin, spuse el. Revin curând.

Logan făcu întocmai. Iar după zece minute abatele se întoarse, ducând în mână ceva cu mare grijă: un obiect butucănos dreptunghiular, învelit într-o pânză neagră și aspră. Abatele lăsă obiectul pe masă, apoi înlătură cu atenție pânza. Dedesubt se afla o cutie de plumb, acoperită cu foiță de aur și argint. Scoase o cheie pe care o purta la gât și deschise cutia.

– Fiule, ai fost sincer cu mine, spuse el. Așa că o să fiu și eu la fel cu tine. Bătu ușor cutia cu mâna. Ce e în cutia asta a fost de secole unul dintre cele mai mari secrete ale castelului Grimwold. Inițial, toți simțeau că era foarte periculos să deții o înregistrare scrisă a evenimentelor povestite aici. Mai târziu, pe măsură ce mitul și legenda s-au amplificat, înregistrarea în sine a devenit prea prețioasă și controversată ca să fie arătată cuiva. Însă cred că pot să ți-o arăt ție, doctore Logan, chiar dacă pentru doar câteva minute. Și, încet, abatele împinse cutia peste masă. Sper că nu te superi dacă rămân aici cât timp citești? Nu pot să scap conținutul de sub ochi. E un jurământ pe care l-am făcut când am devenit abate al castelului Grimwold.

Logan nu deschise cutia imediat. Întâi se holbă la imaginea în foiță de aur și argint care împodobește partea de sus. În ciuda nerăbdării sale, șovăia.

– E ceva ce ar trebui să știu înainte să încep? întrebă el. Ceva ce ați vrea să îmi spuneți?

– Cred că documentul va vorbi de la sine. Apoi un zâmbet – nu chiar sinistru, dar nici în întregime plăcut – apărură pe chipul abatelui. Doctore Logan, sunt sigur că ați auzit de inscripția „Aici sunt monștri“.

– Da.

– O găsești în spațiile goale ale oceanelor pe hărțile vechi. Se opri din nou. Apoi, foarte blând și delicat, bătu din nou cutia. Citește cu atenție, doctore Logan. Nu îmi place să pariez – poate doar pe calitatea vinului fratelui Frederick când culege via – însă pariez că *de aici* provine acea expresie terifiantă.

Când Crane intră în Sala de conferințe A – cea mai mică dintre cele două din zona medicală – o găsi pe Michele Bishop deja acolo, introducând o notă în computerul de buzunar cu un stilou de metal. Suprafața strălucitoare a mesei de conferințe era izbitor de goală. Din experiența lui anterioară, întâlnirile medicale erau întotdeauna însoțite de un munte de hârtii: diagrame, rapoarte, anamneze. Însă, cu excepția dosarului subțire pe care îl ținea Crane sub braț, acolo nu se mai afla nicio altă hârtie. Exemplarele tipărite ocupau spațiu valoros, așa că, pe cât posibil, datele de pe stația Inima Furtunii erau arhivate în format digital.

După ce Crane se așeză, Bishop ridică privirea și îi aruncă o urmă de zâmbet, apoi se întoarse la computerul de buzunar și-și făcu o ultimă însemnare.

- Care e starea lui Waite? întrebă el.
- Recomand să fie externat mâine.
- Serios?
- Roger i-a dat acordul psihiatric, iar Asher a acceptat să-l închidă în camera lui. Nu există niciun motiv pentru care să-l mai ținem aici.

Chiar când vorbea, Roger Corbett intră în sală, ținând în mână o cafea mare cu lapte luată de la barul din apropiere. Le zâmbi larg pe rând, apoi se puse în capătul îndepărtat al mesei, așezându-și în față cafeaua și propriul computer de buzunar.

– Michele tocmai îmi spunea că ți-ai dat acordul pentru externarea lui Waite, începu Crane.

Corbett dădu din cap.

– I-am făcut o examinare psihică completă. Are probleme de anxietate care nu au apărut în timpul scanărilor inițiale, poate și o anumită depresie atipică. Însă răspunde bine la tratament. Am renunțat la antipsihotice fără să înregistrăm efecte adverse. Cred că avem de-a face cu o simplă problemă de dispoziție care ar trebui să răspundă bine la terapie.

Crane se încruntă.

– Sigur, e decizia ta. Însă cu patruzeci și opt de ore în urmă această „simplă problemă de dispoziție“ a luat un ostatic, apoi și-a înfipt o șurubelniță în gât.

Corbett sorbi din cafea.

– Este clar că Waite are probleme care trebuie rezolvate și nu știm de când le ține pentru el. Uneori chestiile astea se manifestă sub forma unui *cri de coeur*. Oamenii de aici sunt supuși unui stres foarte mare – indiferent cât de bine avem grijă de ei, nu putem ști niciodată cum se dezvoltă posibilia arbori comportamentali. Eu am de gând să continui cu ședințe zilnice în camera lui, să-l țin sub observație.

– În regulă, spuse Crane. „Măcar asta o să-i scoată pe Korolis și pe oamenii lui din zona medicală“, se gândi el.

Privi din nou spre Bishop.

– Vreun caz sau vreo tulburare nouă?

Ea își consultă computerul de buzunar.

– Un tehnician a venit acuzând colon spastic. Altul avea palpitații ale inimii. Iar un muncitor de la întreținere avea simptome atipice: senzație de somn, imposibilitatea de a se concentra.

– Înțeleg. Mulțumesc. Crane se uită când la unul, când la celălalt. Trecem la treabă, atunci?

– La ce treabă? întrebă Bishop. Pentru că nu știu foarte sigur de ce ai pus la cale întâlnirea asta.

Crane privi spre ea peste masă, întrebându-se dacă fiecare pas înainte va fi un chin.

– Doctore Bishop, am pus la cale întâlnirea asta ca să aflăm cu ce anume ne confruntăm.

Bishop se rezemă pe scaun.

– Numi-am dat seama că o să reducem totul la un agent unic.

– Da, e un agent unic. Însă nu știm ce anume.

Bishop își încrucișă brațele și îl privi stăruitor.

– Un sfert dintre oamenii de pe această stație s-au plâns de probleme medicale, continuă Crane. Asta nu e o coincidență. Problemele de sănătate nu apar în izolare. E adevărat că, mai devreme, am presupus că e vorba despre boala de cheson. M-am înșelat făcând acea presupunere fără să cunosc datele. Însă, oricum, *ceva* se petrece aici.

– Însă nu avem simptome comune, spuse Corbett. Sau, cel puțin, nu dintre cele specifice.

– Însă *trebuie* să existe un element comun, doar că nu l-am descoperit noi încă. Am fost prea ocupați să alergăm după cai verzi pe pereți ca să vedem imaginea de ansamblu. Trebuie să ne întoarcem și să facem un diagnostic diferențial.

– Și cum sugerezi să facem asta? întrebă Bishop.

– Exact așa cum ne-au învățat la școala medicală. Să observăm simptomele, să propunem explicații posibile, să eliminăm fiecare ipoteză dovedită greșită. Să începem prin a alcătui o listă. Scoase o foaie de hârtie din dosar și un stilou. Apoi privi cele două computere de buzunar, care străluceau pe lemnul lustruit. Îmi pare rău, zise el râzând ușor. Eu prefer să fac asta după moda veche.

Corbett zâmbi și dădu din cap, apoi sorbi din nou din cafea. Mirosul puternic de espresso parfuma sala de conferință.

– Acum știm că aerul din stație nu are gaze toxice sau alte proprietăți atmosferice neobișnuite – apropo, trebuie să păstrăm această informație doar pentru noi – așa că putem elimina asta ca posibilă cauză. Ce ne mai rămâne? Doctore Bishop, ai menționat mai mulți pacienți cu simptome de greață. Asta sugerează posibilitatea de otrăvire. Fie sistemică, din ceva ce au mâncat sau au băut, fie generală: interacțiunea cu vreo substanță toxică aici la stație.

– Sau pur și simplu un caz grav de boală de nervi, răspunse Bishop.

– Adevărat. Crane notă. Există un argument bun pentru ca această boală să fie de natură psihologică – Waite ne-a arătat asta. E vorba despre un mediu ciudat și stresant.

– Dar o infecție? întrebă Corbett. O epidemie de natură necunoscută?

– Altă posibilitate. Baza Inima Furtunii sau unul dintre locuitorii săi poate fi purtătorul vreunei boli, cunoscute sau necunoscute. Virală, fungică, bacterială. Unii sau toți pacienții care vin la noi pot fi vectori.

– Nu prea sunt sigură că pot să fiu de acord cu asta, spuse Bishop. Singurul lucru la care mă pot gândi că s-ar manifesta în feluri atât de diferite sunt efectele adverse ale consumului de medicamente.

– O sugestie excelentă. Și medicamentele pot fi agentul provocator. Crane scrise din nou. Tuturor li s-au făcut injecții înainte să fie primiți pe stație? Ori au luat vreo vitamină prescrisă? Muncitorilor li s-a administrat vreun tratament să rămână concentrați?

– Din câte știu eu, nu, spuse Bishop.

– Ar trebui să cercetăm problema. Mai e și posibilitatea drogurilor ilegale.

– Ca abuzul de metamfetamină, adăugă Corbett.

– Sau Ecstasy. Distruge transmisia glutamatului, poate avea efecte asemănătoare cu cele întâlnite la Waite.

– Regimul alimentar e altă posibilitate, spuse Bishop. Personalul nutriționist de aici a dezvoltat o dietă specială bogată în proteine și cu o cantitate scăzută de carbohidrați. Marina ne folosește Baza ca loc de testare.

– Interesant. Ar trebui să examinăm din nou sângele, să vedem dacă nutriția joacă vreun rol. Crane se uită de la Bishop la Corbett, încântat că cei doi participau la exercițiu. Am pus laolaltă un set bun de posibilități; să vedem dacă putem elimina vreuna. Știm că simptomele nu se limitează la o anumită zonă a stației sau la un anumit tip de activitate. E posibil să fie legate de vârstă sau de sex?

Bishop bătu ușor în computerul de buzunar.

– Nu. Pacienții sunt de toate vârstele, iar raportul între sexe este același ca pentru întregul echipaj.

– Foarte bine. Cel puțin avem ceva de la care să pornim. Crane își examinează notele. La prima vedere, posibilitățile cele mai probabile sunt otrăvirea sau poate medicamentele. Intoxicația cu metale grele, de exemplu, ar putea explica varietatea mare de simptome. Bolile infecțioase reprezintă o a treia posibilitate, mai îndepărtată, dar care merită și ea să fie verificată. Îl privi pe Corbett. Cine e cel mai bun tehnician din zona medicală?

Corbett se gândi o clipă.

– Jane Rand.

– Vezi dacă o poți face să adune toate înregistrările pe care le avem despre fiecare pacient care a venit aici, să programeze un agent de date să sape după orice legătură ascunsă. Să verifice totul, de la dosarele medicale de angajare până la rezultatele medicale. Se opri. Ar putea să verifice și preferințele culinare ale pacienților?

Corbett apăsă câteva taste ale computerului de buzunar, apoi ridică privirea și dădu din cap.

– Atunci adaugă și asta la listă. Vezi dacă apare ceva. Apoi compară înregistrările pacienților cu populația sănătoasă de pe Inima Furtunii: poate există o zonă de diferențiere pe care o putem exploata. Îi aruncă o privire lui Bishop. Doctore Bishop, ai putea examina din nou sângele, să căutăm o urmă de intoxicație sau consum de droguri?

– În regulă, răspunse Bishop.

– Vă rog să vorbiți cu oamenii voștri să ia exemplare de păr de la toți pacienții care au intrat în zona medicală în ultimele două săptămâni. Și, mergând și mai departe, poate ar trebui să luăm mostre de sânge și urină de la toți pacienții, chiar dacă n-au altceva decât o zgârietură. De fapt, ar trebui să facem un set complet de teste, EKG, ecografie, EEG, totul.

– După cum ți-am mai spus, nu avem la stație un encefalograf, spuse Bishop.

– Vreo șansă să primim unul?

– Cu timpul, răspunse ea, ridicând din umeri.

– Aaugă asta la cereri, te rog. Urăsc să nu acopăr totul. Oh, și că tot vorbim despre asta, cere-le cercetătorilor tăi medicali să examineze rapoartele primilor pacienți. Dacă asta e vreo epidemie, poate reușim să izolăm pacientul zero. Crane se ridică. Cred că o să am o discuție cu nutriționiștii, să aflu câte ceva despre dieta aceea specială. Hai să ne întâlnim de dimineață să discutăm despre ce am descoperit. La ușă se opri. Apropo, mai voiam să vă întreb ceva. Cine este domnul Flyte?

Bishop și Corbett schimbă o privire.

– Domnul Flyte? întrebă Bishop.

– Bătrânul cu greaca, în salopetă. A trecut neinvitat pe la mine prin cabină la scurt timp după sosirea mea aici. Un tip ciudat, părea să-i placă să vorbească în ghicitori. Ce face el aici?

Se lăsă tăcerea.

– Îmi pare rău, doctore Crane, spuse Corbett. Nu îl cunosc.

– Nu? Crane se întoarse spre Bishop. Scund, deșirat, cu păr alb și ciufulit? Mi-a spus că activitatea lui e clasificată.

– Îi cunosc pe toți cei de pe stație, răspunse Bishop. Și nu e nimeni aici care să se potrivească descrierii. Cel mai în vârstă muncitor de aici are cincizeci și doi de ani.

– Poftim? spuse Crane. E imposibil. L-am văzut pe bătrân cu ochii mei.

Bishop își privi computerul de buzunar, tastă o comandă scurtă, se uită la micul ecran, apoi ridică din nou privirea.

– După cum spuneam, doctore Crane, pe stația Inima Furtunii nu e nimeni cu numele Flyte.

Robert Loiseau se îndepărtă de plita industrială, își scoase boneta de bucătar de pe cap și își șterse fața asudată cu prosopul care îi atârna la brâu. Chiar dacă în bucătărie era răcoare, transpirase ca un porc. Și trecuse abia jumătate de oră de când intrase în schimb. Se prevedea o zi foarte, foarte lungă.

Aruncă o privire spre ceasul din perete: trei și jumătate. Nebunia de la prânz trecuse, personalul care se ocupa de curățenie spălase oalele și tigăile, iar în bucătărie era liniște. Însă liniștea era un termen relativ: învățase cu mult timp în urmă că bucătăria de serviciu de pe o navă nu se compara cu una de pe uscat. Nu existau ore fixe de masă, oamenii veneau și plecau după cum doreau. Și, pentru că Baza funcționa în trei schimburi, nu era nimic neobișnuit să le servești micul dejun unor oameni la ora opt seara și prânzul la două dimineața.

Își șterse din nou fața, apoi lăsă jos prosopul. În ultimele zile transpira tot timpul, și nu doar în bucătărie. Și acela era doar unul dintre lucrurile pe care le observase, alături de tremuratul ușor al mâinilor și ritmul cardiac ceva mai accelerat decât și-ar fi dorit. Și, în plus, se simțea obosit tot timpul: totuși, când se întindea să se odihnească, nu reușea să adoarmă. Nu știa exact când începuse totul, însă de un lucru putea fi sigur: încet, dar sigur, era din ce în ce mai rău.

Al Tanner, patiserul, trecu pe lângă el fluierând *Some Enchanted Evening*¹. Avea un cornet de patiserie peste umăr,

¹ Compusă de Rodgers și Kammerstein (1949) (n.red.)

ca și când ar fi fost o găscă proaspăt sacrificată. Încetă să fluiere și strigă:

– Hei, Wazoo.

– E Wah-zoh, mârâi Loiseau printre dinți.

Poate te-ai gândi că într-o bucătărie gourmet oamenii știau să pronunțe un nume franțuzesc. Poate pur și simplu îl tachi-nau. Însă adevărul era că doar Renault, bucătarul-șef, îi pronunța numele corect – însă rar binevoia să strige pe cineva pe nume, preferând să facă un semn cu o mișcare scurtă a degetului arătător.

Oftă și se întoarce la plita lui. Nu avea timp să viseze cu ochii deschiși. Avea de pregătit chiar atunci niște sos Béchamel: de fapt, chiar o mulțime de sos Béchamel. Bucătarul Renault pregătea pentru cină mușchi de vită cu sos Mornay și *côtelettes d'agneau Ecossaise*, și ambele sosuri aveau la bază Béchamel. Desigur, Loiseau putea pregăti un sos Béchamel chiar și în somn. Însă învățase pe pielea lui că gătitul era ca un maraton: când tu făceai o pauză, ceilalți continuau, iar dacă pauza era prea lungă, atunci îți era imposibil să-i prinzi din urmă.

„Se călește ceapa, se încorporează rântașul...” Când se îndreptă spre locul în care pregătea masa, Loiseau simți din nou cum i se accelerează pulsul și respiră greu. Desigur, era foarte probabil că se îmbolnăvisese. Însă își spuse că avea o explicație mai bună pentru palmele asudate și nopțile de insomnie: anxietatea. Una era să lucreze pe o navă portavion, cu hangarele sale uriașe și coridoarele nesfârșite, răsunătoare. Însă aici era altfel. În timpul procesului prelungit de examinare, cu atâtea interviuri, nu stătuse să se gândească prea mult la ce însemna să *locuiască* pe Inima Furtunii. Salariul era fantastic, iar gândul că va participa la un proiect secret, cu tehnologie de ultimă oră, era copleșitor. Petrecuse cinci ani în marină, lucrând în bucătăriile amiralilor: cât de diferit putea să fie să faci mâncare sub mare în loc s-o faci plutind pe ea?

După cum văzuse după aceea, nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru Inima Furtunii.

„Iisuse, cât de cald era.“ Adăugă încet rântașul de culoare deschisă peste amestecul de lapte, cimbru, frunze de dafin, unt și ceapă. Când se aplecă deasupra oalei, amestecând de zor, îl cuprinse o senzație scurtă de amețală și făcu un pas înapoi, trăgând aer în piept cu putere. Suferea de hiperventilație, asta era problema. „Ține-ți nervii sub control, băiete. Abia ai intrat în schimb și mai sunt o groază de rahaturi pe care trebuie să le faci.“

Acum Tanner se întorcea din cămară, cu un sac mare de făină în mâini. Când îl văzu pe Loiseau, se opri.

– Ești bine, colegu? întrebă patiserul.

– Da, sunt bine, răspunse Loiseau.

După ce Tanner își văzu de drum, își șterse din nou fața cu prosopul și se întoarse imediat la amestecat: dacă se oprea atunci, rântașul s-ar fi ars și ar fi fost nevoit să o ia de la capăt.

Problema era că nu se gândise că o să-i lipsească atât de mult lumina soarelui și aerul proaspăt și sărat. Și, cel puțin, portavoanele *se mișcau*. Loiseau nu se gândise niciodată că ar putea fi claustrofob, însă viața într-o cutie de metal, fără posibilitatea de a scăpa, și oceanul care presează deasupra capului tău... ei bine, după o vreme, toate astea începeau să-și spună cuvântul. Cei care proiectaseră Inima Furtunii făcuseră o treabă ingenioasă de miniaturizare – și, la început, când lucra la Top, cantina de la nivelul 11, nu observase prea mult treaba asta. Însă apoi fusese transferat la Central, bucătăria de la nivelul 7. Iar acolo jos lucrurile erau ceva mai înghesuite. Când era aglomerat, când făina începea să zboare, în cantină erau atâția oameni că abia aveai loc să te miști. Și de atunci, în aceste câteva zile, Loiseau se simțise cel mai rău. Când se trezise în acea dimineață, primul lucru la care se gândise era aglomerația care îl aștepta la cină. Și atunci începuse să transpire, în nenorocitul lui de pat...

Apucă strâns mânerul de oțel inoxidabil al plitei, simțind un spasm de indigestie în stomac. Amețeala îi reveni și, deja ușor alarmat, scutură din cap să-și revină. La urma urmei, poate *chiar* se îmbolnăvisese. Poate că avea gripă. Când va ieși din schimb, se va opri în zona medicală. Fie că era vorba de nervi, fie că era vorba de boală, va primi ajutor.

Reîncepu cu efort să amestece în rântaș, micșorând cu grijă focul, încercând să se concentreze și să îi încerce transparența, culoarea și aroma. Chiar atunci îl văzu pe un „curier” – unul dintre muncitorii desemnați la Fundație, cantina amplasată la nivelul cel mai adânc al Bazei, ieșind cu un teanc mare de feluri de mâncare deja preparate. Fundația avea doar o cantină mică proprie și, de obicei, folosea curieri – care lucrau și locuiau în secțiunea secretă de pe Inima Furtunii și aveau autorizațiile necesare – să aducă la nivelurile inferioare mâncare pregătită în Centrală.

Acela era alt aspect care îl neliniștea pe Loiseau: toată acea securitate. Se putea observa mult mai bine acolo decât în Top. Îi deosebea întotdeauna pe cei care lucrau în zonele secrete: erau cei care stăteau în grup restrâns la câte o masă, departe de ceilalți, cu frunțile apropiate, vorbind pe un ton scăzut. De ce o expediție științifică trebuia să fie atât de secretă? Cu toate acele secrete, habar nu avea cum mergea expediția propriu-zisă sau ce progrese se făceau. Și asta însemna, de asemenea, că nu avea habar când va putea să plece de acolo și să se întoarcă acasă.

Acasă...

Brusc, îl cuprinse alt val de amețală, mult mai puternic decât celelalte. Loiseau se clătină, prinzându-se din nou de mânerul plitei. Asta nu era o criză de nervi: era altceva. Ceva grav. Era străbătut de frică în timp ce se chinuia să-și păstreze echilibrul.

Încă un val de amețală și simți brusc cum vederea începe să i se încețoșeze. În bucătărie, oamenii se opriseră din lucru, își lăsaseră cuțitele și spatulele și lingurile de lemn și se holbau la el. Cineva îi vorbea, însă sunetul se transformase într-o șoaptă și nu înțelegea nimic. Cu mâna întinsă ca să-și recapete echilibrul, Loiseau dădu să ia oala grea plină cu sos Béchamel, însă nu o apucă, nimerind pe lângă ea. Nu simți nimic. Încă un val de amețală, chiar și mai puternic. Iar la nări îi ajunse un miros neplăcut: mirosul de păr ars și carne arsă. Se întrebă dacă avea halucinații. Oamenii alergau spre el. Privi în jos în timp ce vederea continua să i se încețoșeze și observă, cu o

curiozitate îndepărtată, că mâna lui împinsese deoparte sosul Béchamel și căzuse pe foc. Flăcările albastre îi intrau printre degete. Tot nu simțea nimic. Și un ultim val de amețală; un întuneric ciudat îl învălui ca o pătură; apoi, lui Loiseau i se păru că lucrul cel mai natural din lume era să se scurgă pe po-dea și să alunece în noianul de vise negre.

– Ai terminat, doctore?

Crane se întoarse și îl zări pe Renault, bucătarul-șef, care bântuia prin apropiere, cu brațele încrucișate și o privire de dezaprobare puternică pe chip.

– Aproape. Apoi se întoarse spre un raft pe care se aflau cel puțin o sută de găleți mici de unt, luă una la întâmplare, desfăcu folia de plastic de deasupra și turnă o linguriță din ea într-o eprubetă.

Frigiderul încăpător din Centrală fusese o adevărată revelație. Era aprovizionat nu doar cu produsele tipice unui restaurant – carne de pui și de vită, ouă, legume, lapte și altele –, ci și cu ingrediente care ar fi fost mai potrivite în cele mai rafinate restaurante de trei stele de pe continent. Trufe negre și albe, vechi și neprețuit oțet balsamic în sticlute mici, carne de fazan, cocoș de munte, găscă, nagât, cutii mari de caviar rusesc și iranian. Și totul era ambalat într-un spațiu de trei metri pe șase. Cu atâtea preparate costisitoare în jur, Crane fusese obligat să-și limiteze eșantioanele la elementele cele mai comune pe care le ingerau zilnic majoritatea membrilor echipajului. Chiar și așa, aproape toate cele două sute de eprubete din setul său de eșantioane erau deja pline, iar procesul îndelungat întinsese la maximum răbdarea bucătarului-șef.

Crane puse la locul ei găleata de unt și trecu la raftul următor, care conținea lichidele de bază pentru vinegretă: oțeturi de vin alb franțuzești rafinate și ulei de măsline presat la rece.

– E din Spania, spuse Crane, luând o sticlă de ulei și privind spre masă.

– Cel mai bun, răspunse simplu Renault.

– Credeam că cel italian...

Renault scoase un sunet ciudat din buze, pe jumătate disprețuitor, pe jumătate nerăbdător.

– *C'est fou!* Nici nu se compară. Măslinile astea sunt culese cu mâna din prima recoltă, din copaci plantați cel mult treizeci pe o suprafață de jumătate de hectar, udați din când în când, îngrășați cu bălegar de cal...

– Bălegar de cal, repetă Crane, dând încet din cap.

Chipul lui Renault se întunecă.

– *Engrais.* Îngrășământ. În întregime natural, fără substanțe chimice.

Considera atitudinea lui Crane drept un afront personal la adresa calității bucătăriei sale, ca și când Crane ar fi fost vreun inspector de la Agenția pentru Siguranța Alimentelor, nu un doctor care urmărea să dea de cap unui mister medical.

Crane desfăcu capacul cutiei, scoase altă eprubetă din setul său, turnă puțin, apoi acoperi eprubeta. Puse uleiul la locul său și scoase altă sticlă de pe alt rând.

– Multe dintre alimentele de aici sunt proaspete. Cum faci să nu se strice?

Renault ridică din umeri.

– Mâncarea e mâncare. Se strică.

Crane umplu altă eprubetă.

– Și ce se întâmplă cu ea?

– O parte e incinerată. Restul e împachetat împreună cu alte deșeuri strânse în Bază și e trimis cu Butoiul.

Crane dădu din cap. Aflase că acel Butoi era un modül de mari dimensiuni, folosit pentru aprovizionare, condus automat, care făcea zilnic traseul între Bază și stația de asistență de la suprafață. Cunoscută oficial cu denumirea de Unitate submersibilă de aprovizionare la adâncime mare LF2-M, era un prototip proiectat de marină pentru a alimenta submarinele

defecte cu provizii de urgență. Își primise porecla de la forma pe care o avea, ce amintea foarte bine de un butoi uriaș.

- Și proviziile proaspete vin tot cu Butoiul aici, jos? întrebă el.
- Bineînțeles.

Crane umplu încă o eprubetă cu oțet.

- Cine comandă noile provizii?

– Departamentul de Achiziționare a Alimentelor, pe baza unui control de inventar și a unei planificări de meniuri făcute în avans.

- Și cine transportă fizic proviziile de la Butoi în bucătării?

- Ofițerul de inventar, sub directa mea supraveghere.

Transportul de azi ar trebui să apară. De fapt ar trebui să fim deja pe drum spre Primire. Renault se încruntă. *Docteur*, dacă sugerați că...

- Nu sugerez nimic, răspunse Crane cu un zâmbet.

Și chiar nu o făcea. Deja vorbise cu nutriționiștii și dieteticienii de la bord, iar planurile lor alimentare păreau sănătoase. Și, cu toate că își făcuse timp să ia mostre din zeci de alimente din cămarile din Top și, acum, din Centrală, Crane nu avea mari speranțe că va găsi ceva nociv. Părea puțin probabil să fie introdus ceva în alimente, nici din greșeală, nici intenționat. Bănuielile lui se îndreptau din ce în ce mai mult spre otrăvirea cu metale grele.

Simptomele de intoxicare cu metale grele erau, de obicei, vagi și atipice: la fel ca acelea înregistrate la Bază. Oboseală cronică, dereglări gastrointestinale pierderi de memorie pe termen scurt, dureri de articulații, gândire haotică și multe altele. Avea deja doi membri ai echipei medicale care cercetau mediile de lucru și relaxare din Bază ca să caute urme de plumb, arsenic, mercur, cadmiu și alte metale grele. Între timp, tuturor pacienților care se plânseseră de acele simptome li se ceruse să revină la zona medicală să aducă mostre de păr, sânge și urină pentru teste. În mod normal, expunerea ar trebui să fie acută, nu cronică: acei oameni nu se aflau de prea mult timp la Bază ca să fie vorba de altceva...

Crane acoperi ultima eprubetă, apoi o așeză în raftul portabil și trase fermoarul genții de analize cu o vagă urmă de

satisfacție. Dacă intoxicația cu metale grele sau mercurismul erau de vină, chelatorii puternici de metal precum DMPS și DMSA se puteau folosi nu doar pentru testare, ci și pentru tratament. Era sigur că va trebui să ceară cantitățile necesare prin Butoi: la farmacie nu exista o provizie suficientă ca să-i trateze pe toți pacienții din Bază.

Se întoarse și văzu că Renault deja plecase. Își luă geanta de analize, ieși din camera frigorifică și închise ușa în urma lui. Îl găsi pe Renault în partea cealaltă a bucătăriei, vorbind cu cineva îmbrăcat în costum alb de bucătar. Când se apropie Crane, Renault se întoarse spre el.

– Ai terminat, spuse el.

Nu era formulat ca o întrebare.

– Da, însă mai am câteva întrebări despre bucătarul care s-a îmbolnăvit. Robert Loiseau.

Renault părea uimit.

– Și mai multe întrebări? Celălalt doctor, femeia, a întrebat multe lucruri înainte.

– Încă vreo câteva.

– Atunci va trebui să vii cu noi. Deja întârziem la Primiri.

– Prea bine.

Pe Crane nu-l deranja asta, ba chiar îi oferea ocazia să vadă cu ochii săi cum se făcea transferul alimentelor de la Butoi la bucătărie, să se liniștească, să elimine complet această operațiune ca sursă potențială de contaminare. Îi făcu rapid cunoștință cu bărbatul în haine albe – Conrad, ofițerul de inventar – și cu alți doi membri ai personalului bucătăriei care duceau cutii mari și goale pentru alimente. Apoi Crane rămase în urma micului grup și ieșiră împreună din bucătărie, străbătând răsunătoare coridoare pe drumul spre lift.

Renault era ocupat să discute despre reducerea cantității de legume rădăcinoase cu ofițerul de inventar, iar Crane reușise să pună o singură întrebare despre Loiseau când sosiră la nivelul doisprezece, cel mai de sus al Bazei.

– Nu, spuse Renault când se deschiseră ușile și ieșiră afară. Nu a existat niciun avertisment înainte. Absolut niciunul.

Crane nu mai fusese la nivelul doisprezece de la sosirea sa, dar încă își amintea drumul spre Complexul de compresie. Însă Renault o luă în direcția opusă, străbătând un traseu complicat printr-un labirint de coridoare înguste.

– Bărbatul se află în stare de comă, nu am putut să-i punem vreo întrebare, spuse Crane în timp ce mergeau. Însă ești sigur că nu a manifestat niciun simptom cât de cât ciudat sau ieșit din comun?

Renault rămase o clipă pe gânduri.

– Îmi aduc aminte că Tanner a spus că Loiseau pare puțin obosit.

– Tanner?

– Patiserul nostru.

– A dat vreun detaliu?

Renault scutură din cap.

– Va trebui să îl întrebi pe *monsieur* Tanner.

– Cumva Loiseau consuma în exces medicamente de vreun fel?

– Cu siguranță, nu! spuse Renault. Nimeni din bucătăria mea nu ia medicamente.

În față, coridorul se termina într-un bocaport oval mare, păzit de un singur pușcaș marin. Deasupra era un semn care informa: ACCES SPRE CARCASA EXTERIOARĂ. Militarul de marină îi privi pe rând, examinează un formular pe care i-l întinse Renault, apoi le făcu semn să treacă.

Dincolo de bocaport era un pasaj de oțel mic, simplu, iluminat cu becuri roșii montate în suporturi groase. În față se vedea alt bocaport, închis și îngrădit. Bocaportul se închise în urma lor. Se auzi sunetul ușilor care reveneau în poziția inițială. Încet, ecoul dispăru. În timp ce așteptau în lumina roșiatică slabă, Crane simți o răcoare umedă și un miros slab, cumva sărat, care îi amintea de cala unui submarin.

După câteva clipe, se auzi alt sunet puternic, de data aceasta din fața lor, apoi se deschise și bocaportul. Pășiră în alt pasaj mic. Din nou, bocaportul din spatele lor se închise, blocându-se automat. Aici, răcoarea și mirosul erau mai accentuate.

Crane privi spre capătul încăperii, unde era montat al treilea bocaport de oțel, mai mare și mai masiv decât celelalte.

Zăvoare uriașe închideau bocaportul, care era păzit de doi pușcași marini înarmați. Mai multe indicatoare cu avertismente de pericol pe care erau înșiruite numeroase restricții fuseseră montate pe pereții încăperii.

O clipă așteptară în tăcere ca soldații să cerceteze hârtiile lui Renault. Apoi unul dintre ei se întoarse și apăsă un buton roșu dintr-o consolă. Se auzi un bâzâit ascuțit. Cu un efort evident, soldații traseră zăvoarele masive pe jumătate, apoi, împreună, răsuciră de o roată masivă fixată în bocaport, în direcție inversă acelor de ceasornic. Se auzi un clinchet, apoi un fâșâit de aer, în timp ce bocaportul se desprinsese de carcasă. Crane simți cum îi pocnesc urechile. Soldații de la marină împinseră bocaportul spre exterior, apoi le făcură semn celor din grup să treacă prin deschizătură. Muncitorii de la bucătărie care duceau cutiile pentru alimente trecură primii, urmați de Conrad și Renault. Crane veni în urma lor, gata să mai pună o întrebare. Însă încrămeni în bocaport, privind drept în față, uitând brusc ce voia să întrebe.

Stătea în pragul unei prăpăstii uriașe și aproape întunecate. Sau cel puțin asta crezu inițial. Pe măsură ce privirea i se obișnuia cu lumina slabă, își dădu seama că se afla într-un pasaj de acces îngust, fixat de învelișul exterior al Bazei. Peretele abrupt se înălța și cobora în spate și dedesubt, punctat cu o rețea de bare, înălțându-se pe douăsprezece niveluri în beznă, iar preț de o clipă simți cum îl ia amețea. Prinse brusc balustrada de oțel. Își dădu seama, ca prin vis, că unul dintre pușcașii marini îi vorbea.

– Domnule, spunea soldatul, vă rog să vă îndepărtați. Acest bocaport nu poate rămâne deschis.

– Scuze.

Iar Crane își retrase în grabă celălalt picior de pe prag. Cei doi soldați închiseră din nou bocaportul. Din interior se auzi zgomotul surd al zăvoarelor fixate la locul lor.

Încă ținându-se de balustradă, Crane se întoarse. La o oarecare distanță în fața lui și abia vizibil în lumina slabă se înălța un perete curbat de metal: domul exterior, pe care îl văzuse de afară atunci când coborâse acolo. Lumini de neon erau montate în el la distanțe regulate, dar mari, făcând ca iluminarea să fie slabă. Privi în sus și urmări curba domului până la vârf, direct deasupra centrului Bazei. Tuburi de metal se ridicau din tavanul Bazei până sub dom: acestea, presupuse el, erau ecluzele pneumatice care permiteau accesul la submersibile și la capsula de evacuare din interiorul Bazei.

Privirea lui trecu de la vârful domului la pasarela pe care stătea el. Aceasta se lățea în față, devenind o rampă domoală

care depășea golul adânc dintre Bază și domul propriu-zis. Restul grupului se îndrepta deja pe rampă spre o platformă mare, fixată în peretele domului. Trase adânc aer în piept, apoi se desprinseseră cu efort de balustradă și îi urmă pe ceilalți.

Aerul era mult mai răcoros acolo, iar mirosul de submarin, mai pronunțat. Pe măsură ce mergea, picioarele îi răsunau pe grila pasarelei de metal, producând un ecou surd în spațiul vast. O clipă, își imagină locul în care se afla – pe fundul mării, plimbându-se pe un pod îngust între o cutie de metal de douăsprezece etaje și domul care o înconjură, un spațiu gol între el și fundul mării de dedesubt – însă gândul îl neliniști și încercă să îl îndepărteze. În schimb, se concentrează să prindă din urmă grupul din față, care aproape ajunsese la platformă.

Conrad, ofițerul de inventar, se afla în spatele lui Renault și al celor doi de la bucătărie, iar Crane reuși să ajungă lângă el.

– Și eu care credeam că Primiri e o cameră micuță și drăguță, poate cu televizor și reviste pe mese, spuse el.

Conrad, care avea păr roșu ca focul și chipul ca de elf, râse.

– Ia ceva timp să te obișnuiești, nu?

– Cu siguranță. Nu aveam habar că spațiul dintre Bază și domul ei e presurizat. Credeam că e plin cu apă.

– Baza nu a fost construită să opereze la asemenea adâncime. La presiunea asta n-ar fi rezistat mai mult de o oră sau două singură. Domul ne protejează. Cineva mi-a spus că funcționează împreună, cum e cala unui submarin sau ceva de genul. Nu înțeleg prea bine, ca să spun sincer.

Crane dădu din cap. Conceptul avea o logică perfectă. Din unele puncte de vedere, chiar *era* ca un submarin, cu cala interioară de presiune, cala exterioară și tancurile de balast dintre ele.

– Am văzut mai multe bare prinse în învelișul exterior al Bazei. La ce naiba folosesc?

– După cum am spus, a fost construită pentru apă mult mai mică, unde n-ar fi fost necesar un dom. Cred că acele bare erau făcute pentru scafandri, ca să le folosească atunci când se mișcă în sus și în jos pe zidurile Bazei, pentru reparații și altele.

Crane privi în urmă și văzu alte două bare mari, ca niște tuburi, care duceau, orizontal, de la ambele capete ale domului către Bază, la un punct plasat puțin deasupra centrului său. Își dădu seama că acelea erau ceea ce Asher denumise „spițe de presiune” – tuburi deschise către mare care nu erau decât un dispozitiv suplimentar care să compenseze presiunea uriașă. De la distanța aceea, chiar păreau spițele unei roți. Însă pentru Crane arătau mai degrabă ca o țepușă de rotiserie pe care fusese înfiptă Baza. Compensare sau nu, nu-i plăcea că marea era atât de aproape de cutia în care locuia.

Ajunseseră la platforma de la capătul pasarelei. Era destul de mare – aproape doi metri pătrați – și era prinsă bine de perețele interior al domului. Un bocaport foarte gros era montat într-o parte, păzit de alți pușcași marini. Crane era sigur că acel bocaport ducea către apele adânci ale oceanului din exteriorul domului. Nu era de mirare că așa-zisul „Butoi” va andoca acolo, iar proviziile diverse erau aduse prin acea ecluză pneumatică.

Pe platformă erau deja vreo doisprezece oameni care așteptau: tehnicieni în halate de laborator, muncitori de la întreținere în salopete. Cei mai mulți duceau containere de diverse mărimi. Echipa de la întreținere le avea pe cele mai mari: cutii de plastic negre pe roți, atât de mari că trebuie să fi fost dificil să le treacă prin bocaporturi. Crane ghici că acelea conțineau deșeurile care erau trimise la suprafață.

Lângă bocaportul propriu-zis se afla un panou de control, la care lucra o femeie înaltă și foarte atrăgătoare, în costum militar. Sub privirile lui Crane, apăsă câteva taste, apoi se uită la un ecran micuț.

– Sosire la T minus două minute, spuse ea peste umăr către grup.

Se auziră câteva oftaturi nerăbdătoare din grup.

– Întârzie din nou, murmură cineva.

Vertijul lui Crane începuse să treacă, iar mâna cu care strângea balustrada se mai relaxă. Ochii săi trecură de la femeie la stația de monitorizare din învelișul domului. Curba acestuia era blândă și perfectă, proiectată pentru putere maximă, foarte

plăcută, într-un fel ciudat, pentru ochi. Era uimitor când te gândeai sub ce presiune teribilă se afla, sub o apăsare aproape de neimaginat a apei. Era ceva la care, ca ofițer pe submarin, învățase să nu se gândească. Inconștient, întinse o mână și pipăi scurt suprafața domului. Era uscată și netedă și rece.

Renault, bucătarul-șef, se uită nerăbdător la ceas. Apoi se întoarse spre Crane.

– Deci, doctore, spuse el cu ceva ce semăna a satisfacție. Sosește Butoiul. Oamenii mei, aici de față, vor lua alimentele. Conrad verifică lista să vadă dacă a fost uitat ceva. Totul sub supravegherea mea. Ești mulțumit?

– Da, răspunse Crane.

– Sosire la T minus un minut, strigă femeia de la stația de monitorizare.

Renault se apropie.

– Mai aveai întrebări? spuse el. Apoi se uită din nou la ceas, ca și când ar fi vrut să spună „întreabă acum, că tot îmi pierd timpul meu cel prețios“.

– Doar câteva. S-a mai plâns și altcineva dintre oamenii tăi de probleme de sănătate în ultima vreme?

– Expertul meu în sosuri are o infecție la sinusuri. Însă asta nu l-a împiedicat să vină la lucru.

Crane se așteptase la acel răspuns. Acum că era mulțumit de analizele alimentare, era nerăbdător să înceapă să cerceteze posibilitatea intoxicației cu metale grele. Începu să-și plimbe privirea: la mulțimea adunată acolo, la femeia frumoasă de la stația de monitorizare, la tabloul electric de lângă ea. Picături de condens începură să curgă încet de pe fundul tabloului. Aproape că era tentat să-și ia la revedere și să se întoarcă pe pasarelă spre bocaportul dinspre Bază, însă era destul de sigur că avea nevoie de Renault și de hârtiile sale ca să poată intra.

Se auzi o bufnitură în peretele domului, iar platforma tremură ușor: Butoiul andocase. Oamenii începură să se îngheșuie, pregătindu-se pentru deschiderea ecluzei.

– Andocare cu succes, spuse femeia. Se inițializează decompresia bocaportului.

– Dar modelele de comportament? îl întrebă Crane pe bu-
cătar. S-a purtat cineva într-un fel mai neobișnuit?

Renault se încruntă.

– Neobișnuit? În ce fel, neobișnuit?

Crane nu răspunse. Privirea i se întorsese spre panou, de
unde condensul se scurgea și mai rapid. „Ciudat, își spuse el.
De ce ar fi condensul...”

Se auzi un sunet ciudat, ascuțit, aproape ca o pisică scuipând,
atât de scurt că Crane nu fu sigur că într-adevăr l-a auzit. Apoi,
aproape instantaneu, un jet de apă nu mai mare de vârful unui
ac, apăru în locul în care fusese condensul. O clipă, Crane se
holbă neîncrezător. Jetul era perfect orizontal, ca raza unui laser,
fâsâind și fierbând, și țâșni drept în interior pe o distanță de cel
puțin o sută de metri, aproape ajungând la zidul Bazei, înainte ca
gravitația să înceapă să-l tragă în jos într-un arc treptat.

Se lăsă o clipă de liniște perplexă. Apoi se auzi un claxon și
sunetul alarmelor.

– Breșă în perimetru! se auzi o voce electronică prin spațiul
cu ecou. Breșă în perimetru, Stația de acces C! E o urgență!

Se auzi un strigăt de surpriză din grupul adunat pe platformă.
Femeia în uniformă înșfăcă radioul și vorbi rapid în difuzor.

– Aici Waybright de la Controlul Butoiului. Avem o perfo-
rare cât vârful de ac în canalul de control. Repet, e aici, *breșa e
aici!* Trimiteți o echipă urgent!

Cineva urlă, iar oamenii se retraseră către marginea plat-
formei. Doi dintre ei o luară înapoi pe pasarelă spre Bază.

– O să se lărgască! strigă cineva.

– Nu putem aștepta echipa! spuse Conrad, ofițerul de
inventar.

Și, din instinct, duse mâna să astupe breșa.

Crane sări imediat în față.

– Nu! strigă el, întinzând brațul să-l tragă înapoi pe Conrad.

Însă înainte să apuce să facă asta, mâna stângă a lui Conrad
trecu prin dreptul jetului de apă cât vârful unui ac.

Și, cu precizie de bisturiu, apa presurizată îi tăie degetele
de la a doua încheietură.

Apoi platforma se transformă într-un iad de zgomote: urlete, strigăte de surpriză și de groază, comenzi date pe un ton ascuțit. Conrad se prăbuși pe podea, strângându-și mâna rănită, cu gura căscată. Pasarela tresăltă de bocănitul bocancilor când bocaportul Bazei se deschise, iar bărbați în uniforme veniră spre ei, cărând un echipament voluminos în brațe. Între timp, Crane se ghemuise și, atent să evite jetul ucigător de apă, ridică de jos degetele tăiate și le băgă cu grijă în buzunarul cămășii.

Amiralul Terrence Ulysses Spartan stătea, drept ca un cartag, într-un colț al platformei de metal, privind tăcut scena din fața lui. Cu zece minute înainte, când sosise acolo, zona de așteptare fixată de dom fusese un mic spital de nebuni: muncitori și medici de la salvare, ingineri, marinari și ofițeri în uniformă și un om de știință isteric și panicat care refuza să se miște. Acum era mult mai liniște. Doi marinari înarmați stăteau la marginea pasarelei, blocând trecerea spre platformă. Un grup mic de ingineri și muncitori de la întreținere parlamentau încă lângă sigiliul de metal și titaniu care fusese fixat peste scurgea mică. Un singur angajat de la curățenie stătea îngenucheat peste grilajul podelei cu o găleată, ștergând petele de sânge de pe metal.

Spartan privea încruntat. Ura greșelile și omisiunile și era intolerant când venea vorba despre ele. Greșelile, chiar și cele mai mici, nu aveau ce căuta într-o operațiune militară. Asta mai ales într-o instalație ca aceea, unde miza era atât de mare și mediul atât de periculos. Baza era un sistem foarte complex, o rețea fantastică de interdependențe. Era ca trupul uman. Faptul că funcționa era o minune inginerască. Însă, dacă eliminai un singur sistem-cheie, reacția în lanț rezultată dăraa tot. Trupul murea. Baza se prăbușea.

Ochii lui Spartan se îngustară și mai mult. Adevărul era că tocmai fuseseră la un pas să se întâmple asta. Mai rău, se părea că asta se întâmplase din cauza altui element, mai deranjant și

mai contestabil decât eroarea inginerească: de vină fusese elementul *uman*.

Detectă o mișcare în colțul ochiului. Spartan se întoarce și văzu silueta comandantului Korolis care traversa pasarela din-spre bază. Sosi pe platformă, iar cei doi soldați se dădură imediat la o parte, lăsându-l să treacă.

Korolis se apropie de amiral și salută. Spartan dădu din cap în semn de răspuns. Korolis suferea de strabism: cu un ochi privea în față normal, în timp ce cu celălalt privea într-o parte. Însă nu era grav și era greu să îți dai seama când se uita la tine, care dintre ochi era pe direcție; dacă te privea direct sau nu. Era o senzație tulburătoare care se dovedise utilă mai ales la interogatorii și în alte situații. În sinea lui, Spartan dezaproba obsesia lui Korolis pentru secrete militare – dezaproba orice fel de obsesie în rândul oamenilor săi –, însă trebuia să recunoască faptul că bărbatul era foarte loial.

Korolis ducea un dosar alb și subțire la subraț. Îl scoase și i-l întinse lui Spartan. Amiralul îl deschise. În el se afla o singură foaie tipărită.

Spartan închise dosarul fără să citească conținutul și îl privi pe Korolis.

– E confirmat? întrebă el.

Korolis dădu din cap.

– Și intenția?

– Da, răspunse Korolis cu vocea sa domoală și joasă. A fost noroc chior că s-a petrecut aici.

– Foarte bine. Și oamenii tăi?

– Ar trebui să ajungă în câteva minute.

– Am înțeles.

Apoi Spartan îi aruncă o privire prin care îi dădu de înțeles să plece.

Privi gânditor preț de un minut, în timp ce ofițerul se întorcea pe pasarelă. Abia după ce Korolis se transformase deja într-o umbră mică la intrarea în Bază, își aruncă din nou ochii pe dosar, îl deschise și cercetă foaia din interior. Dacă fusese impresionat de conținut, atunci acest lucru era vizibil doar în

încleștarea mușchilor feței și într-o roșeață abia sesizabilă care îi apărură deasupra gâtului și i se întinse încet pe față.

Auzi voci ridicate. Amiralul ridică privirea spre șeful oamenilor de știință, Asher. Acesta se certa cu soldații care nu îl lăsau să urce pe platformă. Asher se întoarse spre Spartan, iar amiralul dădu din cap în semn de permisiune. Soldații se dădură într-o parte, iar Asher veni, gâfâind ușor de la efortul urcușului.

– Ce cauți aici, doctore? întrebă Spartan cu blândețe.

– Am venit să te văd, răspunse Asher.

– Mi-am dat și eu seama de atâta lucru.

– Nu mi-ai răspuns la apeluri sau la e-mailuri.

– Am fost ocupat, spuse Spartan. Au apărut niște elemente importante.

– Și ce ți-am trimis eu era important. Raportul cercetătorului nostru despre ceea ce a găsit în biblioteca de la castelul Grimwold. L-ai citit?

Ochii lui Spartan se opriră o clipă asupra inginerilor care lucrau la sigiliu, apoi reveniră la omul de știință.

– L-am răsfoit.

– Atunci știi despre ce vorbesc.

– Doctore, sincer, sunt ușor surprins. Pentru un om de știință pari să fii mult prea credul. Toată chestia asta poate fi produsul imaginației cuiva. Știi cât de superstițioși erau pe atunci oamenii: poveștile cu demoni, vrăjitoare, monștri marini și alte porcării sunt nenumărate. Chiar dacă ar fi adevărat, nu există niciun motiv să credem că povestea asta are vreo legătură cu situl îngropat de care vorbim aici.

– Dacă ai fi citit documentul, ai fi văzut trimerite. Asher, care de obicei era atât de calm și de reținut, acum era vizibil agitat. Bineînțeles, este posibil ca între cele două să nu fie nicio legătură. Însă măcar ne arată că ar trebui să încetăm. Să aflăm un pic mai mult despre ce e acolo jos.

– Singura metodă prin care putem face asta cu certitudine este să scoatem totul la lumină. Deja am aflat destule, am găsit destule – tu, dintre toți, ar trebui să știi cel mai bine.

– Da – și uite rezultatele. Oameni sănătoși care se îmbolnăvesc într-un ritm alarmant. Oameni care nu au suferit de probleme emoționale au episoade de psihoză.

– Ai adus la bord pe cineva care să cerceteze asta. Ce anume face?

Asher se apropie mai mult.

– Lucrează cu mâinile legate. Pentru că nu i-ai dat acces la nivelurile inferioare. Acolo unde e *adevărata* problemă.

Spartan îi aruncă un zâmbet de gheață.

– Am mai discutat asta. Securitatea e pe primul plan. Peter Crane reprezintă un risc de securitate.

– E un risc mult mai mic decât...

Însă Spartan îi făcu semn să tacă. Asher se dădu înapoi, urmărind privirea lui Spartan. O persoană nouă păși pe platformă: un bărbat musculos și bronzat, în costum militar de camuflaj închis la culoare, ducând cu el un sac de pânză de cort. Avea părul tuns foarte scurt și mergea ușor șchiopătat. Văzându-l pe Spartan, se îndreptă spre el și salută.

– Comandantul Woburn, la ordine domnule, spuse el.

– Unde îți sunt oamenii, comandante? întrebă Spartan.

– Așteaptă la intrarea în Complexul de compresie.

– Atunci du-te la ei. O să îi spun comandantului Korolis să-ți arate unde aveți camerele.

– Am înțeles, domnule.

Salută din nou, apoi se întoarse și se îndepărtă.

Spartan se întoarse spre Asher.

– O să mă gândesc la cererea ta.

Asher rămăsese tăcut în timpul schimbului scurt de replici, trecându-și privirea de la fața străinului la însemnele de pe costumul său de camuflaj. Apoi îl înfruntă pe Spartan.

– Cine era? întrebă el.

– Sunt sigur că ai auzit de acest nume. Subofițer Woburn.

– Și mai mulți soldați? Trebuie să fie o greșeală.

Spartan scutură din cap.

– Nu e nicio greșeală. Au venit aici la cererea comandantului Korolis și vor primi ordine direct de la el. Consideră că sunt necesari mai mulți oameni pentru menținerea securității.

Expresia lui Asher se întunecă.

– Personalul suplimentar reprezintă o decizie comună, amirale. Luată de noi ca echipă. Iar însemnele acelea, bărbatul acela este un....

– Aici nu e democrație, doctore. Nu când vine vorba de siguranța acestei Baze. Iar acum se pare că această siguranță este în pericol.

Iar Spartan dădu subtil din cap către grupul de ingineri din colțul îndepărtat al platformei.

Asher se întoarse în acea direcție.

– Care este starea breșei?

– A fost acoperită cu succes, după cum vezi. Un submersibil e trimis de la suprafață chiar acum, cu plăci suplimentare pentru exteriorul domului. Un sigiliu temporar a fost aplicat aici, în interior, până producem unul permanent. Asta o să ia ceva timp. Zona afectată are o lungime de un metru.

Asher se încruntă.

– Un metru? De la o găurică.

– Da. A fost doar o găurică. Însă nu așa fusese *plănuită*.

Asher rămase o clipă nemișcat, analizând informațiile.

– Nu sunt sigur că am înțeles.

Spartan dădu din nou din cap spre ingineri.

– Vezi acel panou fixat de carcasă? Unde s-a produs breșa?

Dă direct în suportul ecluzei pneumatice, unde se află controalele electrice și magnetice care deschid bocaportul. Atunci când echipa noastră de urgență a sigilat breșa, au descoperit o tăietură de aproape un metru, de la găurică până la suport.

– O tăietură, repetă Asher încet.

– Aici, de-a lungul peretelui interior al domului. Credem că a fost făcută cu un laser portabil, acum derulăm o analiză detaliată. Această tăietură a compromis integritatea întregului panou. Ar fi putut să se strice oricând, cu toate că asta s-ar fi întâmplat mai degrabă într-un moment de stres, precum im-

pactul andocării Butoiului. Din fericire, tăietura de laser a fost imperfectă – în unele locuri era mai puțin adâncă decât în altele. De aici, breșă ca o găurică. Dacă tăietura ar fi funcționat așa cum a fost gândită, găurica s-ar fi extins de-a lungul panoului până la ecluză... se opri.

– Și ar fi spart bocaportul, murmură Asher. Și ar fi provocat o breșă uriașă în carcasă.

– O breșă *fatală* în carcasă.

– Și tăietura asta de care vorbești. Spui că nu a fost un accident? Că a fost un act deliberat de... de sabotaj?

O clipă, amiralul Spartan nu răspunse. Apoi, încet, ridică arătătorul și, cu privirea ațintită spre Asher, și-l puse perpendicular pe buze.

Crane își retrase privirea din ocularul de cauciuc negru, clipi, apoi își frecă fața cu ambele mâini. Privi în jur în laborator, așteptând să i se reobișnuiască vederea. Imaginile începură să prindă încet contur: un tehnician medical în partea cealaltă a camerei, lucrând la un cadru de titrare. Alt tehnician, care introducea date într-o stație de lucru. Și la masa de laborator, în fața lui, Michele Bishop, care, la fel ca el, folosea un microscop de buzunar. Sub privirea lui, și ea se îndepărtă de ocular, iar ochii lor se întâlniră.

– Pari la fel de obosit pe cât mă simt eu, spuse ea.

Crane dădu din cap. Chiar *era* obosit, era mort de oboseală. Nu mai dormise de douăzeci de ore: întâi fusese ocupat cu procedura ostenitoare și dificilă de microchirurgie ca să reatașeze degetele tăiate ale lui Conrad, apoi cu o cercetare ce părea fără sfârșit a bănuielilor sale de intoxicație cu metale grele.

Și, pe lângă oboseală, simțea și dezamăgire. Pentru că încă nu descoperise vreo urmă semnificativă de metale grele la echipajul de pe Inima Furtunii. Examinase părul, urina și alte mostre, însă fără rezultat. El și Bishop foloseau microscopurile care să examineze imagistica obținută prin testele spectroscopiei de fluorescență cu raze X, însă nici de data asta nu aflară nimic.

Oftă adânc. Fusese atât de convins că acela era răspunsul. Desigur, încă putea să fie. Însă cu fiecare test negativ, șansele deveneau tot mai slabe.

– Trebuie să te odihnești, spuse Bishop. Înainte să devii tu însuși pacient.

Crane oftă din nou și se întinse.

– Cred că ai dreptate, spuse el.

Și chiar așa era: în scurt timp avea să aibă ochii mult prea împăienjeniți ca să poată interpreta corect radiografiile obținute cu razele X. Așa că se ridică, își luă la revedere de la Bishop și de la ceilalți și ieși din zona medicală.

Cu toate că cea mai mare parte a Bazei încă era un tărâm necunoscut pentru el, știa drumul de la zona medicală la camera lui suficient de bine cât să-l facă fără să se gândească la el conștient. Până la Times Square, apoi la stânga pe lângă bibliotecă și cinematograful, un etaj în sus cu liftul, apoi iar la stânga, apoi de două ori la dreapta. Căscă atunci când deschise ușa cabinei cu codul de acces. Nu mai gândea clar. Raționamentul era logic. Șase ore de somn bun vor rezolva problema și, fără îndoială, îi vor arăta răspunsul pe care atunci nu-l găsea.

Intră căscând din nou și își lăsă computerul de buzunar pe masa de lucru. Se întoarse și încremeni.

Howard Asher stătea pe scaunul de oaspeți, cu un necunoscut îmbrăcat în halat de laborator lângă el.

Crane își încruntă surprins fruntea.

– Ce căutați... începu el.

Asher îi făcu brusc semn cu mâna dreaptă să se oprească, apoi îi făcu un semn bărbatului în halat. Sub privirea lui Crane, străinul închise și încuie ușa cabinei, apoi se duse la ușa băii și o încuie și pe aceea.

Asher își dresă glasul. Crane nu prea îl mai văzuse după meciul lor de squash. Chipul lui părea obosit, îndurerat, iar în ochi avea o expresie neliniștită, a unui om care se bătuse cu demonii.

– Ce-ți mai face brațul? întrebă Crane.

– Mă doare destul de rău de vreo două zile, recunosc Asher.

– Trebuie să ai grijă. Insuficiența vasculară poate duce la ulceratii, chiar și la cangrenă, dacă nervii nu mai funcționează corect. Ar trebui să mă lași să...

Însă Asher îl întrerupse din nou cu un gest.

– Acum nu e timp de așa ceva. Ascultă, trebuie să vorbim încet. Roger nu e acum în camera alăturată, însă poate apărea oricând.

Era ultimul lucru pe care Crane se așteptase să-l audă. Dădu din cap, surprins.

– Ce-ar fi să stai jos?

Și Asher făcu semn către scaunul de birou. Așteptă până când Crane se așează, apoi vorbi din nou.

– Ești pe cale să treci un prag, Peter, spuse el cu același ton coborât. O să îți spun ceva. Și odată ce îți spun, nu mai e cale de întoarcere. Viața pentru tine nu va mai fi aceeași. Lumea va fi un loc fundamental diferit. Înțelegi?

Crane își umezi buzele, apoi aprobă din cap.

Asher privi spre Crane, apoi în altă direcție, apoi din nou spre el. Era ca și când își lua avânt pentru ceea ce urma să spună.

– De ce am senzația, spuse Crane, că ești pe cale să îmi spui că atunci, pe terenul de squash, am avut dreptate? Că toate astea nu au legătură cu Atlantida?

Un zâmbet trist apăru pe trăsăturile lui Asher.

– Adevărul e infinit mai straniu.

Crane simți un fior rece în stomac.

Asher își sprijini coatele pe genunchi.

– Ai auzit vreodată de Discontinuitatea Mohorovičić?

Crane rămase o clipă pe gânduri.

– Sună cunoscut. Însă nu îmi aduc aminte prea bine.

– Se mai numește și Discontinuitatea M sau pur și simplu „Moho“.

– Moho. Sigur. Profesorul meu de geologie marină de la Annapolis ne-a vorbit despre asta.

– Atunci îți amintești că asta reprezintă granița dintre scoarța terestră și mantaua de dedesubt.

Crane dădu din cap.

– Moho se află la adâncimi diferite sub pământ, în funcție de locul geografic. De exemplu, scoarța terestră este mult mai groasă sub continente decât sub oceane. Moho are o adâncime de o sută doisprezece kilometri de la suprafața plăcii continentale.

Însă în cazul anumitor coame oceanice, are o adâncime de doar opt kilometri.

Asher se aplecă spre Crane și coborî și mai mult vocea.

– Platforma petrolieră Storm King e construită chiar deasupra unei astfel de coame oceanice.

– Deci spui că Moho, granița dintre scoarța terestră și manta, e foarte subțire chiar sub noi.

Asher dădu din cap.

Crane înghiți. Habar nu avea încotro ducea discuția aceea. Însă, fără să-și dea seama, fiorul rece din stomac i se amplifică.

– Ți s-a spus aceeași poveste pe care au înghițit-o toți muncitorii de la nivelurile neclasificate de pe Inima Furtunii – că, în timpul unei operațiuni de forare de rutină, sondorii de pe platforma Storm King au găsit dovezi ale unei civilizații antice în platforma oceanică. Iar acea poveste este adevărată – până aici.

Asher scoase o batistă din buzunar, își șterse fruntea, apoi o băgă la loc.

– Însă e mai mult decât atât. Vezi tu, nu au găsit artefacte, sau clădiri antice, sau ceva de genul ăsta. Ceea ce au detectat ei a fost un *semnal*.

– Un semnal? Adică așa cum sunt undele radio?

– Natura exactă a semnalului e incertă. E mai degrabă un impuls seismic, aproape ca un sonar. Însă de natură necunoscută. Tot ce putem spune sigur e că *nu este produs pe cale naturală*. Și, înainte să ies din camera asta, o să-ți dovedesc.

Crane deschise gura, dând să spună ceva. Apoi se opri. Simți în egală măsură uimire, șoc, perplexitate.

Văzând privirea de pe chipul lui Crane, Asher zâmbi din nou: de data asta, un zâmbet aproape melancolic.

– Da, Peter. Acum vine partea dificilă. Pentru că, vezi tu, acel semnal vine de sub Moho. De sub scoarța terestră.

– *De sub?* murmură Crane neîncrezător.

Asher dădu din cap.

– Dar asta înseamnă că...

– Exact. Nu noi am pus acolo sursa care transmite semnalul acela. Altceva a făcut-o.

Preț de o clipă, în cabină se lăsă tăcerea.. Crane stătea nemiscat, încercând să absoarbă ceea ce tocmai auzise, în timp ce începea să înțeleagă adevăratul sens al cuvintelor lui Asher.

– Așteaptă o clipă, Peter, spuse Asher pe un ton blând. Știu că acum ți-e greu să te aduni.

– Nu sunt sigur că pot să cred, răspunse Crane în sfârșit. Ești sigur că nu e vreo greșeală?

– Nu e nicio greșeală. Omenirea nu are tehnologie capabilă să insereze un dispozitiv mecanic sub scoarța pământului, cu atât mai puțin un dispozitiv care poate emite un semnal complex. Știi că, din cauza schimbării naturale de fază care are loc în Moho, dispozitivele de ascultare de la suprafața pământului nu sunt nici suficient de sensibile, nici suficient de dezvoltate tehnologic ca să preia anumite tipuri de unde de sub scoarță. Însă Dorsala atlantică e neobișnuit de mică în această parte a oceanului. Această caracteristică, alături de adâncimea puțurilor platformei Storm King, a dus la descoperirea întâmplătoare a semnalului care, în mod normal, ar fi fost blocat.

Crane rămase o clipă pe gânduri, fără să spună nimic. Apoi se răsuci ușor în scaun.

– Continuă.

– Desigur, obiectivul imediat al guvernului a devenit acela de a forța până la sursa semnalului, să afle ce era. A fost nevoie de ceva timp pentru pregătirea proiectului și pentru montarea echipamentului necesar. Adâncimea la care operăm face ca lucrurile să fie extrem de dificile. Baza a fost construită pentru

alte scopuri și în niciun caz ca să funcționeze la asemenea adâncime. De aici, domul protector.

– Cât au durat exact pregătirile?

– Douăzeci de luni.

– Poftim? Crane era înmărmurit. General Motors nu poate nici măcar să proiecteze un prototip de mașină în douăzeci de luni.

– Asta îți arată cât de serios e acest proiect pentru guvern.

În orice caz, săpăturile se derulează deja de aproape o lună, iar ritmul lucrărilor e frenetic. S-au făcut progrese semnificative. S-a construit un puț vertical sub Bază. Am pătruns în manta și excavăm spre sursa semnalului.

– Cum de e posibil așa ceva? La adâncimea aceea roca nu e topită?

– Avem noroc că, fiind vorba de o creastă oceanică, scoarța e destul de subțire. Valorile geotermale sunt scăzute, iar încălzirea radiogenică produsă e mult mai mică decât ar fi fost pe scoarța continentală. Valorile undelor P și S indică faptul că litosfera are o adâncime de doar patru kilometri sub noi – desigur „doar“ e un termen relativ.

Crane scutură din cap.

– Trebuie să existe o explicație logică, *pământeană*. Vreun dispozitiv rusesc sau, poate, chinezesc. Sau poate un fenomen petrecut pe cale naturală. Dacă am învățat ceva de la cursul acela de geologie marină, e că știm foarte puțin despre structura planetei noastre, cu excepția stratului exterior foarte subțire.

– Nu e nimic rusesc sau chinezesc. Și mă tem că sunt prea multe lucrurile care nu se potrivesc ca să fie vorba despre un proces natural. De exemplu, geologia impactului. În mod normal, pentru ca un lucru să fie încorporat atât de adânc în pământ, am fi avut de-a face cu o anomalie geologică gravă, echivalentul submarin al unui crater de meteorit. Însă, în cazul acesta, straturile de sedimentare de deasupra anomaliei sunt în sincronizare perfectă cu matricea înconjurătoare. Gândește-te la un copil care sapă o groapă pe plajă, lasă o scoică în ea, apoi pune nisip peste. Nu există vreun fenomen pământesc ca să explice asta.

– Dar *trebuie* să existe, spuse Crane.

– Nu. Mă tem că adevărata explicație se află, hm, *dincolo*.
Vezi tu, au fost descoperite anumite... *artefacte*.

Apoi Asher făcu un semn cu capul către bărbatul în halat. Acesta se duse la peretele din spate, îngenunche și descuie un dulăpior de plastic care se afla acolo. Scoase ceva din el, se ridică și i-l întinse lui Asher.

Crane privi curios. Era un obiect în formă de cub, încastrat într-un fel de înveliș de metal. Asher îi întâlni privirea.

– Peter, amintește-ți ce ți-am spus, continuă el. Despre prag. Apoi, ușor, scoase învelișul și îi oferă cubul lui Crane.

Era gol, făcut din plexiglas transparent. Fiecare muchie era sigilată cu atenție.

Înăuntru era ceva. Crane îl luă din mâinile lui Asher și îl apropie de ochi, apoi scoase un strigăt de surpriză.

În centrul cubului plutea un obiect mic, nu mai mare ca o piesă de domino. Transmitea o rază de lumină ca un laser, subțire cât un stilou și foarte albă, către mijlocul camerei. Într-un fel inexplicabil, obiectul în sine nu avea o culoare unică și identificabilă, ci mai degrabă o strălucire de culori, aprinse și cu nuanțe de curcubeu: auriu și violet și gri și maroniu și alte culori pe care Crane nu le văzuse sau nu și le imaginase vreodată, în perpetuă schimbare. Iar culorile păreau să vină din interiorul obiectului, emanate de un nucleu central, ca și când în micul obiect ar fi ars un straniu foc interior.

Răsuci cubul pe toate părțile, holbându-se la obiectul din interior. Indiferent de câte ori întorcea cubul, obiectul din el rămânea inert în centrul său. Cercetă construcția cubului propriu-zis, căutând fire sau magneți ascunși. Însă era un cub simplu din plastic transparent; nu avea niciun ascunziș.

Scutură cubul, întâi ușor, apoi mai tare. Obiectul strălucitor care pulsa în centru se mișcă abia sesizabil în sus și în jos, revenind mereu în centru, unde continua să plutească fără grijă, cu raza sa subțire de lumină îndreptată în sus.

Apropie și mai mult cubul de ochi, privind obiectul cu gura căscată de uimire. De aproape, observă că muchiile de dimensiunea pieselor de domino nu erau chiar bine definite.

Mai degrabă, obiectul părea să pulseze slab: muchiile se ascuțeau, apoi se relaxau din nou. Era aproape ca și când masa și forma obiectului erau într-o stare continuă de curgere.

Își dădu seama că i se vorbea. Își luă privirea de la cub. Asher stătea acolo, zâmbind, cu mâna întinsă. După o clipă de șovăială, Crane îi întinse cubul. Omul de știință îl băgă din nou în carcasă și i-l dădu asistentului său, care îl așează din nou în dulapul de depozitare.

Crane se așează, clipind.

– Ce naiba e asta? Întrebă el după o clipă.

– Nu știm exact care e utilitatea lui.

– Din ce e făcut?

– Nu se știe.

– E periculos? Ar putea fi sursa problemelor de aici?

– Sigur, mi-am pus și eu aceleași întrebări. Cu toții am făcut-o. Însă nu, este inofensiv.

– Ești sigur?

– Primele teste pe care le-am făcut au fost ca să vedem dacă emană radiații. Și nu emană. E complet inert și toate testele ulterioare au confirmat asta. Motivul pentru care l-am așezat în acel cub de plexiglas este că e ceva mai greu de lucrat cu el altfel; mereu găsește centrul exact al spațiului în care se află.

– Unde l-ați găsit?

– A fost descoperit pe când era excavat puțul. Împreună cu alte doisprezece până în acest moment. Asher făcu o pauză. Când am început, treaba noastră era simplă și clară: să săpăm cât mai repede, în parametri de siguranță, spre sursa semnalului. Făcu un semn către dulap. Însă apoi, când am început să descoperim cheștiile astea... ei bine, lucrurile au cam început să se complice. Se așează din nou, se aplecă spre el și își continuă șoapta conspirativă. Sunt remarcabile, Peter, chiar mai remarcabile decât par. De exemplu, par să fie indestructibile. Nu pot fi atinse de niciun fel de distrugere la care le-am supus în mediu controlat. Unele tipuri de factori distructivi, precum radiațiile, sunt absorbite; pe altele le reflectă. Și încă ceva: par să funcționeze ca niște condensatoare.

– Condensatoare? repetă Crane. Vrei să spui ca bateriile? Asher dădu din cap.

– Ce putere au?

– Nu am reușit să măsurăm valoarea maximă. Când le-am atașat conductori, ne-au dat peste cap chiar și cele mai puternice dispozitive de măsurare.

– Și ce măsură era?

– Un trilion de wați.

– *Poftim?* Chestia aia mică? Poate să stocheze energie de o mie de gigawați?

– Dacă pui chestia aia mică în mașină, ți-ar furniza energie pe toată durata de viață a vehiculului, pe o distanță de 160 000 de kilometri. Și mai e ceva.

Asher băgă mâna în buzunar și scoase un plic mic pe care i-l întinse lui Crane.

Crane îl deschise și scoase hârtia din el. Era o imprimare de computer, o înșiruire de numere:

0000011111001010001101011001110010000101

0001001100010100011010011000010000000000

0000011111001010001101011001110010000101

0001001100010100011010011000010000000000

0000011111001010001101011001110010000101

0001001100010100011010011000010000000000

– Ce e asta? întrebă el.

– Raza aceea de lumină pe care o emite markerul? Nu e continuă; de fapt pulsează, de milioane de ori pe secundă. Impulsurile sunt foarte regulate: pornit și oprit.

– Cifre de unu și zero. Digitale.

– Cred că da. Asta e ceea ce alimentează fiecare computer de pe fiecare birou al lumii. Așa funcționează neuronii în creierul nostru. E legea fundamentală a naturii. Acest dispozitiv mic poate fi incredibil de sofisticat, așa că de ce n-ar comunica și digital? Asher bătu ușor foaia. O secvență lungă de opt biți,

care se repetă neîncetat. E substanțial mai scurtă decât celălalt mesaj – cel transmis de sub Moho, cel descoperit inițial.

– *Celălalt* mesaj, spui tu. Deci crezi că acest impuls de lumină încearcă să ne transmită ceva?

– Da, asta cred. Are un mesaj pentru noi – dacă putem să-l descifrăm.

Crane ridică foaia.

– Pot să păstrez asta?

Asher șovăi.

– În regulă. Însă nu o mai arăta nimănui.

Crane băgă din nou foaia în plic și așeză plicul pe biroul său.

– Aceste artefacte. Există vreo logică sau vreun model pentru așezarea lor în matrice?

– Nu, din câte am văzut noi. Par să fie împrăștiate aproape la întâmplare. Însă, desigur, săpăturile noastre trebuie să fie limitate la puț. Problema presiunii, la asemenea adâncime, e teribilă și e din ce în ce mai rău cu cât înaintăm.

– Spui că săpăm spre sursa semnalului? Și apoi?

– Și acolo lucrurile s-au complicat, de asemenea. Se opri din nou. Vezi tu, senzorii cu ultrasunete pe care i-am coborât în tunel... au colectat probe că există ceva *sub* stratul cu artefacte. Un obiect mare, îngropat și mai adânc decât sursa semnalului.

– Ce fel de obiect?

– Știm că are formă convexă. Știm că este foarte mare, că are un diametru de kilometri întregi. Și, în rest, nu știm nimic.

Crane scutură din cap.

– Însă, probabil, aveți niște teorii.

– Despre ce caută chestia aia acolo? Sigur. Asher părea deja mai relaxat, ca o persoană care tocmai spusese un adevăr dureros pe care-l avea pe suflet. După discuții îndelungate, consensul între oamenii de știință și personalul militar de aici a fost că acolo a fost lăsat un obiect pentru a fi descoperit de către rasa umană *când va fi suficient de avansată*.

– Adică un fel de cadou? întrebă Crane.

– Poți să îi spui și așa. Adică cine poate spune care sunt descoperirile de care este responsabilă specia umană și care

anume îi sunt *oferite*, într-un fel sau altul? Cine poate spune, de exemplu, că focul nu a fost, de fapt, un dar oferit din cer? Sau fierul? Sau cunoștințele necesare construirii piramidelor?

– Un dar din cer, repetă Crane pe un ton plin de suspiciune.

– Grecii credeau că focul venea de la zei. Alte țări au mituri asemănătoare. Poți să spui că nu e un model comun aici? Odată ce am avut o tehnologie suficient de avansată cât să captăm un semnal de *sub* Moho, odată ce am început să săpăm și să urmărim semnalul, suntem gata pentru următorul salt înainte.

– Iar acest obiect îngropat spre care săpați conține un soi de tehnologie utilă. Tehnologie utilă nouă pe care să o descoperim atunci când suntem gata să o folosim.

– Exact. Cum ar fi tehnologia care a creat dispozitivul pe care tocmai ți l-am arătat. Ceva care i-ar ajuta pe oameni să se dezvolte și mai mult, să facă acel salt despre care vorbeam.

Se lăsă tăcerea, în timp ce Crane se gândea la toate astea.

– Deci care e problema? întrebă el într-un sfârșit.

– La început eram la fel de sigur ca și ceilalți de toate astea. Însă, de la o vreme, nu mai sunt atât de sigur. Vezi tu, toți *vor* să creadă că acolo jos e ceva minunat. Oamenii din echipa mea au ochii strălucitori, visează la frontiere cu adevărat noi ale științei. Spionii armatei savurează posibilitatea unei tehnologii noi pe care poate o vor folosi la fabricarea armelor. Însă cum putem fi *siguri* de ce e acolo? Markerii pe care i-am găsit sunt ca niște firimituri de pâine, care promit cozonac. Însă, înainte să descifrăm complet marcajele acestora, nu putem fi siguri de ceea ce zace îngropat sub ei.

Asher își șterse din nou fruntea.

– Apoi s-a întâmplat ceva. Peter, mereu am presupus că artefactul a fost îngropat cu mulți ani în urmă, poate cu milioane de ani în urmă. Însă acum câteva zile am descoperit că a fost îngropat relativ recent, în jurul anului 1400. Atunci am înțeles că mărturiile, mărturiile oculare ale evenimentului pot fi înregistrate în scris. Așa că am trimis un cercetător în zonă, să vadă biblioteci, abații, universități, orice loc care poate avea mărturii oculare consemnate în scris. Iar la castelul Grimwold, o veche

mănăstire de pe o insulă din largul coastei Scoției, am găsit una. Pe chipul său apăru o umbră neagră. Și a fost o lectură tulburătoare și înfricoșătoare.

– Și ești sigur că relatarea pe care ai găsit-o chiar descrie scufundarea?

– Nu există siguranță sută la sută.

– Pot să citesc și eu?

– O să îți aduc un exemplar. Însă chestia este că, dacă presupunem că, *într-adevăr*, descrie acel eveniment, această mărturie e cel mai clar mesaj de „ia-o mai încet” pe care mi-l pot imagina.

Crane ridică din umeri.

– Are logică. Mai ales din moment ce încă n-ați descifrat semnalul digital.

– Problema e că marina militară se mișcă în continuare cu o viteză tot mai mare. Eu și amiralul Spartan nu împărtășim păreri comune în privința asta. Teamă lui cea mai mare este că alte națiuni vor afla de descoperire. Vrea ca obiectul să fie scos la lumină și cercetat cu cea mai mare viteză posibilă, iar eșantioane din ceea ce e înăuntru să fie trimise la Groom Lake pentru studiu.

Crane își scărpină gânditor bărbia.

– Mai știe cineva de asta din afara sectorului clasificat?

– Câtiva. Zvonurile umblă. Cei mai mulți oameni de știință bănuie că e ceva mai mult decât Atlantida. Brusc, Asher se ridică și începu să facă pași prin cameră. În orice caz, iată alt motiv de precauție. Știm că scoarța în sine este compusă din trei straturi: stratul de sedimente, stratul bazaltic și scoarța oceanică. Am săpat prin primele două și aproape că am ajuns la al treilea și cel mai adânc strat. Sub el se află Moho: discontinuitatea seismică dintre scoarță și manta. Problema e că nimeni nu știe sigur *ce anume* e Moho sau ce se va întâmpla atunci când ajungem acolo. Însă, cu cât am protestat mai mult, cu atât eu și ceilalți cercetători am fost mai marginalizați. Acum vin și mai mulți oameni ai armatei și deja nu mai e vorba de simpli pușcași marini. Sunt de la „operațiuni speciale” și sunt înspăimântători.

– Oameni precum Korolis, spuse Crane.

La auzul acelui nume, o urmă de furie trecu rapid peste chipul omului de știință.

– Korolis i-a solicitat, și ei lucrează direct cu el. În orice caz, teama mea e că Spartan poate prelua curând comanda completă asupra operațiunii, cu Korolis pe post de executant. Dacă mă opun prea fățiș, pot să fiu înlăturat din funcție și alungat de pe stație. Asher se opri din mers la fel de rapid pe cât începuse și îl privi pe Crane. Aici începe rolul tău.

Crane îl privi surprins.

– Rolul meu?

– Îmi pare tare rău, Peter. N-am vrut niciodată să te încarc cu aceste lucruri sau cu această responsabilitate. Sperasem că problema medicală se va rezolva rapid și te vei putea întoarce la suprafață, convins încă de descoperirea Atlantidei. Însă, după descoperirea acestei povești a unui martor ocular și dat fiind comportamentul tot mai agresiv al lui Spartan... ei bine, ai rămas singura opțiune pe care o mai am.

– Dar de ce eu? Îți asumi un risc uriaș doar spunându-mi toate aceste lucruri.

Asher zâmbi obosit.

– Mi-am făcut temele, ai uitat? Oamenii mei sunt oameni de știință. Sunt prea intimidati de oameni precum Korolis ca să mă poată ajuta. Însă tu, Peter, nu doar că ești calificat să tratezi boli subacvatice, ci ai și lucrat pe un submarin de colectare de informații secrete. Și mi-e tare teamă că exact asta o să devină în curând toată această poveste: o misiune de informații secrete. Poate chiar mai mult

Crane se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că, pe zi ce trece, echipajele se apropie tot mai mult de Moho. Nu mai pot să aștept. Într-un fel sau altul, *trebuie* să știm ce e acolo, înainte să ajungă mașinăriile de forat ale lui Spartan.

– Ce te face atât de sigur că o să mă dau de partea ta? După cum ai spus și tu, am lucrat în armată. Poate de aceea o să fiu de acord cu amiralul Spartan.

Asher scutură din cap.

– Nu tu. Acum ascultă, nu spune nimănui niciun cuvânt din toate astea. Asher șovăi. Poate nici nu va fi nevoie. Poate că analiștii de pe Puntea 3 vor termina de decriptat chiar mâine sau poimâine acele semnale și tot ce am spus va deveni irelevant. Făcu un semn cu capul spre bărbatul de lângă dulapul cu dovezi, care pe tot parcursul conversației nu scosese o vorbă. El e John Marris. E propriul meu criptanalist, care lucrează zi și noapte la asta. Acum ce vreau să faci tu...

În acea clipă, se auzi un ciocănit violent în ușa cabinei. Se repetă o dată, apoi încă o dată.

Crane îl privi pe Asher. Omul de știință rămase încremenit lângă scaun, iar chipul lui ridat deveni brusc palid. Scutură violent din cap.

Încă o bătaie în ușă, mai tare, mai insistentă.

– Doctore Crane! tună o voce aspră de pe coridor.

Crane se întoarse spre ușă.

– Așteaptă! spuse Asher pe un ton coborât și neliniștit.

Însă chiar în acel moment ușa se deschise. Iar silueta amiralului Spartan se contură în lumina coridorului, cu o cartelă roșie de acces complet în mână, flancat de soldații de marină cu carabine M1 în mâini.

Spartan privi când la Crane, când la Asher, cu o expresie imposibil de citit. Apoi păși în cameră.

– Întrerup ceva? întrebă el.

În încăpere se lăsă o tăcere neplăcută. Crane îi aruncă o privire lui Asher. Omul de știință avea privirea sticloasă, încremenită, a unei căprioare surprinse de farurile unei mașini.

Neprimind niciun răspuns, amiralul Spartan se întoarse spre soldații de la marină.

– Duceți-l afară, spuse el, arătând spre Crane.

Unul dintre soldați îl împinse pe Crane înainte cu patul puștii. Crane înghiți dureros. Uimirea din ultimele minute dispăruse și fusese înlocuită de un sentiment aproape dureros de vulnerabilitate.

Anticipând dezastrul, făcu un pas în față. Spartan închise ușa în urma lui și o încuie.

Crane așteptă în pasajul îngust, încadrat de soldații tăcuți. Gura îi era uscată, iar inima îi bătea inconfortabil în piept. Simțea picături de sudoare umezindu-i palmele și tâmples. Prin ușă se auziră voci ridicate; ascultă atent, însă nu distinse ce vorbeau. „Ce se întâmplă?” Nu era prea sigur pentru cine să fie mai îngrijorat: pentru el însuși sau pentru bătrânul rămas în cabină.

Trecură cinci minute înspăimântătoare. Apoi ușa se deschise, iar Spartan ieși afară. Se uită urât la Crane.

– Vino cu mine, doctore, spuse el.

– Unde anume mergem? întrebă Crane.

– E mai ușor să urmezi ordinele, fu răspunsul foarte scurt.

Ochii lui Crane se opriră asupra puștilor din mâinile soldaților. În mod cert, nu avea de ales decât să asculte. O luă pe coridor în urma lui Spartan, cu cei doi pușcași în spatele lui. Câțiva tehnicieni în trecere se opriră curioși să privească mica paradă.

– Unde anume...? începu Crane din nou, apoi se opri. Orice ar fi spus nu ar fi făcut altceva decât să-i înrăutățească situația. Era mult mai bine să nu spună nimic, absolut nimic... până când nu era nevoit s-o facă.

Însă întrebarea tăcută rămânea. „Unde mă duc? Și cât de mult știe Spartan? Ce i-a spus Asher?” Fără îndoială, păruseră vinovați: trei complotiști întâlnindu-se în secret...

În esență, era o operațiune militară. Completase o mulțime de formulare sus, pe platforma petrolieră: doar Dumnezeu știe la ce drepturi umane personale renunțase. Îi trecu prin cap, cu un fior, că, și dacă Spartan nu știa totul, avea fără îndoială mijloacele, tehnica și, cel mai probabil, chiar dreptul să afle orice dorea.

Se opriră în fața unui lift. Gărzile luară poziție de drepti de ambele părți când Spartan apăsă butonul. În câteva clipe, ușile se deschiseră; Spartan intră, așteptă ca gărzile să îl conducă pe Crane înăuntru, apoi apăsă butonul pentru nivelul 7 – cel mai jos nivel neclasificat al Bazei.

Ce îi spusese Asher mai devreme? „Spartan poate prelua când comanda completă asupra operațiunii, cu Korolis pe post de executant...” Se chinui să-și regleze respirația, să pară calm.

Liftul se opri, iar ușile se deschiseră la nivelul 7. Spartan ieși și porni înainte pe un coridor îngust către o ușă pe care nu scria nimic. O deschise cu cartela roșie, în timp ce soldații luară din nou poziție de drepti de o parte și de alta a ușii. El îl invită pe Crane înăuntru, fără să scoată o vorbă și cu o expresie imposibil de descifrat.

Camera era mică și goală. Singurul obiect de mobilier era o masă lungă și joasă cu două scaune așezate pe o parte. În spatele scaunelor erau două lumini uriașe, cu becurile acoperite de discuri de metal reflectoare. Ambele erau îndreptate spre un loc din zidul din spate – un punct aproape la nivelul capului.

Când văzu acele lumini, inima lui Crane începu să bată puternic. Temerile lui cele mai mari se adevăreau.

– Du-te la peretele acela, doctore Crane, spuse Spartan pe tonul său neutru.

Crane se duse încet până la luminile din perete.

– Întoarce-te, te rog.

Crane făcu ce i se spuse, simțind cum picăturile de sudoare i se adună pe tâmpile.

Apoi se auzi o pocnitură metalică bruscă și ambele lumini începură să strălucească, aproape ținându-l fizic la perete cu puterea lor. Îngustă privirea și, instinctiv, duse o mână la ochi.

– Stai nemișcat, doctore Crane, se auzi vocea lui Spartan, invizibil în spatele peretelui de lumină albă.

Mintea lui Crane începu să lucreze frenetic. „Rămâi calm, își spuse el. Rămâi calm.” Ce motiv avea să se îngrijoreze? Era membru al echipei de cercetare. Trebuia să fie acolo. Nu era ca și când ar fi fost vreun spion...

Însă atunci își aminti de securitatea foarte strânsă de la Barrieră, de spaima pe care o văzuse pe chipul lui Asher, de vocile nervoase pe care tocmai le auzise venind din cabina lui și simți cum pulsul i se accelerează și mai mult.

De undeva din spatele peretelui de lumină se auzi un clic distinct. Se lăsă un moment de tăcere. Apoi, una după alta, luminile se stinseră.

– Ia loc, doctore, spuse Spartan, care devenise din nou vizibil.

Acum stătea la masă, iar în fața lui se afla un dosar pe care Crane nu îl văzuse înainte.

Temător, cu inima încă bătându-i puternic în piept, Crane se așeză pe scaunul liber. Spartan puse mâna pe dosar și îl împinse spre el. Conținea o singură foaie de hârtie, cu patru paragrafe de text sub un antet al Ministerului Apărării.

– Semnează jos, te rog, spuse Spartan.

Și așeză cu grijă pe masă un stilou aurit.

– Deja am semnat totul când eram sus, spuse Crane.

Spartan scutură din cap.

– Nu și asta.

– Pot întâi să citesc?

– N-aș sugera asta. N-ai face decât să te sperii fără rost.

Crane luă stiloul, întinse mâna după hârtie și șovăi. Se întrebă, ușor detașat, dacă semna un act de recunoaștere a vinovăției *pro res*, chiar înainte să fi spus că deține informații secrete. Își dădu seama că nu prea era vreo diferență. Trase adânc aer în piept, semnă foaia și o împinse din nou spre Spartan.

Amiralul închise dosarul și îl lăsă pe masă. Chiar în acea clipă se auzi un ciocănit în ușă.

– Intră, spuse Spartan.

Ușa se deschise și un ofițer de marină intră. Îl salută pe Spartan, îi întinse un plic alb, salută a doua oară, apoi se întoarse și părăsi încăperea.

Spartan ridică plicul, lăsându-l să atârne între degetul mare și cel arătător. Apoi, parcă tachinându-l pe Crane, întinse plicul spre el.

Crane luă plicul cu grijă. Era greu și simți că înăuntru era ceva dur și dreptunghiular, ca o carte de credit, dar mai groasă.

– Deschide-l, spuse, Spartan.

După ce șovăi o clipă, Crane rupse o margine a plicului și îi răsturnă conținutul în mână. Din el căzu o plăcuță de plastic. Pe o parte era transparentă și văzu în interior o încrengătură de microcipuri încorporate în ea. O întoarse pe cealaltă parte și își văzu propria față care îl privea – așa cum privise el cu doar două minute în urmă, orbit de lumini. Sub fotografia lui era un cod de bare, iar lângă acesta erau tipărite cu roșu cuvintele ACCES RESTRICȚIONAT. O clemă de aramă era prinsă de un capăt.

– Cartela asta împreună cu scanurile retinale și dactiloscopice îți vor permite să treci de barieră, spuse Spartan. Ai grijă de ea, doctore, și să o ai tot timpul cu tine. Sunt pedepse foarte dure pentru pierderea acestei cartele sau dacă o lași să cadă pe mâini greșite.

– Nu sunt sigur că am înțeles, spuse Crane.

– Îți autorizez accesul la secțiunea clasificată a Bazei. La sfatul comandantului Korolis, trebuie să recunosc.

Crane se uită lung la cartela de identitate, simțind un val de ușurare. „Oh, Dumnezeule, își spuse el. Oh, Dumnezeule. Locul ăsta mă face să devin paranoic.“

– Înțeleg, spuse el, încă ușor uimit. Apoi adăugă: Mulțumesc.

– De ce? întrebă Spartan. Ce-ai crezut că se întâmplă?

Iar Crane ar fi putut să jure că, preț de o clipă, un zâmbet meditativ flutură pe chipul amiralului, înainte să-și piardă din nou orice urmă de expresie.

La vreo sută de kilometri în largul coastei Groenlandei, platforma petrolieră Storm King se înălța indiferentă între cerul mohorât și marea furioasă. Un vas trecător sau, mai degrabă, un satelit de recunoaștere, cu orbita deviată de un guvern străin curios, n-ar fi sesizat nimic ieșit din comun. Câțiva marinari se mișcau alene pe suprastructura platformei, părând că lucrează pe macarale sau că inspectează echipamentul. În general, Storm King părea la fel de tăcută pe cât de neliniștită era marea din jur. Se părea că platforma uriașă era adormită.

Însă, în interiorul pereților săi de oțel, Storm King era un adevărat stup. Unitatea submersibilă de aprovizionare la adâncime mare LF2-M – Butoiul – tocmai se întorsese din călătoria sa zilnică la Bază, la trei kilometri dedesubt. Iar acum, aproape patruzeci de oameni erau în Camera de primire, așteptând, în timp ce o macara înălța modulul de aprovizionare automat printr-un bocaport uriaș la nivelul cel mai de jos al platformei petroliere. Încet, cu grijă, vasul fu tras din ocean, apoi trecut prin bocaport și coborât în nișa lui. Sub privirea atentă a unui marinar, doi ofițeri de la aprovizionare desigilară capacul Butoiului, apoi îl deschiseră, scoțând la iveală un panou de acces. Ofițerii îl deschiseră și pe acesta și începură să descarce Butoiul, scoțând tot ceea ce fusese stocat înăuntru cât timp fusese anodocat la Bază. O diversitate remarcabilă de obiecte își făcură apariția: containere de deșeuri negre, pentru incinerare, pachete confidențiale sigilate cu grijă, eșantioane medicale în cutii cu indicație de radioactivitate, pentru teste prea exotice ca să poată

fi făcute la Bază. Toate aceste obiecte fură trimise pe rând la personalul care aştepta. Aceştia, la rândul lor, începură să se împărtăşească pe platforma petrolieră. În interval de cincisprezece minute, Camera de primire se goli, cu excepţia ofiţerului de marină, a operatorului macaralei şi a celor doi ofiţeri de la aprovizionare, care închiseră panoul de acces şi sigilară bocaportul frontal al Butoiului, pregătindu-l pentru drumul de a doua zi.

Unul dintre cei care stătuseră să aştepte, un curier de la Serviciile de Ştiinţă, plecase din camera de primire cu vreo douăsprezece plicuri sigilate în braţe. Curierul venise relativ de curând pe platformă. Purta ochelari mari şi şchiopăta uşor, aproape ca şi când ar fi avut un picior mai scurt decât celălalt. Se prezentă cu numele Wallace.

Revenit la birourile pentru cercetări ştiinţifice, de la nivelul de producţie al platformei, Wallace trecu rapid de la un laborator la altul, în ciuda piciorului său şchiop, lăsând primele cinci plicuri destinatarilor lor. Însă pe ultimul nu îl duse imediat. Se retrase în cabina lui, ascunsă într-un colţ.

Wallace închise cu atenţie uşa în urma lui şi o încuie. Apoi deschise plicul şi răsturnă conţinutul – în braţe îi căzu un singur CD. Se întoarse la computer şi băgă discul în unitate. O examinare rapidă a conţinutului discului scoase la iveală un fişier, etichetat „108952.jpg”: o imagine, probabil o fotografie. Făcu clic pe pictograma fişierului, iar computerul o afişă ascultător pe ecran: o imagine fantomatică alb-negru care era, fără îndoială, produsă de raze X.

Însă pe Wallace nu îl interesa imaginea, ci doar ceva inclus în ea.

Cu toate că acreditările sale erau excelente, iar istoricul său impecabil, Wallace rămânea totuşi un nou-venit în proiectul Inima Furtunii, astfel că avea o evaluare de securitate scăzută. Asta însemna că, între altele, computerul lui era doar un aparat neperformant, legat de unitatea centrală a platformei, fără un hard disk propriu şi fără posibilitatea de a rula fişiere executabile de pe CD. Astfel, nu putea rula decât software aprobat; pe aparat nu puteau fi instalate altfel de programe.

Sau, cel puțin teoretic.

Wallace trase tastatura spre el, deschise editorul primitiv de text preinstalat cu sistemul de operare și tastă un program scurt:

```
void main (void)
{
    char keyfile = fopen ('108952.jpg');
    char extract;
    while (infile)
    {
        extract = (asc (least_sig_bit (keyfile)) / 2)^6);
        stdoutput (extract);
    }
}

void least_sig_bit (int sent_bit)
{
    int bit_zero;
    bit_zero = < (sent_bit, 6);
    return (bit_zero);
    bit_zero = > (sent_bit, 6);
}
```

Bărbatul care-și spunea Wallace se opri o clipă să examineze programul, derulă pașii în minte și se asigură că totul era logic. Scoase un murmur de satisfacție, apoi privi din nou imaginea razelor X.

Fiecare pixel al imaginii de pe ecran ocupa un singur byte din fișierul .jpeg de pe disc. Programul său scurt, însă foarte performant, va lua cei mai puțin importanți doi biți din fiecare byte, îi va converti din numere în echivalentele ASCII, apoi va afișa pe ecran literele rezultate.

Rapid, compilă și rulă programul. Pe monitorul său se deschise o fereastră nouă, însă de data asta nu conținea imaginea razelor X. Apăru, în schimb, un mesaj text:

SOLICITARE ÎNTÂRZIERE PENTRU A DOUA ÎNCERCARE
DE BREȘĂ

ÎN AȘTEPTARE

NOUĂ SURSĂ DE INFORMAȚII ÎN SECȚIA CLASIFICATĂ

Citi, apoi reciti mesajul, cu buzele ținute.

Cu ajutorul computerelor era posibil să ascunzi mesaje secrete aproape oriunde: fâșâitul din fundal al muzicii înregistrate sau textura granulată a unei fotografii digitale. Wallace preluase vechea tehnică de spionaj a steganografiei – *ascunderea* informațiilor secrete acolo unde n-ar fi sesizate în loc de *criptarea* lor – și o adusese în era digitală.

Goli ecranul, șterse programul și puse discul înapoi în plic. Întregul proces durase mai puțin de cinci minute.

Șaizeci de secunde mai târziu era din nou în laborator, iar un radiolog ridică privirea în momentul în care plicul fu lăsat în liniște pe biroul său.

– Oh, da, așteptam imaginea asta cu raze X, spuse radiologul. Mulțumesc, Wallace.

Wallace se mulțumi să zâmbescă în semn de răspuns.

Trecerea de Barieră către secțiunea clasificată a Bazei fu mult mai puțin traumatizantă a doua oară: cu noua cartelă de identitate prinsă de buzunarul de la piept și cu amiralul Spartan aproape tăcut lângă el, procesul dură doar câteva minute. Soldații care păzeau ecluza pneumatică se dădură imediat într-o parte, iar cei doi coborâră la nivelul 6. Bocaportul se deschise către un coridor îngust. Spartan ieși, iar Crane îl urmă.

Ultima oară când fusese acolo, alergase cu viteză maximă spre un Conrad Waite aflat într-o criză psihotică și nu avusese timp să observe nimic. De data asta, Crane privi curios în jur. Și totuși, în timp ce treceau pe coridoare, singura indicație clară că se aflau într-o zonă secretizată era abundența de semne de avertisment de pe pereții fluorescenți, pușcașii marini amplasați peste tot la posturi și cauciucul care etanșeiza toate ușile.

Spartan deschise drumul către un lift și îi făcu semn lui Crane să intre. Spre deosebire de lifturile de la etajele superioare, panoul de control de acolo avea butoane pentru etajele de la unu la șase. Spartan apăsă butonul pe care scria 2 și începură să coboare.

– Tot nu mi-ai spus, spuse Crane, rupând tăcerea.

– Sunt multe lucrurile pe care nu ți le-am spus, răspunse Spartan fără să-l privească. La ce anume te referi?

– De ce v-ați răzgândit?

Spartan păru să stea o clipă pe gânduri. Apoi, în sfârșit, întoarse privirea impasibil spre Crane.

– Știi că ți-am citit dosarul, nu?

– Mi-a spus Asher.

– Căpitanul de pe USS *Spectre* a fost foarte impresionat de comportamentul tău. A spus că ai salvat de unul singur submarinul.

– Căpitanului Naseby îi place să exagereze.

– Doctore Crane, trebuie să spun că nu știu exact ce anume ai făcut.

– Misiunea a fost secretizată. Nu pot vorbi despre ea, domnule.

Spartan chicoti melancolic.

– Știi totul despre misiune. Trebuia să furnizezi informații de primă mână pentru construcția unei centrale de îmbogățire a uraniului pe țărmurile Mării Galbene. Și, dacă era necesar, să o distrugi cu o torpilă astfel încât să pară o explozie accidentală.

Crane îl privi surprins pe Spartan. Apoi își dădu seama că guvernul nu prea avea secrete în fața liderului militar al unui loc atât de secret precum Baza.

– Nu m-am referit la misiune, continuă Spartan. M-am referit la rolul tău în salvarea vasului.

Crane tăcu o clipă, amintindu-și.

– Membrii echipajului începuseră să moară, spuse el. Într-un fel oribil. Sinusurile li se degradau, iar creierul lor se transforma într-un soi de jeleu blănos. A fost o chestiune de câteva ore. Doar în prima zi au murit douăzeci și patru. Ope-ram în condițiile unei pene de comunicații și nu ne puteam pleca. La bord se instalase panica, se vorbea de sabotaj, de gaz otrăvitor. După ce au murit încă doisprezece oameni în noaptea aceea, s-a dezlănțuit haosul. Lanțul de comandă a fost compromis și era previzibilă o revoltă. În submarin începuseră să umble găști puse pe linșaj, în căutarea trădătorului.

– Și rolul tău?

– Mi-am dat seama că ceea ce toți credeau că e gaz otrăvitor poate fi de fapt ficomicoză.

– Poftim?

– Un atac fungic care distruge sistemul imunitar al corpului. Am reușit să strâng materialele necesare pentru a testa mostre de la membrii morți ai echipajului și am descoperit că organismul

lor era plin de *rhizopus oryzae* – ciuperca responsabilă pentru o infecție rară, însă letală, denumită mucormicoză.

– Și asta ucidea echipajul de pe *Spectre*.

– Da. O variantă foarte nocivă incubase în santina submarinului.

– Cum ai oprit răspândirea ei?

– Am aplicat tratamentul medical pentru restul echipajului. I-am adus într-o stare de acidoză controlată pe care sporiile mucegaiului nu o puteau tolera.

– Și ai salvat nava.

– După cum am spus, domnule amiral, zâmbi Crane, căpitanului Naseby îi place să exagereze.

– Nu pare a fi o exagerare. Ți-ai păstrat calmul, ai găsit cauza, apoi ai lucrat cu materialele pe care le aveai la îndemână ca să găsești o soluție.

Ușile liftului se deschiseră și ieșiră pe un coridor banal, fără nimic deosebit.

– Ce legătură are asta cu problema noastră de acum? întrebă Crane.

– Să nu fim ipocriți, doctore Crane. Paralelele sunt numeroase și le vezi la fel de bine ca mine. Spartan se îndreaptă rapid spre o intersecție, apoi trecu pe alt coridor. Îți monitorizez progresele, doctore. Și am decis că ne putem permite să îți acordăm alt nivel de încredere.

– Acesta este motivul pentru care mi-ați oferit acces clasificat, spuse Crane. Asta o să mă ajute să-i dau de cap mai repede.

– *Motivul*, cum îi spui tu, se află dincolo de ușa aceea. Iar Spartan indică spre un bocaport de la capătul coridorului, flancat de omniprezenții pușcași marini.

La un gest al amiralului, unul dintre ei deschise larg bocaportul. Crane dădu să o ia în față, apoi se opri din nou. Dincolo de deschizătură se întindea bezna completă.

Spartan păși prin deschizătură, apoi privi în urmă.

– Vii?

Crane intră prin bocaport. Privi în jur, apoi își ținu brusc răsuflarea.

Se aflau într-o cameră de observație lungă, îngustă. Aceasta dădea spre un hangar uriaș de echipamente, care se întindea sub ei. Tehnicienii stăteau pe două rânduri de o parte și de alta a lui Crane, monitorizând terminalele. Se auzeau sunete de echipamente electronice, clinchet de chei, murmur de voci șoptite. Dincolo de peretele de sticlă al camerei de observație, jos, pe puntea hangarului, se aflau alți tehnicieni în halate albe, care manevrau echipamentele sau luau notițe pe computere de buzunar. Însă Crane ignoră toate acele lucruri. Își fixă privirea pe obiectul suspendat de un cablu extrem de rezistent, chiar deasupra hangarului.

Era o sferă de metal – poate titan sau ceva și mai prețios – cu un diametru de trei metri. Era lustruită ca o oglindă, atât de strălucitoare încât sclipea ca un al doilea soare între pereții încăperii, iar Crane o putea privi doar cu ochii întredeschiși. Părea perfect rotundă. Singura imperfecțiune de pe suprafața ei era o mică pădure de senzori, lumini și echipament robotic care atârna într-o parte precum mușchiul pe carena unei corăbii. Alte două sfere de metal identice erau montate în suporturi protejate și armate pe peretele din fund.

– Ce e asta? întrebă el pe jumătate șoptit.

– Asta, doctore Crane, este Bila. E inima Bazei. E motivul pentru care lucrează tot, *absolut* tot, de aici.

– Bila face săpăturile?

– Nu. Săpătura o face o mașină de forat tuneluri, cu dublă protecție, modificată pentru adâncime. Treaba curentă a Bilei este să urmeze mașina de forat și să susțină secțiunile proaspete ale tunelului cu bârne de oțel. Mai târziu, când puțul va fi terminat, va trece la explorare și recuperare.

– E autonomă?

– Nu. Nu e posibil ca toate funcțiile sale să fie automate. Are echipaje de trei oameni, în schimburi.

– Echipaje? Nu văd niciun bocaport.

Amiralul Spartan scoase un lătrat sec ce putea trece drept râs.

– Doctore, la adâncimile la care lucrăm poate să nu existe „bocaport”. Din cauza presiunii incredibile, Bila trebuie să

fie perfect rotundă, nu poate să se abată în niciun fel de la forma sferică.

– Și cum intră și iese echipajul?

– Îndată ce echipajul e înăuntru, învelișul Bilei este sudat, apoi sudura e lustruită perfect.

Crane fluieră.

– Exact. De aceea fiecare schimb e de douăzeci și patru de ore: intrarea și ieșirea necesită mult timp. Din fericire, după cum vezi, avem două rezerve, astfel că, în timp ce una lucrează în tunel, alta poate fi pregătită și aprovizionată. Astfel, munca se poate desfășura non-stop.

Se lăsă o clipă de tăcere. Crane nu-și putea lua ochii de la sfera strălucitoare. Era unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse vreodată. Chiar și așa, îi era greu să-și imagineze trei membri ai unui echipaj înghesuiți într-un spațiu atât de strâmt.

– Înțeleg că nu ești convins că suntem în căutarea Atlantidei, spuse sec Spartan. Însă nu e treaba ta ce căutăm noi. Problema medicală este, în mare parte, treaba ta. Nu mai răspunzi în fața lui Asher; acum răspunzi în fața mea. E de la sine înțeles că nu trebuie să discuți absolut nimic din ce vezi aici cu cei care lucrează în secțiunile nesecretizate. Mișcările tale aici vor fi monitorizate, cel puțin la început, și vei avea nevoie de escorte pentru zonele mai sensibile. Bineînțeles, îți vom da uneltele sau instrumentele pe care le ceri. Ai mai făcut muncă clasificată și înainte, deci știi beneficiile, dar și responsabilitatea pe care le implică așa ceva. Dacă abuzezi de acest privilegiu, următorul set de lumini pe care le vei vedea nu vor mai fi ca să-ți facem poze.

Auzind asta, Crane își luă în sfârșit ochii de la Bilă și îl privi pe Spartan. Amiralul nu zâmbea.

– Ce s-a întâmplat mai exact? întrebă Crane.

Spartan își trecu mâna peste peretele de sticlă, spre puntea hangarului de jos.

– Până acum, Complexul de forare nu a fost afectat de ceea ce i-a îmbolnăvit pe ceilalți. Însă, în ultimele douăsprezece ore, doi dintre oamenii din complex s-au îmbolnăvit.

– Ce simptome au?

– Poți să întrebi și singur. Există o stație medicală de urgență pe Puntea 4. Am activat-o și o poți folosi ca infirmerie temporară. O să îi trimit pe amândoi muncitorii la tine acolo.

– De ce nu mi s-a spus despre aceste cazuri noi? întrebă Crane.

– *Tocmai* ți se spune despre ele. Amândoi muncitorii sunt din sectoarele cu securitate ridicată, așa că nu li se permite accesul pe punțile nesecretizate.

– Aș putea să cer ajutorul doctorului Bishop.

– Are acces limitat dincolo de portal, doar în cazuri de urgență și însoțită de pușcașii marini. O să ne ocupăm de situația asta dacă și când devine de importanță critică. Acum dă-mi voie să continui. În plus față de cele două cazuri pe care le-am menționat, am observat că și alții din Complex încep să fie... afectați psihic.

– Corbett știe?

– Nu, și nici nu va ști. Corbett este, ca să-i spunem așa, poros. Orice analiză făcută de el trebuie filtrată prin tine. Se uită la ceas. Cred că ești treaz de vreo treizeci și șase de ore. O să pun un soldat să te conducă în camera ta. Dormi șase ore; te vreau înapoi la ora nouă și vreau să fii odihnit.

Crane dădu încet din cap.

– Deci asta e. Mi-ați dat acces pentru că putregaiul a ajuns și aici.

Ochii lui Spartan se îngustară.

– Acum ai o slujbă nouă, doctore. Nu mai ajunge să afli ce anume îi îmbolnăvește pe oameni. Trebuie să îi menții sănătoși. Și făcu din nou un semn către Bilă și tehnicienii care o înconjurau. Pentru că putem renunța la toți și la tot din această Bază, *mai puțin* la forat. Acesta trebuie să continue, indiferent de costuri. Este o operațiune vitală, *critică* și nu voi permite nimănui să ne încetinească. O să conduc eu personal Bila dacă va fi nevoie. M-am făcut înțeleș?

Preț de o clipă, cei doi se priviră lung. Apoi Crane dădu ușor din cap.

– Perfect înțeleș, spuse el.

Crane se întinse obosit pe pat. Era aproape trei dimineața, iar Baza era tăcută. Abia auzea sunetele alunecoase, seducătoare ale unui clarinet de jazz dinspre baia comună: Roger Corbett era un fan al lui Benny Goodman și Artie Shaw.

Ziua aceea fusese mai plină de surprize și de uimire decât oricare alta de care-și amintea el. Și totuși, era atât de obosit că în clipa în care închise ochii simți cum îl lua somnul. Însă nu putea dormi; nu încă. Mai trebuia să facă un lucru.

Întinse mâna pe birou și luă un plic. Îl deschise și scoase un document scurt: mărturia oculară despre scufundare de care vorbise Asher. Își frecă ochii și privi prima pagină. Era o reproducere color a paginii unui manuscris cu anluminuri; litere mari, negre și ornamentate, încadrate de ilustrații colorate, însă tulburătoare, și cu o literă mare inițială alambicată. Pagina era foarte deteriorată de-a lungul a două linii orizontale, unde fusese îndoită, iar marginile erau înnegrite de uzură și timp. Textul era în latină, însă, din fericire, cercetătorul lui Asher trimisese și o traducere în limba engleză, prinsă de reproducerea color. Crane reveni la traducere și începu să citească.

Era în anul Domnului 1397 când eu, Jón Albarn, pescar din Staafhörn, am fost martor.

Îmi rupsesem mâna, din păcate, în acel moment și nu puteam să merg cu barca sau să montez plasele. Într-o zi, pe când eram la plimbare pe țărmul înalt, am văzut cum cerurile se luminează, cu toate că până atunci fusese acoperit de nori. Apoi am

auzit sunetul unui cântec ciudat, rostit parcă de o multitudine de voci, care a făcut până și Empireul să tremure.

Am alergat neîntârziat înapoi la Staafhörn ca să le spun tuturor de această revelație. Însă mulți săteni auziseră cu urechile lor și văzuseră cu ochii lor și alergau spre plajă. Era duminică și toți bărbații satului erau acasă cu familiile. Și, în scurt timp, satul se goli și toți se adunară lângă ape.

Cerurile deveniră și mai strălucitoare. În aer era o apăsare ciudată și mulți dintre noi am observat cum părul de pe noi se ridică și strălucește.

Dintr-odată se iscară fulgere și tunete. Apoi norii de deasupra oceanului se sparseră în bucăți, aruncând curcubeie și ceață fierbinte în timp ce se retrăgeau. O gaură apăru în cer. Iar prin acea gaură se zări un ochi uriaș, învăluit într-o flăcără albă. Stâlpi de lumină albă țâșneau din el, drepti ca niște coloane, iar apele deasupra cărora cădea lumina sfântă se linișteau în chip ciudat.

Toți sătenii erau fericiți, căci ochiul era de o frumusețe măreață și minunată, strălucitor peste puțință și împodobit cu curcubeie. Și toți spuseră că Dumnezeu Atotputernicul venise la Staafhörn să ne binecuvânteze cu slava Lui.

Bărbații începură să vorbească între ei și să spună că ar trebui să plece în larg către lumina minunată, să Îl slăvească pe Domnul și să primească binecuvântarea Sa. Unul sau doi dintre noi se împotriviră și spuseră că e prea mult drum de străbătut până acolo. Însă ochiul era de o frumusețe atât de mare, iar cercul de foc din jurul său de asemenea puritate și albeață că, în curând, se urcară cu toții în bărci, fericiți să atingă lumina divină cu propriile mâini și să o facă să cadă asupra lor. Doar eu am rămas în urmă: bărcile erau pline cu ceilalți săteni, bărbați, femei și copii, iar cu brațul rupt nu puteam merge singur. Așa că am urcat pe stânci ca să privesc mai bine miracolul.

În câteva clipe, bărcile porniră pe mare, patruzeci sau chiar mai multe, iar din ele nu se auzeau decât imnuri de slavă și recunoștință. Și tot timpul cât am stat pe stânci am mulțumit și eu că, dintre toate orașele Regatului Danemarcei, Domnul a binevoit să binecuvânteze Staafhörn. Se părea că șirul de bărci era purtat pe ape cu o viteză uimitoare, în ciuda lipsei vântului, iar în timp ce mă rugam simțeam și o melancolie în suflet, căci eram singurul suflet lăsat în urmă.

În scurt timp, când bărcile se aflau la o leghe depărtare de țarm, marele ochi începu să coboare încet din ceruri. Norii din jur încă erau un abur, iar de ei erau agățate perdele de ceață, brăzdate cu nenumărate curcubeie. Însă coloana de lumină albă care cădea din ochi pe suprafața mării începe să se schimbe. Prinse să se răsucescă și să se îndoie, ca și când ar fi fost o ființă vie. Iar suprafața mării pe care cădea începu să se schimbe și ea. Nu mai era liniștită, începu să fiarbă, ca și când ar fi fost pusă pe un cuptor uriaș. Sunetul cântecelor crescă și mai mult, însă nu mai erau voci cerești. Se auzeau din ce în ce mai tare până când se transformară în țipătul unui iepure într-o capcană, neîncetat și atât de puternic, că am căzut în genunchi și mi-am astupat urechile.

De pe vârful stâncii vedeam cum bărcile șovăiau să-și mai urmeze cursul. Una sau două se opriseră, în timp ce altele încercau să se întoarcă. Însă marea era în mare mânie. Fuioare de apă și vârtejuri începură să apară în jurul coloanei de lumină, cu o grabă nemaivăzută, ca atunci când arunci un bolovan într-un heleșteu mic. Și, în timp ce marele ochi cobora, coloana de lumină de dedesubt se transformă într-un stâlp de foc alb, care mistuia totul și pe care nu îl puteai privi.

Acum toate bărcile se retrăgeau. Însă apoi se porni un cutremur uriaș, iar norii se deschiseră cu un muget monstruos și, într-o clipă, toate stelele din cer căzură în mare. Flăcări fantastice se înălțară pe locul unde căzură, apoi apără o trombă

de abur care se umflă în exterior dinspre centru și acoperi vederii toate bărcile mici.

Căzusem năucit la pământ din pricina violenței cutremurului, însă mi-era teamă că nu-mi puteam lua ochii de la ceea ce se întâmpla. Ceața devoratoare se răspândea spre țărm, la kilometri distanță, iar prin ea vedeam picături de foc roșu și violet, care zburau spre cer ca și când s-ar fi îndreptat spre rai, apoi cădeau în mare cu o mie de limbi de flăcări. Iar prin toate astea cobora marele ochi înconjurat de flăcări atât de albe și de strălucitoare că străpungeau totul, chiar și groasa ceață. Mi se părea că se coboară cu o mare prudență. Iar când lovi suprafața mării, cerul se năruie cu un cutremur de o asemenea forță și putere că depășea cu mult orice putere de imaginație. Iar aceste zgomote și cutremure continuau încă o oră, scuturând pământul cu asemenea violență că eram sigur că pământul însuși se va sfâșia în două. Doar după mult timp zgomotele se stinseră, iar ceața începu să se ridice.

Cât de ciudat și de teribil! Se părea că diavolul îi înșelase pe oamenii din Staafhörn, ademenindu-i cu chip angelic spre sfârșitul cel mai jalnic. Pentru că atunci când, în sfârșit, se înșenină, marea devenise roșie și era acoperită cât vedeai cu ochii cu pești morți și alte viețuitoare din adâncuri, însă nici urmă de bărcile de pescuit sau de sătenii mei. Însă, în jalea mea, eram, de asemenea, uimit, căci oare Lucifer nu ar fi stat să se bucure de victoria sa? Însă nici urmă de marele ochi de foc alb. Era ca și când soarta teribilă a acelora din cele patruzeci de bărci îi era complet indiferentă groaznicului demon.

Multe zile după aceea am colindat prin Danemarca, să-mi spun povestea tuturor celor care au vrut să asculte și să ia aminte la avertismentul meu. Însă apoi am fost considerat eretic și am fugit din regat, temându-mă pentru viața mea. M-am oprit aici, la castelul Grimwold, pentru o perioadă scurtă, pentru ajutor și susținere; nu știu unde voi pleca de aici, însă trebuie să plec.

Scris pe hârtie de Martin de Brescia, care jură solemn că povestirea aceasta a fost consemnată întocmai. Întâmpinarea Domnului, Anno Domini 1398.

Când, în sfârșit, Crane așeză deoparte paginile, se întinse și închise lumina, oboseala pe care o simțea tot nu dispăruse. Și totuși, stătea în pat, treaz, cu o singură imagine în minte: un ochi uriaș, care nu clipea și era învăluit de o flacără albă și pură.

Ușa de la laboratorul lui John Marris era deschisă, însă Asher bătu oricum.

– Intră, spuse criptologul.

Marris avea cel mai curat laborator din Bază. Nu zăreai nicio urmă de praf. În afară de vreo șase manuale stivuite frumos într-un colț, biroul său era gol, cu excepția tastaturii și a monitorului cu ecran plat. Nu avea fotografii, afișe sau amintiri personale de niciun fel. Însă, se gândi Asher, asta era tipic pentru Marris: timid, retras, aproape reticent când venea vorba despre viața și părerile sale. Devotat pe deplin muncii. Calități perfecte pentru un criptolog.

Ce păcat că proiectul său curent – un cod atât de scurt și aparent atât de simplu – era atât de ambiguu.

Asher închise ușa în urma lui, apoi se așeză pe unicul scaun pentru vizitatori.

– Am primit mesajul tău, spuse el. Vreun noroc cu atacurile alea atât de brutale?

Marris scutură din cap.

– Filtrele cu biți aleatori?

– Nimic inteligibil.

– Înțeleg. Asher se pleoști pe scaun. Când primise e-mailul de la Marris în care aceasta-i spunea să treacă pe la el cât mai repede, simțise o rază de speranță că acesta descifrase codul. Venind de la flegmaticul Marris, „cât mai repede“ era, de fapt, o rugămintă de consultare imediată.

– Atunci ce e?

Marris îl privi, apoi se uită din nou în altă parte.

– Mă întrebam dacă, poate, nu cumva abordăm decriptarea dintr-un unghi greșit.

– Explică-mi, se încruntă Asher.

– Prea bine. Aseară citeam o carte despre viața lui Alan Turing.

Pentru Asher asta nu era o surpriză. Un intelectual desăvârșit, Marris lucra la al doilea doctorat în istoria calculelor –, iar Alan Turing era o personalitate proeminentă a primelor teorii despre computere.

– Continuă.

– Ei bine... știi ce e o mașină Turing?

– Mai bine mi-ai reîmprospăta memoria.

– În anii 1930, Alan Turing a construit un computer cunoscut drept mașina Turing. Acesta este compus dintr-o „bandă“, o panglică de hârtie cu o lungime care se extinde arbitrar. Această bandă a fost acoperită de simboluri dintr-un alfabet finit. Un „cap“ trecea peste bandă și citea simbolurile, apoi le interpreta pe baza unui tabel de căutare. Starea capului se schimba în funcție de simbolurile pe care le citea. Banda în sine putea stoca fie date, fie „tranziții“, adică mici programe. La computerele de azi, banda este memoria, iar capul este microprocesorul. Turing a declarat că acest computer teoretic poate rezolva orice calcul. A ajuns acolo înaintea tuturor.

– Continuă, spuse Asher.

– Am început să mă gândesc la codul ăsta pe care încercăm să-l decriptăm. Iar Marris făcu semn către ecranul computerului, unde se afla semnalul emis de pulsațiile markerului, aproape sfidător prin dimensiunea și opacitatea sa:

```
1111100000101010001101011001110010000101
0001001100010100011010011000010000000000
```

– M-am întrebat: dacă asta ar fi fost bandă Turing? continuă Marris. Ce ar face aceste cifre de zero și unu dacă le-am trece printr-o mașină Turing?

Încet, Asher se aplecă spre el.

– Sugerezi că acești optzeci de biți... sunt un *program de computer*?

– Domnule, știu că pare o nebunie....

– Deloc. *Nu e o nebunie mai mare decât simplul fapt că ne aflăm aici*, își spuse Asher. *Că stăm pe fundul mării și săpăm spre...* Te rog, continuă, spuse el cu voce tare.

– Prea bine. Întâi a trebuit să rup acest șir de zerouri și de unu în comenzi individuale. Am presupus că valorile inițiale, 00000 și 11111, erau substituenți care semnifică lungimea fiecărei comenzi – fiecare „cuvânt” digital are astfel o lungime de cinci biți. Am ajuns astfel la paisprezece comenzi de câte cinci biți.

Marris apăsă o tastă, iar șirul lung de numere dispăru, fiind înlocuit de o serie de rânduri ordonate:

10101

00011

01011

00111

00100

00101

00010

01100

01010

00110

10011

00001

00000

00000

Asher se holbă la ecran.

– Al naibii de scurt pentru un program de computer.

– Da. Clar, ar fi un program foarte simplu. Și în limbajul mașinilor – cel mai simplu și universal dintre limbajele digitale.

Asher dădu din cap.

– Apoi?

– Când am ajuns la birou dimineață, am creat o scurtă rutină care să compare aceste valori cu o listă de bază a instrucțiunilor-standard în limbajul mașinilor. Rutina a atribuit valori

tuturor instrucțiunilor posibile, una după alta, apoi a verificat să vadă dacă crează un program de computer.

– Ce te face să crezi că acești... cine ne trimite mesajul folosește același tip de limbaj de programare ca noi?

– La nivel binar, domnule, acestea sunt, cu siguranță, instrucțiuni digitale comune pentru orice dispozitiv de calcul posibil: creștere, descreștere, sărit peste, ignorat dacă este egal cu zero, logică booleană. Așa că am lăsat rutina să ruleze și am continuat să îmi văd de celelalte treburi.

Asher dădu din cap.

– Cu vreo douăzeci de minute în urmă, rutina a terminat de rulat.

– Acele paisprezece rânduri de binare se traduc în vreun program de computer?

– Da. Într-unul.

Asher simți cum îi crește interesul.

– Serios?

– Un program pentru o expresie matematică simplă. Iată. Marris apăsă altă tastă, iar pe monitor apărură o serie de instrucțiuni.

Asher se aplecă nerăbdător spre ecran.

RÂND NR.	MNEMONIC	COMENTARII
00101	ADD	/ Se montează un calcul în acumulator
00011	00011	/ de la numărul din poziția 13 (zecimală).
01011	CNM	/ Se inversează semnul numărului de calcul.
00111	PLC	/ Se amplasează numărul rezultat
00100	00100	/ în poziția 14.
00101	ADD	/ Se scade din
00010	00010	/ numărul din poziția 12.
01100	ISZ	/ Se mărește numărul de calcul și se ignoră dacă este egal cu zero.
01010	JMP	/ Controlul programului revine la
00110	00110	/ pasul 6.
10011	END	/ Sfârșit program.
00001		/ Poziția 12
00000		/ Poziția 13
00000		/ Poziția 14

– Ce face acest program? întrebă el.

– Vedeți că este scris ca o serie de scăderi repetate, codate în cerc. Așa se fac împărțirile în limbajul programatic: prin scădere repetată. Mă rog, e o metodă; se poate aplica și o schimbare aritmetică, însă pentru asta e nevoie de un sistem de calcul mai specializat.

– Deci e vorba despre împărțire.

Marris dădu din cap.

Asher simți cum surprinderea și confuzia sa se amestecau cu o nerăbdare bruscă și intensă.

– Nu ezita, omule. Care este numărul pe care îl împart?

– Unu.

– Unu. Și îl împarte la cât?

Marris își umezi buzele.

– Ei bine, domnule, asta e problema...

Ușa era una dintre cele șase montate de-a lungul coridorului sobru și aproape banal din partea de nord-est a nivelului 3. Avea o etichetă simplă: Radiologie – Ping.

Comandantul Korolis făcu semn cu capul către unul dintre soldații care îi însoțeau să deschidă ușa, apoi intră. Privind peste umărul comandantului, Peter Crane zări un laborator mic, însă foarte bine dotat. Ba chiar era prea bine dotat: spațiul disponibil era plin de instrumente voluminoase, în cea mai mare parte. Chiar în fața lor, o asiatică în halat alb stătea în fața unui computer, tastând rapid. Îndreptă privirea către ei când intră Korolis, apoi se ridică, zâmbi și se înclină în fața lor.

Korolis nu răspunse. În schimb se întoarse, cu un ochi privind dezaprobator către Crane și cu celălalt ațintit undeva peste umărul stâng.

– Asta ar trebui să îți fie de ajuns, spuse el. Cercetă din nou laboratorul, ca și când ar fi verificat în minte lucrurile pe care ar fi putut să le fure Crane, apoi ieși pe hol.

– Stați de pază afară, le spuse el celor doi soldați, apoi le întoarse spatele și plecă.

Crane rămase o clipă cu ochii ațintiți spre silueta comandantului care se îndepărta. Apoi dădu din cap către cei doi pușcași marini și intră în laborator, închizând ușa în urma lui. Se auzi un zgomot surd de cauciuc când cadrul cu garnitură de cauciuc al ușii se închise etanș. Apoi se apropie de femeie, care încă stătea în picioare lângă masa ei de laborator, zâmbind.

– Peter Crane, spuse el, întinzându-i mâna. Îmi pare rău că dau buzna așa, însă nu am un spațiu de lucru și mi s-a spus că laboratorul ăsta are o masă cu lumină.

– Hui Ping, răspunse femeia, afișându-și dinții albi și strălucitori într-un zâmbet. Am auzit de dumneata, doctore Crane. Cercetezi cauzele bolii, nu?

– Exact. Trebuie să-mi arunc un ochi la niște radiografii.

– Nu e nicio problemă, folosiți tot ce vreți. Hui era scundă și slabă, cu ochi negri sclipitori în spatele ochelarilor negri și rotunzi. Vorbea o engleză fără cusur, dar cu un puternic accent chinezesc. Crane bănuia că are în jur de treizeci de ani.

– Masa cu lumină se află acolo, îi spuse ea.

Crane privi în direcția indicată.

– Mulțumesc.

– Anunță-mă dacă mai ai nevoie de ceva.

Crane se îndreptă spre masa cu lumină, o deschise și scoase radiografiile pe care tocmai le comandase pentru mai mulți dintre muncitorii de la Complexul de forare. Era așa cum bănuise: nu existau probleme. Radiografiile erau deprimant de normale. Totul era clar.

În ultimele ore, examinase neoficial doisprezece oameni din Complexul de forare. Și descoperise că simptomele lor erau la fel ca ale celor din secțiunea neclasificată a Bazei: atipice și enervant de diverse. Unul se plângea de grețuri puternice. Altul, de vedere încețoșată și de perturbări ale câmpului vizual. Multe simptome erau de natură psihică – dereglări de alimentație, ataxie, pierderi de memorie. Niciunul dintre aceste cazuri nu părea cu adevărat grav și, ca de obicei, nu păreau să aibă legătură între ele. Doar unul era cu adevărat interesant: o femeie care manifesta o dezinhibare remarcabilă. În mod normal timidă, tăcută și retrasă, în ultimele zece zile devenise imorală, agresivă și cu o sexualitate exagerată. Cu o zi în urmă a fost închisă în cabina ei după ce s-a descoperit că băuse în timpul muncii. Crane o intervievase pe femeie, vorbise cu colegii ei și avea de gând să îi trimită un raport extins lui Roger Corbett pentru evaluare – desigur, filtrat corespunzător.

Crane trase cu un oftat radiografiile de pe masa luminoasă. Comandase un set de imagini IMR și luase mostre de sânge pe care urma să le trimită la laborator pentru analize. Se temea însă că rezultatele aveau să fie, la fel ca până atunci, neconcludente. O parte din el sperase că acolo va găsi răspunsurile. Cu toate că ultimul lucru pe care și-l dorea era să vadă și mai multă boală, dacă exista un focar în Complexul de forare – unde se desfășura activitatea cu adevărat – atunci asta i-ar fi oferit un indiciu. Situația nu părea, însă, mai gravă decât cea a colegilor de deasupra.

Nu: îi era clar că îngrijorarea bruscă a lui Spartan nu se datora gravității, ci selecției. Înainte fuseseră afectați doar oamenii care nu erau esențiali, iar amiralul nu arătase un interes prea mare. Însă acum, că erau afectați cei responsabili direct cu săpăturile, Spartan lua atitudine.

Închise masa cu lumină. Chiar dacă aceste simptome erau minore sau neconcludente, îi oferiseră oricum un avantaj uriaș. Acum avea acces la nivelurile clasificate ale Bazei. Acest lucru dubla efectiv numărul de oameni pe care putea să-i monitorizeze, ca să nu mai vorbim că avea un orizont mai larg de cercetare a posibililor factori de mediu.

Cercetătoarea Hui Ping privi spre el. Era un studiu în alb și negru: păr, ochi și ochelari negri, halat alb și piele palidă, aproape translucidă.

– Nu pari prea fericit, spuse ea.

Crane ridică din umeri.

– Lucrurile nu se pun cap la cap cu viteza cu care sperasem. Ping dădu din cap și scoase o pereche de mănuși de latex.

– Pot spune același lucru. Avea păr negru strălucitor, tuns scurt, care i se scutură împreună cu capul.

– La ce lucrezi?

– La asta.

Iar Ping indică spre latura îndepărtată a unui instrument uriaș.

Crane se îndreptă spre el și îl cercetă. Spre surprinderea lui, văzu încă o lamelă – identică cu cea pe care i-o arătase Asher cu

o zi în urmă – care plutea în aer, strălucind într-o mulțime de culori schimbătoare. Aceeași rază subțire de lumină albă și pură se îndrepta din muchia superioară a obiectului către tavanul încăperii.

– Dumnezeule, spuse Crane, uimit. Ai obținut una.

Ping râse ușor.

– Nu sunt chiar rare. Până acum au fost găsite peste douăzeci.

Crane o privi surprins.

– Douăzeci?

– Da, și cu cât înaintăm mai în adânc, cu atât găsim mai multe.

– Dacă ați găsit atât de multe doar pe direcția de forare a puțului, probabil că scoarța e plină aici de ele.

– Oh, nu sunt în calea puțului de forare.

Crane se încruntă.

– Cum adică?

– Mă rog, primul a fost. Însă de atunci ceilalți markeri ne-au ieșit în întâmpinare.

– În *întâmpine*? Ce vrei să spui?

Ping râse din nou.

– Nu știu cum să mă exprim altfel. Ele vin la Bilă. Ca și când ar fi atrase de ea.

– Vrei să spui că cheștiile astea forează prin rocă?

Ping ridică din umeri.

– Nu știu exact cum vin. Însă vin.

Crane privi mai atent obiectul. Părea imposibil de ciudat, plutind acolo în mijlocul laboratorului, scânteind cu o lucire interioară puternică, un curcubeu strălucitor de nuanțe infinite. În timp ce se holba la el, Crane simți o convingere bruscă și profundă că temerile lui Asher erau neîntemeiate. Poate că mărturia neliniștitoare pe care o citise cu o noapte înainte era falsă sau se referea la cu totul altceva. Sigur, oricare ar fi fost cauza bolii, aceea se afla în altă parte. Obiectul acela *trebuia* să aibă efecte benefice. Doar o cultură foarte avansată moral, dincolo de

agresivitate, războaie sau rău, ar fi putut crea ceva de asemenea frumusețe nepământească.

– Ce anume studiezi? murmură el.

– Raza aceea mică de lumină pe care o emite. Am trecut-o prin refractometre și radiometre spectrale. Îi analizez componentele. Însă e dificil.

– Vrei să spui pentru că trebuie să muți echipamentul în jurul obiectului în loc să fie invers?

Ping râse din nou.

– Și asta. Însă nu: am vrut să spun că ce ți se întâmplă ție mi se întâmplă și mie. Lucrurile pur și simplu nu se așază cap la cap.

Crane își încrucișă brațele și se rezemă de echipamentul voluminos.

– Povestește-mi, spuse el curios.

– Cu plăcere. Doar oamenii de știință sunt interesați de acești... markeri, să le spunem așa în lipsa unui termen mai bun. Restul doar sunt nerăbdători să ajungă la filonul lor. Uneori cred că mi s-a dat această misiune marginală pentru că Korolis vrea să nu-i mai stau în cale. Am fost adusă aici să programez computerele, nu să le rulez.

Preț de o clipă nu reuși să-și ascundă amărăciunea din voce. „Deci Korolis a luat-o de la lucrul important și a adus-o în laboratorul acesta lăturalnic, își spuse Crane. Să-și irosească talentul pe teorii și măsurători secundare.”

– De ce ar face asta? întrebă el. Nu are încredere în tine?

– Korolis nu are încredere în nimeni, cu atât mai puțin în cineva cu o diplomă de la Universitatea de Tehnologie din Beijing. Se ridică, se îndreaptă spre el și indică spre obiectul plutitor. În orice caz, raza aceea de lumină pe care o emite? Pare să fie stabilă, nu? Dar când o procesezi, descoperi că, de fapt, pulsează intermitent, incredibil de rapid: de peste un milion de ori pe secundă.

Crane se holbă la rază.

– Da. Asher mi-a vorbit despre asta.

– Dar nu e tot. Pare să fie o lumină obișnuită, nu?

– Cu excepția culorii sale prea albe, da.

– Însă e departe de a fi obișnuită. De fapt, aici e un paradox. Toate testele pe care le-am făcut au scos la iveală diverse anomalii.

– Poftim? Lumina e lumină, nu?

– Asta am crezut și eu. Însă testele mele dovedesc altceva. Poftim, îți dau un exemplu. Vezi bucata asta de echipament de care te sprijini? E un spectrograf.

– Nu am văzut niciodată unul atât de mare.

Ping zâmbi din nou.

– Ei bine, e un spectrograf fotoelectric foarte special. Face tot ce face unul obișnuit, doar că mult mai repede și mult mai detaliat. Știi cum funcționează spectrograful?

– Descompune lumina în lungimile de undă componente.

– Exact. Când materia e ionizată – să spunem de către căldură –, aceasta emană lumină. Tipuri diferite de materie emană tipuri diferite de lumină. Acestea se numesc „emisii de linie“, iar spectrograful le poate prelua și sorta. Acestea sunt foarte importante pentru astronomi. Prin studiul emisiilor de linie ale unei stele, aceștia pot afla din ce este alcătuită acea stea.

– Continuă.

– Așa că folosesc acest spectrograf ca să analizez raza de lumină pe care o emană obiectul. Și *asta* e rezultatul. Cu un gest aproape triumfător, Ping întinse mâna după o foaie de hârtie pe care i-o dădu lui Crane.

Crane citi foaia. Nu văzu nimic neobișnuit. Era o linie neregulată, plină de vârfuri și coborâri, șerpuind de la stânga la dreapta pe pagină – aproape deloc diferit, își spuse el, de un EKG.

– Nu mă pricep prea bine la spectroscopie fotoelectrică, spuse el. Însă nu văd nimic ciudat în asta.

– Poate nimic ciudat dacă era vorba de o stea îndepărtată. Însă pentru acest mic obiect? E foarte ciudat. Astea – și arată mai multe vârfuri ascuțite din grafic – sunt linii de absorbție.

– Și?

– Spectrele de absorbție apar doar atunci când se află ceva *în fața* stelei la care te uiți. De exemplu, un nor de gaze sau ceva asemănător, care blochează o parte din lumină și absoarbe anu-

mite lungimi de undă. Nu ai vedea *niciodată* asemenea rezultate de la o rază de lumină care se află în aceeași cameră cu tine.

Crane privi din nou spre diagramă, încruntându-se.

– Vrei să spui că tipul de lumină emis de chestia asta poate fi văzut doar de la o stea îndepărtată.

– Exact. Spectrul de lumină pe care îl emană obiectul ăsta este fundamental *imposibil*.

Crane tăcu. Îi dădu graficul înapoi lui Ping.

– Iar acesta este unul dintre numeroasele paradoxuri pe care le-am descoperit la acest mic marker. Fiecare test pe care îl fac dă rezultate de neînțeles. E fascinant, însă și frustrant. De asta m-am deranjat să folosesc spectrograful în primul rând – mi-am dat seama că măcar ceva folosit în mod normal de astronomi ar fi sigur. Scutură din cap. Apoi mai sunt componentele sale fizice. De ce emană o rază de lumină? Și ai văzut că raza strălucește întotdeauna în aceeași direcție, indiferent cum rotești obiectul?

– Nu, nu am observat. Crane întinse mâna după obiectul plutitor și, pe jumătate distras, îl întoarse cu degetele. Cu toate că se răsuci sub presiunea blândă, raza pe care o emitea rămase la locul ei, solidă ca o piatră, îndreptată constant spre tavan, punctul său de origine mutându-se încet peste suprafața acesteia în timp ce se rotea. Obiectul se simțea rece la atingere și ciudat de alunecos.

– Ciudat, spuse el. Lumina strălucește din aceeași poziție relativă, indiferent de orientarea în spațiu. Ca și când întreaga suprafață ar fi capabilă să lumineze. Trase markerul mai aproape. Fără îndoială că era imaginația lui, însă părea că devine mai cald în mâna lui. Îi aruncă o privire lui Hui Ping. Mă întreb dacă...

Apoi tăcu brusc. Femeia se îndepărtase de el, cu o expresie bruscă de șoc și spaimă pe chip.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Crane.

Doctorul Ping făcu încă un pas în spate, mutându-se în spatele unui instrument mare.

– *Mănuși...* spuse ea cu o voce gătuită.

Brusc, Crane deveni conștient de o căldură aproape dureasă în vârful degetelor. Își îndepărtă imediat mâna. Eliberat,

markerul alunecă lin în poziția pe care o avea, în centrul exact al camerei.

El se holbă la obiect, ținut de o spaimă bruscă. Ping spusese un singur cuvânt, însă sensul acelui cuvânt răzbătu în mintea lui Crane:

Nimeni nu pusese vreodată mâna pe el fără mânuși...

Pe măsură ce senzația de arsură din degetele sale creștea, își simțea pulsul accelerându-se și gura uscată. Tocmai comisese un păcat capital, făcuse cea mai mare greșală pe care o făcea doar un cercetător novice. Iar acum...

Însă gândurile îi fură întrerupte de sunetul brusc al unui claxon puternic. Metalul scârțâi pe metal: în tot laboratorul, sistemele de ventilație se închiseră. Lumina de deasupra lor se închise, fiind înlocuită de lumina roșie de securitate.

Ping apăsase butonul de alarmă de pe perete, care-i închise pe amândoi înăuntru.

Crane încremeni. Sunetul alarmei părea să facă pereții să tremure, iar luminile de urgență învăluiseră laboratorul într-o culoare sângerie.

Ce se întâmplase? Atinsese dispozitivul ciudat, iar atingerea lui declanșase un fel de reacție ciudată. „Oh, Dumnezeuule, își spuse el, cuprins de spaimă. Oare am fost iradiat? Poate vreun tip de radiație alfa sau radiație cu număr scăzut de neutroni? Cât de mare a fost doza? Și cum o să mai...”

Alungă bănuiala aceea, încercând să se lupte cu frica, să gândească logic. „Care e tratamentul pentru expunerea parțială a corpului?”

Se îndepărtă și mai mult de obiectul plutitor.

– Baie! strigă el. Am nevoie de o baie salină, *repede!*

Când privi spre Hui, observă că femeia se sprijinea de echipament și îi vorbea, însă nu auzea nimic în afară de țipătul ascuțit al alarmei.

– Poftim? spuse el.

Și mai multe strigăte, și mai multe gesturi.

– Ce? strigă el din nou.

Hui se întoarce și apăsă un buton de pe perete. Brusc, sunetul alarmei încetă. O clipă mai târziu, se aprinse din nou lumina normală.

– Am spus că e în regulă! strigă ea. E doar infraroșu!

Crane se holbă la ea.

– Infraroșu?

– Da. Tocmai am primit rezultatele pe această consolă. Când l-ai atins, markerul a început să emită lumină infraroșie. Ping privi îndelung aparatura. Apoi ieși de după echipament și, ridicând un contor Geiger portabil, îl trecu în sus și în jos prin fața lui Crane, lipindu-l apoi de degetele lui. A găsit doar rezultatele de fundal – cele pe care le găsești peste tot în Bază.

În acel moment, Crane auzi vociferări puternice, răzbătând de cealaltă parte a ușii. Hui se întoarse, se îndreptă rapid spre consola de comunicații și luă un microfon.

– Aici doctorul Ping, spuse ea. Alertă eronată. Repet, alarmă declanșată greșit.

Răspunse o voce imaterială, neutră și mecanică.

– Introduceți codul de validare.

Hui se întoarse spre o tastatură și apăsă câteva numere.

– Cod de validare verificat, spuse vocea. Pe loc repaus.

Cu încă un sunet metalic, ventilația fu repusă în funcțiune, iar în laborator se simți din nou aerul proaspăt. Hui deschise ușa și o deschise; cei doi soldați, care bătuseră în ea, aproape se rostogoliră înăuntru.

– Alarmă falsă, spuse Hui, zâmbind respectuos și dând din cap. Îmi pare foarte rău pentru neplăcere.

Pușcașii marini se uitară o clipă bănuitori în jur, cu armele pregătite. Hui continuă să zâmbească și să dea din cap, apoi, cu o ultimă privire spre Crane, cei doi ieșiră și își reluară poziția de o parte și de alta a intrării. Hui închise din nou ușa, apoi se întoarse spre Crane. Zâmbetul ei deveni imediat sfios.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Ție îți pare rău? Tocmai am făcut o greșeală pe care niciun școlar n-ar face-o.

– Nu. Am crezut că știi regulile. Am reacționat exagerat. Eu... ei bine, cred că suntem cu toții puțin tensionați aici jos. Fiecare test pe care l-am făcut, fiecare studiu pe care l-am derulat arată că aceste lucruri sunt inerte, benigne. Totuși...

Tăcu și rămaseră o clipă în liniște.

Crane expiră încet, simțind cum pulsul îi revine la normal. Încă îl înțepau vârfurile degetelor de la căldura razelor infraroșii.

Hui părea să se gândească la ceva.

– De fapt, spuse ea încet, cred că mi-ai făcut o favoare, doctore Crane.

– Cum anume? întrebă Crane, frecându-și absent degetele.

– Mi-ai dat ceva în plus de analizat. Pentru că acum markerul emite două tipuri de radiații electromagnetice.

Crane o privi.

– Vrei să spui că...

– Da. Hui indică spre aparat. *Încă* generează lumină infra-roșie, dar și lumină vizibilă.

Se lăsă iarăși liniștea. Din nou, Crane se apropie de obiect, de data asta cu mai multă precauție. Plutea acolo, în fața lui, strălucind, cu marginile fluorescente atât de fine, precum liniile delicate și inconstante ale unui miraj.

– De ce face asta? murmură el.

– Asta e întrebarea, nu-i așa, doctore Crane?

Crane privi curios spre obiect.

– N-ar avea nicio legătură cu modul de propulsie... nu?

– Pare foarte puțin probabil.

– Mecanism de autoapărare?

– Vrei să spui că astfel te determină să-l lași din mână? La fel de puțin probabil. Ceva atât de sofisticat ca acest marker ar avea metode mai eficiente să se protejeze. În plus, am *încercat* să distrug unul – niciuna dintre metodele noastre nu a reușit să-l deterioreze. Degetele tale n-ar fi o amenințare prea mare. Crane se plimba încruntat în jurul markerului. Încă se simțea ușor amețit de valul de adrenalină produs de frică. Luă o eprubetă de plastic și o manevră cu mare grijă în sus în jurul obiectului plutitor; îl prinse, apoi astupă eprubeta cu un dop de cauciuc roșu și se opri să-l examineze. Entitatea minusculă se plasă exact în centrul eprubetei, complet nepăsătoare.

– Asher crede că e un fel de mesaj, spuse el. Că pulsurile intermitente sunt un cod digital.

Hui dădu din cap.

– O concluzie logică. Însă, dacă ar fi vorba de vreun soi de comunicare, atunci nu vrea să se lase descifrat.

– Mă întreb ce mai face, spuse Crane, mai mult pentru sine decât pentru ea.

Se simțea vinovat că nu luase legătura cu omul de știință. Ultima oară când vorbise cu Asher fusese în cabina lui, când Spartan și soldații lui de la marină dăduseră buzna peste ei. Fusese de atunci atât de ocupat că, pur și simplu, nu avusese timp să-i dea telefon sau să-l caute.

– O să-i trimit un e-mail, spuse Ping. Se îndreptă către biroul ei, se așează în fața tastaturii și începu să scrie. Se opri, se încruntă, apoi tastă din nou. E ciudat, spuse ea.

– Ce anume? întrebă Crane, pășind spre ea.

– Primesc erori de rețea. Arată spre ecran. Privește. Cantitatea maximă de pachete trimise depășită.

– Ce fel de rețea e?

– 802.11 g wireless standard, aceeași ca în toată Baza. Hui tastă alte comenzi. Poftim... același lucru.

– Nu am avut niciodată vreo problemă cu rețeaua în zona medicală.

– E prima dată când mi se întâmplă. A mers fără probleme. Hui tastă din nou comenzile. Așa. Am trimis e-mailul din a treia încercare.

Însă Crane încă se gândea.

– Care este frecvența de bandă a unei rețele wireless 802.11g? întrebă el.

– 5,1 gigaherți. De ce?

Hui se întoarce de la monitorul computerului spre el.

– Doar nu crezi că...

– Că interferează ceva cu ea? Bună întrebare. Ai alte dispozitive de 5,1 GHz în laborator?

– Nu. Doar rețeaua wireless transmite pe frecvența aia...

Vocea lui Hui pieri. O clipă, omul de știință și doctorul se priviră. Apoi, ca și când ar fi avut același gând, se întoarseră amândoi spre micul marker, care plutea senin în fața radiometrului.

Hui se ridică de pe scaun, se îndreptă spre o masă de laborator din apropiere și căută printr-un amestec de dispozitive

metrice și portabile, până când găsi un analizator. Se îndreptă spre obiectul plutitor, ținu analizatorul în fața lui și se uită pe ecranul micuț.

– Dumnezeuule, spuse ea. Și el transmite pe 5,1 GHz.

– Comunică... pe trei frecvențe, spuse Crane. Și toate, foarte departe unele de altele.

– Trei pe care le știm noi. Însă brusc simt că pot să pariez că sunt mai multe. Poate mult mai multe.

– Și ești sigură că acesta este un fenomen nou?

– Absolut. Până acum a fost o singură bandă de lumină vizibilă, nimic altceva.

Crane se holbă la minusculul obiect care plutea prin fața lor.

– Ce crezi că s-a întâmplat? murmură el.

Ping îi aruncă un zâmbet curios.

– Se pare că s-a trezit, doctore Crane.

Apoi făcu un pas înapoi spre tastatură, se așeză și începu să tasteze rapid.

- Epuratoarele de dioxid de carbon?
- În regulă.
- Controlul servo și cardanic?
- În regulă.
- Integritatea ecranelor?
- Sută la sută.
- Indicatorii de ghidaj inerțial?
- Verde.
- Ecluza EM?
- Maxim.
- Senzorul de temperatură?
- Verificat.

Thomas Adkinson se răsuci spre panoul său de instrumente, ignorând avalanșa de întrebări dintre pilot și inginer. Bordul său era verde, brațele robotului erau fixate în partea de jos a Bilei, pregătite și gata de acțiune.

Seria de bubuituri răsunătoare din exteriorul carcasei încetă, fiind înlocuită de un fâșăit ușor: placa de intrare fusese sudată din nou și toate semnele de sudură fuseseră polizate. Un nou-venit în Complexul de forare, plimbându-se pe lângă Bilă, n-ar vedea altceva decât o sferă perfect netedă, fără vreun indiciu că înăuntru se aflau trei oameni.

Trei oameni foarte înghesuiți și lipsiți de confort.

Adkinson se răsuci în scaunul său de metal, încercând să găsească o poziție în care să se simtă confortabil în următoarele douăzeci și patru de ore. Pentru că intrarea și ieșirea din Bilă

consumau foarte mult timp – nouăzeci de minute pregătirea pentru coborâre, apoi treizeci de minute pentru extracție – echipajele trebuiau să lucreze în trei schimburi consecutive pentru eficiență maximă.

„Eficiență maximă pe dracu’.” Doamne, trebuia să existe un mijloc mai ușor să-ți câștigi existența.

Se auzi rețeaua de comunicații.

– Bila Unu, aici Control scufundări, se auzi o voce imaterială din micul difuzor de la bord. Care este starea?

Grove, pilotul, luă microfonul.

– Aici Bila Unu. Toate sistemele funcționale.

– Recepționat.

Adkinson îi aruncă o privire lui Grove. Ca pilot, el era practic responsabil cu scufundarea, ceea ce era o glumă, pentru că bărbatul nu prea avea altceva de făcut decât să supravegheze câteva aparate de măsură și să se asigure că nu se întâmplă nimic. Adevărata treabă era făcută de el și de Horst, inginerul. Chiar și așa, Grove era tipul de om mereu conștient că fluxul audio-video era transmis nu doar înapoi, la Complexul de forare, ci și la o bază sigură de la marginea Washingtonului. Trebuia să pară un adevărat comandant în fața camerei.

Vocea se auzi din nou.

– Bila Unu, ecluza s-a deschis. Sunteți gata de coborâre.

– Recepționat, spuse Grove.

O clipă, totul încremeni. Apoi se simți o smucitură bruscă atunci când Bila se desprinsese de suport către ecluză. Urmă o senzație treptată de liniștire, apoi o coborâre scurtă când clemenele se deschiseră, iar Bila căzu în ecluză. Deasupra se auzi o bubuitură când ușile de presiune fură închise. Ca toate celelalte sunete din exterior, acesta era atenuat într-un mod straniu, ecoul auzindu-se slab și reverberând în o sută de feluri nebunești.

Asta se datora construcției neobișnuite, chiar bizare, a Bilei. Avea o carcasă exterioară superlaminată din titaniu-ceramică-rășină-carbură epoxidică și o carcasă interioară din oțel armat. Însă carcassele duble erau ceva obișnuit la submersibile. Ceea ce făcea ca Bila să fie unică era ce se afla *între* cele două

carcase. Adkinson văzuse diagrame și fotografii. Acolo erau bare: sute, mii de bare. Bare între o carcasă și alta și bare între bare.

Proiectanții Bilei se inspiraseră de la natură. Și asta i se părea cel mai ciudat lui Adkinson. Crezuse că glumiseră când îi explicară. Întăritura extrem de complexă era modelată după o... *ciocănitoare*. Se pare că orice pasăre normală care ar ciocăni într-un copac zi și noapte s-ar alege cu creierul jeleu în timp record din cauza impactului. Însă craniul ciocănitorii are un strat dublu, cu – ghici ce? – o mulțime de bare micițe înăuntru.

Adkinson scutură din cap. O ciocănitoare. Doamne! Totuși, la fel ca statul lor complet închiși în acea minge strălucitoare de metal, totul se lega de presiune...

Presiunea. Adkinson încerca din greu să nu se gândească la asta.

– Bila Unu, chițcăi vocea, aici Control scufundări. Ați ieșit din ecluză. Sigiliul de presiune activat.

– Recepționat, spuse Grove. Puse radioul la locul lui și se întoarse spre Horst, inginerul. Care e starea Gândacului?

Horst era aplecat peste consola sa de comandă, alcătuită din trei ecrane, o tastatură și două joystickuri micițe, din cauciuc.

– Aflu acum.

Adkinson îl privi absent în timp ce lucra. Ochii lui Horst erau pe ecrane. Pe ele se vedeau trei obiecte, trei imagini de sonar de culoare verde, câte una pentru fiecare ecran: propria Bilă pe primul; mașina de forat tunelul pe al treilea, iar pe cel din mijloc, robotul subacvatic pe care îl numeau Gândacul. La bord exista o singură cameră externă adevărată, un aparat micuț wireless cu un ochi de vizualizare puțin mai mare decât al unui periscop, iar acela era rezervat pentru pilot.

– Avem contact, spuse Horst.

– Recepționat. Grove aprinse câteva butoane de pe consola lui, apoi întoarse o roată mare la nouăzeci de grade, în direcția acelor de ceasornic. Am mărit accelerația cu șaptezeci și cinci la sută.

Se auzi un piuit pe consola lui Grove, urmat de un murmur încet care părea să vină de oriunde și de nicăieri. Apoi avu

o senzație ciudată în stomac când Bila o luă brusc în jos o clipă, ca un balon căruia îi dai un bobârnac.

– Capacitate completă, spuse Horst.

Grove scoase radioul din suport.

– Control scufundări, aici Bila Unu. Avem contact cu Gândacul. Coborâm acum.

Horst se întoarse la joystickurile sale. Urmă o altă smucitură, ceva mai blândă, în jos, apoi Bila începu coborârea lină prin puțul tunel către zona de foraj.

Adkinson scutură din nou din cap. Oricât de ciudată era compoziția Bilei, metoda ei de scufundare era și mai stranie. Era obișnuit cu submarinele, cu tancurile lor de balast și controalele lor. Însă nu puteau exista tancuri de balast pe Bilă – găurile în carcasa exterioară sau cea mai mică fereastră nu intrau în discuție. În schimb, aveau Gândacul, un robot submersibil care stătea în puțul de sub ei și cobora către zona de forare la începutul turei de lucru. Era cuplat la Bilă printr-un câmp electromagnetic puternic: atunci când Gândacul cobora, trăgea Bila în jos după el.

Înainte de scufundare, echilibrul barometric al Bilei era setat la cel al Bazei. Apoi cobora în fundul puțului, legătura magnetică cu Gândacul făcând toată treaba. Apoi, la finalul turei, Horst, a cărui slujbă era să controleze Gândacul, pur și simplu rupea legătura magnetică. Bila se ridica din nou, căutând echilibrul barometric cu apa din jur, până când ajungea în zona de siguranță a Bazei, unde echilibrul era atins și intra în repaos.

Părea ciudat. Totuși, funcționase perfect în timpul scufundărilor succesive tot mai adânci. Avea chiar un mecanism de siguranță de rezervă: dacă Gândacul ar fi înregistrat vreo eroare mecanică sau o dereglare, tot ce trebuia să facă inginerul era să întrerupă prematur legătura electromagnetică, iar Bila se ridica automat. Adkinson detesta să recunoască asta, însă întregul aranjament era destul de ingenios. Iar când se ajungea la asta, presiunea nu lăsa loc altei soluții...

Din nou, presiunea.

– Zero minus trei sute de metri relativ, anunță Grove.

– Legătura EM cinci pe cinci, spuse Horst. Rată stabilă de coborâre.

Adkinson își umezi buzele. Presiunea îi forța să vină cu soluții extravagante pentru munca la acele adâncimi și, în plus, făcea ca lucrul propriu-zis să fie lent și dureros. Întâi, mașinăria de forare a tunelului, masivă, autonomă, teoretic indestructibilă, prelungea puțul în jos cu zeci de metri, permițând apei de mare să umple gaura care se adâncea. Apoi căptușeau cu benzi de oțel armat această secțiune proaspăt săpată, folosind brațele robotice extrem de complexe și delicate, atașate de fundul Bilei. Acea era treaba lui, împreună cu absorbția materialului excavat prin garură, cu ajutorul dispozitivului cu aspirator, și eliminarea acestuia, printr-o conductă mare, într-o fosă de pe fundul oceanului, la câteva sute de metri de Bază. Totul trebuia făcut repede și precis, altfel s-ar fi adunat rocile și sedimentele și, Doamne ferește, ar fi îngropat mașina de forat.

– Zero minus șase sute relativ, intonă Grove.

Sigur, toți erau extrem de bine instruiți, iar procesul prea bine controlat ca să se întâmple așa ceva. Antrenamentul *lui*, mulțumită unui anumit bătrân excentric, fusese mai ales apăsător, neplăcut și sever.

La sfârșitul turei, puțul principal se va extinde cu încă vreo treizeci de metri în jos, sub Bază, un tunel căptușit frumos cu oțel armat și, de vreme ce era umplut cu apă din ocean, benzile de oțel nu erau sub presiune.

Însă nu se putea spune același lucru și despre Bilă...

Adkinson se forța să nu se mai gândească la asta. Era plictisit, atâta tot. Gândurile sale tindeau să devină morbide pe parcursul coborârii. Iar atmosfera curentă de la Bază nu prea era de ajutor: unii se îmbolnăveau, alții o cam luau razna, circulau zvonuri despre obiecte *foarte* ciudate care apăreau din când în când din nămolul și pietrele zonei de forare și își croiau drum către Bilă. Se întrebă, ușor absent, dacă va apărea încă unul în timpul turei lor. Oamenii le numeau „paznici“.

Paznici pentru ce?

– Zero minus nouă sute de metri, spuse Grove. Rata de coborâre a scăzut.

Horst privi spre ecran.

– Gândacul a încetinit.

Grove se încruntă.

– Nu e ca data trecută, nu?

„Data trecută“ însemna misiunea din ziua precedentă, în care Gândacul încetase inexplicabil să mai răspundă la comenzi timp de șaiszeci de secunde în cel mai adânc punct al puțului. Ușor absent, Adkinson se întrebă cine fusese idiotul care îi dăduse acea poreclă. „Gândacul“ te ducea cu gândul la ceva mic și drăgălaș. Însă, dacă era să spună lucrurilor pe nume, acel obiect nu arăta deloc ca un gândac și, cu siguranță, nu era drăgălaș: era un robot masiv, cu aspect groaznic.

– Nu, nu e ca data trecută, spunea inginerul. E doar o oscilație de temperatură. O să treacă în câteva momente.

Adkinson își schimbă ușor poziția pe scaunul mic, încercând să-și îndrepte gândurile într-o direcție mai luminoasă. În acea zi era un soi de zi festivă. Cu o noapte în urmă, mașina de forat tunelul tocmai se lovise de fundul stratului bazaltic, al doilea strat al scoarței terestre. Erau primul echipaj care spărgea stratul oceanic – a treia și cea mai adâncă secțiune a scoarței. Dincolo de acel strat se afla Moho... acolo îi aștepta obiectul acela misterios.

Adkinson era curios ce anume vor găsi în stratul oceanic. Știa sigur că acela era, de departe, cel mai îngust dintre cele trei straturi și cel mai puțin cunoscut. La urma urmei, nici măcar Proiectul de forare oceanică nu săpase atât de adânc. Ajungeau unde nimeni nu mai ajunsese vreodată – trebuia să își aducă aminte constant de asta.

Oftă, pipăind absent mecanismul complex de declanșare a brațului robot, controlat, desigur, wireless, din moment ce niciun instrument hidraulic sau vreun cablu nu ar fi putut pătrunde prin învelișul Bilei. Călătoria în adânc s-ar fi derulat mult mai rapid, își spuse el, dacă ar fi avut o companie mai interesantă. Însă vorbitul cu Horst și Grove era echivalentul social al privitului cum se usucă vopseaua.

– Zero minus două mii de metri, spuse Grove.

„Soră-ta“, își spuse Adkinson morocănos.

Trecură zece minute în care tăcerea nu fu întreruptă decât de pârlăiturile de radio care veneau din când în când de la suprafață și de neobositele relatări în direct ale lui Grove. Când se apropiară, în sfârșit, de fundul puțului, Adkinson ridică privirea. Odată ce-și începea munca sa epuizantă – să primească benzile semicirculare de oțel coborâte cu cablul de la Bază, să le așeze la locul lor cu ajutorul nenumăratelor pârgșii micuțe care controlau brațul robotului și să le sigileze – timpul avea să treacă mai ușor.

– Inițiază decelerarea, spuse Grove.

– Afirmativ, spuse Horst, bătând în mica tastatură prinsă între joystickuri. Începe alunecarea.

Grove se întinse după radio.

– Control scufundări, aici Bila Unu. Ne apropiem de zona de săpături. Începeți trimiterea încărcăturii.

– Bila Unu, recepționat, se auzi vocea prin difuzor. Încărcătura inițială e pe drum.

Grove îi aruncă o privire lui Adkinson. Acela era semnalul să-și miște fundul la treabă. Acesta făcu la rândul său alt semn cu capul și începu să-și pregătească stația. Comută monitorul sonarului pe modul activ, pregătindu-se să monitorizeze coborârea secțiunilor peretelui de oțel. Apucă cu delicatețe mecanismul declanșator al brațului robotic, îl îndoi, examinează comenzile contralele celor șase joystick-uri minuscule, apoi începu să deruleze testele, întâi pentru motorul brut, apoi pentru controalele motorului fin.

Ciudat. Brațul părea amorțit, leneș, răspunzând greu la mișcările pe care le făcea el pe declanșator...

Vocea lui Grove se interpuse brusc în gândurile sale.

– Ne-am oprit, spuse pilotul. Se întoarse spre Horst. Ce s-a întâmplat?

– Nu sunt sigur.

Inginerul bătu în tastatură, apoi privi ecranele.

– Există vreun avertisment că ne-am apropiat de mașina de forare a tunelului?

– Nu, răspunse Horst. Freza și-a început treaba la timp.

A săpat deja un metru nou de puț.

– Și atunci de ce s-a oprit Gândacul?

– Nu se știe. Degetele lui Horst zburară pe tastatură. Răspunde doar intermitent la comenzi.

– Doamne! Asta ne mai lipsea.

Grove lovi panoul cu palma.

Pilotul era suportabil când lucrurile mergeau bine, însă, dacă apărea ceva, devenea un ticălos. Adkinson spera cu ardore ca tura lui să nu devină una pentru Cartea Recordurilor.

– Poți să mărești accelerația? întrebă Grove.

– Deja e la maximum.

– La dracu', ai face bine să...

– Poftim, spuse Horst. Se mișcă din nou.

– Așa mai merge, răspunse Grove, cu tonul revenit la normal. În regulă, Adkinson, pregătește-te să...

– Oh, *la dracu'!* spuse Horst. Iar agitația bruscă din vocea inginerului trimise un fior instinctiv de frică prin Adkinson. *Se ridică!*

– Ce se ridică? întrebă Grove.

– Gândacul. Nu mai coboară. Vine spre noi!

Adkinson se răsuci spre ecranul central al inginerului. Era clar: pe ecranul verzui al sonarului se vedea creatura robotizată cum urcă spre ei. Chiar sub ochii lui se părea că prinde o viteză tot mai mare.

– Atunci oprește-l! strigă Grove. Închide-l!

Horst tasta cu disperare.

– Nu pot. Nu răspunde pe niciun canal.

Se auzi o alarmă bruscă și ascutită. „Pericol de coliziune“, spunea o voce dezmembrată de femeie. „Pericol de coliziune...”

– Nu e bine! strigă Horst. Distanța e de douăzeci de metri și se micșorează.

Adkinson simți alt fior, mai puternic, de spaimă în piept. Dacă Gândacul se izbea de ei, dacă distrugea exteriorul Bilei, atunci ar putea distruge și rețeaua complexă de bare care menținea integritatea structurală...

Cuprins brusc de panică, învârti roata, încleștând și descleștând mâinile, tremurând, căutând illogic o ieșire.

– Întrerup misiunea! strigă Grove peste sunetul alarmei. Horst, decuplează legătura EM. Mergem la suprafață.

– A fost *deja* decuplată. Gândacul tot înaintează spre noi. Cincisprezece metri și se apropie repede!

– La dracu' Grove înhăță radioul. Control scufundări, aici Bila Unu. Încheiem misiunea și ne întoarcem.

– Bila Unu, ce-ai spus? pârâi radioul.

– Gândacul s-a stricat, facem o urcare de urgență.

Adkinson se prinse de scaun, încercând cu disperare să-și mențină controlul. Simțea cum încep să urce, dureros de lent. Ochii săi erau fixați pe ecranele lui Horst. „Grăbește-te, la dracu', grăbește-te...”

– „Coliziune iminentă”, spuse o voce mătăsoasă de femeie. „Coliziune iminentă.”

– Șase metri! Horst aproape urla. *Oh, Iisuse...!*

– Pregătiți-vă de impact! strigă Grove.

Adkinson se aruncă deasupra consolei sale, prinzându-se de panoul armat cât de bine putu. Își încleștă falca. Preț de o clipă ciudată, i se păru că tot acel zgomot furios din interiorul Bilei, tânguitul alermei de proximitate, strigătele înnebunite ale lui Grove amuțiseră într-o agonie suspendată a așteptării. Apoi, de dedesubt, veni un impact devastator; Bila se cutremură, apoi se clătină într-o parte, metalul scârțâind și sfâșiindu-se. Apoi o ascensiune bruscă, furioasă, necontrolată; craniul lui Adkinson se izbi violent de podea... apoi se lăsă bezna.

Crane alerga pe coridoarele labirintice ale Punții 3, însoțit de un tânăr soldat de la marină cu păr blond tuns scurt.

– Ce e? întrebă Crane. Ce s-a întâmplat?

– Nu știu, domnule, răspunse soldatul. Ordinele mele sunt să vă însoțesc la Complexul de forare. Chiar acum.

Soldatul se opri și deschise o ușă nemarcată care dădea către o scară de serviciu îngustă. Coborâră treptele de metal, câte două odată, până ajunseră la Puntea 1. Soldatul deschise imediat altă ușă și o luară la picior prin rețeaua de coridoare. Pe măsură ce alerga, Crane observă că pereții de acolo, din cel mai jos nivel al Bazei, erau zugrăviți într-un roșu-deschis.

În fața lor se afla o ușă dublă mare. La apropierea lui Crane, soldații din fața ei o deschiseră larg. Dincolo de ușa aceea se afla Complexul de forare, hangarul uriaș pentru echipamente pe care îl văzuse de sus cu o zi înainte. Panouri de echipamente și rafturi pline de instrumente căptușeau trei dintre pereți. Numeroase bocaporturi deschise duceau la laboratoare, la depozitele de echipamente, la birourile de monitorizare și către camere de urgență. Tavanul – aflat la înălțime de două niveluri în hangar – era plin de macarale, cadre, lanțuri grele și echipament hidraulic. Tehnicienii roiau ici și colo, vorbind foarte încet, cu fețele trase și îngrijorate. Undeva, în depărtare, suna o alarmă.

În mijlocul hangarului, mai mulți de oameni stăteau în jurul a ceea ce era cu siguranță sigiliul superior al unei ecluze. Printre ei se număra amiralul Spartan. Crane se duse în grabă la ei.

– Ce se întâmplă? îl întrebă pe Spartan.

Amiralul îl privi o clipă, apoi se uită din nou spre ecluză.

– A fost un fel de accident cu Bila Unu.
– Ce fel de accident?
– Am pierdut legătura cu echipajul din interior, așa că nu știm sigur. Însă se pare că mecanismul robotic care trage Bila în jos prin puțul săpat s-a stricat. S-a izbit de Bilă. Iar acum Bila Unu se ridică fără control.

– Oh, Doamne. Au pierdut din presiune?
– Din ce în ce mai puțin probabil. Toate rănile care pot apărea se datorează... impactului.

– Traumă directă, murmură Crane. Privi în jur, gândind rapid. Ați spus că Bila are un echipaj de trei oameni?

– Exact.
– Nu am echipament medical la îndemână.
– Trusele de urgență sunt în drum spre noi.
– Timp estimat până la impact, două minute, se auzi prin difuzor.

– O trusă de urgență nu e suficientă, domnule amiral, spuse Crane. O să am nevoie să pregătesc locul pentru tratament de urgență. Și o să am nevoie de ajutorul doctorului Bishop. Mai ales dacă va fi nevoie să facem trierea.

Spartan se întoarse și îl privi din nou.

– Nu în Complexul de forare.
– Dar... dădu să spună Crane.
– Poți folosi infirmeria temporară de pe Puntea 4. O să o trimit acolo pe doctor Bishop. Spartan îi făcu semn unuia dintre numeroșii soldați de marină din apropiere. Găsește-o pe doctor Bishop și însoțește-o pe Puntea 4, ordonă el.

Soldatul salută și se îndepărtă în grabă.

– Și dacă e vorba de răni la gât? întrebă Crane. Nu putem să-i mișcăm pe acei oameni... Tăcu în clipa în care văzu expresia de pe chipul amiralului. „Asta nu e o bătălie pe care pot s-o câștig, își spuse el. Mă păstrez pentru altă luptă.”

Un tehnician de laborator ridică privirea de pe o consolă din apropiere.

– Domnule amiral, spuse el. Viteza de urcare a Bilei Unu a început să scadă ușor.

- Care e viteza curentă? întrebă Spartan.
- Zece metri pe secundă, domnule.
- Și-a pierdut echilibrul, spuse Spartan. Tot e al naibii de repede.

Crane așteptă, repetând în minte procedurile de stabilizare pe care trebuia să le urmeze după ce Bila avea să fie securizată. Cu tot antrenamentul lui specializat, totul se reducea la aceeași procedură pe care trebuia să o urmeze orice paramedic în asemenea situații. CRC: canal respirator, respirație, circulație. Dacă impactul cu robotul fusese violent, era posibil să fie vorba de sfâșieri, laceratii, posibile șocuri. Pentru că urma să mute echipajul pe Puntea 4, avea nevoie să fixeze gulere cervicale, să urce oamenii pe târgi ca precauție împotriva...

– Timp estimat până la impact, șaiszeci de secunde, se auzi vocea imaterială prin difuzor.

– Nu există nicio posibilitate să-i încetinim? întrebă Crane.

– Chiar înainte să intre în contact cu ecluza, vom elibera o pernă de CO₂, spuse Spartan. Asta va reduce impactul – teoretic. Însă trebuie să fie la momentul exact.

Se îndreptă spre tehnician.

– Vom elibera gazul la minus cinci secunde.

– Foarte bine, domnule.

Tehnicianul era palid.

Crane privi în jur, în hangarul uriaș. Activitatea frenetică încetase și se lăsase tăcerea. Toți stăteau nemișcați, așteptând.

– Treizeci de secunde, bâzâi difuzorul. Sigiliul de presiune, dezactivat.

Spartan scoase radioul din consolă.

– Toți, pregătiți-vă de impact! strigă el.

Crane se îndreptă spre un panou din apropiere și îl prinse cu ambele mâini.

– Viteza de urcare? îl întrebă Spartan pe tehnician.

– Stabilă la nouă metri pe secundă, domnule.

– Cincisprezece secunde, pârâi difuzorul.

Spartan se uită rapid în jur, în Complexul de forare, aruncându-le tuturor câte o privire scurtă, ca și când ar fi vrut să se

asigure că toți erau la locurile potrivite. Apoi se întoarse din nou spre tehnician.

– Eliberează dioxidul de carbon, spuse el.

Tehnicianul apăsă pe mai multe butoane.

– Eliberat, domnule...

În acel moment, Crane simți o izbitură puternică sub picioare. Baza tremură ușor. Se auzi respirația accelerată a celor din zonă și câteva gemete înăbușite.

Era ca și când un circuit electric ar fi fost pus în funcțiune brusc. Într-o secundă, Complexul reveni la activitate. Se urlau ordine; tehnicieni în halat alb și soldați de la marină în costum de camuflaj alergau la posturile lor. Podeaua de metal răsuna de sunetul pașilor grei.

– Integritatea ecluzei? îl întrebă Spartan pe tehnician.

– Sută la sută, domnule.

Spartan dădu din cap, luă radioul, stabili o frecvență.

– Deschide capacul, pufni el. Trimite-mi oamenii aici.

Deasupra, dincolo de sticla platformei de control, o siluetă salută în semn de răspuns.

– Ușile ecluzei exterioare se deschid acum, spuse tehnicianul de la consola de control.

Crane văzu trei muncitori aducând pe roți lângă ecluză o drăcie ciudată: un eșafod de oțel înalt de vreo doi metri, pe care fusese montat un inel mare de metal cu suprafață dințată. De inel fuseseră prinse două obiecte care păreau două lasere cu putere industrială, în unghi de 180 de grade unul față de celălalt. Un ansamblu motorizat era atașat de fiecare parte a laserului. În mod cert, acela era dispozitivul care urma să taie o gaură circulară în peretele Bilei, pentru eliberarea echipajului din interior.

– Bila Unu e acum în ecluză, spuse tehnicianul. Se închid ușile exterioare.

– Cât va dura până când laserul va tăia capacul de ieșire? întrebă Crane.

– Opt minute, spuse Spartan. E o viteză de operare cu 200% mai mare decât cea normală.

Atenția lui Crane fu abătută de la lasere de agitația de la intrarea principală. Trei pușcași marini intrară, împingând târgi metalice improvizate, pe roți. Un altul îi urma îndeaproape, cu trusele medicale de teren atârinate pe un umăr. Spartan privi spre Crane și făcu un semn ușor cu capul în direcția Bilei. *E rândul tău*, îi spunea acel gest.

Crane se duse spre mașinăria cu laser, făcându-le semn soldaților să împingă târgile și echipamentul medical în spatele lui. Începu să se ocupe de târgi, să deschidă trusele și să întindă instrumentele, pregătind gulerele cervicale și plăcile de targă pentru operațiunea de extracție care urma, derulându-și liste prin minte, pregătindu-se sufletește pentru rănila pe care avea să le vadă.

– Ecluză sigilată, spuse tehnicianul. Se egalizează presiunea.

– Pune retractorul pe poziții, ordonă Spartan.

Se auzi un bâzâit deasupra lor. Crane ridică privirea și văzu o gheară robotică uriașă care revenea în poziție deasupra ecluzei.

– Presiune egalizată, spuse tehnicianul.

– Deschide ecluza, spuse Spartan.

O clipă, se lăsă din nou tăcerea. Apoi Crane simți un huruit sub picioare. Cele două panouri ale ecluzei se retraseră din podea, scoțând la iveală o suprafață de apă întunecată. Gheara coborî încet din tavan cu un bâzâit mecanic, mișcându-se ușor înainte și înapoi sub cablul greu, cu fâlcile deschise larg. Ajunse la apă și continuă să coboare, până când dispăru complet din priviri. Bâzâitul încetă. Crane auzi un sunet înăbușit, apoi altul. Cablul începu să se ridice din nou, de data asta mai încet. Crane văzu capătul ghearei spărgând suprafața apei. Se ridică centimetru cu centimetru, dând la iveală încrengătura de sisteme hidraulice, fâlcile sale dure... și, într-un final, foarte lent, Bila Unu apăru și ea la vedere, suspendată între ele.

Se auzi un freamăt colectiv din partea grupului adunat acolo, apoi gemete și un strigăt înăbușit. Cineva în spatele lui Crane începu să plângă.

El abia dacă auzea.

Ceea ce zăcea suspendat între fâlcile robotului nu era sfera strălucitoare și lucioasă de o frumusețe aproape ireală. Era un

morman de metal zbârcit, explodat oribil în interior, transformat de presiunea îngrozitoare din adâncuri într-un cocoloș cenușiu de nerecunoscut, care abia avea o treime din dimensiunea originală. O secțiune din carcasă se desprinsese prin explozie și fusese împinsă în interior, scoțând la iveală o mulțime de bare ca niște țepi, care semănau cu acele unui porc spinos. Alte secțiuni fuseseră comprimate atât de violent, că aproape păreau că se topiseră. Niciunul dintre elementele sfâșiate violent nu dădea de înțeles că era vorba de Bila pe care o văzuse cu două zile în urmă.

O tăcere îngrozitoare se lăsase peste hangar, spartă doar de plânsetul care nu înceta. O clipă îndelungată, gheara pur și simplu rămase atârnată acolo, suspendată deasupra ecluzei, cu un operator prea șocat să facă ceva.

– Tai-o! ordonă Spartan pe un ton sălbatic.

Crane îl privi, însă expresia de pe chipul amiralului era mult prea terifiantă, așa că se uită din nou spre Bilă.

Cu un scârțâit metalic și clinchet de lanțuri, rămășițele Bilei Unu fură aduse pe o parte a ecluzei, unde rămaseră suspendate la un metru deasupra podelei Complexului de forare, cu apa de mare curgând din ea în șuvoaie. „Și nu e doar apă de mare“, observă Crane cu un junghi visceral de groază. O parte din șiroaiele care curgeau din epavă erau groase și roșii.

Era clar, prea clar, că nu mai era nevoie de gulere cervicale, țargi sau orice altceva. Crane se întoarse spre soldați, pregătit să le spună să strângă echipamentul medical.

Însă chiar atunci zări un chip familiar în rândul mulțimii îngrozite care părea încremenită, privind din perimetrul Complexului de forare. Un bărbat scund, în salopetă tocită, cu ochi albaștri pătrunzători și un nor ciufulit de păr argintiu. Era Flyte, bătrânul ciudat care îl abordase în cabina lui. Abia se vedea din spatele a doi tehnicieni în halate, holbându-se la scenă cu o expresie de milă și tristețe aproape copilărească. Apoi se întoarse spre Crane, ținându-l cu privirea sa intensă. Încet, deliberat, murmură aceleași cuvinte pe care le mai spusese o dată, când intrase neinvitat în cabina lui Crane:

... *Totul se va năruî.*

Howard Asher avea două laboratoare în Baza Inima Furtunii: o chicinetă înghesuită la nivelul 8 și un spațiu ceva mai mare la nivelul 4. Erau foarte diferite. Dacă laboratorul de la nivelul 8 avea un aer de spațiu locuit, eclectic, primitor, cel din zona clasificată era mare, funcțional și foarte curat. Se afla în acel laborator, cu capul în mâini, părând să se gândească la seria complexă de diagrame și ecuații din fața lui, când ușa se deschise și apărură amiralul Spartan.

O clipă, cei doi bărbați se priviră ca și când ar fi fost parteneri de scrimă. Apoi, chipul tensionat și tras al lui Asher se mai relaxă.

– Stai jos? spuse el pe un ton domol.

Spartan scutură din cap.

– Unitatea magnetică de coborâre – Gândacul – este într-o stare proastă. Avem de gând să îl folosim pe cel de rezervă în timp ce Producția face o inspecție generală.

– Deci ai de gând să continui scufundările.

– Desigur. De ce n-am face-o?

Asher îl privi deznădăjduit.

– Amirale, trei oameni tocmai au *murit*.

– Sunt conștient de asta. Inginerii tăi au ajuns la vreo concluzie?

– Despre motivul care a provocat deteriorarea Gândacului? Nimic precis.

– Dar asigurarea că nu se va mai întâmpla?

O clipă, Asher îl cântări pe amiral din priviri. Apoi oftă.

– Dublarea, ba chiar triplarea, puterii câmpului electromagnetic ar trebui să garanteze că legătura rămâne stabilă la scufundări ulterioare.

Spartan dădu din cap.

– Altceva?

– Da. Închide toate procesele robotice sau automate care nu sunt absolut necesare pentru construirea puțului. Asta se aplică atât pentru celelalte două Bile, cât și pentru Gândac. Operați doar cu minimumul de instrumente. Cât despre instrumentele care sunt absolut necesare, instrucțiunile ar trebui să fie comunicate printr-un mare număr de pachete redundante, folosind verificări pentru validitate.

– Și ce recomanzi?

Asher se încruntă.

– *Recomandarea* mea este să încetăm toate operațiunile până vom reuși să înțelegem clar ce anume a provocat acest dezastru și de ce.

– Doctore Asher, asta nu e o soluție. Nu știm cât va dura să ajungem să înțelegem.

– Însă moartea...

– A fost o avarie tragică. Însă Grove, Adkinson, Horst – știau cu toții inerentul pericol la care se supun când au semnat contractul. Și la fel, și tu.

Asher încercă din nou.

– Amirale, ascultă...

– Nu, doctore Asher. Tu ascultă-mă un minut. N-au fost oare oamenii dornici întotdeauna să moară în numele descoperirilor și al științei? Nu de asta suntem aici cu toții? Gândește-te la Robert Falcon Scott, Amelia Earhart, echipajul de pe *Challenger*. Aici îmi pun viața în pericol ca să împing totul înainte, sperând să ajut la evoluția umanității. Nu faci și tu la fel?

Asher șovăi.

– În plus, dacă există... un element uman în toate astea, nu reușești altceva decât să le faci jocul.

– Un element uman? Vrei să spui, sabotaj? Nu există niciun indiciu că acest comportament ciudat al Gândacului ar fi fost rezultatul unui sabotaj.

– Sau cel puțin, nu încă, răspunse Spartan.

– Dacă e vorba despre un motiv, mai degrabă m-aș gândi la anomaliiile pe care Crane și Hui Ping le-au observat în laboratorul doctorului Ping. Asher oftă și își frecă ochii cu o mână obosită. În plus, există dovezi empirice care trebuie luate în considerare.

– Care anume?

– Bila Unu tocmai intrase în cel de-al treilea, cel mai de jos nivel al scoarței terestre – stratul oceanic. Oare crezi că e vorba de o coincidență că acest comportament aberant a avut loc la adâncimea cea mai mare pe care am atins-o?

– Presiunea nu ar putea provoca o asemenea avarie.

– Nu vorbesc de presiune. Vorbesc de faptul că ne apropiem tot mai mult de chestia care e îngropată acolo. Stratul oceanic este cel mai subțire dintre toate. Chiar dacă lăsăm pentru un moment deoparte cele trei morți, aceste boli ciudate nu te îngrijorează? Nu te deranjează că echipajul începe să șuşotească și că starea de spirit a tuturor începe să se degradeze?

Văzând că Spartan nu răspunde, Asher se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

– Mulțumită doctorului Crane, am făcut un pas uriaș înainte.

– Doctorul Crane ar trebui să-și vadă de treaba lui, spuse Spartan.

– Ne-a dat cel mai mare pont de până acum. Amirale, acele santinele nu mai transmit un semnal pe o singură lungime de undă. Acum transmit semnale *diferite* pe *mii* de lungimi de undă. Probabil milioane. De fapt, transmit pe absolut fiecare bandă din spectrul electromagnetic pe care l-am examinat. Unde radio, microunde, infraroșu, ultraviolete – orice.

– Și astfel întrerup instrumentele și rețelele noastre wireless, spuse Spartan. Dacă e vorba de ceva, atunci e un soi de bun-venit.

– Posibil. Însă ar putea fi și altceva.

– Cum ar fi?

– Nu știu. Însă ce au de spus e atât de important, încât consumă toate lungimile de bandă ca să transmită. Asher șovăi și se opri din mers. Am impresia foarte clară că trebuie să ne oprim din săpat până traducem mesajul. Ai la bord o grămadă de oameni de la serviciile secrete navale. Dacă aș putea să-i adun și să ne concentrăm eforturile, am putea decipta mai repede acest mesaj.

– Momentan, au altele de făcut, spuse Spartan. Și, în plus, nu ai dovezi că *există* un mesaj.

Asher ridică exasperat brațele.

– Atunci ce crezi? Că transmit top 40 hituri de pe Alpha Centauri?

Și începu din nou să străbată camera.

Spartan îl privi o clipă.

– Bine, doctore Asher, spuse el. Să presupunem că există mesaje. După cum am spus, e posibil ca acestea să fie unele de întâmpinare. Sau poate transmit manuale de utilizare pentru obiectul către care forăm. Dacă sunt curios? Foarte. Dar crezi că o să las totul și o să opresc lucrul până descoperi tu ce au de spus? Nu. Pe de o parte, nu îmi poți oferi un timp estimativ pentru spargerea codului. Nu-i așa?

– Eu...

Asher se opri și scutură furios din cap.

– Iar pe de altă parte, *nu contează* ce mesaj e. După cum ai spus și tu, am ajuns la stratul oceanic. Suntem la o săptămână, poate chiar mai puțin, distanță de Moho. Orice ar fi acolo jos, o să scoatem și o să studiem înainte să o poată face oricine altcineva.

Asher deschise gura să răspundă. Însă, înainte să poată vorbi, podeaua se cutremură: întâi ușor, apoi violent. Manualele și dosarele căzură de pe rafturi și se auzi un zgomot de sticlă spartă când o tavă cu echipament de laborator alunecă de pe masa de lucru din apropiere. Voci confuze răzbăteau de pe hol, iar alarma sună în depărtare. Spartan sări în picioare,

alergă spre telefonul lui Asher și formă un număr chiar când alt cutremur zgudui Baza.

– Aici amiralul Spartan, spuse el în microfon. Determinați sursa. Dacă sunt avarii, vreau un raport imediat.

Se întoarse spre Asher. Omul de știință se apucase de marginea mesei de lucru ca să se sprijine. Stătea nemișcat, cu capul aplecat, ca și când ar fi ascultat.

– Astea sunt șocurile ulterioare, murmură el.

– Ce naiba a fost asta, doctore Asher?

– Prețul pe care îl plătim pentru că lucrăm într-o coastă oceanică. Partea bună este că scoarța terestră aici e subțire, iar Moho se află la mai puțin de șase kilometri adâncime. Partea rea este că scoarța oceanică e predispusă la cutremure.

– Cutremure, repetă Spartan.

– Da. În general cu magnitudine mică – la urma urmei, e vorba de o graniță divergentă. Privi peste ochelari spre Spartan, pe jumătate trist, pe jumătate ironic. Nu ai citit lucrarea pe care ți-am trimis-o despre plăcile tectonice și oceanografie?

Însă amiralul nu răspunse. Privirea lui era concentrată spre un loc nedefinit de peste umărul drept al lui Asher. Într-un final, scutură din cap.

– Perfect, spuse el. E perfect. Ziua a început minunat.

Și fără să mai spună nimic, se întoarse pe călcâie și părăsi laboratorul.

Infirmeria temporară de pe Puntea 4 era pe atât de mică pe cât era de extinsă zona medicală de deasupra. Îi amintea lui Crane de minusculul cabinet pentru bolnavi de pe USS *Spectre*, în care muncise cea mai mare parte a unui an: plin de panouri și țevi. Și totuși, în ciuda micimii sale, în acel moment i se părea deprimant de gol. Crane se așteptase să îl umple cu cei trei bărbați de pe Bila Unu. În schimb, din echipaj nu mai rămăsese nici cât să bagi într-o pungă de deșeuri: Bila Unu fusese sigilată într-o carcasă grea de metal și amplasată într-un dulap cu temperatură joasă pentru a fi examinată mai târziu.

Oftă și se întoarse spre Bishop.

– Mulțumesc că ai coborât. Îmi pare rău că ți-am irosit timpul.

– Nu fi prost.

– Îi cunoșteai pe vreunul dintre cei trei? o întrebă el.

– Îl știam pe Horst. Avea ceva probleme de somn, a trecut de vreo două ori pe la consult.

– N-am avut ocazia să îl cunosc pe niciunul dintre ei. Crane scutură din cap.

– Nu-ți bate capul cu asta, Peter. Nu e vina ta.

– Știu. Însă mă simt... ei bine, sunt frustrat. Mi se pare o mare tragedie.

Însă pe umerii lui nu apăsa doar moartea celor trei membri ai echipajului. Mai era și faptul că înregistra progrese foarte lente. Făcuseră aproape toate testele-standard – scanări CT, MRI, EKG, CBC. Nimic. Fiecare teorie nouă, fiecare nouă cale

promițătoare de cercetare ajungea, până la urmă, într-un punct mort. Nu avea logică: urmărise toate regulile diagnosticii, însă problema se încăpățâna să-și refuze rezolvare. Era ca și când ceea ce se petrecea acolo jos, indiferent ce anume era, ieșea cumva din legile normale ale științei medicale.

Se întoarse și făcu un efort să schimbe subiectul.

– Cum merg lucrurile sus? Aici am fost atât de ocupat, încât nici măcar n-am verificat starea curentă a pacienților tăi.

– Două cazuri noi în ultimele douăzeci și patru de ore: unul suferea de grețuri grave, celălalt de aritmie.

– L-ai pus la monitorul Holter?

– Da, la un ciclu de douăzeci și patru de ore. Apoi bucătarul, Loiseau, a avut alt atac – de data asta mai grav.

– L-ai internat?

Bishop dădu din cap.

– Despre asta e vorba. De fapt, în ultima vreme mult mai solicitat este Roger.

– Și de ce anume?

– Șapte, poate chiar opt oameni au venit să-l vadă, plângându-se de dereglări psihice generale.

– Cum ar fi?

– Ca de obicei. Probleme de concentrare, pierderi de memorie, dezinhibarea personalității. Roger crede că e vorba despre manifestări localizate ale stresului acumulat.

– Înțeleg.

Crane șovăia să o contrazică fără examinări mai complexe. Însă propria experiență pe submarine, unde lucrase cu bărbați și femei aflați sub tensiune constantă, îl făcea să creadă că era o concluzie greșită. În plus, cei cu un profil psihic dubios ar fi fost respinși în timpul examinărilor preliminare de la Bază.

– Spune-mi mai multe despre cazul de dezinhibare.

– Unul dintre bibliotecarii din zona multimedia. Un tip retras. Timid. S-a bătut de două ori în Times Square noaptea trecută. Cei de la pază l-au săltat beat și turbulent, în timp ce urla obscenități.

– Asta e foarte interesant.

– De ce?

– Pentru că unul dintre pacienții de aici de jos, din sectorul secret, a manifestat recent modificări de personalitate foarte asemănătoare. Tăcu o clipă, gândindu-se. Se pare că numărul cazurilor psihologice începe să-l depășească pe cel al cazurilor fiziologice.

– Și ce e cu asta? Bishop nu părea convinsă. Crezi că înnebunim treptat cu toții?

– Nu. Însă poate, doar poate, acesta e firul comun pe care îl căutam. Șovăi. Ai auzit povestea lui Phineas Gage?

– Pare o poveste scrisă de Hawthorne.

– De fapt, e o poveste adevărată. În 1848, Phineas P. Gage a fost șeful unei echipe de muncitori de căi ferate și se ocupa cu montarea șinelor de tren pentru o companie din Vermont. Se pare că a avut loc o explozie accidentală. Explozia i-a înfipt fierul de tasare – o țeapă de metal de un metru lungime și șase kilograme – fix în cap.

Bishop făcu o grimasă.

– Ce mod îngrozitor să mori.

– Asta e chestia. N-a murit. Se pare că nici măcar nu și-a pierdut cunoștința, în ciuda faptului că țepușa de fier i-a distrus aproape în întregime lobul frontal bilateral al creierului său. În doar câteva luni chiar a putut să-și reia lucrul. Însă problema e alta: *n-a mai fost același*. Înainte de accident, Gage fusese eficient, plăcut, politicos, cumpătat, cu simț practic când venea vorba de afaceri. Acum devenise cârtitor, capricios, lipsit de răbdare, chiar desfrânat, fără să-și mai poată asuma vreo responsabilitate.

– Ca unii dintre pacienții primelor rezecții radicale.

– Exact. Gage a fost primul pacient care a demonstrat legătura dintre lobul frontal al creierului și personalitatea umană.

Bishop dădu gânditoare din cap.

– Și unde anume vrei să ajungi?

– Nu sunt foarte sigur. Însă încep să mă întreb dacă nu cumva problema noastră nu e una de ordin neurologic. A sosit electroencefalograful?

– Da, chiar în dimineața asta. A fost și mare agitație cu el: a ocupat jumătate de Butoi în drumul spre noi.

– Atunci, hai să-l punem la treabă. Aș vrea să facem EEG-uri pe cele mai grave cazuri. Simptomatologia nu contează – de fapt, să amestecăm cazurile care țin de fiziologie cu cele cu manifestări psihologice. Se întinse și își frecă mijlocul la spate. Mi-ar prinde bine niște cafea. Vrei?

– Sigur. Dacă nu te deranjează să faci tu pe ospătarul.

Și se încruntă, arătând cu degetul spre ușă.

– Oh, da. Sigur.

Crane uitase pe moment de soldatul staționat în fața cabinetului medical temporar; bărbatul o escortase pe Bishop de sus, din secțiunea neclasificată, la ordinele lui Spartan și urma s-o escorteze din nou înapoi, îndată ce părăsea camera. Era clar că nu-i plăcea să aibă dădăcă.

– Vin imediat.

Ieși din cabinet, dădu din cap spre pușcașul marin și porni pe coridor. Încă i se părea puțin ciudat să aibă acces relativ nerestricționat prin întreaga Bază; cu toate că încă erau o mulțime de uși închise la care nivelul său mediu de securitate nu îi dădea acces, în timpul consulturilor medicale din ultimele douăzeci și patru de ore văzuse suficiente laboratoare, stații de echipamente, birouri, cabine ale echipajului și ateliere mecanice cât să-i ajungă o viață întreagă.

Același lucru era valabil și pentru spațiile de relaxare. Cantina de pe Puntea 4 era spartană ca decor și avea mese și scaune doar pentru vreo douăsprezece persoane. Însă Crane descoperise că friptura franțuzească era exact la fel de bună ca aceea servită la cafeneaua din Times Square.

Intră și se duse la teighea, unde dădu comanda. Îi mulțumi femeii care vindea acolo, își turnă puțin lapte în cafea – lui Bishop îi plăcea cafeaua neagră – și dădu să se întoarcă spre infirmerie. Însă sunetul de voci ridicate îl opri.

Un grup de bărbați stăteau la o masă în colțul îndepărtat al cafenelei. Erau o adunătură pestriță: doi purtau halatele albe obligatorii ale tehnicienilor Bazei, în timp ce altul era îmbrăcat

în salopetă de mecanic, iar ultimul era în uniformă de subofițer. Erau prinși într-o conversație șoptită când intrase Crane și acesta abia dacă-i observase, presupunând că discutau despre tragedia care se întâmplase cu Bila Unu. Însă în timpul foarte scurt care îi trebuise să comande cafelele, conversația părea să se fi transformat în ceartă.

– ... Și de unde anume știi tu? spunea cel mai înalt dintre tehnicieni. E o oportunitate extraordinară pentru omenire, cea mai importantă descoperire a tuturor timpurilor. E dovada – dovada *finală* – că nu suntem singuri în univers. Nu poți să ignori asta și să îngropi capul în nisip.

– Știu ce am văzut, ripostă mașinistul. Și ce am auzit. Oamenii spun că nu suntem meniți să o găsim.

– Nu suntem meniți să o găsim? pufni technicianul.

– Da. A fost o întâmplare. Adică e prea devreme.

– Dacă nu am fi găsit-o noi, atunci ar fi găsit-o altcineva, sări subofițerul. Ai fi preferat să pună mâna primii chinezii pe tehnologia asta și să o transforme în armament?

– Ce tehnologie? spuse mașinistul, ridicând din nou vocea. Nimeni nu are habar ce anume se află acolo jos!

– Doamne, Chucky, vorbește mai încet, spuse al doilea tehnician, amestecând iritat în ceașcă.

– Am lucrat cu santinelele, spuse primul tehnician. Știu de ce sunt în stare. Asta poate fi singura noastră șansă să comunicăm cu altă formă de viață!

– Iar *eu* tocmai am terminat de împachetat ce a mai rămas din Bila Unu, răbufni bărbatul pe nume Chucky. Am văzut ce s-a întâmplat – e distrusă complet. Trei dintre prietenii mei sunt morți. Vă spun că nu suntem pregătiți pentru asta. Ne-am întins prea mult acolo jos.

– Ce s-a întâmplat cu Bila Unu e un lucru îngrozitor, spuse primul tehnician. Și e firesc să fim triști. Însă nu lăsa tristețea să te orbească în fața problemei mai mari: de ce suntem aici jos. Nu s-a făcut niciun progres fără riscuri. Acești vizitatori sigur vor să ne ajute. Au atât de multe să ne învețe...

– De unde naiba știi că vor să ne învețe ceva? întrebă mecanicul Chucky.

– Dacă ai fi văzut cât de frumoase sunt markerele, cât de extraordinar de...

– Și ce dacă? Și pantera neagră e frumoasă... până în clipa în care îți sfășie mâțele.

– E o comparație deplasată, pufni tehnicianul.

– Pe dracu'. Voi doar presupuneți că sunt prietenoși. Credeți că le știți pe toate. Lasă-mă să îți spun ceva: natura nu este *niciodată* prietenoasă. Propria planetă e plină de forme de viață, toate prea ocupate să se omoare între ele.

Mecanicul începuse să ridice iarăși vocea.

– Nu da vina pe alții pentru erorile planetei noastre, spuse primul tehnician.

– Poate că au implantat aceste chestii și pe alte planete din tot universul. Chipul lui Chucky era palid, iar mâinile îi tremurau ușor. Le descoperim, încep să clipească un semnal către stăpânii lor, care vin și ne distrug. Un sistem foarte eficient pentru a eradica o posibilă concurență.

Al doilea tehnician dădu din cap.

– E o teorie destul de paranoică, nu crezi?

– Paranoică? Atunci explică tu ce se întâmplă aici. Toate accidente, problemele despre care nimeni nu vrea să vorbească.

Mecanicul deja striga.

– Potolește-te, mârâi subofițerul.

Chucky se ridică, iar scaunul căzu pe jos.

– Atunci de ce mor oamenii? De ce se îmbolnăvesc? De ce mă îmbolnăvesc și *eu*? Pentru că e ceva în neregulă, e ceva în neregulă cu *capul* meu...

Crane era cât pe ce să intervină, când, brusc, mecanicul tăcu. Își ridică scaunul și se așază, respirând greu, cu mâna subofițerului pe umăr.

Comandantul Korolis tocmai intrase în cafenea, însoțit de doi ofițeri în echipament de camuflaj negru și bocanci de luptă.

O clipă se lăsă tăcerea. Singurul sunet care se mai auzea era respirația grea a mecanicului.

Comandantul își îndreptă privirea palidă și desincronizată spre Crane, iar expresia lui căpătă o nuanță dură de dezaprobare. Apoi își îndreptă atenția către grupul de la masă, trecând încet de la o persoană la alta, ca și când ar fi vrut să țină minte chipurile tuturor. Apoi, foarte încet și studiat, se întoarse și ieși din nou, fără să scoată o vorbă.

Trei ore mai târziu, fu convocat de Asher. Michele Bishop plecase de la cabinetul de pe Puntea 4 ca să supravegheze electroencefalogramele solicitate de Crane, iar el tocmai terminase de înregistrat evenimentele din acea dimineață și se pregătea să-l caute pe mecanicul Chucky pentru o evaluare fizică și psihologică obligatorie, când sună telefonul.

Traversă încăperea micuță și scoase telefonul din suport.

– Doctor Crane la telefon.

– Peter? Aici Howard Asher. Am nevoie de ajutorul tău, te rog.

– Sigur. Ești în birou? Vin imediat...

– Nu. Sunt la Terapie Hiperbarică. Puntea 7. Știi unde?

– Sigur. Însă...

– Te rog, vino chiar acum.

Legătura se întrerupse.

Crane privi uimit aparatul. Prezența lui Asher tocmai acolo nu avea nicio logică.

Lăsă gânditor telefonul jos. Privi în jur în cabinet, asigurându-se că toate erau la locul lor. Apoi ieși pe coridor, închizând ușa în urma lui.

Dura zece minute să treacă prin Barieră și să urce pe Puntea 7. Nivelul științific trepida de activitate, ca de obicei, însă saloanele din secția din capătul coridorului, unde se afla Terapie hiperbarică, erau pustii, aproape fantomatice. Și asta era de așteptat: din moment ce atmosfera de la Bază nu era, de fapt, presurizată în vreun fel, nu existau boli determinate de presiune

care să fie tratate acolo. Crane descoperise asta altfel, când o dăduse în bară cu teoria lui inițială despre boala de cheson.

Sala de terapie era alcătuită dintr-o cameră mică de control, o zonă de așteptare în afara camerei hiperbarice și camera propriu-zisă: un cilindru de metal cu diametrul de aproape doi metri și lungimea de trei, cu un hublou de observație în bocalul de la intrare și încă unul în partea stângă. Două bănci capitonate erau montate pe lângă pereți, față în față. Pe tavan, deasupra băncilor, se aflau două fâșii identice de control, în care erau montate luminile pentru cameră și sistemele de urgență pentru inundații. Ansamblul nu era prea diferit de camerele de decompresie prin care fusese obligat Crane să treacă atunci când fusese primit la Bază, cu o singură diferență: aceea era complet operațională.

Asher stătea în picioare în zona de așteptare, împreună cu John Marris, criptanalistul pe care Crane îl întâlnise în cabina lui. Marris avea un sac mare atârnat pe un umăr. Asher părea obosit, aproape descompus, iar mâna sa stângă, pe care o ținea într-o parte, era bandajată în tifon. Făcu un semn din cap către Crane când îl văzu intrând.

– Nu arăți prea bine, spuse Crane. Dormi suficient?

Răspunsul lui Asher fu un zâmbet glacial.

Crane dădu din cap spre mâna bandajată.

– Ce s-a întâmplat?

– Vezi și singur. Te rog, ușor. Asher se întoarse spre Marris. O să rulăm din nou acele rutine de limbaj comun, dublând adâncimea înclinației. Poate obținem alt rezultat.

Cu grijă, Crane desprinsese clema de metal și desfăcu bandajul. Sub tifon, pe dosul mâinii lui Asher se formase o ulcerăție urâtă.

Crane o examinează atent. Pielea din jur era palidă, aproape de culoarea alabastrului. Însă, într-un fel alarmant, vârfurile degetelor lui Asher erau albastrui-negre în jurul unghiilor.

– Când a apărut asta? întrebă el, ridicând brusc privirea spre omul de știință.

– Noaptea trecută.

– Nu e de glumă. Crane puse din nou tefonul și refăcu atent bandajul. E rezultatul insuficienței vasculare de care suferi. Mâna e ulcerată și, în plus, au apărut și semne de necroză incipientă. Trebuie să mergi la cabinetul medical. Trebuie să rulăm imagistica Doppler pe mâna aceea, să facem o procedură de bypass a blocajului...

– *Nu!* spuse Asher aspru. Trase adânc aer în piept și își recăpătă controlul. Nu. Nu e timp de operație.

Crane îl privi nedumerit.

– De ce?

– Trebuie să descifrăm codul acela. Trei oameni tocmai au murit; e *vital* să înțelegem ce fel de mesaj este. Înțelegi, Peter? Până nu reușim asta, nu îmi permit să stau degeaba.

Crane se încruntă.

– Însă mâna ta...

– Încă iau Coumadin. De dimineață, când mi-a bandajat mâna la cabinet, medicul intern de serviciu mi-a dat tratament complet cu antibiotice. Și mai e *asta*.

Apoi Asher făcu semn în direcția camerei.

Crane se întrebese dacă nu cumva asta e ceea ce avusese Asher în minte. Terapia hiperbarică era, de fapt, folosită destul de des ca tratament ajutător pentru bolile clinice precum insuficiență arterială sau pentru necrozarea infecțiilor țesutului moale. Sub presiune, oxigenul pur pătrundea mai eficient în țesut și mobiliza leucocitele să apere corpul. Însă nu putea substitui un tratament mai agresiv și mai direct.

– Ascultă, Peter, spuse Asher, cu vocea coborâtă și stăruitoare. Suntem aproape. Datorită ție, markerii transmit acum pe nenumărate frecvențe. Pentru noi fenomenul acesta a însemnat un salt uriaș. Și cu mesaje diferite pe fiecare frecvență avem mult mai multe eșantioane cu care să lucrăm. Vezi tu, problema a fost că în ultimele zile am fost pe o pistă greșită.

– Cum adică?

– Am crezut că l-am spart. Am crezut că santinelele transmiteau... ei bine, o expresie matematică?

– O expresie matematică? repetă Crane.

Îi era greu să-și stăpânească neîncrederea din voce.

O clipă, privirea lui Asher deveni aproape sfioasă.

– O expresie matematică foarte simplă.

– Și anume?

Văzând că Asher nu răspundea, Marris băgă mâna în buzunar și îi întinse lui Crane o foaie imprimată.

Parolă 1 din 1

Mod: reductiv

$$x = 1 / 0$$

Parolă completă

Integritate verificată

Cicluri mașină: 236340

Crane îi înapoie foaia.

– Unu împărțit la zero? Primul lucru pe care l-am învățat la matematică este că nu poți împărți la zero.

Asher începu să se plimbe neliniștit.

– Bineînțeles că nu poți. Împărțirea la zero e interzisă de toate legile universului. Însă chestia e că decodarea a mers atât de bine. Totul se potrivea atât de bine... ne-am gândit că am făcut doar o mică eroare de calcul în traducerea noastră. De aceea nu ți-am spus mai devreme, de aceea am pierdut atâta timp rulând simulări pe computer și atacuri criptografice încercând să-mi dau seama unde făcuserăm greșeala. Însă acum îmi dau seama că mergeam într-o direcție *complet* greșită. Se opri și se întoarse spre Crane, cu ochii înfundați în orbite și aprinși. O să rulăm semnalele printr-o serie de mecanisme de analiză a limbajului comun. Ar fi trebuit să facem asta mai curând, dacă nu am fi fost atât de prinși pe acea pistă greșită. Făcu un semn către foaia de hârtie din mâna lui Crane. Am pierdut timp, timp pe care nu-l avem. De aceea nu ne putem opri acum. De aceea îți ordon – nu, te rog – să pregătești camera pentru terapie cu oxigen.

Crane rămase nemișcat.

– Nu e un tratament. Doar întârzie inevitabilul.

Asher făcu un efort vizibil să rămână calm.

– Știi asta. Am nevoie doar de timp – poate câteva ore, poate o zi – să rulez semnalele prin mecanismele de analiză a limbajului. Apoi mă duc direct la cabinetul medical și mă las în voia tratamentului sau procedurilor pe care le dorești. Marris poate să se ocupe singur de cealaltă problemă sau, cel puțin, pentru moment.

– Cealaltă problemă? întrebă Crane.

Asher dădu din cap.

– Marris crede că a înțeles care e metoda de transmisie pe care o folosește sabotorul pentru a trimite și primi informații din și la Bază.

– Serios? Și care ar fi?

– Nu e timp acum de explicații. Însă, îndată ce ies din cameră, o să-și testeze teoria, o să încerce să repereze transmisiunile de la sursă. Între timp, am trimis e-mailuri tuturor șefilor de departamente – Ferguson, Conover, Bishop, restul – să fie atenți la orice li s-ar părea suspect. Făcu o pauză. Însă asta pentru mai târziu. Acum, prioritatea absolută este să descifrăm codul.

Crane oftă.

– În regulă. Însă în clipa în care ieși din cameră, te aștept la cabinetul medical.

La spusele lui, Asher zâmbi – vechiul zâmbet pe care și-l amintea Crane din primele lui zile la bordul Inimii Furtunii.

– Mulțumesc, Peter. Se întoarce spre Marris. Ai totul?

Marris ridică laptopul și dădu din cap.

– Vom putea accesa rețeaua WAN wireless din interior, spuse Asher. Santinelele sunt la câteva punți sub noi, și aici n-o să avem interferențe.

– Mă duc să pregătesc camera, spuse Crane și se întoarce. Apoi se opri brusc. Stai puțin. Ce e cu acest „vom putea“?

– Intru și eu cu doctorul Asher, spuse Marris.

Crane se încruntă.

– Asta e foarte neobișnuit. Tu nu ai nevoie de terapie.

– E singura metodă să continuăm să lucrăm fără întrerupere, răspunse Marris.

Crane șovăi încă o clipă. Apoi ridică din umeri. „La urma urmei, e doar oxigen“, își spuse el.

– În regulă. Atunci luați-o înainte, intrați în cameră, vă rog. Vă transmit procedurile de configurare prin microfonul încorporat.

Intră în camera de control, însă Asher îl urmă. Omul de știință își lăsă mâna pe brațul lui Crane.

– Peter, spuse el, coborând vocea. Nu-i spune lui Spartan.

– Ce anume să nu-i spun?

– Că am luat-o pe o pistă greșită. Sau cât de aproape suntem acum.

Asta îl luă pe Crane prin surprindere.

– Am crezut că ideea principală a acestei acțiuni e să îi spui lui Spartan ce descoperi.

Asher scutură cu putere din cap.

– Nu, nu imediat. Nu am încredere în Spartan. Vocea îi coborî și mai mult. Iar în Korolis am chiar și mai puțină încredere. Își strânse mâna pe brațul lui Crane. Peter, îmi promiți?

Crane șovăi. Auzindu-i cuvintele, văzând lumina ciudată din ochii lui Asher, pelicula de sudoare de pe fruntea lui, îi trecu prin minte un gând nou. Poate că insuficiența vasculară nu era singurul lucru de care suferea Asher. Poate că era afectat și el de ceea ce lovise restul echipajului.

Era un gând profund deprimant și îngrijorător.

Își eliberă ușor brațul din strânsoarea lui Asher.

– În regulă.

Asher dădu din cap și zâmbi din nou. Apoi se întoarse și se îndreptă spre intrarea în camera hiperbarică. Și, în timp ce rulă configurarea camerei de control, aducând compresorii online, asigurându-se că rezervoarele de stocare ASME erau acoperite, verificând valvele de descărcare și aparatele de măsurare a presiunii, Crane avu în permanență în fața ochilor privirea bântuită, de pradă, din ochii lui Asher.

Charles Vasselhoff se îndreptă încet și nesigur spre Fundație, cantina amplasată pe Puntea 3. Nu neapărat pentru că îi era foame – își simțea gura uscată, ca și când i se cuibăriseră molii în ea, iar în stomac avea o senzație neplăcută –, ci pur și simplu pentru că nu avea unde să se ducă în altă parte. Trupul său masiv tremura de friguri, însă îi era atât de cald, încât trebui să desfacă până la jumătate fermoarul salopetei sale portocalii. Însă ceea ce îl deranja cel mai mult era capul său. Migrena începuse ca una normală și bănuia că e vorba de stres sau de lucrul excesiv. Însă apoi se înrăutățise: o senzație ciudată, iritantă, de preaplin, ca și când creierul i-ar fi devenit prea mare pentru craniu. Vederea i se înceteșă și simțea mâncărimi în degetele de la mâini, care în vârf erau amorțite. Așa că încetă lucrul la Atelierul de mașini electromecanice, unde repara distrugerile produse de impactul Gândacului alfa, și se duse în pat.

Însă asta nu îl ajutase cu nimic. Se întorcea și se foia, udând perna cu o sudoare rece și încurcându-și membrele printre cearșafuri. Patroni, unul dintre colegii săi de cameră, era acolo, cu picioarele mari și mirositoare pe masa comună, urmărind o emisiune culinară prin rețeaua internă de cablu a Bazei. Bâzâitul neîntrerupt al expertului bucătar devenea tot mai enervant. Ciudata senzație de preaplin se accentuase, făcând să-i răsunе urechile. Apoi mai era și felul în care se uita Patroni la el – priviri piezișe, pe furiș, așa cum te uiți la o persoană care vorbește singură un pic prea tare. Vasselhoff știa că lumea se tot holba la el în ultimele zile – începuse, credea el, cam în același timp cu durerile

de cap – însă niciodată propriii colegi de cameră. Astfel, cu o înjurătură șoptită, coborî din pat, se ridică în picioare și ieși pe coridor, închizând ușa cabinei în urma lui fără să scoată o vorbă.

Iar acum picioarele îl duceau spre Fundație. Cel puțin acolo credea el că e direcția spre Fundație, însă se trezi în fața unui laborator de radiografie. Clipi, se clătină ușor pe picioare, își linse buzele uscate și se întoarse. Undeva, făcuse un pas greșit: o să încerce din nou. Își așază un picior în fața celui alt și porni înapoi pe coridorul îngust.

Un bărbat în halat alb trecu pe lângă el, cu o agendă digitală în mână.

– Salut, Chucky, spuse el fără să se oprească.

Chucky făcu alți doi pași, apoi se opri. Încet, chiar rigid, se întoarse spre tehnicianul, care ajunsese deja la jumătatea coridorului. Avu nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă cuvintele lui: sentimentul ciudat de aglomerare din cap făcea ca ochii să îi lăcrimeze ușor și bâzâitul din capul lui să se amplifice, iar el se retrăgea în sine însuși, preocupat de durerea de cap și de frigurile care îi zguduiau trupul.

– Hei, spuse el încet, iar vocea lui sună gros și ciudat.

Își linse din nou buzele, însă nu reuși să le umezească. Se întoarse și se îndreptă încet spre cantină, oprindu-se la fiecare intersecție și clipind în fața indicatoarelor de direcție, forțându-se să vadă prin ceața confuziei, ca să ia curbele corect.

Cantina Fundației era plină din cauza apropiatei schimbări de tură. Un grup de oameni erau strânși în fața unui trepid pe care era afișat meniul pentru cină. Alții formaseră coada la punctele de servire. Chucky se alătură acestei cozi, întrebându-se, departe de toți și de toate, de ce își simțea picioarele atât de grele și înțepenite. Rumoarea conversațiilor din cafenea părea să-i amplifice vuietul din urechi. Zgomotul era atât de puternic, de distinct, încât era sigur că și ceilalți îl auzeau. Și totuși, nimeni nu vedea nimic ciudat sau nelalocul lui. Era ca și când raze invizibile de zgomot și durere erau direcționate exclusiv în capul lui.

„De unde veneau? Cine făcea asta?”

Scoase o tavă din teanc, o luă înainte, se lovi de persoana din fața lui, murmură o scuză, se retrase.

Avu nevoie de toată concentrarea de care era în stare ca să se deplaseze în rând cu restul oamenilor de la coadă. Întinse mâna să ia o cutie de apă minerală, apoi alta, apoi încă una, gândindu-se că acestea îi pot alunga uscăciunea din gură. Luă un platou de salată de măcriș, o privi nesigur, o lăsă la locul ei. Trecu pe lângă masa cu omletă – gândul la ouă îl făcea să verse – apoi se opri, din nou, la un punct de tranșare a cărnii, unde un bucătar cu cuțite grele de oțel îi tăie o bucată groasă de costiță, i-o așează pe farfurie și presără o linie maronie de *au jus* peste ea.

Ținându-și tava cu ambele mâini, se duse la cel mai apropiat loc liber și se așează cu efort, în timp ce cutiile de apă minerală se loveau una de alta. Uitase să își ia cuțit și furculiță, însă nu avea importanță: durerea cumplită de cap se răspândea până în fâlcii, amortindu-i și gâtul și alungându-i complet orice urmă de foame pe care o simțise. La masă stăteau două femei care vorbeau aprins. Se opriră să-l privească. El își aminti că ambele erau programatoare în departamentul de cercetare, însă nu le reținuse numele.

– Salut, Chucky, spuse una din ele.

– Marți, răspunse Chucky.

Trase de una dintre cutiile de apă minerală, apoi încă o dată, iar cutia se deschise, aruncând un mic jet de lichid maroniu pe mâinile lui. Duse cutia la buze și sorbi lung și lacom. Îl durea chiar și să pună gura pe cutie și nu reuși să o facă în mod corect; conținutul îi alunecă pe bărbie în timp ce înghiți. Chiar și să înghită îl durea.

La naiba.

Lăsă jos cutia clipind și își ascultă sunetul din cap. Se înșelase, nu era un bâzâit: era o voce. Nu, erau *mai multe* voci care îi șopteau.

Brusc, fu cuprins de frică: frică de amorțeala din degete, frică de frigurile care îl zguduiau și, mai ales, frică de șoaptele din capul lui. Gura i se uscă din nou și bău dintr-o nouă cutie, cu

inima bătându-i cu putere. Simțea lichidul cald curgându-i pe gât, însă nu avea niciun gust.

Vocile se întetiră. Iar spaima lui Chucky fu înlocuită de o furie tot mai mare. Nu era drept. De ce îi făceau lui asta? *El* nu greșise cu nimic. Să trimită semnale în capul altcuiva; erau o mulțime de idioți la Bază numai buni pentru asta.

Femeile de la masă îl priveau, încruntându-se îngrijorate.

– Chucky, ești bine? întrebă a doua programatoare.

– Du-te dracu', răspunse Chucky.

Lor nu le păsa de el. Doar stăteau acolo, holbându-se, lăsând ca semnalele să-i umple capul cu voci, să-i umple capul până exploda...

Se ridică brusc, lovind tava și vărsând băutură și sos de carne pe masă. Se clătină periculos, apoi se îndreptă. Cantina se învârtea, iar vocile din capul său deveneau și mai puternice. Însă brusc asta i se păru în regulă: acum știa de unde veneau razele. Erau radioactive, sigur erau. Fusesse un prost că nu-și dăduse seama mai devreme. Se duse spre punctul de tranșare a cărnii, înșfăcă unul dintre cuțitele grele care erau întinse acolo, încă murdare cu bucățele de carne și picături mici de grăsime. Bucătarul spuse ceva și se întinse spre el, însă Chucky lovi cu cuțitul în aer, iar bărbatul se dădu înapoi. Se auzeau țipete, însă abia le distingeau de vocile din capul său, astfel că Chucky nu le dădu atenție. Ieși clătinându-se din cafenea pe coridor, învârtind cuțitul. Acum știa, erau radiații: îi intrau în cap, îl făceau ciudat, îl *îmbolnăveau*.

O să-i pună capăt, imediat.

Străbătu coridorul cât putu de repede. De data asta nu va mai lua curbe greșite: știa exact unde trebuia să meargă și nu era prea departe. Oamenii pe lângă care trecea se lipeau de pereți ca să-l evite, însă pentru el nu erau altceva decât siluete încrețoșate, monocrome, cărora nu le dădea atenție.

În timp ce mergea clătinându-se pe coridor, frisoanele și vocile creșteau în intensitate. Nu le va asculta, nu, nu va face lucrurile teribile pe care i le cereau. Le va opri. Știa exact ce să facă.

Iată-l, chiar în fața lui: un bocaport mare, blindat, cu un semn de radiații roșu cu galben deasupra lui și doi pușcași marini care stăteau de pază. Când îl văzură, amândoi începură să țipe, însă Chucky nu auzea nimic în afară de corul de voci. Unul dintre soldați se lăsă în genunchi, în timp ce vorbea frenetic, îndreptând ceva spre el. Chucky făcu încă un pas în față. Apoi urmară o sclipire de lumină și un zgomot atât de puternic că acoperi chiar și amalgamul de voci; o durere uriașă erupse în pieptul lui Chucky. Se simți împins înapoi cu o violență incredibilă; apoi, fără grabă, durerea și vocile dispărură în beznă și, în sfârșit, își găsi pacea.

Cel mai mare dintre cele două blocuri operatorii din zona medicală avea echipamentul și instrumentele necesare pentru proceduri chirurgicale importante, de la apendicetomii standard până la lucrări laparoscopice complexe. Însă, în acea seară, fusese adaptată unei funcții complet noi: aceea de morgă temporară.

Cadavrul lui Charles Vasselhoff zăcea pe masa de operații, căpătând o nuanță albastrie sub luminile puternice. Îi fusese eliminată calota craniană, îi cântăriseră creierul, apoi i-l așezaseră din nou la locul lui. Acum, pereții de metal ai stației răsunau de zgomotul unui ferăstrău Stryker în timp ce Crane lucra la stern, făcând incizia obligatorie în formă de Y în josul pieptului și pe abdomen. O internă stătea lângă el, unde era tava cu instrumente de autopsie. Chiar în spatele lor se afla Michele Bishop. Chipul ei era acoperit de masca medicală, însă fruntea îi era încrețită.

Lângă ușă, mult în spatele cadavrului, stătea comandantul Korolis.

– Când va fi gata raportul final, doctore Crane? întrebă el.

Crane îl ignoră. Opri ferăstrăul care vibra, i-l întinse interistei, apoi se întoarse spre microfonul unui aparat de înregistrare digital de pe masă și reîncepu să dicteze.

– Rană adâncă de glonț în partea dreaptă a pieptului. Rănirea pielii și a țesutului moale. Fără perforare. Nu există urme de tragere din apropiere, cum ar fi urme de praf de pușcă sau carbonizarea răni.

Îi aruncă o privire lui Bishop, care îi întinse o pereche de clești fără să spună nimic. Tăie coastele rămase, apoi ridică atent pieptul.

Cu ajutorul unui set de forcepsuri, studie dezastrul scos în evidență de lumina nemiloasă de deasupra.

– Calea de penetrare este față-spate, ușor în jos. Plaga în sine constă într-un orificiu circular de 10 pe 16, cu abraziune pe circumferință și lacerare ușoară radială marginală. Răni pe a doua coastă dreaptă anterioară, în lobul inferior al plămânului drept, în vena subclaviculară dreaptă și pe tractul gastrointestinal inferior. Ridică un enterotom, îi inseră lama în formă de bulb în lumen și împinse ușor în jos, dând intestinele la o parte. Glonț deformat de calibru mare încorporat în țesut, în partea dreaptă a vertebrei a doua din zona toracică. Scoase atent glonțul cu forcepsul, apoi se întoarse spre aparatul de înregistrat.

– Diagnostic patologic, continuă el. Plagă provocată de glonț care a intrat prin partea superioară a pieptului, în cavitățile pleurală dreaptă și a sfâșiat vena subclaviculară dreaptă. Cauza morții: traumă și hemoragie excesivă din spațiul pleural drept. Mod: omor. Urmează raport toxicologic.

Korolis ridică din sprâncene.

– Omor, doctore Crane?

– Cum ați numi asta? pufni Crane. Autoapărare?

Lasă glonțul într-un vas de metal, unde se clătină dintr-o parte în alta.

– Omul flutura o armă mortală într-un mod amenințător și agresiv.

Crane râse cu amărăciune.

– Am înțeles. Acei soldați înarmați erau în pericol de moarte.

– Vasselhoff avea intenția de a trece într-o zonă restricționată și secretizată.

Crane îi întinse forcepsul internistei.

– Și ce, urma să vă străpungă prețiosul reactor cu un cuțit de bucătărie?

Ochii lui Korolis se întoarseră brusc spre internistă și doctorul Bishop înainte să se fixeze din nou pe Crane.

– Tuturor li s-a spus foarte clar când au venit aici: bunurile strategice de la această Bază vor fi protejate cu orice preț. Și ar trebui să ai mai multă grijă la ce spui, doctore. Consecințele pentru încălcarea acordurilor pe care le-ai semnat sunt foarte grave.

– Atunci, dați-mă în judecată.

Korolis se opri o clipă, ca și când s-ar fi gândit la asta. Când vorbi din nou, vocea îi era mai blândă, aproape mătăsoasă.

– Când mă pot aștepta să primesc raportul?

– Când îl termin. Acum ce-ar fi să ieșiți și să ne lăsați să ne continuăm treaba?

Korolis tăcu din nou. Apoi un zâmbet șters, puțin mai mult decât o simplă dezgolare a dinților, se contură pe buzele sale. Privi spre cadavru. Apoi, dând din cap aproape imperceptibil spre Bishop, se întoarse și ieși tăcut din blocul operator.

Un moment, cei trei rămaseră nemișcați, ascultând pașii care se îndepărtau. Apoi Bishop oftă.

– Cred că tocmai ți-ai făcut un dușman.

– Nu îmi pasă, răspunse Crane. Și, de altfel, chiar nu-i păsa. Se simțea bolnav aproape la propriu de frustrare – frustrare din cauza atmosferei pline de secrete și de intoleranță militară care plutea asupra întregului proiect Inima Furtunii; frustrare din cauza propriei neputințe de a pune capăt durerii care tocmai provocase, indirect, moartea lui Vasselhoff. Își scoase mânușile, le aruncă în chiuveta de metal și opri aparatul de înregistrare. Apoi se întoarse spre internistă. Te rog, închide aici.

Internista dădu din cap.

– În regulă, doctore Crane. Cusătură Hagedorn?

– E suficient, da.

Ieși din blocul operator ajungând pe coridorul central al zonei medicale, unde se rezemă obosit de perete. Bishop veni lângă el.

– Te duci să termini raportul? întrebă ea.

Crane scutură din cap.

– Nu. Dacă mă mai gândesc acum la asta, o să fiu și mai furios.

– Arăți distrus. Poate ar trebui să dormi.

Crane râse trist.

– N-o să mă ia somnul. Nu după o zi ca asta. În plus, trebuie să mă ocup de Asher. O să iasă în vreo trei ore.

Bishop îl privi.

– Să iasă de unde?

– Nu știi? E în camera hiperbarică.

Bishop îl privi uimită.

– Asher? De ce?

– Din cauza insuficienței sale vasculare. Se pare că s-a înrăutățit foarte mult în ultimele zile. Acum are ulcerații la extremități.

– Are și blocaje? N-ar trebui să fie în cameră, ci aici, să-i facem un bypass.

– Știu. I-am spus asta, însă a insistat. E... Aici Crane se opri, amintindu-și codul tăcerii de care era legat. Se pare că e foarte aproape de o descoperire și a refuzat să facă o pauză. Chiar l-a luat pe Marris în cameră, să continue să lucreze cu el.

Bishop nu răspunse. Își mută gânditoare privirea spre coridor.

Crane căscă.

– Oricum, n-aș putea să dorm nici dacă aș încerca. O să mai lucrez la niște rapoarte. Se opri o clipă. Oh, da, ai vreun răspuns de la acele EEG-uri?

– Până acum, unul. Mary Philips, femeia care se plângea de amorțeală la mâini și față. L-am lăsat la tine pe birou. Mă duc să verific starea celorlalți – i-am spus unui tehnician să facă un program, până acum ar fi trebuit să fie gata cel puțin șase. O să îi spun să-ți aducă rezultatele.

– Mulțumesc. Crane o privi îndepărtându-se rapid pe coridor. Măcar asta era un lucru bun: relația lor se îmbunătățise semnificativ.

Se întoarce și se îndreaptă încet înapoi spre biroul său înghețat. După cum promisese, Bishop lăsase rezultatul unui EEG pe biroul său; un pachet voluminos cuprinzând vreo douăsprezece foi cu date despre undele creierului și un raport prins de prima foaie. Ura să citească EEG-uri: arta detectării anomaliilor

electrice ale creierului cuiva din nenumăratele linii șerpuite era una care te înnebunea. Însă el fusese cel care ceruse acele teste, nu-și putea permite să lase vreo pistă neexplorată. Și premisa lui că problemele de pe Inima Furtunii erau de natură neurologică avea să fie confirmată sau nu de encefalograme.

Crane se așază, își trecu mâna obosită pe la ochi, apoi întinse diagrama pe birou. Îl întâmpină un haos de linii orizontale: peisajul interior al creierului lui Mary Philips, linii care se ridicau și cădeau cu modificări de amplitudine și frecvență. La prima vedere, toate liniile păreau obișnuite; însă, își spuse Crane, asta se întâmpla întotdeauna cu encefalogramele. Nu erau ca EKG-urile, unde anomaliile erau evidente și săreau în ochi. Erau mai degrabă o chestiune de valori relative în timp.

Își îndreptă atenția către ritmul alfa. Acesta afișa amplitudinea maximă în lobii posteriori; era normal pentru adulții care se trezeau. Urmări asta cu privirea de-a lungul mai multor foi, fără să observe vreo anomalie în afara celor legate de neliniște, probabil hiperventilație. De fapt, PDR-ul alfa al femeii era chiar bine organizat: foarte ritmat, fără vreun semn de interferență a unor frecvențe lente.

Apoi se întoarse la activitatea beta. Aceasta era prezentă fronto-central, poate cu o intensitate mai mare ca de obicei, însă tot în intervalele normale. Niciunul dintre seturile de unde cerebrale nu trăda vreo asimetrie sau neregularitate.

Pe măsură ce își plimba privirea pe foi, urmărind liniile negre și subțiri care urcau, apoi coborau, se simțea cuprins de o senzație depresiv de familiară: dezamăgirea. Și asta se dovedea a fi, din nou, o fundătură.

Se auzi un ciocănit la ușă, apoi apăru o laborantă cu un teanc mare de hârtii în mână.

– Doctore Crane?

– Da?

– Aici sunt celelalte EEG-uri pe care le-ați solicitat. Se apropie și i le lăasă pe birou.

Crane aruncă un ochi spre teancul de hârtii.

– Câte sunt?

– Paisprezece.

Apoi zâmbi, dădu din cap și ieși în grabă din birou.

Paisprezece. Minunat. Obosit, se întoarse spre diagrama cerebrală a lui Mary Philips.

Continuă cu undele theta și delta, derulând graficul de la stânga la dreapta, atent să interpreteze separat fiecare secvență digitală de zece secunde. Activitatea din fundal părea ușor asimetrică, însă asta era mai mult sau mai puțin standardul pentru începutul testului: pacientul se stabilizează pe măsură ce procedura continua...

Apoi observă o serie de maxime prefrontale, mici, însă sesizabile, printre undele delta.

Se încruntă. Activitatea delta, dincolo de câteva unde aleatoare cu voltaj scăzut, era extrem de rară la adulți.

Se uită pe restul electroencefalogramelor. Maximele din linia delta nu dispăreau: ba chiar se înmulțeau. La prima vedere, aminteau de boala Pick, o formă de atrofiere cerebrală care, în cele din urmă, ducea la demență. Această slăbiciune de care se plânsese Mary Philips era un prim simptom.

Însă Crane nu era convins definitiv. Acele maxime aveau ceva care îl neliniștea.

Reveni la primele foi și întoarse hârtia cu graficul la 90 de grade. „Citirea pe verticală” – examinarea EEG-ului de sus în jos și nu de la stânga la dreapta – îi va permite să se concentreze asupra unei anumite lungimi de undă din creier și a distribuției sale, în loc de vizualizarea generală a imaginii creier stâng / creier drept. Dădu paginile încet, cercetând cu privirea unda theta.

Brusc, încremeni.

– *Ce dracu’?* spuse el.

Lăsă hârtia să cadă pe birou și deschise un sertar din apropiere, ca să caute o riglă. Găsi una, o așeză rapid pe hârtie și se uită atent. Și simți o mâncărime ciudată la baza gâtului, care i se întindea pe șira spinării.

Încet, se așeză din nou pe scaun.

– Asta e, murmură el.

I se părea imposibil: însă dovada era chiar în fața lui. Acele maxime din undele delta ale lui Mary Philips nu erau urcarea și coborârea intermitente proprii unei activități normale a creierului. Nu erau nici măcar descărcările întâmplătoare ale vreunei patologii fizice. Acele vârfuri de sarcină erau *exacte* – precise, inexplicabil de exacte...

Împinse EEG-ul lui Philips deoparte și întinse mâna după prima foaie din teancul pe care i-l adusese tehnicianul. Aparținea bărbatului care suferise miniatacul AIT. O examinare rapidă îi confirmă: aceleași vârfuri delta dureros de exacte erau prezente și în creierul lui.

Îi luă cincisprezece minute să parcurgă restul EEG-urilor. Pacienții acestor teste sufereau de o varietate incredibilă de simptome: totul de la insomnie până la aritmie, grețuri și manii. Și totuși, fiecare dintre ei manifesta același simptom: vârfuri ale undelor delta, de o regularitate și precizie care pur și simplu nu era de găsit în natură.

Împinse teancul de hârtii de lângă el cu o senzație de ireal. În sfârșit, după toate cele, reușise: găsisse trăsătura comună. Chiar *era* de natură neurologică. Undele delta ale adulților normali erau de obicei plate. Și chiar și atunci când formau vârfuri nu o făceau *niciodată* într-un ritm precis, cuantificabil. Acest fenomen era complet necunoscut de știința medicală.

Se ridică și se îndreptă spre telefonul intern, gândurile adunându-i-se multe și repede. Trebuia să se consulte cu Bishop, și încă rapid. Când era afectat sistemul nervos vegetativ, toate acele simptome aparent disparate aveau logică. Fusese un prost că nu-și dăduse seama mai devreme. Însă cum se propaga? Deficiențele neurologice pe un spectru atât de larg erau un lucru absolut necunoscut...

Asta dacă nu cumva...

– Oh, Doamne, murmură el.

Rapid, aproape frenetic, întinse mâna după un calculator. Privirea lui trecea de la EEG-uri la calculator în timp ce scria numere într-un ritm furios. Apoi se opri, holbându-se deznădăduit la rezultate.

– Nu se poate, șopti el.

Sună telefonul, șocant de tare în biroul tăcut. Sări de pe scaun, apoi întinse mâna și luă telefonul, cu inima bătându-i cu putere.

– Crane.

– Peter? Era vocea lui Asher, care suna stridentă și artificială în atmosfera oxigenată a camerei hiperbarice.

– Doctore Asher! spuse Crane. Am găsit vectorul comun! Și, Dumnezeuule, e ceva atât de...

– Peter, îl întrerupse Asher. Am nevoie de tine aici chiar acum. Lasă totul și vino aici.

– Dar...

– Am reușit.

Crane se opri, luptându-se în sine să cu această schimbare bruscă.

– Ai descifrat mesajul?

– Nu mesajul. Mesajele. Totul e pe laptop. Vocea lui Asher suna nu doar subțire – avea și un aer de disperare în ea. Peter, am nevoie de tine aici. Imediat. Pentru că imperativ, absolut *imperativ*, să nu...

Se auzi un pâraie, apoi legătura se întrerupse brusc.

– Alo? Crane se încruntă la telefon. Doctore Asher? Alo?

Tăcere.

Încă încruntat, Crane lăsă telefonul jos. Privi teancul de ra-poarte de pe biroul său. Apoi se întoarse și ieși rapid din birou.

Ultima dată când fusese Crane pe Puntea 7 – cu mai puțin de cinci ore în urmă – palierul destinat cercetătorilor științifici fusese în starea lui obișnuită de agitație ordonată. Însă acum, când ieși din lift, se trezi în mijlocul haosului. Alarmerle urlau; se auzeau țipete și strigăte; pușcașii marini, tehnicienii și oamenii de știință alergau pe lângă el. În aer se simțea panică.

Crane opri un muncitor de la întreținere, îmbrăcat în salopeta portocalie obligatorie.

– Ce se întâmplă? întrebă el.

– Foc, spuse bărbatul gâfâind.

Crane fu cuprins brusc de spaimă. Pentru că trăise pe submarine, învățase să se teamă de incendiile subacvatice.

– Unde? întrebă el.

– În camera hiperbarică.

Iar bărbatul se eliberă din strânsoarea lui Crane și o luă la fugă.

Spaima lui Crane crescuse. Un incendiu era grav, dar un incendiu cu oxigen era mult mai rău...

Asher...

Fără să se mai gândească la altceva, sări din lift și o luă la goană pe coridor.

Fundătura care ducea la zona hiperbarică era plină de echipaje de urgență și de muncitori de la salvare. În timp ce își făcea drum prin mulțime, Crane simți mirosul acru al fumului.

– Doctor, faceți loc! strigă el, împingându-se prin bocaport în camera de control.

Zona minusculă era plină de personal de securitate. Hopkins, unul dintre tehnicienii medicali tineri, lucra la aparate. Comandantul Korolis stătea în spatele lui. Când se apropie Crane, Korolis ridică scurt privirea spre el, apoi se întoarse spre Hopkins fără să scoată o vorbă.

– Ce s-a întâmplat? îl întreabă Crane pe Hopkins.

– Nu știu. Transpirația curgea de pe fruntea lui Hopkins, în timp ce mâinile sale zburau peste instrumente. Eram jos la patologie când a sunat alarma.

– Când a fost asta?

– Cu două minute în urmă, poate trei.

Crane se uită la ceas. Trecuseră mai puțin de cinci minute de când îl sunase Asher.

– Ai chemat echipa de paramedici?

– Da, domnule.

Crane ridică privirea prin fereastra de sticlă spre camera hiperbarică. Atunci văzu o flacără în capătul îndepărtat al hubloului camerei.

„Iisuse! Încă arde!“

– De ce nu s-a activat sistemul de inundație cu apă? strigă el spre Hopkins.

– Nu știu, repetă medicul, care încă lucra agitat la pupitrul de control. Atât sistemul principal de aspersoare, cât și cel de rezervă au fost cumva anulate. Nu răspund la comenzi. Acum o să fac o depresurizare forțată.

– Nu poți face asta! spuse Crane. În cameră era, probabil, presiune maximă!

Korolis fu cel care răspunse.

– Cu aspersoarele activate e singura metodă să deschidem capacul și să stingem focul.

Crane îl privi cu furie.

– Presiunea din cameră a fost setată la 200kPa. Am făcut asta eu însumi. Dacă o scazi brusc, o să-l omori pe Asher.

Korolis ridică din nou privirea.

– E deja mort.

Crane deschise gura dând să spună ceva, apoi se opri. Indiferent dacă Korolis avea sau nu dreptate, nu puteau lăsa focul să se răspândească: dacă ajungea la rezervoarele de oxigen, întreaga Bază avea să fie amenințată. Nu aveau de ales. Crane se întoarse și lovi panoul cu pumnul, plin de furie și de frustrare, apoi își făcu loc până în zona de așteptare.

Echipele de salvare erau îngrămădite în jurul intrării în camera hiperbarică, cu extintoarele pregătite și punându-și măști de oxigen pe față. Un difuzor mic de deasupra ferestrei camerei de control se trezi la viață.

– Decompresie completă în cincisprezece secunde, se auzi vocea tremurată a lui Hopkins.

Echipajele de salvare verificară echipamentul, apoi își fixară măștile.

– Decompresie terminată, spuse Hopkins. Se deschid încuietorile.

Cu un clinchet de zăvoare electronice, intrarea în camera hiperbarică se deschise. Imediat, căldura și fumul negru invadară zona de așteptare. Mirosul de fum acru și cel grețos de carne arsă deveniră copleșitoare. Crane se întoarse fără să vrea, cu ochii plini de lacrimi. Din spate se auziră oameni alergând, ordine strigate, sunetul ascuțit și nazal al extintoarelor.

Se întoarse. Extintoarele încă mergeau. Echipajele erau deja în interiorul cilindrului propriu-zis, iar trâmbele negre de fum fuseseră înlocuite de ceața groasă a substanțelor ignifuge. Păși înainte și intră în cameră, apoi își făcu loc printre muncitorii de la salvare. Apoi se opri brusc.

Asher era pe jos, încovrigat în jurul laptopului său. Marris, criptologul de la SNO, zăcea lângă el. Se ghemuiseră încercând să evite flăcările și fumul. O strădanie inutilă: hainele lui Asher atârnavă în fâșii carbonizate de membrele sale, iar pielea lui era înnegrită oribil și se cojea. Coama de păr cenușiu arsesese, iar sprâncenele lui stufoase se transformaseră în două mici bucle negre.

Crane îngenunche rapid pentru o primă examinare. Apoi se răzgândi. I se părea imposibil ca Asher să fi supraviețuit. Sângele

curgea din urechile omului de știință, însă acela era singurul semn de mișcare. Barotrauma, pierderea bruscă de presiune, îi spărsese urechea medie. Și acela era cel mai mic dintre efecte: graba cu care se făcuse depresurizarea îi provocase, cel mai probabil, o embolie gravă, carbonizându-i, practic, sângele. Iar inhalarea de fum, arsurile grave de gradul al treilea...

Crane își mușcă buza. Acea tragedie bruscă, pierderea unui prieten, pierderea fără noimă în general, îl dă râmau. Și totuși, pe de altă parte, se simțea chiar bucuros că Asher murise. Arsurile îngrozitoare și embolia i-ar fi provocat dureri de nesuportat.

Echipajele de urgență se retrăgeau. Norii de ceață se risipeau. Substanțele de stingere a focului curgeau de peste tot. În afara camerei, Crane auzi mai multe voci când sosi echipa de paramedici. Ușor, puse o mână pe umărul lui Asher.

– Adio, Howard, spuse el.

Asher deschise ochii.

O clipă, Crane crezu că era vorba de un spasm muscular: nucleotida ATP descărcată după moarte. Însă ochiul său se mișcă și se fixă asupra lui.

– Fluide! strigă imediat Crane către echipa de paramedici, fără să privească în jur. Am nevoie de ser fiziologic cât de mult, *acum!* Compresse cu gheață!

Încet, agonizant, Asher ridică o mână care nu era mai mult decât o bucată de carne arsă pe os. Îl prinse pe Crane de gulerul cămășii și îl trase lângă el. Omul de știință se chinui să-și miște buzele arse și înnegrite; acestea crăpară din cauza efortului, din ele începând să se scurgă un fluid transparent.

– Nu încerca să vorbești, spuse Crane pe un ton coborât și liniștitor. Stai nemișcat. Te ducem la zona medicală, unde vei avea mai mult confort.

Însă Asher nu voia să stea nemișcat. Mâna lui îl trase pe Crane de cămașă:

– Bici, spuse el într-o șoaptă abia auzită.

Un paramedic veni în spatele lui Crane și, cu degetele înmănușate, începu să scoată îmbrăcămintea carbonizată a lui

Asher și să pregătească o perfuzie intravenoasă. Altul se aplecă deasupra corpului nemișcat al lui Marris.

– Relaxează-te, îi spuse Crane lui Asher. O să ieși de-aici într-o clipă.

Mâna lui Asher se strânse și mai mult, iar membrele sale începură să se zbată convulsiv.

– *Bici...*

Scoase un țipăt ascuțit și se cutremură. Ochii i se înfundară în cap. Se auzi un gălgâit în gâtul său distrus. Apoi strânsoarea i se relaxă, brațul îi alunecă pe podea și nu mai scoase o vorbă.

Crane stătea la birou, privind lung monitorul computerului, fără să vadă însă nimic. Trecuseră mai multe ore de la accident, însă era încă împietrit. Făcuse un duș lung și își dusesese hainele și halatul medical la spălătorie, însă cabina lui încă duhnea a păr și piele carbonizate.

Avea o senzație de deznădejde care se apropia de paralizie. Chiar trecuseră doar opt ore de când îi făcuse autopsia lui Charles Vasselhoff? Pe atunci avuseseră de scris un singur raport post-mortem.

Acum aveau trei. Plus încă trei ale celor din Bilă.

Încă îl vedea pe Howard Asher cu ochii minții, așa cum îl văzuse pentru prima dată: o imagine pe un ecran în biblioteca de pe Storm King, cu două săptămâni în urmă, bronzat și zâmbind. „Peter, ce avem noi aici este descoperirea științifică și istorică a tuturor timpurilor.” Asher nu mai zâmbise niciodată atât de mult ca în acea primă zi. Privind retrospectiv, Crane se întreabă cât anume fusese teatru: un spectacol doar ca să-l facă pe el să se simtă binevenit și confortabil.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă, apoi aceasta se deschise și apărură Michele Bishop. Părul ei blond închis era strâns sobru la spate, exagerându-i pomeții înalți. Ochii ei negri păreau înroșiți și triști.

– Salut, Peter, spuse ea, pe un ton foarte coborât.

Crane se întoarse cu scaunul spre ea.

– Salut.

Ea rămase o clipă în cadrul ușii, neobișnuit de șovăitoare.

– Voiam doar să mă asigur că ești bine.

El scutură din cap.

– Am avut și momente mai bune.

– Până acum n-ai scos nicio vorbă. Nici când am mutat trupul lui Asher în zona medicală. Nici când am făcut examinările finale. Cred... cred că sunt un pic îngrijorată.

Crane făcu o pauză.

– Nu pot înțelege ce anume s-a întâmplat greșit în camera hiperbarică. Ce anume a provocat focul? De ce sistemul de aspersoare era dezactivat?

– Spartan a ordonat deja o investigație. O să afle ce s-a întâmplat.

– Ar fi trebuit să fac mai mult. Să fi verificat eu însumi camera. Să fi testat sistemul de stingere a incendiilor cu apă.

Bishop făcu un pas înainte.

– Exact asta *nu* ar trebui să gândești. Ai făcut tot ce a trebuit să faci. A fost un accident, atâta tot. Un accident teribil.

– Sper să ai dreptate, oftă Crane.

– Să nu începi să te învinovățești, Peter. Pentru că, dacă faci asta, va trebui să-l pun pe Corbett pe tine.

Crane zâmbi ușor.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi Bishop vorbi din nou.

– Cred că o să mă întorc în zona medicală. Vrei să îți aduc ceva din farmacie? Xanax, Valium, orice?

Crane scutură din cap.

– O să fiu bine.

– Atunci o să trec mai târziu să te văd.

Și Bishop se întoarse să plece.

– Michele?

Ea îl privi din nou.

– Mulțumesc.

Ea dădu din cap, apoi părăsi cabina și închise încet ușa în urma ei.

Crane se întoarse lent înapoi spre monitorul calculatorului. Îl privi lung, fără să se miște, vreme de mai multe minute. Apoi se împinse departe de birou, se ridică și începu să se plimbe prin

cameră. Nici asta nu îl ajută: își aminti cum Asher făcuse de multe ori același lucru în ziua în care îi dezvăluise ce era, de fapt, Inima Furtunii.

Se întâmplase cu doar patru zile în urmă.

Totul era de o ironie îngrozitoare. În sfârșit, descoperise ceva, însă Asher murise chiar înainte să audă despre ce era vorba. Asher, cel care îl adusese acolo să rezolve misterul medical.

Desigur, își aminti el cu amărăciune, nu era singurul care descoperise ceva. Se părea că și Asher o făcuse. Însă acum șeful oamenilor de știință era mort: pneumotorax spontan, embolie gazoasă și arsuri de gradul III pe mai bine de optzeci la sută din corp.

Bishop avea dreptate: chiar fusese neobișnuit de tăcut după moartea lui Asher. Nu era de vină doar șocul, deși acela era, în mare parte, motivul, ci și din cauza lucrurilor pe care nu le putea spune. Își dorea atât de mult să-i spună și ei ceea ce descoperise, să împartă cu cineva. Însă nu avea permisiunea necesară accesului la aceste informații secrete. Pentru că nu putea vorbi despre asta, se trezise tăcând.

Nu mai putea amâna prea mult rapoartele.

Se așază din nou la birou și deschise calculatorul. O pictogramă care pâlpâia îl anunță că avea un mesaj de e-mail.

Oftă și deschise e-mailul, apoi accesă inboxul. Avea un mesaj electronic nou; în mod curios, nu era listat niciun destinatar. Deschise mesajul cu un clic.

E vreme vorba de lungit, e vreme / Și de dormit (...)

Homer, *Odiseea*, Cartea XI¹

Doctorul Asher a fost un om al cuvintelor multe. Al cuvintelor importante. Acum nu poate decât să doarmă.

E, într-adevăr, o tragedie.

Prea multă moarte – și nici măcar n-am ajuns la *el*. Mi-e teamă de ce e mai rău.

¹ Versurile 508-509, trad. George Murnu (n.red.)

Acum, dragul meu doctor, povara e doar pe umerii tăi. Eu sunt obligat să stau aici; tu nu. Găsește răspunsul, apoi pleacă, cât poți de repede.

Dacă trebuie să trudească cineva în beznă, trebuie cel puțin să nu o facă singur. Găsește un prieten.

Mă tem că numerele noastre iraționale aici la Bază au crescut de când am stat de vorbă la tine în cabină. Însă poate că acolo e un liman de speranță, pentru că, la urma urmei, răspunsul la puzzle-ul tău e la ei.

Să vă fie ziua bună.

F.

Crane se încruntă la monitor, neștiind cum să interpreteze acel mesaj criptic. „Găsește un prieten...”

Se auzi o bătaie ușoară în ușa cabinei: Bishop, fără îndoială, care se întorsese cu medicamentele de care îi spusese că nu avea nevoie.

– Intră Michele, spuse el, închizând e-mailul.

Ușa se deschise. Hui Ping, specialistă în computere, stătea în prag.

Crane o privi surprins.

– Iartă-mă, spuse ea. Sper că nu te deranjez.

– Deloc, răspunse Crane, revenindu-și. Intră.

Ping intră și se așeză pe scaunul oferit de Crane.

– Tocmai am aflat de moartea doctorului Asher. Aș fi aflat mai devreme, însă am dat peste ceva ciudat în laborator. Oricum, îndată ce am auzit... ei bine, trebuia să vorbesc cu cineva. E amuzant că tu ai fost prima persoană care mi-a venit în minte.

Crane înclină capul.

Ping se ridică din nou, destul de brusc.

– Probabil e o dovadă de egoism din partea mea. La urma urmei, tu ești cel care a fost acolo, probabil te simți...

– Nu, e în regulă, spuse Crane. Cred că și eu simt nevoia să vorbesc cu cineva.

– Despre doctorul Asher?

– Nu. „E încă prea devreme“, își spuse el. Despre ceva ce am descoperit.

Ping se așează din nou.

– Știi că am făcut toate testele posibile, am urmat toate pistele, ca să găsesc motivul pentru care se îmbolnăvesc oamenii.

Ping dădu din cap.

– N-am ajuns nicăieri, până când mi-am dat seama de ceva: pacienții manifestau două *tipuri* complet diferite de simptome. Unele erau fiziologice: greață, spasme musculare, de pildă. Iar altele erau psihologice: insomnie, confuzie, chiar manii. Mereu am crezut că există un factor comun. Însă ce factor ar acoperi ambele tipuri? Atunci mi-a venit ideea că motivul sigur era de ordin neurologic.

– De ce?

– Pentru că creierul controlează atât mintea, cât și trupul. Așa că am ordonat să se facă teste EEG. Și chiar azi am primit primul set de teste. Toți pacienții aveau vârfuri de activitate maximă a undelor delta ale creierului, unde care ar trebui să fie aproape inactive la adulți. Și mai ciudat, modelul acelor vârfuri era identic pentru *absolut toți pacienții*. Atunci mi-a venit o idee nebunească. Am făcut diagrama impulsurilor electrice. Și știi ce am descoperit?

– Nu îmi pot imagina.

Crane deschise sertarul biroului și scoase un plic pe care i-l înmână lui Ping fără să spună nimic. Ea îl deschise și scoase foaia imprimată.

– Acesta e codul digital al lui Asher, spuse ea. Cel pe care îl transmit santinelele.

– Exact.

Ea se încruntă, fără să înțeleagă. Apoi, brusc, făcu ochii mari.

– Oh, nu. Doar nu vrei să spui că...

– Ba da. Vârfurile de undă delta se *potrivesc* cu impulsurile luminoase. *E același mesaj ca acela pe care l-a descoperit inițial Asher.*

– Însă cum e posibil? Cum de nu am detectat nimic?

– Nu sunt sigur. Însă am o teorie. Deja știm că acele santinele își transmit mesajele pe toate lungimile de undă posibile ale radiațiilor electromagnetice – unde radio, microunde, ultraviolete, infraroșu. De asemenea, mai știm că orice a creat acele santinele are o tehnologie mult, mult peste a noastră. Așa că cine poate spune că nu-și transmit mesajele pe un milion de alte canale sau cu tipuri de radiații pe care noi *nici măcar nu știm cum să le detectăm încă?*

– Cum ar fi? întrebă Hui.

– Habar n-am. Poate radiații quark. Sau un tip nou de particulă care poate trece prin materie, ca bosonii Higgs. E vorba, se pare, despre de o formă necunoscută de radiație pe care instrumentele noastre nu o pot detecta și care interferează cu impulsurile electrice din creier.

– De ce nu afectează pe toată lumea?

– Pentru că sistemele biologice nu sunt identice. Așa cum unii oameni au oase mai mari, alții au un sistem nervos mai rezistent. Sau poate există în Bază structuri care acționează accidental, ca niște cuști Faraday.

– Ca niște *ce?*

– Cuști Faraday. Spații închise, construite pentru a respinge câmpurile electromagnetice. Însă știi *ce?* Cred că toată lumea de aici *e* afectată, doar că în grade diferite. Nici eu nu m-am simțit chiar extraordinar în ultima vreme... tu, da?

Hui rămase o clipă pe gânduri.

– Nu. Nu, nici eu.

Se lăsă un moment de tăcere.

– Deci, ai de gând să îi spui toate astea amiralului Spartan? întrebă Hui.

– Nu încă.

– De ce nu? Mi se pare că ți-ai terminat treaba.

– Spartan nu a fost foarte înțelegător cu alte păreri în afară de ale lui. Nu vreau să-i spun prea devreme, ca să-i dau un motiv să mă contrazică. Cu cât strâng mai multe dovezi, cu atât mai bine. Iar asta înseamnă să găsesc încă ceva.

– Și anume *ce?*

– Înainte să moară, Asher a descoperit ceva. Acolo, în camera hiperbarică. Știu asta pentru că mi-a spus el la telefon. Totul e pe laptop, așa mi-a spus. Trebuie să pun mâna pe acel laptop și să aflu ce anume a descoperit. Pentru că era disperat să îmi spună ceva, înainte să-și dea sfârșitul. Mi-a tot repetat un singur cuvânt: „bici“.

Hui se încruntă din nou.

– Bici?

– Da.

– Să biciuiești pe cine? Sau ce? Și de ce?

– Secretul e în computerul lui – asta dacă nu cumva a ars prea rău ca să mai funcționeze.

Încă un moment de tăcere apăsătoare se lăsă în cabină. Într-un final, Crane se ridică și se întoarse spre Hui Ping.

– Vrei să mergem în Times Square să bem un espresso?

Hui se luminează.

– Sigur.

Ieșiră pe coridor.

– Cred că te-aș putea ajuta, spuse Hui.

– Cum?

– Când îmi pregăteam lucrarea de absolvire în știința computerelor, am petrecut o vară ca intern la o bază de recuperare a datelor.

Crane se întoarse spre ea.

– Adică poți să recuperezi date de pe unități stricate?

– Nu am făcut eu însămi recuperare, la urma urmei am fost doar intern. Însă am văzut de extrem de multe ori procesul și am ajutat în multe situații.

Se opriă la lift.

– Mai devreme mi-ai spus că ai dat peste ceva ciudat în laborator, spuse Crane. Despre ce era vorba?

– Poftim? Ah, da. Îți aduci aminte de liniile acelea de absorbție pe care ți le-am arătat? Cele emise de markerul din laboratorul meu?

– Cele despre care spuneai că pot proveni doar de pe o stea îndepărtată?

– Exact.

Ușile liftului se deschiseră și ei urcară. Crane apăsă butonul pentru nivelul 9.

– Ei bine, continuă Hui, ca să mă asigur, am confruntat un set de linii de absorbție cu o bază de date de stele cunoscute. Vezi tu, fiecare stea are o „semnătură” de absorbție unică. Și știi ceva? Am găsit o potrivire perfectă.

– Între micuța santinelă și o stea îndepărtată?

Hui dădu din cap.

– O sută patruzeci de ani lumină depărtare, ca să fiu exactă. Lebăda sau M 81.

– Crezi că de acolo provine markerul?

– Ei bine, asta e sursa. Steaua aceea, Lebăda, are o singură planetă. Un uriaș de gaz, cu oceane de acid sulfuric și atmosferă de metan.

Crane își frecă uimit bărbia.

– Ești sigură?

Hui scutură din cap.

– Semnăturile liniilor de absorbție sunt la fel de unice precum amprente. Sunt foarte sigură.

– Crezi că încearcă, în primul rând, să ne spună de unde provin?

– Mie așa mi se pare.

– Asta e foarte ciudat. Pentru că ce anume ar putea vedea planeta aceea de metan și acid în oxigenul și apa de pe Pământ?

– Exact.

Iar când ușile se deschiseră spre Asistență echipaj, se întoarse spre el și-i aruncă o privire întrebătoare.

Podeaua zonei de Terapie hiperbarică era plină de resturi: extinctoare goale, bandaje, mănuși de unică folosință. Comandantul Terrence W. Korolis se plimba pe acolo cu precizia mof-turoasă a unei pisici.

Doi pușcași marinini în costume negre de camuflaj stăteau în prag blocând intrarea către o zonă considerată scena încă în cercetare a unei crime. Altul stătea de pază în camera de control. Korolis îl găsi pe șeful lor, Woburn, în zona de așteptare de lângă camera hiperbarică propriu-zisă, de vorbă cu un tehnician în halat alb. Bocaportul de la intrarea în cameră era deschis; urme puternice de carbonizare traversau marginea superioară și tavanul din apropierea ei, care era plin de funingine neagră și groasă.

Când Woburn îl văzu pe Korolis, făcu un semn către tehnician și se îndepărtă de el, urmându-l pe Korolis în camera de control. Comandantul așteptă până când Woburn închise ușa în urma lor.

– Te rog să mă pui la curent, spuse Korolis.

– Domnule. În ciuda șchiopătaturii ușor, Woburn își purta trupul muscular cu o precizie țeapănă. Circuitele de siguranță au fost întrerupte intenționat.

– Și aspersoarele interne? Sistemul de inundație cu apă?

– Dezactivate de la sursă.

– Și focul? Ai vreo teorie despre cum a pornit?

Woburn arătă cu degetul în direcția ferestrei de observație, către zona de așteptare.

– Compresorul, domnule. Tehnicianul crede că s-a umblat la el.

– Cum?

– Se pare că transformatorul de coborâre a fost dezactivat când compresorul rula la capacitate maximă.

Korolis dădu ușor din cap.

– Și a determinat creșterea rotațiilor pe minut.

– Iar compresorul s-a supraîncălzit mai întâi, apoi a explodat, declanșând incendiul. Da, domnule.

– Unde se puteau face toate aceste lucruri?

– Există o nișă de asistență, în spatele zonei hiperbarice. E băgat între două laboratoare de știință. E posibil ca toată treaba să fi fost făcută de acolo.

– Ar fi durat mult?

– Tehnicianul a spus că, dacă persoana știa ce face, ar fi avut nevoie de două, poate trei minute maximum.

Korolis dădu din cap. Persoana știa ce face, asta era clar. Așa cum știuse și să taie carcasa interioară a domului cu laserul. Un sabotor bun era instruit cum să scufunde sau să arunce în aer aproape orice.

Korolis știa totul despre genul acela de instrucție.

Se întoarse din nou spre Woburn.

– E vreo cameră video în nișa aia?

Woburn scutură din cap, iar părul lui cenușiu străluci în lumina artificială.

– Nu, domnule.

– Prea bine.

Korolis se opri să privească prin fereastra de observare. Tehnicianul intrase în camera hiperbarică și nu-i mai putea vedea. În afară de soldații în uniformă neagră, nu mai erau martori.

Se întoarse iar spre Woburn.

– Îl ai aici? spuse el. Cu toate că ușa era închisă, vorbea mai încet ca până atunci.

Woburn privi spre el cu o expresie neutră. Dădu ușor din cap.

– Te-a văzut cineva când l-ai luat?

- Doar oamenii dumneavoastră, domnule.
- Excelent.

Woburn îngenunche lângă consola de control, băgă mâna pe sub ea și scoase un pachet subțire învelit în nailon negru. I-l întinse lui Korolis, împreună cu o cheie.

- Vreți să facem o investigație mai complexă, domnule? întrebă Woburn. Să vedem dacă vreunul dintre tehnicieni a văzut ceva sau pe cineva neobișnuit?

- Nu e nevoie, mulțumesc. De aici preiau eu și o să îi transmit rezultatele amiralului.

- În regulă, domnule.

Și Woburn execută un salut ca la carte.

Korolis îl privi o clipă, cu buzele țuguiate. Apoi îi întoarse salutul și ieși în grabă din zona hiperbarică.

Cabina privată a lui Korolis se afla într-o secțiune specială de la nivelul 11 rezervată ofițerilor din armată. Intră, închise ușa și o încuie cu grijă, apoi se duse la biroul său. Încăperea era luminată slab. Acolo unde unii țineau vreo fotografie înrămată sau vreo carte ușoară, Korolis avea monitoare de securitate și manuale clasificate.

Lăsă pe tăblia mesei cutia îmbrăcată în nailon pe care i-o dăduse Woburn, apoi o descuie. Desfăcu fermoarul, băgă mâna înăuntru și scoase un laptop, carbonizat pe o parte.

Cabina se umplu de mirosul acru de componente electrice arse.

Korolis se întoarse spre panoul său de control și dădu la maximum filtrul de aer. Apoi se așeză la birou și trase tastatura spre el. Introduse o parolă ca să-și deschidă computerul său personal, apoi încă una, mult mai lungă, ca să intre într-o zonă de securitate a rețelei militare a Bazei, la care avea acces doar el. Apoi încarcă un program audio de tipul celor folosite de inginerii pentru restaurare audio. Deschise o listă de fișiere și răsfoi prin înregistrări până îl găsi pe cel dorit. Îl încarcă în program și afișă un ecran complex, dominat de ceva ce semăna cu o undă audio: un fișier de sunet mono capturat de un microfon micuț.

Korolis conectă o pereche de căști la computer. Apoi reglă filtrul spectral al programului pentru a elimina alte zgomote, mări acuratețea și făcu clic pe butonul de redare.

În căști se auzi vocea lui Crane, remarcabil de clară dată fiind fidelitatea microfonului de ascultare.

– Înainte să moară, Asher a descoperit ceva... Știu asta pentru că mi-a spus el la telefon. Totul e pe laptop, așa mi-a spus. Trebuie să pun mâna pe acel laptop... E vital să aflu ce anume a descoperit. Pentru că era disperat să îmi spună ceva, înainte să-și dea sfârșitul...

Apoi se auzi altă voce: un sistem de analiză voce din program o identificase ca fiind a lui Hui Ping. Chipul lui Korolis se întunecă pe măsură ce asculta.

– Secretul e pe computerul lui, continuă Crane.

Cu un clic de mouse, Korolis opri redarea. Cu încă un clic închise fișierul și părăsi acel program.

Korolis se ridică în picioare, ducând laptopul distrus al lui Asher într-un colț îndepărtat al camerei, unde pe podea se afla o ladă cenușie. Îngenunche și îi desfăcu clemele de prindere, o deschise și scoase un obiect voluminos: un dispozitiv de demagnetizare.

Din nou se asigură că ușa de la cabina sa era încuiată. Apoi, încet și atent să păstreze distanța față de propriul computer, apropie magnetul de laptop, trecându-l de mai multe ori peste hard diskul intern. Chiar dacă supraviețuise focului, acel proces îl distrugea fără posibilitatea de a fi recuperat.

Crane și Hui Ping erau riscuri de securitate grave – și nu puteai fi prea sigur. Acel pas era un început. Iar Korolis știa exact ce să facă în continuare.

Depozitul frigorific 1-C, de la nivelul cel mai de jos al Bazei, era un loc sinistru, în cel mai bun caz. Temperatura era reglată la exact 3,6 grade Celsius. Podeaua consta în plăci de lemn, puse peste o palmă de apă rece și murdară. Lumina era foarte slabă, aruncând spațiul strâmt într-un semiîntuneric lugubru. Aerul mirosea a mucegai și a carne măcelărită. Singurul sunet era al picăturilor de apă.

Amiralul Spartan stătea în picioare în centrul depozitului, privind lung rămășițele Bilei Unu. Era atârnată în fața lui ca o minge de tablă mototolită, susținută de un lanț greu și suspendată de tavan cu un cârlig mare, înfiorător. Într-o parte zăcea prelata albastră și voluminoasă pe care tocmai o trăsesese ca să vadă epava zdrobită.

Acestea, își spuse el, cu greu puteau fi numite cele mai bune circumstanțe.

Ce greșală provocase acel dezastru? În calitate de ofițer militar, scopul lui în viață era să obțină o victorie prin anticiparea eșecului – al său sau al inamicului său – fie prevenindu-l, fie profitând de el. Însă cum să anticipezi eșecul când lucrezi cu un mecanism atât de străin și imposibil de înțeles?

Era adevărat că, după distrugerea Bilei Unu, Bila Doi și Bila Trei continuaseră operațiunile fără întârziere. Aplicaseră modificările recomandate de Asher și echipa lui de oameni de știință și nu au mai apărut alte incidente. Ba chiar lucrul mergea și mai bine decât anticipaseră: al treilea și cel mai adânc strat al scoarței se dovedise a fi alcătuit dintr-un material mai

moale, aproape ca mълul, care putea fi excavat foarte rapid și mai erau doar câteva zile, nu săptămъni, până să ajungă la Discontinuitatea Mohorovičić.

Asher. Avertismentul omului de știință imediat după distrugerea Bilei Unu și moartea echipajului acesteia răsuna din nou în mintea amiralului: „Recomandarea mea este să încetăm toate operațiunile până vom reuși să înțelegem clar ce anume a provocat acest dezastru și de ce.“

Iar acum și Asher era mort.

Se auzi un scърțait metalic în spatele lui, iar ușa depozitului se deschise, lăsând o fâșie de lumină galbuie să străbată beznă din interior. Comandantul Korolis – care avea un dezgust felin pentru tot ce era rece sau umed – deschise ușa și păși înăuntru.

Spartan îi aruncă o privire.

– Ce raportezi, comandante?

Korolis se apropie.

– Sistemul de aspersoare din camera hiperbarică a fost compromis. Iar compresorul a fost supraîncărcat, provocând o explozie și foc în interiorul camerei. Nu e nicio îndoială: a fost un act de sabotaj.

– O crimă, spuse Spartan.

– Cum spunei, domnule.

Spartan se întoarce cu spatele la Bila distrusă.

– De data asta se pare că a fost țintită o anumită persoană, nu întreaga Bază. De ce?

– Încă nu am răspunsul, comandante. Poate pur și simplu am fost noi norocoși.

Din nou, Spartan îi aruncă o privire lui Korolis.

– Am fost norocoși, comandante?

– În privința țintei. De data asta am fost norocoși că sabotorul nu a urmărit un obiectiv mai strategic.

Spartan clipi o dată, de două ori.

– Înțeleg. Și ce anume obiectiv mai strategic decât doctorul Asher am fi putut avea?

– Utilitatea lui Asher în acest proiect începuse să fie îndoielnică. Era pe punctul să devină o Cassandra, domnule – vorbăria

lui despre nenorociri și distrugerii, dorința lui de a bloca programul de excavare nu erau bune pentru moralul echipajului.

– Într-adevăr. Spartan își spuse că, dacă Korolis avea defecte personale, franchețea nu se număra printre ele.

– Asta cel puțin e părerea mea, domnule. Ca să spun sincer, sunt surprins că nu e și a dumneavoastră.

Spartan îi ignoră aluzia, preferând să arate cu mâna rămășițele Bilei Unu.

– Și ce zici de *asta*?

– Înregistrarea transmisiilor a fost analizată cu grijă, împreună cu „cutia neagră” din Gândac. Spre deosebire de camera hiperbarică, nu există absolut niciun semn de intervenție umană sau de sabotaj. Defecțiuni de echipament, pur și simplu.

Spartan tăcu o clipă, analizând ghemul motolit de metal. Apoi își reveni.

– Vreun progres în identificarea vinovatului?

– Da. Pornind de la ceea ce s-a înregistrat pe camerele de supraveghere, am izolat o persoană care a fost prezentă în ambele locuri – la Primiri în Carcasa exterioară și în zona hiperbarică – chiar înainte să aibă loc actele de sabotaj.

– Și despre cine anume este vorba?

Fără să spună nimic, Korolis scoase un plic din buzunarul de la piept și i-l întinse lui Spartan. Amiralul îl deschise, privi lung conținutul o clipă, apoi i-l returnă.

– Doctorul Ping? spuse el.

Korolis dădu din cap.

– Originea ei chinezească mi-a dat mereu de bănuț. Și nu dumneavoastră spuneți, domnule, că sabotorul sigur lucrează pentru un guvern străin?

– A fost examinată foarte atent, la fel ca toți ceilalți care lucrează la proiecte secrete.

– Unele lucruri pot să mai și scape controlului uneori. Mai ales când cineva vrea suficient de mult ca acestea să fie scăpate. Știți asta la fel de bine ca mine, domnule.

– Și ce recomanzi?

– Să fie reținută în închisoarea de la bord până are loc o investigație completă.

Spartan se întoarse spre Korolis, ridicând din sprâncene.

– Nu te pripești cam mult?

– E la mijloc siguranța întregii Baze.

Buzele lui Spartan se mișcă într-un zâmbet abia vizibil și plin de amărăciune.

– Și drepturile ei fundamentale?

Korolis îl privi foarte surprins.

– În asemenea situații, nu se iau în considerare.

Văzând că Spartan nu răspunde, Korolis vorbi din nou.

– Mai e ceva. Ți aduci aminte de ultimul cuvânt al lui Asher, pe care i l-a tot repetat lui Crane?

Spartan dădu din cap.

– Bici.

– Dar dacă nu încerca să spună „bici“? Dacă ceea ce *încerca* să spună era Hui Ping?

Spartan își îngustă privirea spre Korolis.

– Exact, domnule. Hui P... Hui P... Sună aproape identic cu *bici*¹.

În cele din urmă, Spartan își reveni.

– În regulă. Însă nu e nevoie de închisoare. Închide-o în cabina ei până la rezolvarea problemei.

– Domnule, cu tot respectul, cred că închisoarea este....

– Urmează-mi ordinele, comandante.

Peste umărul lui Korolis se văzu o umbră. Spartan ridică privirea și îl zări pe Peter Crane în pragul ușii deschise.

– Doctore Crane, spuse el, ridicând ușor vocea. Nu sta acolo. Vino lângă noi.

Korolis se întoarse rapid, ținându-și respirația cu un murmur de surpriză. Crane înaintă, cu părul negru și scurt și ochii cenușii în contrast puternic cu albul halatului său. Spartan se întrebă de cât timp stătea acolo și cât de mult auzise.

– Cu ce pot să te ajut, doctore? întrebă el.

¹ *Whip* (în engleză, în original)

Crane veni spre ei. Ochii săi trecură de la Spartan la Korolis, la ceea ce mai rămăsese din Bilă, apoi din nou la amiral.

– De fapt, îl căutam pe comandantul Korolis.

– Se pare că l-ai găsit.

Crane se întoarse spre Korolis.

– Personajele alea în uniformă neagră care păzeau zona hiperbarică mi-au spus să vorbesc cu dumneavoastră. Vreau laptopul lui Asher.

Korolis se încruntă.

– De ce?

– Cred că a descoperit ceva chiar înainte să aibă loc accidentul. Poate că e vorba de semnificația semnalelor transmise de markere.

– Laptopul a fost distrus foarte rău în foc, spuse Korolis.

– Merită să încerc, răspunse Crane rapid. Nu sunteți de aceeași părere?

Spartan urmărea curios dialogul lor. Era clar că cei doi bărbați nu prea dădeau doi bani unul pe celălalt.

Acum Korolis ridică privirea spre Spartan, care dădu aproape imperceptibil din cap.

– În regulă, răspunse comandantul. Vino cu mine. E într-un dulap cu dovezi din zona hiperbarică.

– Mulțumesc.

Crane îi aruncă o privire lui Spartan, dădu din cap, apoi se întoarse și îl urmă pe Korolis în afara depozitului.

– Doctore Crane? spuse Spartan.

Crane aruncă o privire în urmă.

– Dacă găsești ceva, raportează-mi imediat, te rog.

– În regulă.

Korolis salută, iar cei doi bărbați ieșiră din depozit. Însă Spartan rămase acolo în picioare, în aerul rece, privind mult timp gânditor în urma lor.

Crane o găsi pe Hui Ping în laboratorul ei. Cerceta o foaie pe care era imprimată o linie de absorbție, făcând adnotări cu un marker pe foaia de date verde-deschis. Ridică privirea când îl văzu și zâmbi.

– Oh, perfect, spuse ea. Ai laptopul.

Zâmbetul îi pieri când îi văzu expresia de pe chip.

– Peter. S-a întâmplat ceva?

Crane făcu un pas în față. Ridică privirea spre camera de securitate montată în tavan și rămase în afara razei vizuale a acesteia.

– Trebuie să te întreb ceva. Ai fost vreodată la Primiri în carcasa exterioară?

– Adică locul în care vine Butoiul cu provizii proaspete? Scutură din cap. Niciodată.

– Unde erai când a murit Asher?

– Aici, în laboratorul meu. Studiam liniile astea de absorbție, nu mai știi? Ți-am spus deja.

– Deci nu erai în apropierea camerei hiperbarice.

– Nu. Ping se încruntă. De ce? Unde vrei să ajungi?

Crane șovăi. Se pregătea să își asume un risc calculat și, foarte probabil, să încalce toate regulile din acordurile acelea lungi pe care le semnase când venise la bord. Era adevărat: nu se putea gândi la vreun motiv pentru care Korolis să mintă în legătură cu implicarea lui Ping. Și ajutarea unei persoane bătute de sabotaj era o crimă uriașă. Însă ceva îi spunea că putea avea încredere în ea.

În plus, era singura persoană care îl putea ajuta să afle ce descoperise Asher.

Își umezi buzele.

– Ascultă cu atenție. Korolis crede că tu ești sabotoarea.

Ping făcu ochii mari.

– Eu? Dar...

– Ascultă-mă. L-a convins pe Spartan să te bage în arest la domiciliu. Din moment în moment va veni aici un soldat care să te escorteze în cabina ta.

– Nu se poate. Respira rapid și convulsiv. Nu e corect.

El o trase spre el, departe din raza vizuală a camerei.

– Liniștește-te, Hui. E în regulă. Te scot eu de aici.

– Dar *unde*? spuse ea ridicând vocea.

– Relaxează-te. Am nevoie să gândești. Există un laborator sau ceva unde poți lucra la laptop? Un loc izolat, care să nu fie în calea lor, fără camere de securitate?

Hui nu răspunse.

– Respiră ușor și rar. Ascultă, n-o să-i las să te ia. Însă trebuie să ieșim de aici. Acum spune-mi dacă știi un astfel de loc.

Ea dădu din cap, făcând efortul să se liniștească.

– La nivelul 6. Laboratorul de fizică maritimă aplicată.

– În regulă. Însă întâi trebuie să fac ceva. Vino aici, departe de cameră. Apoi băgă mâna în buzunarul halatului și scoase un înveliș sterilizat. Când se apropie Hui, sfâșie învelișul și scoase la iveală un bisturiu care strălucea în lumina artificială.

Când văzu bisturiul, Hui se opri.

– Ce faci cu aia?

– Trebuie să scot etichetele RFID cu care ne-au marcat, spuse Crane, scoțând celelalte instrumente medicale și lăsându-le pe masă. Altfel ne vor găsi oriunde.

Își suflecă mâneca halatului și își curăță cu dezinfectant umflătura de pe braț. Plimbă o clipă bisturiul pe piele, ținându-și respirația.

Prima incizie tăie prin epidermă. A doua pătrunse în dermă și scoase la iveală eticheta RFID, încorporată în grăsimea galbenă subcutanată. Hui se uită în altă parte când el își smulse

eticheta radio cu forcepsul, apoi o lăasă să cadă pe podeaua infirmeriei temporare și o zdrobi cu piciorul.

– Gata, spuse el. Acum nu mai pot fi urmărit ca o pasăre migratoare.

Expiră, curăță și steriliză rana, o închise și aruncă bisturiul în coșul de gunoi. Apoi scoase alt bisturiu din buzunar și se întoarse spre ea.

Ea făcu un pas involuntar în spate.

– Nu-ți face griji, spuse el. Am anestezic ca să-ți amorțească pielea. Singurul motiv pentru care nu am folosit și eu este că, în grabă, am luat doar unul din dulapul infirmeriei.

Ea era în continuare șovăielnică.

– Hui, spuse el. *Trebuie* să ai încredere în mine.

Ea oftă și dădu din cap. Apoi făcu un pas spre el, ridicându-și mâneca.

– Ești gata? întrebă Crane, aruncând instrumentele medicale. Atunci ia-ți ce ai nevoie și să mergem.

Hui șovăi o clipă. Apoi se duse la biroul ei, trase un sertar și scoase o cutie voluminoasă cu instrumente. Apoi își deconectă propriul laptop de la rețea, îl scoase din priză și îl luă sub braț.

– De ce ai nevoie de el? întrebă Crane, făcând semn spre laptopul ei.

– Pentru piese. Își îndreptă spatele și trase adânc aer în piept. Sunt gata.

– Atunci ia-o înainte. Evită soldații și camerele de securitate.

Părăsiră laboratorul de radiologie și o luară pe coridoarele înguste ale Punții 3. La prima intersecție, Hui se opri, apoi alese drumul din dreapta pentru a evita o camera de securitate. Merse până în capătul coridorului, unde o luară la stânga.

Crane dădu colțul, apoi se opri. În fața lor, pe o parte a coridorului, doi pușcași marini stăteau de pază în fața unei uși închise și vopsite cu roșu.

Se gândi rapid. Pușcașii aveau radiouri prinse de centură. Însă era aproape sigur că nu se făcuse un anunț general despre căutarea lui Hui. Ar fi dat mult mai mult de bănuț dacă s-ar fi întors.

O luă pe Hui de mână și o trase ușor, fără să atragă atenția. Apoi o luă el înainte, fluturând laptopul lui Asher cu ceea ce spera el să fie o indiferență suficientă. După o clipă văzu cu colțul ochiului că Hui îl urma.

Crane trecu pe lângă soldați, care îl priviră, însă nu spuseră nimic. În timp ce își continua drumul, o auzi pe Hui respirând lung și răgușit.

Trecură pe lângă șase uși închise, apoi sosiră la altă intersecție. La dreapta erau staționați și mai mulți soldați.

– Nu pot să fac asta, îi șopti Hui lui Crane.

– *Trebuie.*

Ea tăcu o clipă, încercând să gândească.

– Există o scară de serviciu în spatele cantinei Fundației, pe care putem ajunge la Puntea 6. Pe aici.

Se întoarse și o luă pe coridorul din dreapta.

Cantina era relativ liniștită, vreo doisprezece oameni stăteau în grupuri mici la mesele acoperite cu fețe de masă albe. Hui o luă înainte, de-a lungul unui perete spre ușile care dădeau în bucătăria înghesuită. Era pe atât de aglomerată pe cât era cantina de goală. Într-un colț, Crane îl văzu pe Renault, bucătarul-șef, însă bărbatul era prea ocupat cu pregătirea unui fel de mâncare și nu ridică privirea.

Hui traversă bucătăria micuță, trecu pe lângă frigider și deschise un bocaport de metal din peretele din spate. O scară îngustă de metal se afla dincolo de acesta. Se aplecară să treacă și închiseră bocaportul în spatele lor, apoi urcară rapid treptele spre Puntea 6. Scara se va termina fără îndoială acolo, își spuse Crane, pentru că deasupra se afla Bariera, tărâmul nimănui care făcea legătura între zona clasificată și cea neclasificată.

Pe palier, Hui se opri să se reculeagă. Întinse mâna după mâner și trase adânc aer în piept. Apoi deschise bocaportul.

Dincolo de el se întindea un coridor pustiu.

Ea scoase un suspin de ușurare.

– Laboratorul e în apropiere, pe coridorul ăsta.

Îl conduse pe Crane pe lângă o cameră de întreținere și un birou gol, apoi se opri în fața unei uși pe care scria „Fizică Maritimă Aplicată” și o deschise în grabă. Crane cercetă rapid coridorul, asigurându-se că nu îi vedea vreun trecător sau vreo cameră de securitate. Apoi o urmă în laboratorul întunecat, închizând încet ușa în urma lui.

Hui aprinse luminile, scoțând la iveală un laborator mare și bine dotat. Acolo se afla o masă centrală pe care era un microscop cu stereozoom și o autoclavă. Două scaune înalte de laborator erau trase într-o parte. O ușă deschisă în peretele din spate ducea spre o cămăruță cu echipamente; de ambele părți se aflau rafturi cu osciloscopia, galvanometre și alte aparate pe care Crane nu le putea identifica. O bucată mare dintr-un material neobișnuit atârna de un cârlig lângă unul dintre rafturile cu echipamente. Avea o lucire argintie în lumina fluorescentă.

Crane se îndreaptă spre bucata de material și o pipăi.

– Ce e asta? întrebă el.

– Material antiincendiu. În cazul în care vreun experiment scapă de sub control.

El dădu din cap.

– Și de ce nu este folosit acest laborator?

– Doctorul Asher planificase să profite de ocazia asta – adică de prezența la Bază – ca să facă niște teste la adâncime. Analiza capilar-gravitațională a valurilor, sedimentologie curentă, chestii din astea. La urma urmei, să ai o asemenea resursă e șansa unei vieți.

– Ce s-a întâmplat?

– A fost blocat de Spartan. Se pare că era nevoie de mai mulți oameni pentru excavare. A pierdut locurile pentru vreo șase oameni de știință pe care se bazase. Se îndreaptă spre masa de laborator și își așează laptopul și cutia cu instrumente pe el. Poți lăsa aici laptopul lui Asher, spuse ea. Cât de delicat poți, te rog. Genul ăsta de treabă chiar ar trebui făcut într-o cameră curată de clasa 100: dacă ridicăm praf sau dacă se depune mizerie pe zonele expuse, șansele noastre de a recupera datele se vor reduce semnificativ.

Crane lăsa cu grijă carcasa laptopului pe masă. Hui își frecă degetele o clipă, orientându-se. Apoi începu să scormonească prin diverse sertare, organizându-și un mic arsenal de ustensile: mănuși de latex, măști chirurgicale, scalpele, o lampă de birou de intensitate mare, o lupă pe un suport, rezervoare de aer comprimat. Își deschise cutia cu instrumente și le răspândi

pe masă. Apoi își petrecu peste încheietura mâinii un elastic și îl privi.

– Ce anume căutăm? întrebă ea.

– Nu știm sigur. Trebuie să reconstituim ultima parte a procesului de descoperire a lui Asher.

Hui dădu din cap. Sub ochii lui Crane, desfăcu încet carcasa și scoase laptopul distrus. Un capăt era foarte ars, iar carcasa de plastic parțial topită. Urme de carbonizare și fum acopereau suprafața acesteia. Lui Crane i se strânse inima.

Hui scoase o pereche de mănuși și își fixă masca chirurgicală pe față. Îi întinse și lui Crane o mască, făcându-i semn să vină lângă ea. Cu ajutorul unei cutii cu aer comprimat, mai curăță o dată masa care deja era curată ca lacrima. Apoi folosi o șurubelniță din trusa ei de unelte ca să scoată placa de la baza laptopului. Urmără placa de bază și alimentatorul. Acum ieși la iveală hard disk-ul.

– E posibil să avem noroc, spuse ea. Unitatea hard disk a fost ferită de distrugerea cea mai mare.

Trecu la propriul laptop și îl dezasamblă. Lucrul, provocarea păreau să o calmeze. Crane o privea, impresionat de cât de repede și de bine reușea să desfacă computerul în părțile sale componente.

Apoi, luând unitatea hard disk a lui Asher în mână cu grijă, o duse la propriul laptop și o înlocui cu hard diskul ei. Reasamblă rapid laptopul, îl conectă, îl porni. Se auzi un sunet puternic, urmat de mai multe bipuri. Pe ecran apăru un mesaj de eroare, iar computerul refuză să pornească.

– Ce e zgomotul acela? întrebă Crane.

– La baza de recuperare de date unde am făcut practică acest lucru se numea „clicul morții“. De obicei, înseamnă eroare de mecanism sau ceva asemănător.

– Asta e rău, nu?

– Nu știi încă. Trebuie să deschidem unitatea.

Opri laptopul și îl dezasamblă, apoi scoase unitatea hard disk a lui Asher. O așeză cu grijă pe masă și îi făcu semn lui Crane să se dea înapoi. Cu ajutorul unor șurubelnițe minuscule,

scalpele și al altor instrumente din trusa ei, care lui Crane i se păreau mai potrivite pentru cabinetul unui dentist, scoase jumătatea superioară a carcasei. Aduse lampa de lucru mai aproape, apoi o îndreptă spre unitatea de hard disk. Conținutul ieși la iveală sub lumina puternică: o serie de cilindri subțiri, aurii, suprapuși, fiecare cu câte un braț micuț roșu/alb, înconjurați de o mică pădure verde de circuite integrate.

Hui se aplecă cu lupa, inspectând de aproape unitatea.

– Nu pare să fi fost lovit, spuse ea. Piesele par a fi în stare bună. Urmă o pauză. Cred că știi care e problema. Sunt cipuri arse pe PCP.

– PCP?

– Placa de control principală.

– Poți să o reperi?

– Probabil. O să schimb placa aceasta cu cea de pe laptopul meu.

Crane se încruntă.

– Poți face asta?

– Toate laptopurile de la Bază sunt de exact același model. Știi cum e guvernul – cumpără mereu la grămadă.

Lucrând sub lupă, Hui folosi un set de instrumente de bijutier ca să elimine o porțiune minusculă din mecanismul unității. „Asta trebuie să fie placa de control“, își spuse Crane, privind de la distanță.

– Chiar e distrusă, spuse ea, ridicând-o la lupă și întorcând-o când într-o parte, când într-alta cu un cleștișor. Suntem norocoși că plăcuțele nu s-au topit.

O puse deoparte. Desfăcu unitatea de hard disk a laptopului ei și elimină cu grijă aceeași piesă, o atașă la unitatea lui Asher și remontă partea superioară a carcasei.

– Momentul adevărului, spuse ea, băgând din nou unitatea distrusă în laptopul ei.

Reasamblă rapid computerul, îl conectă, curăță ușor interiorul cu aer, apoi îl deschise din nou.

Crane se apropie și se holbă nerăbdător la ecran. Apăru același mesaj de eroare.

– La naiba, spuse el.

– Însă clicul morții a dispărut, răspunse Hui. Și ai văzut că n-au mai apărut bipuri de avertizare în timpul POST-ului?

– Ce înseamnă asta?

– Laptopul vede acum unitatea, nu asta e problema. Doar că nu găsește date.

Crane înjură printre dinți.

– Nu am terminat încă. Luă o carcasă din trusa de instrumente, o deschise și scoase un CD. Acesta e un disc de pornire, cu mai multe instrumente de diagnostic. Să ne uităm mai îndeaproape la unitatea lui Asher. Băgă discul în laptop și îl reporni. De data asta, ecranul se aprinse. Discul rulă câteva clipe, apoi pe ecran se deschiseră mai multe ferestre. Hui se așeză la masa de laborator și începu să tasteze. Crane privea peste umărul ei.

Timp de mai multe minute, Hui trecu cu mouse-ul prin ferestre diverse. Serii lungi de numere binare și hexazecimale apărură, defilară pe ecran, apoi dispărură din nou. Într-un final, se lăsă pe spate.

– Unitatea nu e operabilă, spuse ea. Nu pot detecta alte distrugerii fizice.

– Atunci de ce nu îl putem citi? întrebă Crane.

Hui îl privi.

– Pentru că se pare că cineva a șters toate datele de pe el.

– Șters?

Își scoase masca de pe față, își scutură părul și dădu din cap.

– Conform modelului electromagnetic, se pare că cineva a folosit un aparat de demagnetizat.

– Și asta s-a întâmplat *după* incendiu?

– Cel mai probabil. Asher n-ar fi făcut el însuși asta.

– Dar de ce? Crane era înmărmurit. Nu are logică. Toți credeau că laptopul era distrus.

– Cred că cineva a vrut să se asigure.

Încet, Crane trase celălalt scaun și se așeză. Își scoase masca și o lăsă pe masă. Brusc, se simțea foarte bătrân.

– Asta e atunci, spuse el. Acum nu vom ști niciodată ce a descoperit Asher. Oftă. Apoi îi aruncă o privire lui Hui. Ce văzu

îl surprinse. Ea îl privea la rîndul ei, avînd pe faţă un zîmbet care, în orice alt context, ar fi putut trece drept răutăcios.

– Ce e? întrebă el.

– Tot mai am câţiva aşi în mîneacă.

Crane o privi.

– Ce vrei să spui? Unitatea a fost ştearsă.

– Da. Însă asta nu înseamnă că datele nu mai există.

El scutură din cap.

– Nu înţeleg.

– Uite cum e. Atunci când ştergi datele de pe o unitate hard disk, doar suprascrii acele date cu zero şi unu la întîmplare. Însă când capul de citire/scriere suprascrie acele date noi, acesta foloseşte *doar semnalul suficient* necesar ca să seteze biţii noi. Aşa funcţionează unităţile de hard disk: doar semnal suficient, nu mai mult.

– De ce?

– Ca să se asigure că biţii din apropiere nu sunt afectaţi. Oricum, pentru că semnalul nu este suficient de puternic cât să satureze complet plăcuţa, datele care se aflau înainte acolo vor afecta, ca o fantomă, puterea *generală* a semnalului în acel loc.

Crane o privea fără să înţeleagă.

– Să spunem că pe o unitate de hard disk ai două poziţii, una lângă alta. Prima conţine un zero, a doua conţine un unu. Apoi vine cineva şi suprascrie acele două poziţii cu două noi. Acum avem câte un unu în ambele poziţii. Dar ştii ceva? Întrucît capul de citire/redare foloseşte *doar minimum de semnal* pentru a le scrie pe acelea, poziţia care a avut un *zero* înainte are o putere de semnal mai slabă decît poziţia care a avut un *unu* în ea.

– Deci datele care se aflau acolo influenţează datele noi cu care sunt suprascrise, spuse Crane.

– Exact.

– Şi ai un instrument care poate învia acele date suprascrise?

Hui dădu din cap.

– Ia o valoare absolută a semnalului şi o scade din ceea ce se află, de fapt, pe hard disk. Asta ne oferă o imagine în umbră a ceea ce se aflase acolo înainte.

– Nu aveam habar că așa ceva e posibil. Crane făcu o pa-uză. Însă așteaptă puțin. Datele nu au fost pur și simplu suprascrise. Unitatea a fost demagnetizată. Cum poți repara asta?

– Orice aparat de demagnetizare ar fi folosit, nu pare să fi fost unul prea puternic: probabil un model improvizat. Sau poate că persoana care a făcut asta nu a luat în calcul faptul că plăcuțele unității hard disk au totuși o mică protecție. Oricum, o demagnetizare ușoară este echivalentă cu ștergerea unității de două, poate trei ori. Iar echipamentul meu are capacitatea de a restaura date care au fost suprascrise *de două ori* pe-atât.

Crane se mulțumi să scuture din cap.

– Însă este un proces distructiv. Avem o singură încercare. Iar asta înseamnă că avem nevoie de altă unitate pe care să transferăm datele reconstruite. Eu l-am distrus pe al meu când am scos placa. Îi aruncă o privire. Pot să îl împrumut pe al tău?

Crane zâmbi.

– Se pare că le venim de hac laptopurilor rapid. Sigur, îl aduc acum.

– Eu pornesc recuperarea datelor.

Hui împinse lupa deoparte și întinse mâna după trusa de scule.

– Ai grijă!

Iar Crane se întoarse și părăsi în tăcere laboratorul.

Bărbatul pe nume Wallace șchiopăta tăcut prin labirintul de pasaje care alcătuiau zona de cercetare a platformei petroliere Storm King reamenajate. Se mișca mai rapid ca de obicei: tocmai primise un mesaj în cabina sa – un semnal codat, transmis prin radio cu frecvență redusă – și trebuia să i-l ducă imediat operatorului de pe Inima Furtunii.

Butoiul pleca în douăzeci de minute spre fundul oceanului. Dacă se grăbea, reușea.

Ajunse în cabina sa și aprinse lumina, apoi închise ușa în urma lui. Pe biroul său stătea geanta de curierat, gata să fie livrată la Camera de primiri del a ultimul nivel al platformei. O deschise, căută prin ea și scoase un CD cu eticheta *radiografii 001136 – 001152*.

Fișiere imagine – exact de ce avea nevoie.

Introduse CD-ul în computer, încarcă o parte din imagini aleator în memorie. Scoase CD-ul, îl puse înapoi în carcasă și îl băgă înapoi în pungă. Apoi scrise o rutină scurtă care să încorporeze un mesaj în biții cei mai neimportanți ai pixelilor radiografiei. Era o muncă de cinci minute să tasteze programul de computer și să îl verifice încă o dată de erori.

Cu un geamăt de satisfacție, bărbatul apăsă o tastă, declanșând executarea rutinei scurte. Un semn de întrebare apărui pe ecran: rutina solicita o intrare. Tastă cu grijă mesajul pe care i se ordonase să îl transmită. Apoi se opri, cu degetul în aer deasupra tastei Enter, ca să mai citească o dată mesajul:

DACĂ LUCRUL NU POATE FI OPRIT DISTRUGE BAZA
ÎN 24 DE ORE

Mulțumit, apăsă tasta. Mesajul dispăru de pe ecran; urmă o pauză scurtă în care programul transformă mesajul în echivalentul său binar, apoi îl ascunse în interiorul codului digital al radiografiei. Un piuit scurt indică faptul că procesul se încheiase cu succes.

Wallace zâmbi.

Deschise un sertar și scoase un CD nescris, îl introduse în unitate și dădu computerului comanda să scrie o copie a radiografiei modificate. În timp ce aparatul mergea, se rezemă în scaun și își șterse ochelarii cu tivul cămășii. Imaginea nu era mare, iar în câteva minute noul CD era deja scris. Îl scoase și închise rapid computerul, distrugând într-o clipă toate urmele muncii sale. Scoase o carcasă nouă din sertarul deschis, introduse CD-ul în ea, scrise pe el numele destinatarului cu marker negru, apoi introduse ambele CD-uri în geanta de corespondență.

Se ridică, își trecu geanta peste umăr și se uită la ceas.

Încă douăsprezece minute. Excelent.

Descuie ușa și ieși, fluierând în timp ce mergea spre Camera de primiri și Butoiul care aștepta.

Hui Ping se ridică brusc de pe scaun, scăpând șurubelnița pe masă când Crane se strecură în laborator.

– Dumnezeu! spuse ea. M-ai speriat de moarte.

– Iartă-mă.

Crane închise încet ușa în urma lui.

– Ți-a luat foarte mult. Ce s-a întâmplat?

– A trebuit să trimit câteva mesaje din cabină.

Crane nu se deranjă să-i vorbească despre interogatoriul de zece minute pe care îl îndurase în drum prin Barieră: doi pușcași marini erau foarte dornici să descopere unde se afla doctorul Ping. Nu avea rost să o agite și mai mult decât era deja.

– Cum merge? întrebă el, făcând un pas în față și așezându-și laptopul pe masă.

Hui lucra la o drăcie complexă, care în ochiul neexperimentat al lui Crane părea să fie compusă din mai multe instrumente de laborator înconjurate de o pădure de cabluri late. Ca răspuns la întrebarea lui, se ridică de la masă.

– Tocmai am terminat ultimul test.

– Mi se pare foarte complicat.

– Este foarte complicat. Aproape. Un magnetometru, legat la un convertor A/D, ambele conectate la un dispozitiv cu coduri de timp. Chestia asta poate să refacă bit cu bit discul șters al doctorului Asher.

Crane fluieră.

– Să mai zică cineva că Asher nu și-a ales bine oamenii. Dar dacă n-ai fi avut toate jucăriile astea grozave?

– Magnetometrul e vital. Aș putea să mă descurc fără restul, însă ar fi durat mai mult. Întinse mâna după laptop, apoi se opri. O să îți șterg unitatea. Ești sigur că e în regulă?

Crane ridică din umeri.

– N-ai decât. Oricum toate fișierele mele sunt în rețea.

Hui îi deschise laptopul și tastă mai multe comenzi.

– E posibil să dureze câteva minute bune.

În laborator se lăsă liniștea în timp ce unitatea rula.

– Când aduceam laptopul, m-am tot gândit la situația asta, spuse Crane într-un sfârșit. Cel care a demagnetizat computerul lui Asher dorea să se asigure că descoperirea lui Asher rămânea secretă.

– Și eu m-am gândit la același lucru. Însă, de asemenea, nu dorea ca alții să afle că l-a distrus.

– Exact. Altfel, pur și simplu ar fi crăpat laptopul cu barosul.

– Dar cine? Și de ce?

– Sabotorul? întrebă Crane.

– Puțin probabil, nu-i așa? Nu știu care îi sunt motivele, însă dacă eram sabotorul, aș fi vrut acele date pentru mine. Hui se ridică. Perfect. Suntem gata.

Scoase carcasa de pe laptopul lui și atașă capătul unui cablu de date în unitate, lăsând cablurile de alimentare conectate. Apoi deschise lanțul de dispozitive, făcu câteva ajustări și porni simultan butoanele magnetometrului și dispozitivul digital pentru coduri de timp. În laborator se auzi un hârâit ușor.

– Cât o să dureze? întrebă Crane.

– Nu prea mult. Doctorul Asher era ca tine – a făcut cea mai mare parte din treabă în rețeaua Bazei. Mă îndoiesc că pe laptop mai e și altceva în afară de e-mailurile personale, fișiere de internet și lucrul la coduri.

Se scurseră zece minute în care nu-și mai spuseră aproape nimic. Hui monitoriză procesul de recuperare, în timp ce Crane își făcu de lucru prin laborator, ridicând instrumente și punându-le la loc, încercând să nu-și piardă răbdarea. Într-un final, hârâitul se opri.

– Asta e. Hui opri dispozitivele, scoase cablul de date, puse carcasa din nou pe laptopul lui Crane. Se întoarse spre el. Ești gata?

– Dă-i drumul.

Ea apăsă butonul de alimentare și amândoi se înghesuiră în fața ecranului. O clipă, acesta rămase negru. Apoi se auzi un piuit scurt, iar sistemul de operare apăru pe ecran.

– Bingo, spuse încet Hui.

Crane îi strânse blând brațul. Apoi așteaptă în timp ce ea încarcă programul de gestionare a fișierelor de pe unul dintre CD-urile ei și începură să exploreze documentele lui Asher.

– Totul pare să fie intact, spuse ea. Nu există date omise.

– Ce e acolo? întrebă Crane.

– Exact ce am bănuir. E-mailuri, câteva articole științifice în curs de scriere. Apoi un folder mare numit „decriptare“.

– Uită-te acolo.

Hui tastă mai multe comenzi.

– Conține mai multe programe pe care nu le cunosc – probabil pentru traducere de limbaje sau rutine de decriptare. Are trei subdirectoare. Unul denumit „inițial“, altul denumit „sursă“, iar al treilea numit „țintă“.

– Să vedem ce e în „inițial“.

Hui mișcă mouse-ul peste pictogramă.

– Conține un singur fișier, „inițial.txt“. Stai să îl recuperez.

Făcu clic cu mouse-ul și se deschise o fereastră text.

```
10000001110000000000000000000000001100000001000000000000000000
00110 000000000000000000000000000000001100000000000000000000011
0000011000 00000000000000000000000000000000110000000000000000000
00000000110000 0000000010000000000000001100000000000011100
00000000000011000000 00000010000000000000001100000000000000
000000000000001100000000 00000000100000000011000000000000
0000000000000000110000110000 0000000000000000001100000000
000000000000000011000110000000000000 000000000000001000001
0010000000000000001110001001000000000000 000010000000000000
000000001001000010000000000000101000000000000 000001000100
0000000000000000000000000000000010000000010000000000 0100000
000100000000000000100001000100000010000100000000000010000 00
```

0010001000000010000000000000000010000000000000000001000
 000 000010000100000000000010000100000000010000000100001000
 00000000 0000000001000000000001000010000000000001000000000
 00000000000000 00000000010110000000000010000010

– Judecând după lungime, spuse ea, pariez că este primul semnal descoperit de muncitorii de pe platformă, impulsul seismic de frecvență înaltă. Cel care ne-a adus pe toți aici.

– Adică cel transmis de *sub* zona Moho.

– Exact. Doctorul Asher nu pare să fi făcut vreo încercare de a-l descifra.

– Se concentra asupra semnalelor pe care le transmiteau santinelele-marker. Erau mai scurte, îi era probabil mai simplu să lucreze cu ele. Și cred că acestea se află în subfolderul „sursă”.

– Să vedem. Urmă o pauză scurtă. Se pare că ai dreptate. Aici sunt vreo patruzeci de fișiere, mult mai scurte, toate numere binare de zero și unu.

– Cred că Asher și Marris au analizat doar patruzeci dintre semnalele din spectrul electromagnetic. Pariezi că celălalt subfolder conține traducerile?

Crane se simțea tot mai nerăbdător.

– N-aș face asemenea pariu. Hai să ne uităm la conținut.

Hui trecu cu mouse-ul peste ecran. Se deschise un nou folder, care conținea o listă a conținutului din „țintă”.

1_trad.txt

2_trad.txt

3_trad.txt

4_trad.txt

5_trad.txt

6_trad.txt

7_trad.txt

8_trad.txt

– Iată-le, spuse Hui, aproape șoptit.

– Deci Asher și Marris traduseseră probabil opt dintre cele patruzeci de mesaje când m-au sunat. Hai, deschide-l pe primul.

Hui trecu iar cu mouse-ul peste o pictogramă și făcu clic pe ea. Se deschise altă fereastră care conținea un singur rând:

$$x = 1 / 0$$

– Stai puțin, spuse Crane. Aici e ceva greșit. Asta e traducerea inițială, veche a lui Asher. Cea pe care o greșise.

– Cred că a greșit. Oricine a putut construi ceva atât de complex precum acele santinele trebuie să fi știut că nu poți împărți la zero.

– Mi-a spus că, la început, decriptarea mersese foarte bine și că și-au imaginat că au făcut o greșeală mică pe undeva. Așa că au pierdut zile întregi încercând să-și dea seama unde era greșeala. Când au intrat în camera hiperbarică renunțaseră la pista aceea și o apucaseră pe o direcție complet nouă. Crane se încruntă spre ecran. Astea sunt vești învechite. Trebuie să fie alt folder pe undeva.

Se lăsă tăcerea, în timp ce Hui își consultă utilitarul de fișiere.

– Nu. Acesta este singurul folder bun.

– Atunci uită-te la al doilea fișier. Poate că pur și simplu nu s-a mai deranjat să îl șteargă pe primul.

Hui făcu clic pe pictograma numită „2_trad.txt“. Se deschise altă fereastră text:

$$x = 0^{\circ}$$

– Zero la puterea zero? spuse Crane. E o nebunie. E la fel de nedefinit precum împărțirea la zero.

Îi trecu prin minte alt gând.

– Poți să verifici data și ora la care au fost create aceste fișiere?

Câteva clicuri de mouse.

– Ieri după-amiază.

– Toate?

– Da.

– Asta era când se afla în camera hiperbarică. Deci, la urma urmei, fișierele sunt *noi*.

Crane tăcu, iar Hui verifică celelalte șase fișiere. Din nou și din nou, în fața lor apăreau expresii matematice simple; din nou și din nou, toate erau ilogice, imposibile.

$$a^3 + b^3 = c^3$$

$$\pi = a / b$$

$$x = \ln(0)$$

– A la a treia plus b la a treia egal cu c la a treia? Hui scutură din cap. Nu există trei cifre diferite pentru care acea expresie să fie valabilă.

– Dar logaritmul natural al lui zero? Imposibil. Iar pi e un număr transcendent. Nu-l poți defini împărțind un număr la altul.

– Și totuși, se pare că doctorul Asher avusese dreptate prima dată. În legătură cu traducerile, adică.

– Cu siguranță *credea* că avusese. Însă nu are logică. De ce ar transmite santinelele o serie de expresii matematice imposibile? Și de ce să le considere atât de importante încât să le transmită pe toate frecvențele cunoscute...? Cred că...

Crane tăcu brusc. De afară, de pe coridor, auzi un murmur de conversație și sunet de pași.

Se întoarse spre Hui. Ea îl privi la rândul ei, cu ochii mari de spaimă.

El arată spre fundul camerei.

– Intră în cămăruța aia. Rapid.

Ea alergă spre depozitul de echipamente, deschise ușa și intră. Crane închise rapid luminile cu palma, apoi o urmă cât de rapid și de silențios putu. În ultima secundă se opri; reveni din chicinetă în cameră și luă din cuier prelata antiincendii.

Pașii se apropiară.

Crane târî prelata până la masa de laborator, întinzând-o cât de uniform putu peste laptopuri. Apoi alergă spre debara. Chiar când închidea ușa în urma lui, se auzi clanța. O clipă mai târziu, ușa laboratorului se deschidea.

Trase cu ochiul prin grătarul de aerisire al ușii. Doi pușcași marini stăteau la intrarea în laborator, doar o umbră în lucirea coridorului.

Unul dintre ei aprinse brusc luminile. Crane se lăsă pe spate în beznă. Simțea respirația caldă a lui Hui pe ceafa lui.

Auziră din nou pași, când soldații intrară în cameră.

Încet, foarte încet, Crane se aplecă din nou în față, până când putu vedea din nou cu un ochi ce se întâmpla. Îi văzu pe soldați lângă masa de laborator, privind în jur.

– Aici nu e nimeni, spuse unul. Să vedem în celălalt laborator.

– Imediat, răspunse celălalt. Întâi vreau să verific ceva. Și bărbatul se îndreptă cu precauție spre debara.

Crane se făcu mic în beznă. În spatele lui, Hui își ținu respirația. El întinse mâna, i-o prinse pe a ei și o strânse cu putere.

Razele subțiri de lumină care treceau prin grătar erau acoperite de o siluetă care se apropia. Crane auzi pașii chiar în fața ușii lor.

Brusc, chițai un radio. Se auzi un foșnet, apoi o apăsare pe buton.

– Barbosa, răsună o voce care aproape că părea să vină din interiorul chichinetei. O clipă de tăcere. Apoi: Da, da, domnule.

– Să mergem, spuse soldatul pe nume Barbosa.

– Ce e? întrebă soldatul de lângă masă.

– Korolis. Au găsit ceva.

– Unde?

– La deșeuri. Haide, să mergem. Se auzi sunet de pași în retragere, o ușă închisă, apoi iarăși tăcere.

Crane își dădu seama că își ținea răsuflarea. Expiră lung și zgomotos. Apoi îi eliberă mâna lui Hui și se întoarse spre ea.

– Au plecat.

Hui îl privi la rândul ei, cu ochii mari și luminoși în lumina slabă. Dădu tăcută din cap.

Trecură cinci minute fără să scoată o vorbă. Încet, Crane simțea cum bătăile inimii îi revin la ritmul normal. Într-un final, puse mâna pe ușa depozitului de echipamente și o deschise încet. Cu picioarele încă moi, ieși, se îndreptă spre întrerupătoare și aprinse din nou lumina.

Hui se duse la masa de laborator și trase prelata de pe instrumente și computere, cu mișcări lente și mecanice.

– Și acum? spuse ea.

Crane încercă să gândească iar coerent.

– Mergem mai departe.

– Însă unde? Am trecut prin toate decriptările. Sunt doar o serie de expresii matematice imposibile.

– Dar celălalt fișier, „inițial.txt”? Cel mai lung, transmis de sub Moho. Ești sigură că nu e nicio traducere pe laptop?

Hui scutură din cap.

– Absolut. După cum ai spus și tu, doctorul Asher s-a concentrat probabil asupra celor mai scurte semnale pe care le emit santinelele.

Crane tăcu. Apoi se întoarse spre laptop.

– Oare ce o fi descoperit? spuse el, aproape pentru el în-suși. Era atât de încântat când m-a sunat din camera de oxigen. Trebuie să fie *ceva*.

Se întoarse din nou spre Hui.

– Poți să-i refaci ultimii pași?

Ea se încruntă.

– Cum adică?

– Verifică data și ora fișierelor de pe computer. Încearcă să afli ce făcea chiar înainte să mă sune pe mine.

– Sigur. Stai să compilez o listă a tuturor fișierelor, sortate după dată și oră.

Hui se întoarse spre computer, deschise o fereastră de căutare și, acum cu mișcări mai rapide, tastă o comandă.

– Celemai multe dintre fișierele la care lucra erau în folderul „decriptare”. Hui arată spre ecran. Însă în ultimele cincisprezece minute în care laptopul a fost operațional, se pare că doctorul Asher era pe web.

– Da?

Hui dădu din cap.

– O să deschid browserul să vedem istoricul. Se auzi o bătaie scurtă de tastatură. Crane își frecă uimit bărbia. „O să putem accesa rețeaua WAN wireless”, îi spusese Asher criptologului său,

Marris, chiar înainte să intre în camera hiperbarică. Cu siguranță, era posibil să fi accesat internetul... însă de ce?

– Iată o listă a paginilor pe care le-a vizitat, spuse Hui.

Făcu un pas înapoi ca să aibă loc și Crane.

Acesta se aplecă spre ecran. Lista conținea vreo douăsprezece pagini de internet, cele mai multe cu nume seci, guvernamentale.

– Câteva site-uri ale Agenției pentru Protecția Mediului, murmură el. Comisia de Reglementare Nucleară. Proiectul Muntele Ocotillo.

– Lista e cronologică, spuse Hui. Ultimele site-uri pe care le-a accesat sunt jos.

Crane trecu prin restul listei.

– Departamentul pentru Energie. Centrala pilot pentru izolarea deșeurilor. Acesta e ultimul.

Privi lung spre ecran. Apoi, brusc, înțelese.

– Oh, Dumnezeuule mare, murmură el.

Acel gând nou îl ardea ca magma.

– Ce e? întrebă Hui.

El se întoarse spre ea.

– Există vreun port de rețea în laboratorul ăsta? Am nevoie să accesez internetul.

Fără să spună nimic, ea luă un cablu de categoria 5 din cutia cu instrumente și conectă laptopul la rețeaua WAN a Bazei. Crane trecu cu mouse-ul peste ultima intrare a istoricului afișat și făcu clic pe ea. Ecranul se reîmprospătă și se deschise o fereastră de browser nouă, care afișa site-ul oficial cu mult text, cu sigla Departamentului pentru Energie în vârf și cu titlul mare:

WIPP – Centrala pilot pentru izolarea deșeurilor
Carlsbad, New Mexico

– Wipp, spuse Hui pe o voce joasă.

– Asta încerca Asher să spună. Nu „bici“. Se referea la centrala pilot pentru izolare nucleară.

– Dar ce e asta?

– Mai multe peșteri uriașe în interiorul unei formațiuni saline de mare adâncime sub deșertul Chihuahuan din New Mexico. Trei milioane și jumătate de metri pătrați de groapă de gunoi subterană. Foarte, foarte departe. O să fie prima bază de aruncare a deșeurilor a națiunii pentru deșeuri transuranice.

– Deșeuri transuranice?

– Gunoi nuclear. Produse reziduale radioactive din Războiul Rece și din cursa înarmării nucleare. Totul, de la instrumente și costume de protecție, până la baterii de nave spațiale vechi. Și, practic, toate astea sunt pline de plutoniu și de alte elemente mai grele ca uraniul. Momentan sunt depozitate peste tot. Însă noul plan este să fie depozitate într-un singur loc central: foarte adânc, sub deșert. Îi aruncă o privire. Iar muntele Ocotillo e un loc foarte bine păzit în sud-estul Californiei, un depozit geologic pentru combustibil nuclear folosit și pentru arme dezamorsate de distrugere în masă.

Se întoarce din nou spre ecran.

– Am participat la o conferință medicală despre pericolele deșeurilor nucleare și a armelor dezactivate. E o mare problemă unde să arunci ceva atât de letal. De aici, gropile de gunoi precum muntele Ocotillo și Carlsbad. Însă, care era legătura cu proiectul Inima Furtunii? Ce găsisese Asher?

Se lăsă un moment de tăcere.

– A mai spus ceva? întrebă Hui. Adică atunci când te-a sunat. Crane se gândi o clipă.

– A spus că a găsit vectorul comun. Apoi că era imperativ, absolut imperativ, să nu... apoi s-a oprit.

– Să nu *ce*? Continuăm excavarea?

– Nu sunt sigur. Nu m-am gândit prea mult la asta.

Apoi, brusc, Crane înțelese. Și se simți cuprins de un amestec care aproape îl copleșea la propriu de triumf și spaimă.

– Oh, Dumnezeuule, murmură el.

– Ce e?

Se întoarce spre ea.

– Centrala pilot de izolare a deșeurilor? Muntele Ocotillo? Pe *asta* stăm noi acum.

Hui se albi.

– Doar nu vrei să spui că...

– *Exact* asta vreau să spun. În tot acest timp am crezut că e vorba de o rasă binevoitoare, ocrotitoare, care a plantat o tehnologie minunată în adâncul pământului, pentru a fi descoperită de oameni atunci când aceștia vor fi suficient de avansați ca să o poată aprecia. Însă nu e deloc așa. Adevărul este că Pământul a fost folosit *ca groapă de gunoi pentru arme sau deșeururi toxice* – și încă unele incredibil de toxice dat fiind nivelul avansat de civilizație al prietenilor tăi de pe Lebăda.

– Asta încerca Asher să îți spună?

– Asta trebuie să fie... nu există alt răspuns. Chestia aia de sub Moho... spre care sapă acum Spartan? E o bombă cu ceas. Se opri o clipă, gândind cât de rapid putea.

– Conferința aceea medicală de care ți-am vorbit? Găsirea unui loc în care să aruncăm deșeurile nucleare sau produsele rezultate din cursa înarmării nucleare este doar o parte a problemei. Adevărata problemă este că acele produse o să rămână radioactive *pe o perioadă mai îndelungată decât istoria înregistrată*. Cum putem avertiza pe cineva, la zece mii de ani în viitor, că ar trebui să stea departe de Carlsbad sau de muntele Ocotillo? Civilizația așa cum o cunoaștem va fi transformată complet. Așa că Departamentul de Energie umple acele locuri cu ceea ce au denumit „controale instituționale pasive“.

– Marcatori de avertizare.

– Exact. Și nu doar de un singur tip, ci de o varietate de tipuri. Imagini, simboluri, text. Să le spună urmașilor noștri că acel loc e periculos, că a fost izolat și sigilat din motive întemeiate. Și se mai vorbea și de controale active.

Hui șovăi.

– Însă cum poți fi sigur că zona care e acolo jos, sub noi, e periculoasă?

– Nu vezi? Acele santinele pe care le-am descoperit în timp ce săpam – au același scop. Și ele sunt „controale instituționale“,

în felul lor. Iar semnalele pe care le transmit sunt, de fapt, avertismente.

– Sunt doar expresii matematice.

– Însă gândește-te ce fel de expresii sunt. Sunt *imposibile*.

Când Asher a decriptat prima dată mesajul și a crezut că a greșit, știi ce a spus? „Împărțirea la zero e interzisă de toate legile universului.“ Iar acela e cuvântul-cheie: *interzis*. Toate expresiile matematice pe care le transmit – zero la puterea zero, celelalte – *toate* sunt interzise.

– Pentru că cine a făcut asta nu putea folosi o avertizare bazată pe limbaj.

– Exact. Limba se schimbă de la o specie la alta. Însă formulele matematice sunt universale. Scutură din cap. Și când mă gândesc la Flyte și la vorbăria lui despre numere iraționale. Avea mai multă dreptate decât ar fi bănuț.

– Cine?

Râse încet.

– Nu contează.

Hui rămase o clipă pe gânduri.

– De ce au început cu o singură expresie și apoi au emis mii?

Crane ridică din umeri.

– Poate s-au gândit că împărțirea la zero era cea mai simplă, cea mai de bază și de aceea era universal valabilă. Poate atingerea mea a declanșat un comportament nou în santinelă. Sau poate faptul că nu ne-am oprit din săpat au convins dispozitivele că n-am înțeles aluzia. Că aveam nevoie de mesaje suplimentare.

Se întoarse brusc și făcu un pas spre ușă. Deodată, se simți cuprins de sentimentul unei grabe teribile: cu fiecare minut care trecea, săpăturile îi aduceau mai aproape de un rezultat de neconceput.

– Unde te duci? întrebă Hui.

– Ai în față un om care, în sfârșit, *a înțeles* mesajul.

Pe chipul ei reapăru teama.

– Și eu? Eu unde pot să mă duc?

– Stai aici. E la fel de sigur ca în orice altă parte – poate chiar mai sigur, pentru că deja au căutat aici. Îi luă din nou mâna într-a sa și o strânse ușor. O să mă întorc după tine... curând.

Ea trase adânc aer în piept și făcu un efort vizibil să rămână calmă.

– Bine. Poate o să mai arunc o privire la transmisia inițială. Cea pe care nu a tradus-o doctorul Asher.

– O idee excelentă, zâmbi Crane. Apoi ieși pe ușa laboratorului, se opri să asculte, apoi traversă rapid coridorul.

Amiralul Spartan rămase tăcut, cu privirea spre Crane. Amândoi stăteau în picioare într-un colț liniștit al camerei de observație și singura lumină venea de pe fereastra lungă ce dădea spre puntea hangarului din Complexul de forare. Lumina nu era suficientă cât să trădeze expresia de pe chipul amiralului.

Crane aruncă o privire peste umăr la tehnicienii și inginerii care stăteau la stațiile lor de monitorizare. Apoi privi în jos, pe puntea hangarului. O echipă de muncitori în salopete portocalii pregăteau pentru coborâre una dintre Bilele rămase. Chiar și din acel unghi se simțea agitația din atmosferă: erau la câteva zile, poate chiar ore distanță să atingă Moho și oricare dintre următoarele coborâri pentru săpături putea să fie cea hotărâtoare.

Își întoarse privirea spre Spartan.

Amiralul părea că își revine din starea contemplativă. Își prinse mâinile la spate.

– Spune-mi dacă am înțeles bine. Toate problemele astea – bolile misterioase, problemele psihologice – sunt rezultatul unui semnal?

– E același semnal digital transmis de santinele prin undele luminoase. Însă acest semnal este transmis într-un fel pe care tehnologia noastră nu îl poate înțelege. Și declanșează o amplificare anormală a undelor delta din creier. Vedeti, creierul funcționează pe bază de electricitate, explică Crane. Atunci când electricitatea dă greș, afectează sistemul nervos vegetativ. Acesta, la rândul său, provoacă grețuri, dereglări ale câmpului vizual, aritmie – toate problemele de ordin neurologic pe care

le-am înregistrat. De asemenea, poate afecta lobul frontal al creierului. Iar aceste afecțiuni, la rândul lor, provoacă probleme de memorie și concentrare, modificări de personalitate, chiar episoade psihotice.

– Cum putem preveni asta? Cum putem să-i anulăm efectele?

– Semnalului? Nu putem nici măcar să-l reperăm, darămite să vedem cum e generat. Singura soluție e să-l evităm. Să oprim săpăturile, să ducem oamenii la suprafață, departe de sursă.

Spartan scutură ușor din cap.

– Iar acest semnal e o expresie matematică.

– Asher a descifrat mai multe semnale. Toate sunt expresii matematice, toate sunt imposibile.

– Vrei să spui că sunt un fel de avertismente.

– Toate sunt interzise de legile universale. Ce metodă mai bună există pentru a semnala pericolul atunci când limba nu e o opțiune?

– Ce metodă mai bună, doctore? Ceva mai articulat. Mai direct.

Lui Crane i se păru că detectează scepticism în tonul lui Spartan.

– Cei care au plantat acele obiecte sub Moho – creatorii santinelor – sunt, cu siguranță, mult, *mult* mai avansați ca noi. Cine ne poate spune că nu transmit semnale care, după cum spuneți, chiar sunt mai articulate, doar că nu suntem noi suficient de inteligenți încă pentru a le putea înțelege?

Spartan își țuguie buzele.

– Și suntem mândrii deținători ai unor deșeuri toxice interstelare. Sau poate ascunzătoarea unor arme teribile folosite într-o îndepărtată cursă a înarmării.

Crane nu răspunse. Tăcerea se prelungi. Peste umărul său auzea murmurul îndepărtat de conversație, clicurile tastaturilor.

Într-un final, Spartan expiră încet.

– Îmi pare rău, doctore, însă mie totul mi se pare doar teorie. De fapt, mă întreb dacă nu cumva și propriile tale unde delta

n-au început să urce. O civilizație extraterestră folosește Pământul ca groapă de gunoi, apoi ne trimite semnale de avertisment.

– Nu, nu nouă. Nu le pasă deloc de noi – violența inserției inițiale dovedește asta. Pentru ei suntem niște insecte. Civilizația care a făcut asta vine dintr-un mediu de metan și acid sulfuric. Probabil pentru ei oxigenul și hidrogenul sunt toxice. Nu sunt îngrijorați de soarta noastră. Pământul e o planetă inutilă pentru ei, iar noi suntem prea înapoiați ca să merităm să fim luați în seamă. Înainte de orice, a fost un noroc sinistru pe capul nostru că am descoperit mesajul lor. Ei sunt îngrijorați în privința unor civilizații *mult mai avansate*. Le avertizează să stea departe de Pământ.

Spartan nu răspunse.

După un moment, Crane oftă.

– Aveți dreptate. Este o interpretare circumstanțială. Nu există nicio metodă prin care să dovedim concret ce e acolo jos fără să pătrundem în Moho. Însă e ca și cum am spune că o grenadă e doar o teorie până tragem de cuiul ei.

Spartan tot nu răspunse.

– Ascultați, continuă Crane, dându-și seama de precipitarea din vocea sa. Nu știu exact ce e acolo jos – știu doar că e extraordinar de periculos. Merită să punem Pământul în pericol ca să aflăm ce e acolo? Pentru că miza este *cel puțin* asta.

Într-un final, Spartan se dezmetici.

– Și ești convins de asta?

– Sunt gata să pun pariu pe propria-mi viață.

– Iar ștergerea intenționată a unității lui Asher – ești sigur și de asta?

Crane dădu din cap.

– Talentele tale par să se întindă dincolo de profesia medicală. Ai recuperat singur datele?

Crane șovăi.

– Am avut ajutoare.

– Înțeleg. Amiralul Spartan îl privi cu o expresie încă imposibil de citit. Știi unde se află Hui Ping?

Crane își păstră tonul neutru.

– Habar nu am.

– Prea bine. Mulțumesc, doctore.

Crane clipi.

– Poftim?

– Poți pleca. Momentan sunt destul de ocupat.

– Dar tot ce am spus...

– O să mă gândesc la asta.

Crane îl privi uimit pe Spartan.

– Vă *gândiți* la asta? Încă o coborâre, poate două, apoi o să fie prea târziu ca să vă mai *gândiți* la ceva. Tăcu o clipă. Amirale, aici sunt mai multe lucruri în joc decât misiunea dumneavoastră, decât ce se află acolo, pe fundul puțului. La mijloc sunt și viețile tuturor celor de la Bază. Aveți o datorie, o *responsabilitate* și față de ei. Chiar dacă ar fi doar o posibilitate foarte îndepărtată să am dreptate, le datorati examinarea descoperirilor mele. Pentru că riscul este, pur și simplu, prea mare să procedați altfel.

– Ești liber, doctore Crane.

– Mi-am făcut treaba, am rezolvat misterul. Acum e timpul să o faceți și dumneavoastră! Opriți nebunia asta, salvați Baza sau...

Crane își dădu seama ca prin vis că ridicase vocea și câteva capete se întorseseră spre el. Tăcu brusc.

– Sau ce? spuse Spartan pe un ton domol.

Crane nu răspunse.

– Sunt bucuros să aflu că ți-ai făcut treaba. Acum îți sugerez să pleci din Complexul de forare de bunăvoie, doctore. Înainte să pun un soldat înarmat să te escorteze afară.

O clipă, Crane rămase pe loc, încremenit de furie și deznădejde. Apoi, fără să mai scoată o vorbă, se întoarse pe călcâie și ieși din camera de observație.

Michele Bishop stătea la biroul ei mereu ordonat cu atenție și privea foarte atentă o analiză de raze X pe monitor, cu părul blond-închis căzându-i peste ochi și cu bărbia lăsată ușor peste unghiile cu manichiură impecabilă. Afară, zona medicală era cufundată în tăcere.

Chiar lângă ea se auzi telefonul, care sparse liniștea. Bishop sări de la locul ei. Apoi întinse mâna după telefon.

- Medical, Bishop.
- Michele? Sunt eu, Peter.
- Doctore Crane?

Se încruntă. Da, era vocea lui; însă tonul lui, de obicei flegmatic, aproape leneș, era grăbit și dur. Închise monitorul calculatorului, apoi se rezemă pe spătarul scaunului.

– Sunt la infirmeria temporară de pe Puntea 4. Am nevoie urgent de ajutorul tău.

- În regulă.

Urmă o pauză.

- Ești bine? Pari... îngrijorată.
- Sunt bine, răspunse Bishop.
- Avem o criză de rezolvat. Încă o pauză, de data asta mai lungă. Ascultă, încă nu-ți pot spune nimic. Însă ce e sub noi... nu e Atlantida.
- Mi-am dat seama de asta.
- Am descoperit că ceea ce ne așteaptă după săpături e ceva incredibil de periculos.
- Ce anume e?

– Nu îți pot spune. Sau cel puțin, nu încă. Nu avem timp de pierdut. Într-un fel sau altul, trebuie să îl convingem pe Spartan să se oprească. Uite ce am nevoie să faci. Adună oamenii de știință și tehnicienii, cei pe care îi consideri cei mai buni. Raționali, care nu sunt din armată. Oameni în care te poți încrede. Oameni cu conexiuni foarte bune. Îți vine în minte vreun nume?

Ea șovăi o clipă.

– Da. Gene Vanderbilt, șeful de la cercetări oceanografice. Iar aici, la medical, e...

– În regulă. Sună-mă pe mobil când s-au adunat cu toții. O să vin să explic totul atunci.

– Peter, ce se întâmplă? întrebă ea.

– Mi-am dat seama de ce se îmbolnăvesc oamenii. Le-am spus, dar nu vor să asculte. O să explic mai multe după ce aduni grupul. Dacă nu-l convingem pe Spartan, va trebui să sunăm la suprafață, să le spunem ce se întâmplă aici, să le spunem ce se întâmplă acolo jos, să-i facem să folosească o autoritate mai mare. Poți face asta?

Ea nu răspunse.

– Michele, ascultă. Știu că nu am fost mereu de aceeași părere. Însă aici e vorba de siguranța întregii Baze – și poate chiar mai mult decât atât. Acum, că nu mai e Asher, am nevoie de ajutor de la oamenii lui; de la cei care au crezut în el și în convingerile lui. Oamenii lui Spartan sunt la câteva zile distanță de obiectivul lor, poate chiar mai puțin. Suntem doctori, am depus un jurământ. *Trebuie* să îi ținem departe de pericol pe bărbații și femeile care depind de noi – sau, cel puțin, să facem tot posibilul. Mă ajuți?

– Da, murmură ea.

– Cât o să dureze?

Ea făcu o pauză, plimbându-se prin cameră.

– Nu mult. Cincisprezece minute, poate jumătate de oră.

– Știam că o să te descurci.

Ea își mușcă ușor buza.

– Deci Spartan nu are de gând să oprească săpăturile?

– Îl știi pe Spartan. Am încercat cât am putut.

– Dacă nu se va opri de bunăvoie, nimeni nu va reuși să-l convingă.

– Trebuie să încercăm. Hai, sună-mă înapoi, da?

– Bine.

– Mulțumesc, Michele. Iar legătura se întrerupse brusc.

În birou se reinstală tăcerea. Bishop se așează pe scaun, nemîșcată, cu privirea ațintită vreme de vreo șaizeci de secunde spre receptor. Apoi, încet, îl așează în furcă; pe chip avea o expresie gânditoare, aproape resemnată.

După standardele Bazei, sediul amiralului Spartan de pe Puntea 11 era destul de spațios. Faptul că avea doar puțină mobilă îl făcea să pară și mai mare. Camerele care îl alcătuiau – birou, dormitor, zonă de conferință – aveau un stil militar rigid. În loc de tablouri, pereții erau împodobiți cu diplome și ordine militare. Un steag american atârna lângă un birou foarte bine lustruit. Singurul raft pentru cărți cuprindea numeroase manuale de marină și tratate de strategie și tactică. În plus – singura fereastră către profunzimea sufletului lui Spartan – în bibliotecă se mai aflau câteva traduceri de texte antice: *Analele* și *Istoriile* lui Tacit, *Strategikon* al împăratului Maurițiu, *Istoria războiului peloponesiac* scrisă de Tucidide.

Korolis mai văzuse toate astea. Ochiul său sănătos cercetă amănunțit totul, în timp ce celălalt aluneca în ceața miopiei. Închise ușa ușor în urma lui și făcu un pas în față.

Amiralul stătea în picioare în mijlocul camerei, cu spatele la Korolis. Auzind sunetul, se întoarse. Iar Korolis se opri surprins. Pentru că văzu, peste umărul lui Spartan, una dintre santinelele descoperite de ei în puțul pe care îl excavau. Plutea în centrul încăperii, iar lumina ei albă arăta spre cablurile de pe tavanul de metal. Se părea că amiralul o studia.

Korolis își spuse că poate nu ar trebui să fie surprins de așa ceva. Amiralul se comportase destul de ciudat în ultimele zile. În mod normal, Spartan îi urma recomandările aproape automat, fără întrebări. Însă, în ultima vreme, amiralul îi respinsese sugestiile, aproape înfruntându-l în anumite probleme. Cum ar

fi să o bage pe Ping în închisoarea de la Bază. Schimbarea lui de comportament i se părea că data din momentul întâmplării cu Bila Unu. Sau poate și amiralul fusese afectat de...

Însă Korolis se hotărî să nu urmeze acel gând până la concluzia lui logică.

Spartan dădu din cap către Korolis.

– Stai jos.

Korolis trecu pe lângă santinelă fără să o mai privească și se așează pe unul dintre cele două scaune din fața biroului mare al amiralului. Spartan înconjură biroul și se așează pe cealaltă parte, pe fotoliul său de piele.

– Totul merge după cum am planificat, spuse Korolis. De fapt, chiar mai repede decât am planificat. După ce am reconfigurat procedurile, nu au mai apărut alte, ah, defecțiuni. E adevărat că operarea manuală, cu verificarea datelor în procesele vitale, a încetinit cumva săpăturile, însă acest lucru a fost contrararat din plin de lipsa xenolitelor din sediment și...

Spartan ridică mâna, oprindu-l pe Korolis în mijlocul propoziției.

– Ajunge, comandante.

Korolis rămase din nou surprins. Presupusese că amiralul îl chemase acolo pentru raportul asupra progresului, ca de obicei. Pentru a-și ascunde confuzia, luă o agrafă pentru hârtii de pe birou – o clemă mare de metal, o relicvă de pe fregata *Vigilant* din vremea Războiului revoluționar¹ – și o răsuci în mâini.

Se lăsă un moment scurt de tăcere în care Spartan își trecu mâna prin părul cenușiu ca metalul.

– Când se va întoarce Bila Doi de la săpat?

– Timpul estimat pentru sosire este ora nouă seara. Korolis puse la loc agrafa, apoi se uită la ceas. Adică peste nouăzeci de minute.

– Să pui echipa de recuperare să deruleze procesul normal postoperațiune. Apoi securizați Bila Doi. Și spune echipei de pe Bila Trei să rămână în pauză până la alte ordine.

¹ Războiul de Independență a SUA (1775–1783) (n.red.)

Korolis se încruntă.

– Nu sunt sigur că am înțeles corect, domnule. Bila Trei trece în repaus?

– Corect.

– Pentru cât timp?

– La asta nu pot răspunde încă.

– Ce s-a întâmplat? Ați primit vreun mesaj de la Pentagon?

– Nu.

Korolis își umezi buzele.

– Vă rog să mă iertați, domnule, însă dacă e să-mi întrerup oamenii din lucru, v-aș fi recunoscător dacă mi-ați da măcar o explicație.

Spartan păru să se gândească la cererea lui.

– A trecut doctorul Crane să mă vadă.

– Crane, domnule?

– Crede că a găsit cauza problemelor medicale.

– Și?

– Are legătură cu semnalele emise din anomalie. Pregătește un raport, o să primim atunci detaliile.

Korolis se opri.

– Mă tem că nu înțeleg. Chiar dacă doctorul Crane are dreptate, ce legătură are sursa bolilor cu săpăturile?

– În cursul cercetărilor sale a mai făcut o descoperire. O traducere a semnalelor extraterestre.

– O traducere, repetă Korolis.

– Crede că acestea sunt un avertisment.

– Asher credea același lucru. Crane mereu a fost omul lui. Nu au avut niciodată vreo dovadă.

Spartan îl cântări o clipă din priviri pe Korolis.

– Acum se pare că au ceva. Și e amuzant că pomeniști de Asher. După cum se pare, datele de pe laptopul lui au fost cele care au dus la descoperirea lui Crane.

– E imposibil!

Cuvintele îi scăpară înainte ca Korolis să se poată opri.

– Serios? Tonul lui Spartan deveni mai molcom, aproape blând. Și de ce, mă rog?

– Pentru că... din cauza felului în care a fost distrus în foc. Computerul acela nu avea cum să funcționeze.

– Se pare că nu a fost doar focul. Conform spuselor lui Crane, cineva a încercat să demagnetizeze și hard disk-ul. Amiralul continuă să-l cântărească din ochi. Nu știi nimic despre asta, nu-i așa?

– Sigur că nu. Oricum, nu pare posibil ca acesta să fi extras date de pe acel hard disk. Laptopul a fost ars, distrus.

– Crane a avut ajutor.

– De la cine?

– Nu a spus.

– Mie mi se pare o porcărie. De unde știți că nu inventează?

– Dacă asta era intenția lui, n-ar fi așteptat atât de mult ca să îmi spună. În plus, nu sunt sigur de ce ar face asta. Și, oricum, descoperirile lui au un grad îngrijorător de mare de adevăr în ele.

Korolis își dădu seama că respira rapid. Simți cum îl cuprinde un tremur rece și neplăcut; o clipă mai târziu, urmă o senzație de căldură intensă. Fruntea i se umplu de sudoare.

Se aplecă în față, în scaun.

– Domnule, spuse el. Trebuie să vă cer să vă regândiți decizia. Suntem doar la o coborâre sau două distanță de zona Moho.

– Un motiv în plus să fim precauți, comandante.

– Domnule, suntem atât de aproape. *Nu putem* să ne oprim.

– Ai văzut ce s-a întâmplat cu Bila Unu. Ne-a trebuit optsprezece luni să ajungem unde suntem acum; nu vreau să pun în pericol tot progresul pe care l-am făcut. Încă o zi sau două nu vor conta.

– Fiecare *oră* contează. Cine știe ce guvern străin poate complota chiar acum împotriva noastră? Trebuie să ajungem acolo jos, să culegem ce putem, cât de *rapid* putem. Înainte ca sabotorul să încerce din nou.

– Nu voi pune întreaga expediție în pericol din grabă sau prin acțiuni pripite.

– *Domnule!* strigă Korolis.

– Comandante! Spartan ridică doar puțin vocea, însă efectul fu uimitor.

Korolis tăcu brusc, respirând și mai rapid.

Spartan îl privi din nou lung.

– Nu arăți prea bine, spuse amiralul pe un ton neutru. Mă simt obligat să cred că poate boala care s-a răspândit la Bază te-a afectat și pe tine.

La această bănuială – atât de ironic de apropiată de propriul său diagnostic de mai devreme referitor la Spartan – Korolis simți cum îl cuprinde furia. Nu pomenise nimănui de durerile de cap recente, care se înrăutățeau, cu siguranță din cauza tensiunii. Apucă brațele scaunului cu un gest aproape feroce.

– Crede-mă că sunt la fel de nerăbdător ca tine să ajungem la anomalie, continuă Spartan. Însă l-am adus aici pe doctorul Crane cu un motiv. *Eu* am contribuit la alegerea lui. Iar acum nu am de ales decât să dau atenție descoperirilor lui. O să alcătuiesc o echipă din cei mai buni oameni de știință militari ai noștri ca să examineze rezultatele lui. Apoi putem continua. Între timp, vreau să te duci la doctorul Bishop pentru un control...

Cu o mișcare bruscă, jumătate din instinct, pe jumătate inconștient, Korolis sări de pe scaun, luă cleva grea de pe birou și îl lovi cu putere pe Spartan în tâmpla stângă. Amiralul se albi, dădu ochii peste cap și alunecă din scaun, căzând la podea.

Korolis rămase în picioare deasupra lui, respirând din greu, timp de aproape un minut. Apoi, după ce se liniști din nou, puse cleva înapoi pe birou și își netezi cămașa. Se uită la telefon, se opri o clipă să-și adune gândurile, apoi luă receptorul și formă rapid un număr. I se răspunse la al doilea apel.

– Woburn.

– Domnule comandant.

– Domnule!

Korolis aproape că îl auzi pe șeful celor de la operațiuni secrete devenind atent.

– Amiralul Spartan a devenit incompetent din punct de vedere mintal. Nu mai e el însuși. Așa că îmi asum comanda. Te rog să pui pe cineva să stea de pază la intrarea în cabina lui.

- În regulă, domnule.
- Și vino la Complexul de forare, chiar acum.
- Da, domnule.

Telefonul se întrerupse. Korolis rămase nemișcat, privind prin birou. Apoi traversă în tăcere camera, deschise ușa pe care o închise cu cheia după ce ieși pe coridor.

Roger Corbett era în biroul său, luând notițe despre pacientul care tocmai venise să se plângă de atacuri de panică și agorafobie, când telefonul sună. Își lasă agenda digitală și stiloul deoparte și ridică receptorul.

– Doctor Corbett, spuse el.

– Roger? Sunt Peter Crane.

– Bună, Peter. Lasă-mă să ghicesc – m-ai auzit sforăind prin baia noastră comună, nu?

Era o glumă, însă Crane părea că nu avea chef de palavre.

– Aștept vești de la Michele. Ai idee unde e?

– Nu. N-am mai văzut-o de ceva vreme.

– Trebuia să mă sune în urmă cu patruzeci și cinci de minute. Am încercat să o sun pe mobil, însă nu răspunde. Sunt un pic îngrijorat.

– O să văd dacă pot să dau de ea. Pot să te ajut cu ceva?

Se lasă o pauză.

– Nu, mulțumesc, Roger. Doar vezi dacă poți să o găsești pe Michele, te rog.

– În regulă.

Corbett puse telefonul la loc, apoi se ridică, ieși din birou și o luă pe coridor.

În zona de recepție așteptau patru oameni. Era un lucru foarte neobișnuit – Bishop lucra mult și foarte eficient și, în mod normal, nu era niciodată mai mult de un pacient care aștepta să fie consultat. Corbett intră în cabina asistentei. Internul său de la Psihiatrie – un tânăr foarte serios pe nume

Bryce – stătea lângă asistenta de serviciu și completa un formular pentru acoperirea necesarului de provizii.

– Ai idee unde e doctorul Bishop? întrebă Corbett.

Bryce scutură din cap.

– Îmi pare rău.

– A plecat acum mai bine de o oră, spuse asistenta.

Corbett se întoarse spre ea.

– A spus unde se duce?

– Nu, doctore.

Corbett își frecă gânditor bărbia și privi spre sala de așteptare. Apoi se reîntoarse în biroul său. Accesă directorul intern de pe agenda sa digitală, se uită la o extensie, apoi ridică telefonul și formă.

– Serviciile de monitorizare, Wolverton, se auzi o voce aspră.

– Aici doctorul Corbett de la zona medicală. Am nevoie să o găsești pe Michele Bishop.

– Îmi spuneți parola dumneavoastră, doctore?

Corbett i-o dădu. Sunetul slab de taste răzbătu prin telefon. Apoi Wolverton vorbi din nou.

– Momentan e în spațiul de control al mediului, pe Puntea 8.

– La Controlul mediului? se trezi Corbett mirându-se cu voce tare.

– Vă mai pot ajuta cu ceva, doctore?

– Atât, mulțumesc.

Încet, gânditor, Corbett închise telefonul. Apoi luă mobilul și, oprindu-se la recepție doar cât să-i spună lui Bryce că îl lăsa temporar responsabil în locul lui, părăsi zona medicală.

Controlul mediului era o rețea mare, în mare parte automată, de compartimente luminate slab din colțul îndepărtat al Punții 8. Era o zonă plină de cazane, compresoare, umidificatoare, precipitatoare electrostatice și alte dispozitive proiectate pentru a face aerul de la Bază pe cât de agreabil și de steril era posibil. Cu toate că podelele și pereții vibrau de la zecile de turbine care se învârtteau, zgomotul era remarcabil de redus. Pânda

atentă și tăcută avea un efect apăsător asupra lui Corbett. Deschise gura să o strige pe Bishop, însă ceva din tăcerea aceea îl făcu să se răzgândească. Străbătu încet primul compartiment, apoi intră în al doilea, apoi în al treilea.

Acest spațiu din urmă era plin de conducte masive de aer și de unități de filtrare încastrate în oțel care se înălțau de la podea până în tavan. Era chiar mai întunecat decât în celelalte două compartimente, iar Corbett își făcu drum încet printre conducte, privind când într-o parte, când în alta. Oare Bishop plecase deja? Poate technicianul de la monitorizare se înșelase și nici măcar nu trecuse pe acolo. I se părea un loc puțin probabil și...

Brusc, Corbett o zări. Stătea în genunchi în fața unui panou în capătul celălalt al camerei, cu spatele la el, foarte absorbită de ce făcea. O clipă crezu că efectua o resuscitare cardiopulmonară; însă, privind apoi prin lumina slabă, își dădu seama că ceea ce crezuse că era un corp era de fapt un sac mare din nailon negru. Făcu un pas în față. Ciudat: pe sub halatul alb, coatele i se mișcau în față și în spate, ca și când chiar ar fi făcut un masaj cardiac. Corbett se încruntă, perplex. Judecând după gemetele slabe de efort, ceea ce făcea necesita ceva putere fizică.

Corbett înaintă încă un pas. Acum reuși să vadă peste umărul ei. Frământa o cărămidă lungă, ca de lut, pe care o întindea într-o funie groasă, albă, de jumătate de metru lungime.

Alte două sfori asemănătoare erau deja rezemate de panoul de oțel din fața ei.

Înainte să se poată opri, Corbett trase adânc aer în piept. Într-o clipă, Bishop scăpă cărămida de chit și sări în picioare, întorcându-se spre el.

– Tu ești sabotoarea, spuse Corbett, sigur pe el. Cea care a încercat să fisureze domul.

Nările ei se umflară, însă rămase tăcută.

Corbett știa că trebuia să facă ceva – să alerge sau să dea alarma –, însă era încremenit, paralizat, de șoc.

– Ce e asta? întrebă el. Semtex?

Bishop continua să tacă.

Mintea lui Corbett era copleșită. E adevărat că, deși lucra de luni întregi cu ea, știa de fapt foarte puține despre Michele Bishop. Chiar și așa, i se părea imposibil. „Nu se poate. Nu se poate. Trebuie să fie o greșeală.“

– Ce faci? întrebă el.

Iar ea, într-un final, vorbi.

– Mă gândesc că e destul de evident. Stâlpul de presiune sudic e chiar de partea cealaltă a acestui panou.

Cumva, faptul că o auzi vorbind, că recunoștea trădarea cu propria gură, pune capăt învălmășelii din mintea lui Corbett.

– Însă stâlpii de presiune sunt plini cu apă de mare, spuse el. O să spargi carcasa. O să inunzi Baza.

Făcu un pas înapoi.

– Rămâi pe loc!

Ceva din vocea ei îl făcu pe Corbett să încremenească.

– De ce faci asta?

În timp ce vorbea, își duse mâinile la spate cât mai natural cu putință.

Bishop nu răspunse. Părea să se gândească la următoarea mișcare.

Încet, pe nesimțite, Corbett își scoase telefonul din buzunarul de la spate. Îl deschise cât de încet putu și formă 1231 cu vârful degetului mare. Era numărul internului său, Bryce: un număr care putea fi format rapid și ușor, fără să se uite la el. Căută butonul de silențios; nu îl găsi, așa că își puse degetul pe difuzorul telefonului, acoperindu-l.

– Nu avem C4¹ în partea asta a Barierei, spuse el. Cum l-ai adus aici?

Orice urmă de nehotărâre pierise deja de pe fața lui Bishop. Râse cu tristețe.

– O mulțime de produse suplimentare medicale sunt transportate cu Butoiul. Știi asta. Gărzile nu sunt prea amatoare să caute printr-o pungă de deșeuri radioactive. Poți, în felul acesta,

¹ *Composition 4*, complex explozibil plastic, format, în principal, din nitramină (n.red.)

să primești tot felul de lucruri. De exemplu, așa ceva. Și băgă mâna în buzunarul halatului, de unde scoase o armă.

Corbett, încă amețit de la surpriză, privi arma cu un sentiment asemănător cu detașarea. Era o armă mică și urâtă, cu o textură lucioasă atipică și cu un amortizor prins de țevă. Se pregătea să întrebe cum o trecuse de detectoarele de metale, însă aspectul lucios îi dădu răspunsul: era un compus din ceramică polimerizat, scump și ilegal.

– Dacă inunzi Baza, o să mori și tu, spuse el.

– Programez detonatoarele pentru zece minute. Atunci eu voi fi deja pe Puntea 12, îndreptându-mă spre capsula de salvare.

El scutură din cap.

– Michele, nu face asta. Nu-ți trăda țara așa. Nu știu pentru ce țară lucrezi, dar nu merită. Nu asta e soluția.

Chipul lui Bishop se întunecă brusc.

– Ce te face să crezi că lucrez pentru un guvern străin? Întrebă ea furioasă. Ce te face să crezi că lucrez pentru un *guvern*, în primul rând?

– Eu... începu Corbett, apoi se opri, luat prin surprindere de izbucnirea ei bruscă.

– Statele Unite nu pot fi lăsate să pună mâna pe ce e acolo. America a arătat deja, de atâtea ori, cum abuzează de puterea care i se dă. Am avut bomba atomică și ce am făcut? În interval de șase luni am ras două orașe de pe fața pământului.

– Nu poți compara asta cu...

– Ce crezi că va face America cu tehnologia care e acolo jos? Americii nu i se poate încredința asemenea putere.

– Tehnologie? Întrebă Corbett, sincer mirat. Despre ce tehnologie vorbim?

Criza ei se încheie la fel de brusc pe cât începuse. Bishop nu răspunse, se mulțumi să scuture furioasă din cap.

În tăcere se auzi vocea digitizată a unei voci bărbătești.

Pentru prima dată, Corbett se simți cuprins cu adevărat de spaimă. Purtând acel dialog precipitat, uitase să țină degetul apăsat pe difuzorul telefonului.

Expresia lui Bishop deveni și mai dură.

– Să-ți văd mâinile.

Încet, Corbett ridică brațele. Celularul era în mână lui dreaptă.

– Ah...

Cu o mișcare bruscă, rapidă ca a unui șarpe în atac, Bishop îndreptă arma spre el și apăsă pe trăgaci.

Un norișor de fum, un sunet care semăna remarcabil cu un strănut, apoi o senzație de arsură îngrozitoare explodează în pieptul lui Corbett. O forță uriașă, invizibilă, îl aruncă în spate izbindu-l de carcasa unui ventilator. Se scurse pe podea, hârâind și șuierând. Chiar înainte să fie învăluit într-un întuneric irezistibil, o văzu ca prin ceață pe Bishop călcându-i brutal în picioare celularul, apoi îngenunchind rapid și continuând să modeleze cărămida pe panoul exterior, cât de rapid putea.

Crane intră în lift și apăsă butonul numit „1“. Chiar înainte să se închidă ușile, făcea nervos pași prin jur.

Ce-i lua atât de mult timp lui Michele Bishop?

Trecuseră mai mult de nouăzeci de minute de când vorbise cu ea. Spusese că nu dura mai mult de jumătate de oră să-i adune pe oamenii de știință.

Oare ce se întâmplase?

Într-un final, se sătură să stea degeaba în infirmeria temporară și se hotărî să mai încerce o dată să-l convingă pe amiralul Spartan. *Trebuia* să încerce; miza era mult prea mare să nu o facă. Și orice, chiar și o ceartă, era mai eficient decât statul degeaba.

Când ușile liftului se deschiseră din nou, îi trecu prin cap un gând. Ieși, își scoase celularul din buzunar și formă Serviciile Centrale.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă o voce de femeie neutră.

– Da, am nevoie să vorbesc cu cineva pe nume Vanderbilt. Gene Vanderbilt, de la Cercetări Oceanografice. Nu am acces la un director.

– O clipă, vă fac legătura.

În timp ce Crane traversa rapid coridorul roșu, în telefonul său auzi câteva clicuri. Apoi o voce de bărbat:

– Oceanografie, aici Vanderbilt.

– Doctore Vanderbilt? Sunt Peter Crane.

Se lăsă o clipă de tăcere, în care Crane se întrebă dacă Vanderbilt încerca să-l repereze de undeva.

- Doctorul Crane, da? Omul lui Asher.
- Corect.
- Îi simțim foarte mult lipsa.
- Te-a contactat Michele Bishop?
- Doctorul Bishop? Nu, nu recent.

Crane se opri din mers.

- Nu te-a contactat? Și ai fost în laboratorul tău?
- Da. De ore bune.

Crane începu din nou să meargă, de data asta mai încet.

- Ascultă, doctore Vanderbilt. Se întâmplă ceva, însă nu pot vorbi despre asta la telefon. O să am nevoie de ajutorul tău și de al celor mai buni oameni de știință.

- Ce s-a întâmplat? E vorba de o urgență medicală?

- Poți spune și așa. Ți voi da detaliile personal. Acum tot ce pot să spun e că acest lucru ține de siguranța întregii Baze și poate chiar mai mult de atât.

Încă o pauză.

- În regulă. Ce anume vrei să fac?

- Să îți aduni colegii cât mai rapid și mai pe ascuns cu putință. După ce faci asta, sună-mă.

- Posibil să dureze câteva minute bune. Unii dintre ei sunt în zona clasificată.

- Atunci ia legătura cu ei cât de repede poți. Spune-le să nu vorbească despre asta cu nimeni. Crede-mă, e *extrem* de important, doctore Vanderbilt. Ți explic când ne vedem.

- În regulă, doctore. Vocea lui Vanderbilt devenise lentă și gânditoare. O să încerc să adun un grup în sala de conferințe de pe Puntea 12.

- Sună-mă pe mobil, e în director. O să vin și eu.

Închise, apoi băgă telefonul în buzunarul halatului. „Dacă îl conving pe Spartan, o să-i spun lui Vanderbilt pur și simplu că am rezolvat“, își spuse el.

În față se aflau ușile duble ale Complexului de forare. Spre surprinderea lui, Crane observă că ușile nu mai erau păzite de pușcași marini, ci de doi agenți de la operațiuni secrete înarmați cu puști M-16. Când se apropie, unul ridică mâna să-l

oprească. Agentul cercetă atent cardul de acces al lui Crane, apoi îi făcu loc să treacă, deschizându-i uşile.

Complexul fremăta de activitate. Crane se opri chiar lângă intrare, privind în jur. Puşcaşii marini şi agenţii de la operaţiuni secrete erau amplasaţi în mai multe puncte strategice. Tehnicienii şi echipele de la întreţinere mişunau prin hangarul aglomerat. Cea mai mare concentrare de activitate era în centru, unde una dintre cele două Bile rămase atârna de braţul robotic. Suportul cu laser stătea chiar lângă ea. Văzând Bila, expresia lui Crane se întunecă.

Se auziră pocnete statice în megafoanele fixate în colţurile plafonului. „Atenţie, spunea o voce distorsionată. Inițializare coborâre Bila Trei în zece minute. Ofițerii de la control scufundări, raportați stațiilor de care aparțineți.“

Crane trase adânc aer în piept. Apoi se îndreptă spre Bilă, unde cei trei membri ai echipajului, îmbrăcați în salopeta lor albă, erau înconjurați de câțiva tehnicieni. Dacă Spartan nu era în apropiere, știa că măcar îi putea spune ceva unde să-l găsească.

Când se apropie, unul dintre membrii echipajului se întoarse și îl privi. Crane se opri surprins. Dincolo de costumul alb, recunoscuse chipul plin de riduri și părul alb ciufulit al doctorului Flyte.

Când îl văzu, Flyte făcu ochii mari. Se desprinsese din grup și veni spre Crane.

– Doctore Flyte, spuse Crane. De ce porți uniforma echipajului?

Flyte îl privi la rândul său. Chipul său delicat, acvilin, părea tras și nervos.

– Nu vreau să o port, oh, *nu!* Treaba mea e să repar brațul, să îmbunătățesc brațul, să îi învăț pe ceilalți misterele sale, nu să îl mânuiesc eu însumi. Însă *el* insistă. Olimpianul e un dușman prea greu de înfruntat. Privi peste umăr rapid și coborî vocea. Eu trebuie să fiu aici, însă *tu* nu. Trebuie să pleci. E așa cum ți-am spus: totul e stricat.

– Trebuie să-l găesc pe... începu Crane. Apoi tăcu brusc. Pentru că se apropia altcineva: comandantul Korolis.

Crane văzu, surprins din nou, că și el purta echipamentul alb al echipajului de pe Bilă.

– Întoarce-te la Bilă, îi spuse Korolis bătrânului. Apoi își întoarse ochii apoși, exotropici, spre Crane.

– Ce cauți aici? spuse el.

– Îl caut pe amiralul Spartan.

– Nu e disponibil.

Korolis renunțase la ipocrita sa spoială de politețe de până atunci. Tonul, expresia, felul său de a se purta erau bănuitoare și pline de ostilitate.

– Trebuie să vorbesc cu el, spuse Crane.

– E imposibil, pufni Korolis.

– De ce, comandante?

– A avut o cădere. Am preluat comanda.

– O cădere?

Oare asta o ținea pe Bishop ocupată? Însă îndată ce acel gând îi apără în minte, îl înlătură imediat. Dacă șeful Bazei suferise vreun atac sau vreo cădere, Corbett, unul dintre internii din zona medicală sau Bishop însăși l-ar fi anunțat.

Iar asta însemna un singur lucru: nimeni din personalul medical nu fusese înștiințat.

Brusc, în creierul lui Crane se declanșă o alarmă. Își dădu seama cât de precară devenise poziția lui acolo.

„Atenție, se auzi vocea din difuzor. Începe inserția echipajului. Echipa de sigilare, pregătiți-vă să restabiliți și să verificați integritatea carcasei.“

– Nu o faceți, se auzi Crane spunând.

Korolis se încruntă.

– Să nu fac ce?

Avea ochii roșii, iar vocea, de obicei moale, era puternică și răgușită.

– Nu faceți coborârea.

– Domnule! strigă un muncitor de la o stație de monitorizare spre Korolis.

Comandantul se întoarce spre el.

– Ce e?

– E cineva care dorește să vorbească cu dumneavoastră.

Bryce, un intern de la zona medicală.

– Spune-i că sunt ocupat.

– Domnule, spune că e de importanță maximă...

– *Aia* – iar Korolis întinse un braț spre Bila Doi – este *singurul* lucru important în acest moment.

– În regulă, domnule. Omul închise telefonul și se întoarce la instrumentele lui.

Korolis se întoarce spre Crane.

– Și de ce nu ar trebui să fac coborârea?

– E prea periculos. E o nebunie.

Korolis făcu un pas spre el. I se vedeau picături de sudoare pe frunte și pe pielea palidă a tâmpelor.

– Am auzit de mica ta teorie. Dar știi ce cred *eu*, doctore? Cred că *tu* ești cel periculos. Un pericol pentru moralul oamenilor, un pericol pentru însăși misiunea asta.

Se holbă încă o clipă la Crane. Apoi, brusc, se întoarce spre doi pușcași marini.

– Hoskins! Menendez!

Aceștia luă război de poziție de dreapta.

– Domnule!

Korolis arătă cu degetul spre Crane.

– Acest om e sub arest militar. După ce Bila e lansată în siguranță și totul e în regulă, duceți-l la închisoarea de la bord și puneți un soldat înarmat în fața celulei lui.

Și înainte ca Crane să poată protesta, comandantul se întoarce la Bila Doi, în a cărei burtă argintie intrau deja nefericitul doctor Flyte și celălalt membru al echipajului.

Roger Corbett stătea întins pe o parte în balta tot mai mare a propriului sânge cald, învăluit într-o ceață a durerii. Uneori i se părea că visează; alteori, că era deja mort, plutind într-o uitare întunecată și fără margini. Gânduri, sentimente, asocieri alunecau prin mintea lui, fără ca el să le poată controla. Poate trecuse un minut, poate zece; nu știa. Era sigur doar de un lucru: nu trebuia să lase silueta ghemuită cu arma în mână să își dea seama că era încă în viață.

Durerea devenise intensă, însă durerea era bună: îl ajuta să se lupte cu moleșeala teribilă care îl cuprindea, îl trăgea în jos pentru totdeauna.

În timp ce zăcea acolo, simți un regret ascuțit. Programarea lui de la ora trei îl aștepta. Probabil era deja acolo, bătând din picior și uitându-se la ceas. Făcuse asemenea progres în gestionarea furiei, că i se părea păcat că...

Apoi simți cum amețeala îl cuprindea din nou, îl învăluia, iar el se lăsă în voia visurilor întunecate. În ele era un scafandru care coborâse prea adânc. Iar suprafața era doar o pată de lumină slabă în beznă, mult deasupra lui, iar plămânii săi deja stăteau să plesnească în timp ce el își făcea drum în sus, înotând cât putea de repede, având însă atât de mult de parcurs...

Se forță să redevină conștient. Silueta din colț terminase.

Se ridică în beznă și se întoarse spre el, ochii lucindu-i slab în lumina din camera alăturată. Corbett încetă să mai respire și rămase întins și nemișcat, cu ochii doar două dungi. Lăsă sacul acolo unde era și făcu un pas spre el, apoi încă unul. Apoi se

opri din nou. Se zări o strălucire ușoară când țeava pistolului se ridică spre el.

Însă ea se întoarse brusc. O clipă mai târziu auzi și Corbett: voci, care se auzeau din depărtare peste vuietul compresoarelor.

Alte persoane – cel puțin două, poate mai multe – intraseră, probabil, în primul compartiment al Controlului mediului. Speranța bruscă îl făcu să gândească iarăși clar, îl ajută să-și pună simțurile în ordine. Mișcarea lui funcționase. Bryce trimitea ajutoare.

Vocile se apropiau.

Ea păși peste el, cu arma pregătită, și se strecură fantomatic spre bocalul care ducea în a doua cameră. Corbett deschise ochii puțin mai mult și o văzu ascunzându-se în umbră, apoi privind cu grijă după colț. Linia sinuoasă a părului ei și țeava pistolului se conturau în haloul galben de lumină. Apoi alunecă prin bocalul în a doua cameră, se ascunse după o turbină, ieșind din raza lui vizuală.

Vocile continuă să vorbească. Nu păreau să înainteze. Bănuia că se aflau încă în primul compartiment, undeva între Bishop și ieșirea principală din Controlul mediului. Din cele câteva cuvinte pe care le putu distinge se părea că erau muncitorii de la întreținere, care verificau una dintre numeroasele piese de echipament.

Asta însemna că nu sosise cavaleria – sau, cel puțin, nu încă. Poate nici nu avea să sosească.

Corbett întinse o mână și încercă să se ridice în șezut. Mâna îi alunecă și căzu din nou pe podeaua însângărată. O săgeată arzătoare de durere îi străpunse pieptul, iar el își mușcă buza de sus ca să nu urle.

Zăcu acolo, respirând greu, așteptând ca durerea să se mai domolească. Apoi, împingându-se cu picioarele în podeaua de metal, se târî, încet, spre panoul din spate.

Mergea agonizant de lent. Jumătate de metru, un metru. Bule de sânge se formau în gâtul său. Cămașa și haina îi erau îmbibate și îl încetineau și mai mult. La jumătatea drumului se opri puțin când amețeala amenință să-l cuprindă din nou. Însă

nu putea să stea prea mult; dacă o făcea, știa că nu mai avea să pornească din nou. Din nou, își propti picioarele și se împinse câțiva centimetri pe podea.

În sfârșit, simți cum capul i se lovește de peretele din spatele camerei. Cu un geamăt de durere, se chinui să privească în sus. Chiar deasupra lui se aflau sforile groase de Semtex, în total patru, prinse pe panoul de metal în linii paralele. În fiecare fusese montat câte un detonator.

Adunându-și puterea, Corbett ridică un braț, bâjbâi după cel mai apropiat detonator și îl desprinse. Durerea îi străpunse pieptul, iar el căzu pe spate cu un geamăt. Auzea cum sângele îi picura din cot și din încheietura mâinii pe podea.

Din poziția în care se afla examină detonatorul. În beznă, îi găsi bateria; un cronometru manual; două plăcuțe de metal separate de o folie; un colac de fibră optică. Totul era miniaturizat. Știa puține despre tehnica explozibililor, însă acela părea a fi unul cu întârziere prelungită. Când cronometrul își încheia ciclul, electricitatea făcea folia să explodeze, iar plăcuțele transmiteau șocul inițial încărcăturii.

Puse detonatorul pe podea cât de încet putu. Ea spusese zece minute; el își dădu seama că mai rămăseseră patru sau cinci.

Încă trei detonatoare de rezolvat.

Își adună puterile, ridică din nou brațul, se întinse după detonatorul următor, îl desprinse – atent să nu-i modifice din greșeală cronometrul – și căzu din nou pe spate.

De data asta durerea fu mult mai puternică și aproape că leșină. Sângele îi gâlgâia în gât, iar el se înecă și tuși. Trecu un minut în care își recuperează puterea suficient cât să continue.

La al treilea nu ajungea. Se împinse din nou în călcâie pe podea până ajunse la el. Apoi ridică mâna a treia oară, desprinse detonatorul și căzu la podea.

Durerea era atât de intensă, că nu crezu că va putea ajunge la al patrulea. Rămase întins în beznă, chinându-se să rămână conștient, ascultând murmurul vocilor. Păreau să se fi pornit într-o ceartă fără sfârșit pe o problemă de inginerie.

Oare cât timp mai avea? Un minut? Două?

Se întrebă unde anume se afla exact Bishop. Fără îndoială, stătea ghemuită în spatele unei mașini, ascultând nervoasă taclele, așteptând ca muncitorii să plece ca să poată scăpa în siguranță.

De ce nu îi împușcase? Arma avea amortizor. Putea fi un singur motiv: arma ei de ceramică avea o magazie mică, poate doar două gloanțe. Și nici nu putea alerger pe lângă ei; asta ar fi dat-o de gol. Încă avea o șansă să scape. Însă nu și dacă doi oameni ar fi început să strige...

Nu. Nu putea alerger pe lângă ei. Se va întoarce la Semtex și va modifica cronometrele detonatoarelor, să mai câștige timp.

Își dădu seama că fusese prea preocupat de propria misiune, prea copleșit de durere și de pierderea de sânge, ca să-și fi dat seama de asta. Se va întoarce din moment în moment.

Disperarea îi dădu aripi lui Corbett. Cu ultimele rezerve de energie ridică din nou brațul, degetele lui atingând al patrulea și ultimul detonator.

Chiar în acel moment, în pragul bocaportului apăru o umbră venind din cel de-al doilea compartiment, profilată în lumină. Când îl zări, înjură printre dinți și sări la el.

Corbett tresări de surpriză și deznădejde. Chiar atunci, degetele i se uniră din greșeală; se auzi un pârâit, iar din detonator ieși un norișor de fum – timpul rămase suspendat teribil vreme de o milisecundă, care însă lui Corbett i se păru nesfârșită – apoi, cu un urlet inimaginabil de violent, întregul univers se prăbuși într-o apocalipsă de foc și oțel. Și apă.

– Ușile exterioare, închise, se auzi o voce robotică din sistemul de difuzoare. Sigiliul de presiune, activat. Bila Doi, pe conductă. Timp estimat până în zona de foraj: nouăsprezece minute, treizeci de secunde.

Dintr-un colț îndepărtat, Peter Crane urmărea furios și frustrat cum brațul robotic uriaș – acum fără încărcătură – se îndepărta de ecluză și se întorcea în poziție de repaus. În timp ce Bila era sigilată, apoi coborâtă prin ecluză, privise în jur, la personalul din Complexul de forare, căutând o privire înțelegătoare, o mișcare furișă din cap, orice care să-i dea de înțeles că are un potențial complice. Însă nu găsisese nimic. Inginerii, tehnicienii și personalul de asistență deja își reluau activitățile normale, ocupându-se de etapele obișnuite ale unei sesiuni de săpături în desfășurare. Nimeni nu părea să-i simtă prezența acolo.

Cu excepția pușcașilor marini, care îl încadrau. Se auzi semnalul de încheiere cu succes a operațiunii, iar unul dintre ei îl împinse.

– În regulă, doctore. Să ieșim.

Când ieșiră pe ușile care dădeau în coridoarele Punții 1, Crane se simți cuprins de o senzație de irealitate. Sigur totul era un vis. Totul avea logica deformată și sucită a unui vis. Chiar era escortat la închisoarea de la bord de doi pușcași marini înarmați? Continuau să sape, îndreptându-se către o pedeapsă îngrozitoare? Oare Korolis chiar își asumase comanda militară a Bazei?

Korolis...

– Nu vreți să faceți asta, le spuse el pe un ton coborât celor doi soldați.

În semn de răspuns, aceștia deschiseră ușile duble și îl escortară afară.

– Nu amiralul e cel nepotrivit pentru comandă, continuă el când mărșăluiau pe coridor. Ci comandantul Korolis.

Niciun răspuns.

– Ați văzut culoarea pielii lui? Hiperhidroza – transpirația excesivă? A luat boala care umblă pe aici. Sunt doctor, sunt antrenat să văd aceste lucruri.

În față, coridorul se bifurca. Unul dintre pușcașii marini împinse umărul lui Crane cu pușca.

– Ia-o la dreapta.

– De când am sosit la Bază am văzut multe cazuri. Korolis e un caz clasic.

– Ai face bine să-ți ții gura, spuse pușcașul.

Crane privi pereții colorați în roșu-deschis, ușile închise ale laboratoarelor. Gândurile sale reveniră la celălalt marș forțat la care fusese supus: cel cu Spartan, când fusese analizat și pregătit pentru zona clasificată. La acea vreme nu știuse unde era dus. De data asta era diferit. Senzația de irealitate devenea tot mai puternică.

– Și eu am fost cadru militar, spuse el. Sunteți soldați. Ați făcut un jurământ să vă serviți țara. Korolis e un bărbat periculos și labil. Faptul că acceptați ordine de la el e ca și când...

Patul puștii se izbi de umărul său, de data asta mult mai violent. Crane căzu în genunchi, cu gâtul întins dureros în față.

– Ia-o ușor, Hoskins, spuse aspru celălalt soldat.

– M-am săturat să tot trăncănească, răspunse soldatul pe nume Hoskins.

Crane se ridică și își șterse mâinile, privindu-l pe Hoskins prin ochii îngustați. Umărul îl ardea de la impact. Hoskins făcu un semn cu țeava puștii.

– Mișcă-te!

Își continuă drumul pe coridor și o luă la stânga. În față se vedea un lift. Se apropiară de el, iar Hoskins apăsă

butonul „sus“. Crane deschise gura încercând să le explice din nou, însă se răzgândi. Poate că soldații de la închisoare vor asculta de rațiune...

Cu un clinchet încet, ușile liftului se deschiseră.

În același moment, un bubuit uriaș se auzi de undeva de departe, la palierele superioare. Preț de o secundă, întreaga Bază păru să se zguduie din temelii. Luminile scăzură în intensitate, apoi străluciră, apoi scăzură din nou în intensitate. Se auzi o explozie secundară care cutremură instalația cu violența cu care scutură un câine șobolanul pe care l-a prins. Cu un zgomot care-ți spărgea timpanul, o bucată de țevă cenușie de metal căzu de pe tavan, doborându-l pe Hoskins la podea.

Crane acționează fără să stea pe gânduri. Îi dădu rapid celui-lalt soldat un șut în genunchi dezechilibrându-l, apoi intră cu capul înainte în lift, apăsând butoanele la întâmplare. Halatul i se sfâșie de grătarul de metal, iar celularul îi căzu din suport, sărind pe jos.

Se aprinse lumina de urgență, iar în strălucirea portocalie a acesteia îl zări pe Hoskins încercând să se ridice. Sângele din rana de la cap îi umplea nasul și gura soldatului, însă acum era în picioare, cu o expresie sumbră pe chip. În timp ce din depărtare se auzeau sirenele de avertizare, își potrivi pușca și ținti. Crane se ascunse în spatele ușilor liftului care se închideau, chiar când un glonț trecu pe lângă el... apoi ușile se închiseră și simți cum urca.

Gordon Stamper, mașinist clasa întâi, cobora în grabă treptele dinspre Puntea 9, câte două odată. Echipamentul galben atârna greu pe spatele și umerii lui; cârligele, radioul portabil și alte echipamente prinse de centura lui de nailon foșneau odată cu fiecare pas. Restul echipei de salvare era în spatele lui, ducând rezerve de oxigen, șnururi tubulare, topoare și echipamente suplimentare.

Apelul făcut pe canalul de urgență menționase că nu era vorba de un exercițiu. Și totuși, Stamper nu era prea sigur. Oh, era clar că se întâmplase *ceva*: avusese loc acea explozie îngrozitoare, pana scurtă de energie. Însă lumina își revenise, iar Baza nu părea să-și facă prea multe griji. Nu putea fi sigur că nu fusese ceva înscenat de marii mahări ca să vadă dacă echipa pentru operațiuni de salvare reușea să-și facă treaba. Armata căuta mereu noi metode să testeze curajul oamenilor săi.

Deschise brusc ușa de la Puntea 8. Văzu un coridor pustiu, cu ușile de pe ambele părți închise. Nu era deloc surprinzător: se apropia sfârșitul turei de lucru și cei mai mulți administratori și cercetători care lucrau la acel nivel erau în altă parte, mâncau la cantină sau, și mai probabil, aveau întâlniri de analiză în centrele de conferință de pe Puntea 7.

Avea radioul său portabil prins de un epolet la umăr. Făcu clic pe el cu degetul și se aplecă spre microfon.

– Stamper către Salvare Unu.

Radioul pârlâi.

– Salvare Unu, recepționat.

– Suntem pe Puntea 8.

– Recepționat.

Stamper opri radioul cu o anumită satisfacție sumbră. Sigur nu se puteau plânge de răspuns de data aceea: apelul fusese făcut cu doar patru minute înainte și erau deja la fața locului.

Obiectivul lor era Controlul mediului, care se afla în celălalt capăt al Bazei. Stamper aruncă o privire spre echipa lui, se asigură că toți erau grupați și pregătiți, apoi dădu semnalul de pornire.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur că era vorba de o cacealma, o simulare. Apelul – din câte înțelesese el, fusese un singur apel, agitat și aproape incoerent, încheiat prematur – spusese ceva despre o fisurare; despre *apă*. Astea erau pur și simplu prostii. Toți știau că exista domul de protecție între Bază și Marea Nordului și că spațiul dintre dom și bază era presurizat și uscat. Buza i se curbă într-un zâmbet de batjocură. Iar dacă nu era un exercițiu, probabil era vorba doar despre vreo țevă spartă; acel nivel era condus de oameni-de știință cu obraz subțire și finuți, gata să leșine sau să strige lupul la prima picătură de umezeală.

Traversară coridorul, cu echipamentul zăngănindu-le-n cârcă și se opriră când ajunseră la o intersecție în formă de T. Stamper se scărpină la falcă. Pasajul din stânga ducea la sectorul administrativ, o rețea complicată de cabine și coridoare înguste. Dacă o lua la dreapta prin laboratoarele de cercetare, puteau ajunge la Controlul mediului mai rapid și...

Se auzi un sunet metalic din direcția laboratoarelor, urmat de o amestecătură frenetică de voci. Se opri să asculte. Vocile erau coborâte, însă păreau să se apropie.

Își făcu mâna pâlnie la gură.

– Hei!

Vocile încetară.

– Aici Echipa pentru operațiuni de salvare!

Rumoarea agitată și nervoasă reîncepu, iar Stamper auzea deja zgomot de alergătură. Se întoarse spre echipa sa, făcând semn cu capul în direcția vocilor.

Când dădură colțul spre sectorul de cercetare, Stamper îi zări: un grup mic de cercetători, cinci sau șase, care alergau spre

el. Toți aveau ochii mari și hainele și halatele răvășite. O femeie din grup, de vârstă mijlocie, plângea încet. Liderul lor, un bărbat înalt și slab cu păr blond și ondulat, era pe jumătate flească.

La o distanță de vreo cincisprezece metri pe coridor, în spatele lor, bocalul etanș fusese blocat.

Stamper făcu un pas în față când grupul veni alergând.

– Gordon Stamper, lider de echipă, spuse el pe un ton autoritar. Care este problema?

– Trebuie să ieșim de aici – *toți!* spuse bărbatul înalt ținându-și răsuflarea.

Plânsetul femeii devenise mai accentuat.

– Și ce anume s-a...

– Nu e timp de *explicații!* îl întrerupse bărbatul. Vocea lui era ascuțită și inegală, aproape isterică. Am închis toate bocalurile pe care le-am putut închide, dar presiunea e mult prea mare. N-o să țină, vor ceda din moment în moment...

– Stați o clipă, spuse Stamper. Liniștiți-vă, calmați-vă și spuneți-ne ce s-a întâmplat.

Bărbatul se întoarse spre ceilalți cercetători.

– Urcați pe Puntea 9 cât puteți de repede.

Grupul panicat nu avu nevoie de alt îndemn. Fără să mai spună nimic, alergară pe lângă echipa de salvare și dispărură pe hol, îndreptându-se spre scară.

Stamper îi privi cum fugeau, cu o expresie impasibilă pe chip. Apoi se întoarse spre bărbatul blond.

– Să auzim.

Bărbatul înghiți și făcu un efort vizibil să se adune.

– Eram pe coridor la intrarea în laboratorul sonarului seismo-acustic. Trebuia să particip la o ședință de final de tură și îmi verificam agenda să văd în ce sală de conferință avea loc, înainte să mă duc pe Puntea 7. Apoi a fost... Vocea i se pierdu și își șterse gura cu dosul mânecii. Această explozie uriașă. M-a doborât la pământ. Când m-am ridicat, am văzut... un perete de apă care inunda spațiile de la Controlul mediului de la capătul coridorului. În apă era sânge și bucăți umane. O *mulțime* de resturi umane.

Înghiți din nou, dureros.

– Eu și un coleg am alergat spre bocaportul exterior al Controlului mediului și l-am închis. Apoi ne-am retras pe hol, am verificat laboratoarele și i-am adunat pe toți cei pe care i-am găsit. Chiar când plecam, bocaportul a explodat și apa a început să intre, iar laboratoarele de cercetare au început să se inunde. Am închis bocaporturile interioare ale sectorului de cercetare în timp ce ne retrăgeam. Însă presiunea este prea mare, o să cedeze dintr-o clipă în alta și...

Brusc, vocea îi fu acoperită de un bubuit îngrozitor din spațiile de deasupra.

Cercetătorul tresări și scoase un țipăt de spaimă.

– Vedeți! S-a dus bocaportul interior! Trebuie să ieșim, să ieșim *acum*!

Apoi se întoarse și fugi în direcția scării de serviciu.

Stamper îi urmări retragerea. Apoi, foarte hotărât, deschise din nou microfonul.

– Stamper către Salvare Unu.

– Salvare Unu, semnalul tău este de cinci pe cinci.

– Comunic că i-am interceptat pe membrii echipajului care se retrăgeau din sectorul cercetare. S-au retras pe scară. Informațiile primite de pe Puntea 8 indică o fisură de mari proporții în apropierea Controlului mediului.

Se lăsă o pauză.

– Poți să repeți ultima parte, te rog? Încheiat.

– O fisură *de mari proporții*. Recomand să sigilați întreaga secțiune și să trimiteți echipe să repare fisura și să asigure Puntea 8.

Încă o pauză.

– Ai verificat tu însuși?

– Nu.

– Te rog să efectuezi o inspecție și să ne oferi un raport de la fața locului. Încheiat.

– Recepționat și încheiat. *La dracu'.*

Stamper privi pe coridor, în direcția bocaportului închis. Nuera agitat, nici chiar așa; mai făcuse exercițiul acela de atâtea ori încât îi era greu să îl considere altceva decât o rutină, chiar și

atunci. Însă ceva din teroarea grupului de cercetători, ceva din spaima cumplită din ochii bărbatului blond...

Își umezi buzele și se întoarse spre echipa lui.

– Să mergem.

Însă chiar când termină de rostit cuvintele, auzi alt sunet, care venea din spațiile de cercetare din față: un geamăt ca un gălgâit, *un iureș* așa cum nu mai auzise vreodată. Volumul crescuse brusc în intensitate, iar părul de pe ceafă i se zbârli.

Aproape fără să-și dea seama, făcu un pas înapoi.

– Stamper? Întrebă unul dintre membrii echipei de salvare din spatele lui.

Apoi, aproape cu scâncetul de durere al unui animal, zăvoarele care securizau bocaportul din fața lui zburară unul după altul, cu pocnet de pistol. Bocaportul însuși sări din loc ca un dop de șampanie. Și o masă vie de apă țâșni spre ei.

O clipă, Stamper se holbă încremenit de șoc și groază.

Felul în care se îndrepta spre ei cu o foame de prădător era terifiant. Înghițea totul în cale, cu un zgomot asurzitor. Stamper habar nu avea că apa putea scoate asemenea sunete. Și avea o culoare oribilă, un negru-roșiatic unsuros, cu spumă de culoarea sângelui aruncând în jur o pulbere cețoasă. Violența ei era îngrozitoare. Prin apă pluteau *chestii*, mese și scaune de laborator și instrumente și computere și altele la care nu voia să se uite. Mirosul îi umplu nările: un miros rece, sărat, ca de cupru, care, cumva, era și mai înfricoșător decât priveliștea în sine.

... Apoi vraja se rupse și se trezi retrăgându-se, căzând peste ceilalți din echipă, alunecând, și blestemând, și clătinându-se într-o goană nebună să ajungă la scări și să scape de oroarea care îi ajungea din urmă.

Radioul său chițăia, însă nu-i dădu atenție. Se auzi un clinchet ascuțit în spatele său când un membru al echipei trânti și securiză bocaportul care ducea la holul din spate. Stamper nici măcar nu se mai obosi să privească în jur. Puteau să închidă zeci de bocaporturi dacă doreau; în cele din urmă nu va mai fi vreo diferență. Căci acum vedea clar că fisura nu mai putea fi astupată și că Puntea 8 nu va mai fi vreodată securizată.

Crane alergă pe coridoarele Punții 6 cât putu de repede. La fiecare intersecție încetinea pașii până când ajungea să meargă; după ce trecea de ea, o lua din nou la goană. Holurile erau tăcute: dădu peste un muncitor de la întreținere care împingea un căruț, doi cercetători care murmurau pe un ton coborât. Bubu-itura care zguduise Baza atât de dur cu doar câteva minute înainte părea să nu fi provocat prea mare îngrijorare. Sirenele de avertizare tăcuseră, iar pe chipul celor pe lângă care trecuse nu era nici urmă de neliniște.

În față se afla fundătura care adăpostea laboratorul de fizică aplicată. Se opri în fața ușii, aruncă din nou o privire spre coridor: încă era pustiu. Laboratorul în sine părea tăcut. Apucă clanța și deschise ușa, apoi se strecură rapid înăuntru.

Hui Ping stătea acolo în picioare lângă masa de laborator.

– Unde ai fost? întrebă ea în grabă. Eram sigură că ți s-a întâmplat ceva. Apoi explozia aceea...

– Îmi pare rău, Hui. Am fost reținut. Cum a mers treaba pe aici?

– Liniște. Până în urmă cu un minut. Îi aruncă un zâmbet trist. De fapt, nu pot spune că am pierdut timpul. În timp ce așteptam, am descifrat transmisia mai lungă, cea care vine de sub Moho. Sau cel puțin cred că am reușit. Iar când o să vezi...

– Nu e timp de așa ceva. Trebuie să plecăm de aici și încă repede. Camerele de securitate cred că m-au înregistrat deja.

Ea făcu ochii mari.

– Camere de securitate? Ce s-a întâmplat?

– Korolis. A preluat comanda Bazei.

– Comandantul Korolis? Și Spartan?

– Dumnezeu știe ce i s-a întâmplat. Și e din ce în ce mai rău: Korolis insistă ca săpăturile să continue conform programului. Pare obsedat de asta, chiar s-a băgat personal în Bilă. Cred că boala l-a afectat și pe el. Când am încercat să îl opresc, m-a arestat.

– Poftim?

Crane dădu din cap.

– Am reușit să scap înainte să fiu aruncat în închisoarea Bazei. Însă trebuie să ajungem la Puntea 12. I-am mobilizat pe cei mai buni cercetători, se vor aduna în sala de conferințe de acolo. Am de gând să le explic totul: despre săpături, despre descoperirile lui Asher, despre Korolis... totul. Trebuie să trimitem vorbă la suprafață, să le atragem atenția celor care pot să oprească nebunia asta...

Se opri brusc.

– Oh, *la naiba*, murmură el, mai mult pentru sine însuși decât pentru ea.

Umerii i se lăsară.

Ea îl privi întrebătoare, fără să scoată o vorbă.

– Bariera, explică el.

În graba lui uitase de bariera de securitate dintre zona clasificată și cea neclasificată. Gărzile de la punctul de control o căutau încă pe Ping și era foarte sigur că acum îl căutau și pe el.

– *La naiba!* Se întoarse și lovi frustrat cu pumnul în masa de laborator. N-o să trecem vreodată dincolo de Barieră.

Se întoarse și privi spre Ping. Și ce văzu îl uimi. Experta în computere devenise mai palidă. Doar nu uitase și ea de Barieră... nu?

– Ce e? întrebă el.

Ea răspunse pe un ton scăzut.

– Mai e o cale. O cale posibilă.

El îi făcu semn să continue.

– E un bocaport pentru ieșire de urgență pe Puntea 2.

– Ieșire de urgență? Adică ieșire din Bază?

Ping dădu din cap.

Brusc, Crane își aminti de barele pe care le văzuse, înfipite în carcasa exterioară a Bazei. Și își aminti ce îi spusese Conrad, ofițerul de administrație, când urcaseră pe punte în drum spre Butoi: „Cred că alea erau pentru a fi folosite de scafandri să se miște pe pereții Bazei și să facă reparații.“

– E păzit? întrebă el.

– Nu cred. E un bocaport cu sens unic – nu mai poți reveni în Bază, așa că nu există probleme de securitate pentru evitarea Barierei. Nu știu prea mulți de asta. Singurul motiv pentru care știu eu este pentru că se află în spațiile de întreținere de lângă laboratorul meu inițial.

Se opri preț de încă o secundă.

– Să mergem.

Crane o urmă pe Ping care începu să refacă traseul pe care-l parcurseseră din laboratorul ei mai devreme. „Oare chiar se întâmplase cu doar patru ore în urmă?“ își spuse el cu amărăciune. În comparație cu tot ce descoperiseră între timp și cu ce se întâmplase în Bază, i se păreau secole.

Ajunseră la scară și coborâră cu atenție și prudență, oprindu-se înainte de fiecare palier să se asigure că erau singuri și nu-i observase nimeni. Trecură de Puntea 3, auziră zgomotul de tigăi din bucătăria cantinei, apoi mai coborâră un nivel. Aici, Hui puse mâna pe bara de ieșire, trase adânc aer în piept; apoi deschise.

Crane trase cu ochiul. În față se afla un coridor scurt care se termina într-o intersecție în formă de T. Între ei și intersecție se afla un grup de bărbați în halat, care stăteau în pragul unei uși cu eticheta „Sedimentare și stratigrafie“. La sunetul ușii deschise dinspre scară, aruncară o privire în acea direcție, cu o expresie curioasă.

Crane o simți pe Ping șovăind.

– Mergi mai departe, spuse el încet. Treci pur și simplu pe lângă ei.

Ping deschise larg ușa și ieși pe coridor. Crane o urmă cât de natural putu, dând din cap către cei din grup când trecu pe lângă ei. Chipurile nu îi erau cunoscute și spera din suflet ca

niciunul dintre ei să nu fi fost în Complexul de forare când fusese pus în arest. Se forță să nu se uite înapoi peste umăr. Însă nu auzi sunet de pași, nimeni nu strigă după ei să se oprească. Scoase un oftat prelung de ușurare.

La intersecție, Ping o luă la stânga, trecând pe lângă mai multe laboratoare și birouri mici. Apoi se opri brusc.

– Ce e? întrebă Crane.

Ea făcu un semn fără să spună nimic. La vreo zece metri în față, o cameră de supraveghere era montată în tavan.

– Există vreun loc să ocolim? întrebă el.

– Ne-ar lua prea mult timp. Și probabil vom vedea oricum alte camere în drum.

El rămase o clipă pe gânduri.

– E departe?

– Chiar după colțul următor.

– Bine, atunci. Cât poți de repede.

O luară înainte, mergând cu capul plecat când trecură pe lângă cameră. Ping mai luă un colț și se opri în fața unei uși cenușii. O deschise și se aplecă să treacă de ea.

Crane se trezi într-un depozit de echipamente: unelte și mașinării ușoare stăteau pe rafturile mari de metal care se înălțau din podea până în tavan pe ambele laturi. Ca în orice altă parte a Bazei, spațiul era îngust și folosit cu mare economie. Ping îl conduse în spate, unde se afla un bocaport greu, închis și sigilat, fără vreun marcaj.

– Ajută-mă să îl desprind, spuse ea.

Cu efort, reușiră să răsucescă cele patru șuruburi masive din vârf și să-l desigileze, apoi îl deschiseră. În partea cealaltă se afla un spațiu mic, luminat slab, doar de un bec roșu protejat. Acolo se mai afla un bocaport: rotund, mult mai mic și mai greu, cu un mecanism pentru controlul deschiderii. „ATENȚIE“, scria pe semnul de deasupra. „Doar ieșire de urgență. Nu se mai poate intra înapoi la acest nivel.“

Crane intra și își sprijini mâna pe bocaportul mic din perețele din spate. Era rece și umed. De dincolo de el se auzea un vuiet ciudat și îndepărtat pe care nu îl putea identifica.

În spatele lui, Ping respira rapid. El se întoarse spre ea.

– Ești gata?

Ea scutură din cap.

– Nu sunt sigură că pot face asta.

– *Trebuie* să o faci. E singurul mod în care avem o șansă să trecem de Barieră. Ai mai multe șanse pe Puntea 12, printre oamenii de știință, departe de sectorul clasificat. Rămâi aici și e doar o chestiune de timp până când te vor găsi oamenii lui Korolis și te vor trimite la răcoare.

Ea trase adânc aer în piept și se pregăti.

– În regulă. Să mergem.

În momentul în care ea închise bocaportul în spatele lor, Crane deschise portalul de ieșire, apoi, punându-și mâinile pe o roată cu spițe din centrul acestuia, o întoarse în sensul opus acelor de ceasornic. O rotire, două, apoi, cu un fâșâit, acesta se deschise.

Lângă bocaport se afla o cutie mică de control, care conținea un buton roșu unic marcat „activare“. Crane îi aruncă o privire lui Ping, care dădu din cap. El apăsă butonul, iar mecanismele se treziră la viață, trăgând bocaportul în interior spre ei.

Vuietul crescuse brusc în intensitate. Un miros puternic de saramură și butoi fu adus de aerul rece.

De cealaltă parte, în strania lumină crepusculară ciudată din interiorul domului, se afla o platformă îngustă, de cel mult jumătate de metru pătrat. Rapid, Crane se duse spre ea, trăgând-o pe Ping după el. Mulțumit că și ea se afla în siguranță pe platformă, se întoarse.

Și înmărmuri de șoc și uimire.

– Oh, Dumnezeuule mare, murmură el.

- Suntem la șase minute distanță de interfață, domnule.
- Mulțumesc, doctore Rafferty.

Comandantul Korolis se răsuci pe scaunul mic al pilotului, dând satisfăcut din cap. Îi aruncă o privire aprobatoare inginerului de scufundări. Bărbatul îi era extrem de loial și, în plus, era printre cei mai buni oameni de știință militari de la Bază, instruit în fizică. Ales de el însuși, era sută la sută vrednic de încredere. Pentru acea scufundare era nevoie de cele mai mari talente.

Coborârea numărul 1 241 era deja în desfășurare de ceva vreme, iar de data aceea nu vor apărea erori.

Korolis privi din nou panourile de control. Le mai rulase pe simulator de zeci de ori și nu erau deloc diferite de cele de pe un submarin. Nu putea să aibă surprize din acest punct de vedere.

În timp ce își trecu privirea peste dispozitive, simți un junghi dureros în tâmplă. Se strâmbă. Dacă i-ar fi trecut prin cap, ar fi luat un pumn de Tylenol înainte de îmbarcare. Se îndreptă, impunându-și să alunge durerea: nici măcar durerea de cap nu avea să-l întrerupă din acel moment.

Se întoarse din nou spre Rafferty.

- Starea Gândacului?
- La bord totul e în regulă, domnule.
- Excelent.

Coborârea mergea după ceas. În doar câteva minute ajungeau la zona de foraj. Apoi, cu puțin noroc, curând... curând...

Îl întrebă din nou pe Rafferty:

- Diagrama aceea a fost confirmată?

– Da, domnule. Rapoartele senzorilor de la ultima scufundare a Bilei Doi indică faptul că stratul oceanic e la nivelul maxim de pătrundere.

Nivelul maxim de pătrundere. Reușiseră. Foraseră prin al treilea și cel mai adânc strat al scoarței pământului.

Nu, își spuse el, nu îi așteptau surprize. Cu excepția celei mai importante: bogățiile care îl așteptau chiar dedesubt, la nivelul discontinuității Mohorovičić.

Din punctul său de vedere, cine spusese că prețul libertății era vigilența permanentă avusese dreptate. Însă Korolis știa că era mai mult de-atât, mult mai mult. Nu ajungea, pur și simplu, să fii atent – trebuia să *acționezi*, să apuci taurul de coarne. Dacă apărea ocazia, aceasta trebuia fructificată, indiferent de dificultate. America era unică, singura superputere rămasă; restul lumii, din gelozie sau ură, era împotriva ei, sperând să o vadă prăbușindu-se. Guvernele ostile o secau prin dezechilibre comerciale în timp ce își umflau propriile armate și își perfecționau armele de distrugere în masă. În asemenea climat lipsit de speranță era datoria lui – era datoria tuturor – să facă orice, orice era necesar ca să se asigure că America rămânea puternică.

Clubul nuclear era mare și se mărea de la un an la altul. Nu mai ajungeau să intimideze, să impresioneze sau să-i țină pe alții departe doar cu armele nucleare. Era nevoie de ceva nou și semnificativ, ceva cu o putere atât de mare încât să garanteze poziția Americii pentru o perioadă îndelungată în viitor.

Iar asta însemna să pună mâna, prin orice mijloace, pe tehnologia care să o păstreze în fruntea turmei. Iar acea tehnologie se afla direct sub ei. O tehnologie care putea transmite mesaje de sub scoarța pământului. Tehnologie care putea depozita rezervoare aproape infinite de energie într-un cip micuț și fluorescent.

Gândul că ar putea renunța la această tehnologie era de neconceput. Gândul că *altcineva* ar putea să și-o însușească era inacceptabil.

– Încă patru minute, spuse Rafferty.

– Prea bine. Korolis își trecu privirea de la inginer spre al treilea ocupant al Bilei Trei: bătrânul slab și deșirat cu părul alb și răvășit. Doctorul Flyte, care, în premieră, aproape că nu deschidea gura. Korolis se încruntă. Prezența aceluia om la Bază fusese o necesitate nefericită: era cea mai proeminentă autoritate din domeniul ciberneticii și al miniaturizării, și singura persoană capabilă să proiecteze brațul robotic complex pe care îl folosea Bila. Bărbatul era un geniu, însă unul foarte excentric și – în opinia lui Korolis – un pericol pentru securitate. Astfel, fusese oprit la Bază mai mult sau mai puțin împotriva voinței lui. Părusese cea mai bună soluție: asta îl împiedica pe bătrânul prea guraliv să discute cu persoanele greșite și, în plus, prezența lui Flyte la Bază însemna că acesta putea să se ocupe cu întreținerea brațului robotic și să îi inițieze și pe alții în complexitatea acestuia.

Korolis se răsuci pe scaun. Îl alesese el însuși pe Flyte pentru cea scufundare pentru că – la fel ca în cazul lui Rafferty – îi dorise pe cei mai buni. Și cine ar fi fost mai potrivit să mănuiască brațul robotic decât inventatorul acestuia?

Alt junghi de durere îi străpunse tâmpile, însă Korolis se forță să-l ignore. Nimic nu se va pune în calea obiectivului acelei scufundări; nu va permite ca munca lui să fie compromisă de fragilitatea umană. Ceva uriaș urma să aibă loc.

Și era cât se poate de firesc ca *el* să fie acolo în persoană, să facă el însuși descoperirea. La urma urmei, acea misiune nu putea fi încredințată nimănui altcuiva. Amiralul Spartan se dovedise slab – periculos de slab. Nu aveau timp de slăbiciuni sau de răzgândeli. Iar Spartan dăduse prea mult dovadă de ambele în ultima vreme ca să mai fie lăsat în continuare la cârma unei operațiuni atât de cruciale ca aceea.

În ultimele zile, lui Korolis îi fusese din ce în ce mai clar că amiralul devenea tot mai inadecvat funcției de comandă. Surpriza, chiar disperarea pe care le arătase în fața morții lui Asher – cel mai mare impediment în fața progresului lor – fuseseră doar primul semn. Mai existaseră și altele, cum ar fi tristețea lui ne bărbătească pentru ceea ce se întâmplase cu Bila Unu, un incident care, de fapt, nu era altceva decât o pierdere de război.

Însă predispoziția amiralului de a asculta cuvintele otrăvitoare, trădătoare ale lui Peter Crane nu putea fi tolerată de bunăvoie.

Gândul la Crane îl făcu pe Korolis să se întunece. Știuse că Crane va aduce necazuri încă din primul moment în care îl văzuse în zona medicală. Monitorizarea cabinei doctorului, ascultarea lungii sale conversații cu Asher nu făcuseră altceva decât să-i întărească acea convingere. Toată discuția aceea lașă despre pericol, despre întreruperea misiunii... Ștergerea hard disk-ului lui Asher, de care se ocupase el însuși, ar fi trebuit să fie de-ajuns, împiedicând ideile nebunești ale acestuia, teoriile lui meschine și alarmiste, să-i contamineze pe ceilalți. De unde era să știe că nenorocitul de Crane putea recupera datele? Dacă chiar o făcuse, dacă nu era minciună, fără îndoială, bărbatul acela era în stare de orice...

Se liniști la gândul că acel om se afla deja în închisoarea de la bord. Va avea destul timp să se ocupe de el.

Se auzi radioul.

– Control scufundări către Bila Trei.

Korolis luă microfonul.

– Control scufundări, comunică.

– Domnule, a apărut o situație despre care trebuie să vă informăm.

– Spuneți.

– Cu câteva clipe în urmă, la Bază s-a petrecut un incident care pare să fi fost o explozie.

– O *explozie*?

– Da, domnule.

– Dă-mi detaliile, omule. Ce fel de explozie? S-a stricat vreo mașinărie? Detonare?

– Deocamdată nu se știe, domnule.

– Unde s-a petrecut?

– Pe Puntea 8, domnule.

– Și care e starea prezentă?

– Domnule, nu am primit încă rapoarte despre daune – situația încă e cam fluidă. Curentul electric a revenit complet. Se pare că sunt ceva probleme cu controalele de mediu. Echipele

de intervenție și salvare au fost trimise și așteptăm informații de la fața locului.

– Atunci, transmite-mi-le când le primești. Între timp, spune-i comandantului Woburn să ia o echipă și să facă și el o recunoaștere.

– În regulă, domnule.

– „Hades e neobosit și încăpățânat“, spuse doctorul Flyte, mai mult pentru el însuși.

Apoi trecu la o recitare domoală, aproape cântată, într-o limbă despre care Korolis presupunea că era greacă veche.

– Încheiat. Korolis puse la loc microfonul. Putea să aibă încredere că Woburn se va ocupa eficient de situațiile cele mai grave – el și agenții săi fuseseră aleși cu grijă de Korolis pentru încrederea și devotamentul față de el și se căliseră în nenumăratele misiuni clandestine din ultimii ani.

Acum își dădea seama că, undeva în subconștientul său, știuse întotdeauna că se va întâmpla asta: că va avea nevoie de loialitatea și sprijinul echipei de operațiuni speciale, că în momentul culminant el va fi aici, în Bilă, pentru a-și lua premiul.

Inginerul îl privi de pe scaunul său.

– Două minute până la interfață.

– Pregătiți freza cu care forăm tunelul. Korolis se întoarse spre bătrân. Doctore Flyte?

Ciberneticianul tăcu, privind înapoi cu ochii săi negri și strălucitori.

– Te rog să începi diagnosticul final al funcțiilor robotice.

Răspunsul fu alt citat.

– „Fiu al lui Atreus, ce fel de a vorbi a trecut de bariera buzelor tale?“

Apoi, cu o ușoară ezitare, începu să se ocupe de funcțiile complexe ale stației sale.

Când se întoarse spre propriul panou de control, Korolis zâmbi ușor. Îl lăsa pe Woburn să curețe mizeria de deasupra. Destinul său era *dedesubt* – la trei sute de metri sub picioarele lor.

Crane făcu fără să vrea un pas înapoi, lovindu-se puternic cu umerii de peretele de metal al Bazei. Privi uluit.

Platforma pe care stăteau ieșea la vreo nouă metri peste fundul mării, în care fusese încorporată partea de jos a Bazei. Dede-subt, un peisaj bizar, aproape selenar, se întindea spre dom: fundul mării expus. Se ridica și cobora nebunește, în dealuri și văi și vârtejuri micuțe și ciudate, inundând aproape totul. Apa avea culoarea de ciocolată amăruie, iar în lumina slabă a domului căpătase o strălucire fluorescentă, aproape sinistă. Părea să fie alcătuită dintr-o aluviune fină, mîloasă, cu miros oribil.

Însă nu asta îl făcuse să se dea înapoi îngrozit. Ci priveliștea *de deasupra*.

Domul care înconjura și proteja Baza se ridica într-o curbă ușoară până când aproape că dispărea din vedere, mult deasupra lor. Într-o parte a micii lor platforme, o linie verticală de bare solide fuseseră înfipite în peretele exterior al Bazei. Acestea se ridicau într-o linie dreaptă neîntreruptă, până la peretele abrupt de metal. Lângă partea de sus a Bazei, Crane văzu puntea îngustă care ducea spre platforma de primiri pentru Butoi – platforma pe care el însuși o traversase cu o săptămână în urmă. Între acea punte și platforma lor micuță, Crane zări unul dintre stâlpii de presiune masivi, în formă de conductă, care treceau între dom și Bază precum o țepușă goală în interior. Era un peisaj cunoscut.

Însă acum arăta altfel. În locul în care stâlpul se întâlnea cu peretele Bazei, torente de apă se năpusteau furibunde în

sus și în jos, în spume involburate. *Asta* era sursa aceluia vuiet puternic: o cataractă violentă de apă, țâșnind dintr-o gaură din stâlpul de presiune, cu intensitatea ucigașă a unei mitraliere. Chiar sub ochii săi, gaura părea să se mărească, iar volumul de apă să crească.

Cu toate că era pe jumătate amețit de priveliștea teribilă, Crane își dădu imediat seama de mai multe lucruri. Fie că era vorba de defecțiune structurală sau de sabotaj, *aceea* era explozia pe care o auzise. Și în ciuda atmosferei de lucru obișnuite din Bază, lucrurile erau departe de a fi în regulă; dacă cei de la intervenții nu își dăduseră încă seama, vor înțelege dintr-o clipă în alta.

Cu această singură privire, toate temerile, speranțele și obiectivele lui Crane se dădură peste cap într-o secundă.

O clipă se întoarse instinctiv spre bocaport, ca și când s-ar fi pregătit să intre înapoi și să îi avertizeze pe muncitorii din Complexul de forare de pericol. Apoi își aminti că bocaportul de siguranță era cu sens unic. Nu mai putea să revină pe puntea aceea. În plus, fundul mării era acoperit aproape în întregime cu apă neagră și mai multă apă neagră cădea de sus din breșa tot mai mare de deasupra; în câteva minute, platforma lor micuță și bocaportul de salvare aveau să fie cu siguranță sub apă...

Brusc, simți o durere ascuțită în mână. Atunci o văzu pe Hui Ping care îi strângea mâna și privea în sus, la caleidoscopul de apă, cu fața și părul ude de la picăturile cu care erau împrăștiați.

Își eliberă mâna cu blândețe.

– Haide, spuse el. Nu putem rămâne aici.

– Nu pot face asta, murmură ea.

Spusese același lucru și în ecluza pneumatică.

– Nu avem de ales, răspunse Crane.

Ochii ei priviră o clipă într-ai lui. Apoi coborî privirea.

– Mi-e frică de înălțime, spuse ea.

Crane o privi lung. „La naiba. Oh, la naiba.“

Trase adânc aer în piept. Apoi, încercând să ignore vârtejul furios de apă de deasupra și ploaia rece, aproape înghețată,

care cădea peste ei, își puse mâinile pe umerii ei și o privi cu blândețe.

– Nu mai avem de ales, Hui. *Trebuie* să o faci.

– Dar...

– E singura cale. Sunt chiar în spatele tău. Promit.

Ea îl mai privi o clipă, cu apa curgându-i și roaie pe obraji.

Apoi înghiți în sec și dădu ușor din cap.

El o conduse spre carcasa cenușie de metal a Bazei, apoi îi puse mâna dreaptă pe bara cea mai joasă.

– Câte un pas, pe rând.

O clipă ea rămase nemișcată, iar Crane se întrebă dacă nu cumva frica o împietrise. Apoi ușor, șovăind, își puse mâna stângă pe următoarea bară, se asigură că o prinsese bine, se ridică, apoi își potrivi piciorul stâng pe bara cea mai de jos.

– Asta e, spuse el încurajator, acoperind mugetul apei. Bravo.

Ea se ridică pe alte câteva bare și începu și el să urce, stând cât mai aproape de ea. Barele erau reci și foarte alunecoase. Simțea puternic în nări mirosul de apă sărată.

Urcară foarte încet, tăcerea lor fiind întreruptă doar de gemetele ușoare de efort ale lui Hui. Vuietul se întetea, iar Crane se aventură să mai privească o dată în sus. Perdele mari de apă țâșneau acum din spărtură, învârtindu-se și răsucindu-se în spirale care coborau în cascadă. O ceață ușoară, produsă de apa care cădea cu violență, se ridica peste tot în perdele inegale; luminată slab, părea nepământească și ciudată, înșelător de frumoasă.

Piciorul lui Hui alunecă, iar pantoful ei se apropie periculos de fața lui Crane. Ea scoase un țipăt și se lipi și mai tare de bare.

– Nu pot, spuse ea. Nu pot.

– Ia-o încet, spuse Crane pe un ton blând. Încet. Nu privi în jos.

Hui dădu din cap fără să întoarcă capul. Prinse din nou barele și își reluă urcușul, respirând greu.

Își continuară drumul în sus în același ritm lent. Crane estimă că urcaseră cam doisprezece metri. Torente de apă deveneau tot mai puternice, lovindu-i mâinile și fața. Știa că, pe măsură ce se apropiau de spărtură, apa devenea tot mai violentă.

Încă un minut sau două de urcuș, apoi Hui se opri, cu un geamăt.

– Trebuie să mă odihnesc.

– Nicio problemă. Asigură-te că te ții bine, apoi sprijină-te de bare. Te descurci minunat.

În sinea lui, și Crane era fericit să ia o pauză: pieptul îi palpita, iar după ce a stat agățat de barele acelea reci, degetele îi tremurau de durere.

Bănuia că ajunseseră chiar lângă Barieră. Învelișul de metal al Bazei se întindea în toate direcțiile, o suprafață vastă, cenușie, ca o stâncă metalică. Crane privi în jos, printre picioare. Treptele pe care le urcaseră deja se întindeau mult în jos, o linie dreaptă care ducea spre jetul și ceața de dedesubt. Abia zărea platforma mică pe care ieșiseră, aceasta nefiind altceva decât o pată departe în urma lui. Și mai departe, la limita extremă a vizibilității sale, fundul mării era deja acoperit în întregime de apele neliștite ale oceanului.

– E ceva ce nu am întrebat, strigă el peste vuietul apei.

Hui privea cu atenție barele de metal.

– Ce anume?

– Pe unde intrăm iar în Bază?

– Nu sunt sigură.

Asta îl luă prin surprindere.

– Poftim?

– Știu că există unul, poate chiar două bocaporturi de acces la nivelurile superioare. Însă nu știu pe ce punți se află.

– De înțeles.

Crane își șterse ochii uzi și își scutură apa din păr.

Presupunea că mai aveau de urcat încă vreo treizeci de metri. Privi neliniștit în sus, către stâlpul de presiune distrus. Era la vreo două punți deasupra lor, o lance uriașă, orizontală, pe jumătate acoperită de șuvoaiele de apă care țâșneau din rețelele său sfâșiat. Torentul era atât de intens, că Crane nu-și putea da seama dacă și Baza fusese spartă. Privi în sus la barele de susținere. Din fericire, acestea erau montate lângă muchia verticală a Bazei, la o distanță destul de mare de stâlp. Însă

chiar și așa, treptele de deasupra lor erau lovite repetat de valurile de apă neagră sărată.

O să fie greu să urce pe acolo.

Simți cum bățile inimii i se accelerează, iar mușchii picioarelor încep să i se contracte. Întoarse privirea. Priveliștea era paralizantă; dacă nu începea imediat să urce iar, nu avea s-o mai facă deloc.

– Să mergem, strigă el peste cataractă.

Își începură din nou urcușul lent. Cu fiecare bară nouă pe care o urcau, forța apei care se izbea de ei era mai puternică. Dacă până atunci avusese intensitatea unei ploii torențiale, atunci, când mai aveau puțin până la nivelul breșei, apa îi lovea aproape orizontal și cu o ferocitate uriașă.

Crane abia îi vedea picioarele lui Hui prin vârtejul de apă.

– Ai grijă! strigă el. Asigură-te că te ții bine înainte să faci un pas înainte!

Dădu să spună mai multe, însă apa sărată îi umplu brusc gura, și își întoarse capul, tușind și înecându-se.

„Trage-te în sus... sprijină picioarele... întinde mâna după o bară... trage-te iar în sus.“ Crane încercă să nu se gândească la nimic altceva decât la urcat, să se piardă în acel ritm. Apa cădea direct pe el, îi umplea ochii și urechile, îi trăgea degetele, încercând să-l smulgă cu totul de lângă Bază. Deja nu mai știa cât urcaseră, iar așa cum era înconjurat de apă lovindu-l, orbindu-l, băgându-i frigul în oase, îi era imposibil să-și dea seama. I se părea că întreaga lume devenise apă. Respirația lui i se părea a fi mai mult apă decât aer. Începu să se simtă amețit, dezorientat.

Se opri și scutură din cap, să-și limpezească gândurile. Apoi întinse mâna și prinse altă bară; mâna începu să-i alunece și se agăță și mai tare, echilibrându-se. Își feri fața de apă, trase adânc aer în piept și se ridică. „Probabil suntem deja față în față cu stâlpul, își spuse el. Nu mai poate dura mult. Nu se poate.“

Brusc, auzi un țipăt. Venea direct de deasupra lui, însă vuietul apei era deja atât de puternic, că sunetul se pierdu în furtună. O clipă mai târziu, ceva îl lovi violent în cap și umeri. Lovitura fu atât de bruscă, de neașteptată, că aproape dădu drumul barei.

Acum de gât îi atârna o greutate, care se clătina și se zbătea. El rămase în vârtejul orbitor și sufocant de apă, chinuindu-se să își păstreze mâinile pe bară, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai se întâmplase.

Apoi se mai auzi un țipăt, aproape în urechea lui, și atunci înțelese. Hui alunecase de deasupra și căzuse. Într-o încercare disperată de autoconservare, întinsese mâna și reușise să-l prindă înainte să cadă în hău.

– Hui! strigă el, întorcându-și fața spre ea.

– Hui! strigă el din nou.

Ea gemu, cu obrazul rece și umed lipit de al lui.

– Ține-te! Cât poți de strâns! O să încerc să urc!

Își recăpătă echilibrul așa cum atârna agățat de bare, cu mușchii gambei și ai brațelor dureroși de la greutatea în plus. Își adună toată forța și își eliberă o mână, apoi începu să urce, pipăind să găsească bara următoare. Brațele ei în jurul gâtului său, trăgându-l în jos, erau o adevărată tortură; degetele lui atingeau bara, apoi alunecau. Încercă din nou cu un geamăt de efort, iar de data asta o prinse. Pe jumătate împingându-se și pe jumătate aruncându-se în sus cu picioarele, prinse altă bară. Îi simțea genunchii apăsându-i tare coapsele și gleznele în jurul unui genunchi de-al său.

Încercă să prindă bara următoare; încă o aruncare eroică în sus. Apoi, destul de brusc, își dădu seama că acel vârtej cumplit de apă din jurul brațelor sale întinse începuse să piardă din intensitate. Acest lucru îi dădu o forță nouă cu care se împinse în sus, prinzând întâi o bară, apoi pe următoarea. Acum capul și umerii săi erau deasupra jeturilor de apă. Se opri puțin să se odihnească – pieptul îi palpita, fiecare mușchi îi tresălta și îi zvâcnea – apoi, în minutul care urmă, depăși încă două bare.

Acum erau deasupra apei, care curgea ca un râu turbat la doar câteva palme sub ei. Prinzându-se cât de bine putea, Crane luă mâna lui Hui în mâna sa și o fixă pe cea mai apropiată bară. Încet, cu blândețe, o ajută să-și recapete echilibrul.

Apoi rămaseră acolo, gâfâind și gemând, în timp ce cascada urla chiar sub ei.

Li se părea că trecuseră ore întregi de când erau atârnați de marginea Bazei, fără să se miște, fără să vorbească. Însă Crane știa că nu puteau fi mai mult de cinci minute. Într-un final se forță să se miște.

– Haide, strigă el. Aproape am ajuns, sunt sigur.

Hui nu îl privi. Hainele ei și halatul alb îi erau lipite de corpul micuț, iar ea tremura violent.

Se întrebă dacă măcar îl auzise.

– Hui! Trebuie să mergem mai departe!

Ea clipi, apoi dădu absentă din cap. Spaima din ochii ei dispăruse, alungată de șoc și de oboseală.

Încet, cu lentoarea unui crab, își continuară urcușul. Crane se simțea aproape încremenit de frig și de oboseală. Încercă să numere barele, însă acestea deveneau neclare în mintea lui și, oricât de mult încerca, nu se putea concentra. O dată, o singură dată, privise din nou în jos. Sub picioarele lui, barele duceau în haosul apei. Nu se vedea nimic altceva – nici peretele Bazei, nici curbura domului, nici fundul mării de dedesubt. I se părea imposibil că reușiseră să urce prin acel iad.

Deasupra lui, Hui spunea ceva, însă nu înțelegea. Încet, ca prin vis, ridică privirea. Ea arăta spre un punct aflat la trei metri deasupra ei, unde fusese montată altă platformă mică în flancul Bazei.

Cu ultimele puteri, se împinseră pe ea. Acolo era alt bocaport, nemarcat. Crane ridică mâinile să-l deschidă, apoi se opri. Se trezi că aproape îi era frică să se miște. Dacă era sigilat? Dacă nu puteau intra înăuntru, erau morți. Dacă apa care se înălța nu-i îneca, vor muri în scurt timp de la expunerea la acel mediu.

Trase adânc aer în piept, prinse boțurile și se lăsă pe ele. Acestea se răsuciră imediat sub presiune. Prinse roata de acces, o roti, apoi se împinse în bocaport. Cu un scârțâit de cauciuc, zăvorul se desprinse, iar ușa se deschise spre interior. Crane o ajută pe Hui să intre în mica ecluză pneumatică, apoi o urmă, închizând bine bocaportul în urma lui.

Erau din nou înăuntru.

Din ecluză ajunseră într-o cameră îngustă și întunecată. Crane rămase o clipă pe loc să-și tragă răsuflarea. Din afara camerei se auzea țipătul unei alarme.

Crane deschise ușa camerei. Ieșiră într-un coridor gol. Aici alarma se auzea mult mai puternic.

– Puntea 11, spuse Hui, privind rapid în jur. Cabinele echipajului.

– Trebuie să ajungem la centrul de conferințe de la 12, spuse Crane. Doctorul Vanderbilt mă așteaptă acolo.

Crane intră la întâmplare într-o cabină, luă un prosop din baie și îi înfășură umerii lui Hui cu el. Apoi alergară spre cea mai apropiată scară. Etajul părea părăsit și trecură doar o dată pe lângă cineva: un bărbat în costum de muncitor de la întreținere, care se opri să se holbeze cu gura până la urechi când trecură pe lângă el uzi până la piele.

Ajunseră la scară și urcară în grabă până la ultimul nivel al Bazei. Spre deosebire de 11, Puntea 12 era plină: grupuri de oameni stăteau pe coridoare și în pragul ușilor deschise, cu chipurile tensionate și trase.

Centrul de conferințe era alcătuit dintr-un spațiu central care semăna cu o aulă, înconjurată de câteva săli mici pentru pauze. Vreo șase oameni stăteau în sala centrală, vorbind pe un ton scăzut. Când intră Crane, tăcură cu toții. Un bărbat se desprinsese din grup. Era înalt și slab, cu păr roșcat și barbă tunsă scurt. Din buzunarul halatului se vedea ieșind o pereche de ochelari negri.

Făcu un pas spre ei.

– Doctorul Crane? întrebă el.

Crane dădu din cap.

– Sunt Gene Vanderbilt.

Oceanograful le aruncă o privire rapidă. Căscă ochii mirat când văzu cum arătau, însă nu făcu niciun comentariu.

– Veniți, vă voi prezenta celorlalți.

Se îndreptară spre grup. Crane așteptă nerăbdător să se termine prezentările, apoi dădu rapid mâna cu toți.

– Să fiu sincer, sunt surprins să vă văd, spuse Vanderbilt.

Nu mă așteptam să reușiți.

– Și de ce anume? întrebă Crane.

Se întrebă dacă Vanderbilt știa deja că era căutat, că nu ar fi trecut niciodată de Barieră.

– Pentru că Puntea 8 e inundată complet. Ușile etanșe sunt toate blocate, iar puțurile liftului închise.

– Inundată complet? Crane era șocat. „Deci, până la urmă, Baza a fost spartă și ea“, își spuse el.

Acum nu mai exista nicio posibilitate pentru cei din sectorul clasificat să ajungă la nivelurile superioare ale Bazei.

– La fel și unele compartimente de pe Puntea 7. Nu-i așa? Vanderbilt se întoarse către un mecanic scund și oacheș care i se prezentase sub numele de Gordon Stamper.

Stamper dădu din cap.

– Aproximativ șaiszeci la sută din Puntea 7 e la ora asta sub apă. Compartimentele 7–12 până la 7–14 au fost inundate în ultimele cinci minute.

– Se pare că voi ați găsit alt drum, îi spuse Vanderbilt lui Crane, cântărindu-l din nou din priviri.

– Care a devenit acum inaccesibil, răspunse Crane. Unul dintre stâlpii de presiune s-au rupt, iar apa țâșnește în zona dintre Bază și dom. Ieșirea de urgență de pe Puntea 2 e deja sub apă.

– Da, știm despre stâlp, spuse Vanderbilt. Echipele de salvare sunt deja pe drum.

– E o breșă destul de serioasă, spuse Crane șovăind.

– Mie-mi spui? răspunse Stamper. Mă scuzați, mă duc să mă alătur echipei mele.

– Dă-mi alt raport în cincisprezece minute, spuse Vanderbilt.

Stamper dădu din cap, apoi se întoarse.

– E în subordinea ta? întrebă Crane.

Vanderbilt dădu din cap.

– Eu sunt cercetătorul-șef pentru punțile de la 8 în sus.

– Dar armata?

– E împărțită. Încearcă să acopere breșa și să asigure integritatea carcasei.

Crane privi din nou spre Stamper care se retrăgea.

– Ai spus că știi despre breșă. Ai idee ce anume a provocat-o?

Așteptă o clipă, în care oamenii de știință schimbă pri-viri între ei. Apoi Vanderbilt dădu din cap.

– A fost sabotaj.

Crane îl privi lung.

– Ești sigur?

Altă pauză neplăcută.

– Se pare că Roger Corbett a dat peste sabotoare în timp ce monta Semtexul.

– *Sabotoare*? Vrei să spui că era o femeie?

– Michele Bishop.

Hui Ping icni scurt.

– Nu, spuse Crane. E imposibil.

– Corbett a reușit să formeze un număr pe telefonul său în timp ce o înfrunta pe Bishop. L-a sunat pe internul său, Bryce. A auzit asta din gura ei.

Se întâmplaseră prea multe și prea rapid, iar lui Crane îi venea greu chiar și să-și revină după un asemenea șoc teribil. Simți un fior puternic, care nu avea legătură cu hainele lui leoarcă. „Michele? Nu, pur și simplu nu se poate.“

– Unde sunt ei acum? întrebă el mecanic.

– Niciunul nu a scăpat de pe Puntea 8. Cred că au murit amândoi în explozie.

Aflat parcă la mare depărtare, Crane își dădu seama că nu se putea gândi la asta. Nu atunci. Cu un efort uriaș, îndepărtă acel gând, apoi trase aer în piept.

– Breșa nu e singura noastră problemă, spuse el. De fapt, e posibil ca nici măcar să nu fie cea mai mare.

– Presupun că asta ai venit să ne explici.

Crane privi în jur la cercetătorii adunați acolo.

– Câți dintre voi aveți acces la informații secrete?

Doi, printre care și Vanderbilt, ridicară mâna.

Deși amețit de șoc și oboseală, Crane își dădu seama că era gata să încalce protocoalele de securitate pe care jurase să le respecte. Și își mai dădu seama că nu-i păsa câtuși de puțin.

Rapid, le rezumă întreaga situație: adevăratul obiectiv al săpăturilor, bănuielele lui Asher, problema medicală și rezolvarea ei, mesajele decriptate, WIPP. Hui intervenea din când în când, clarificând sau adăugând o observație proprie. Pe măsură ce vorbea, Crane privea chipul oamenilor de știință. Câțiva, printre care și cei care aveau acces la informații secrete, dădeau din cap din când în când, ca și când unele bănuiele personale de-ale lor se confirmau. Alții îl priveau uluiți, chiar neîncredători, iar unul sau doi păreau ușor sceptici.

– Korolis a preluat comanda militară asupra Bazei, încheie el. Nu știu ce a făcut cu amiralul Spartan. Însă Korolis e acum în Bila Trei, decis să pătrundă în Moho. Din câte înțeleg, asta se poate întâmpla în timpul acestei scufundări – de fapt, dintr-o clipă în alta.

– Și ce sugerezi să facem? întrebă Vanderbilt.

– Trebuie să contactăm suprafața. AmShale, sau, chiar mai bine, Pentagonul. Să luăm legătura cu cei care se ocupă de asta, cu cei care pot pune capăt acestei nebunii.

– Asta o să fie cam dificil.

Crane îi aruncă o privire oceanografului.

– De ce?

– Nu putem contacta suprafața. Nu în acest moment. Am încercat deja.

– Ce s-a întâmplat?

– Echipamentele de comunicații între navă și suprafață se află pe Puntea 7. Inundate.

– La naiba, mârâi Crane.

O clipă nimeni nu vorbi.

– Capsula de salvare, spuse Ping.

Toți priviră spre ea.

– Ce e cu ea? întrebă unul dintre cercetători.

– Dacă nu putem contacta suprafața, atunci trebuie să ducem personal mesajul.

Se lăsă din nou tăcerea, de data asta pentru mai puțin timp.

– Are dreptate, spuse altcineva. Nu putem rămâne aici. Nu dacă ceea ce a spus doctorul Crane e adevărat.

– Și mai e ceva, adăugă Ping. Dacă nu vor reuși să astupe breșa din stâlpul de presiune, nivelul apei afară va continua să crească.

– Baza nu a fost construită ca să suporte presiunea la asemenea adâncime, mai adăugă cineva. O să explodeze.

– Capsula poate duce vreo sută de oameni, spuse Vanderbilt. Asta înseamnă că în ea încap cu ușurință toți cei care sunt momentan pe punțile superioare.

– Dar oamenii de dedesubt, din sectorul clasificat? întrebă Crane.

– Încă un motiv să ajungem cât mai repede la suprafață, răspunse Vanderbilt. Liniile de comunicație sunt întrerupte. Cu cât ajungem mai repede sus, cu atât mai repede pot trimite jos o echipă de salvare și reparații.

Crane privi în jur către grup. Oamenii dădeau din cap și murmurau aprobator.

– Atunci, așa facem, spuse Vanderbilt. Să începem transferul personalului în capsula de salvare. O să am nevoie de voluntari să facă drumuri pe punțile de la 9 la 11 să trimită pe toată lumea aici sus.

– Iau eu Puntea 9, spuse Crane. O cunosc mai bine decât pe celelalte.

Vanderbilt dădu din cap.

– O idee bună. Ne vedem din nou aici cât de repede poți.

Crane se întoarse spre Ping.

– Ajuți tu la îmbarcare?

Ea dădu din cap.

– Mă întorc repede. Îi strânse mâna scurt, să o liniștească. Apoi se întoarse și o luă la fugă pe hol, dispărând din câmpul lor vizual.

În spațiul înghesuit și încărcat de miros de transpirație al Bilei Trei, Rafferty își lăsa capul lăptos într-o parte.

– Domnule.

Korolis ridică privirea de la controalele sale și se uită la inginer.

– Senzorii înregistrează o anomalie în matricea sedimentară.

– Unde?

– La mai puțin de doi metri sub zona de excavare curentă.

– Cum se comportă freza care sapă tunelul?

– Un pic cam leneșă, domnule. Ne scade viteza cu fiecare pachet de date.

Korolis dădu absent din cap.

– Las-o la jumătate. Nu vrem să se întâmple nimic.

– Viteza la jumătate, am înțeles.

– Ceva atipic în legătură cu datele obținute până acum?

– Încă nimic, domnule. Apa e prea sedimentată, trebuie să ne apropiem.

– Și ultrasunetele?

– Încă e prea mare interferența de dedesubt, domnule.

Korolis își frecă tâmplile, înjurând în sinea lui limitările echipamentului. Cu cât se apropiau mai mult de anomalie, cu atât mai puțin se puteau baza pe instrumentele lor.

Era foarte cald în interiorul Bilei, iar el își șterse sudoarea de pe frunte, apoi își fixă ochii pe carcasa de cauciuc a unui ecran de vizualizare externă. Apăsă un buton de pe consola sa centrală și activă farul de sub Bilă. Într-o secundă, ecranul micuț afișă un

uragan perfect de aluviuni și rocă: cu mașina de forat săpând sedimentele de sub ei și cu aspiratorul trăgându-le pentru a le distribui pe fundul mării, apa care îi înconjura era complet opacă. „Prea mare mocirla, la naiba.“ Închise farul și se retrase, bătând nerăbdător cu vârful degetelor pe mânerul vizorului.

De afară se auzi o bubuitură înăbușită, petrecută parcă la mare distanță. Doctorul Flyte pusese altă bandă de susținere în puțul forat.

Se auzi radioul.

– Bila Trei, aici Control scufundări.

Korolis scoase radioul din suport.

– Spune, Control scufundări.

– Raportul asupra stării exploziei, domnule.

– Să auzim.

– Se pare că s-a produs o breșă în stâlpul de presiune nordic.

– Și Baza?

– Puntea 8 e inundată, nu se poate trece pe acolo. Și aproape cincizeci la sută din Puntea 7 e și ea sub apă.

– Puntea 7? Nu e posibil, fiecare punte e proiectată să fie complet etanșă.

– Da, domnule, însă, din cauza locului în care a apărut breșa, apa a intrat prin sistemele de aerisire. Există un raport care arată că explozia a fost provocată de...

– Dar echipele de reparații? E totul sub control?

– Bocaporturile etanșe de pe punțile aflate imediat deasupra și dedesubtul breșei au fost sigilate. Fluxul de apă a fost oprit.

– Ați făcut treabă bună.

– Însă nivelul apei crește și în zona domului, domnule. Și dacă se inundă și mai mult din Puntea 7, Bariera se va afla sub presiune.

Korolis simți cum durerea îi săgetează tot scalpul.

– Atunci breșa din stâlpul de presiune trebuie reparată, și asta repede.

– Dar, domnule...

– Nu vreau să aud scuze. Adu cât de multe echipe de reparații ai nevoie. Rezolvă.

- Domnule, murmură Rafferty în urechea lui.
- Așteaptă, pufni Korolis în radio. Apoi lăasă jos aparatul și privi spre inginer. Da, doctore Rafferty?
- Am detectat obiecte în mișcare venind spre noi.
- De unde?
- Nu sunt sigur, domnule. Cu un minut în urmă nu era nimic. Tocmai au apărut.

Korolis clipi.

- Santinele?
- Nu se știe. Dacă despre ele e vorba, atunci sunt mult mai mari decât cele de până acum, domnule. Și se mișcă rapid.

Korolis își apropie din nou fața de vizor, apoi aprinse farul exterior.

- Securizează mașina de forat. Nu văd nimic prin mîlul ăsta.
- Da, da. Securizez mașina de forat.

Korolis privi prin vizor. Încet, furtuna cenușie de nisip și sedimente de dedesubt încetă. Apoi apărură *ele*, ca niște vedene prin ceață.

Erau două. Aveau același exterior inefabil precum surorile lor mai mici de la Bază: un caleidoscop orbitor, nepământeant, de culori în continuă schimbare, chihlimbar și roșu aprins și purpuriu și alte mii de nuanțe, atât de strălucitoare în adâncimile negre încât amenințau să supraîncarce senzorii CCD ai camerei. Însă aceste santinele erau mult mai mari – lungi de un metru, poate chiar mai mari, cu cozi parcă din cristal sclipitor răsucindu-se în spatele lor și zeci de cârcei ieșind din ele în toate părțile. Santinelele se opriră chiar sub ei, de o parte și de alta a Bilei. Sub privirile uimite ale lui Korolis, pluteau ca și când ar fi așteptat ceva.

Nu văzuse niciodată nimic mai frumos. Korolis simți cum durerea de cap, căldura neplăcută care îl cuprinse și fiecare senzație fizică iritantă dispăreau sub vraja lor.

- Au venit să ne întâmpine, șopti el.

Se auzi din nou radioul.

- Domnule?

Korolis se forță să se îndepărteze de vizor. Iar durerea de cap îi reveni în forță, atât de puternică încât simți un spasm de greață. Luă radioul cu furie.

– Ce e? se răsti el.

– Domnule, mai e ceva ce trebuie să știți. Am primit un raport de pe punțile superioare. Se pare că unii dintre oamenii de știință se mobilizează.

– Se mobilizează?

– Da, domnule. Strâng personalul și echipajul și îi direcționează către zona de lângă capsula de salvare. Se pare că plănuiesc o evacuare în masă.

Auzind asta, Flyte scoase un chicotit încântat.

– Atena cu ochi cenușii, trimite-le vânt prielnic, intonă el încet.

Korolis îl ignoră. Apropie microfonul de buze și vorbe cu o voce stăpânită.

– Nimeni nu pleacă de la Bază pe tura mea. Comandantul Woburn nu are personal pe punțile superioare?

– Ba da, domnule. Toți sunt la scările de pe Puntea 8, ajută echipa pentru controlul distrugerilor.

– Să rezolve situația. Korolis, încheiat.

– În regulă, domnule.

Radioul chițai, apoi tăcu.

Korolis se întoarse din nou spre Rafferty.

– Distanța până la anomalie?

– Un metru direct sub zona de excavare.

– Poți să o analizezi?

– Verific. Inginerul se aplecă asupra instrumentelor sale. Se pare că e compusă dintr-un material extrem de dens.

– Dimensiunea?

– Necunoscută. Se extinde în toate direcțiile.

– Un strat nou de sedimente?

– Foarte puțin probabil, domnule. Suprafața pare să fie perfect normală.

Perfect normală. Un metru chiar dedesubt. Acele cuvinte făcură ca inima lui Korolis să bată cu putere.

Își șterse fruntea din nou, absent, apoi își linse buzele.

– Care e starea compresorului de aer?

– Sută la sută operațional.

– Foarte bine. Pune freza să sape un tunel lateral de retenție. Apoi ghideaz-o împreună cu Gândacul în tunel și extinde brațul de stabilizare.

– Da, domnule.

Korolis privi de la inginer la doctorul Flyte și înapoi. Apoi, fără să mai scoată o vorbă, se răsuci din nou spre vizor și își îndreptă toată atenția către ecran.

Lui Crane îi trebuiră vreo douăzeci de minute să termine de cercetat Puntea 9. Zona de asistență pentru echipaj, unde era, în mod obișnuit, aglomerație la orice oră din zi și din noapte, părea un oraș fantomă. Cinematograful era un cimitir de scaune goale, biblioteca era pustie. PX era închis, ferestrele erau întunecate, mesele de pe trotuar ale cafenelei erau neatinsse și însingurate. Crane găsi un muncitor dormind în zona multimedia și un tehnician din zona medicală, unde se opri să ia o trusă medicală portabilă. Îi trimise pe amândoi înainte, pe Puntea 12.

Întră în spălătorie, care era pustie, și luă încă un prosop de flanel. Apoi se întoarse în Times Square și aruncă o ultimă privire către vitrinele magazinelor. Tăcerea era aproape sinistă. Mirosul de cafea prăjită plutea în aer, iar muzica se auzea din cafenea. Și se mai auzea și alt sunet: un geamăt slab, care venea de pe Puntea 8, care se afla direct dedesubt. Îi amintea, în mod ciudat, de perioada în care lucrase pe submarin și de pârâitul ciudat, aproape sinistru al tancurilor de balast care se umpleau cu apă de mare.

În timp ce urca scara, gândurile i se întoarseră la Michele Bishop. Nu voia să creadă. Și totuși, o parte din el își dădea seama că aceea era, probabil, singura explicație pentru care nu îi convocase ea însăși pe oamenii de știință, motivul pentru care nu îl sunase înapoi așa cum promisese. Poate că într-o zi va încerca s-o înțeleagă. Însă chiar atunci nu putea face asta.

Își aminti ultima scurtă conversație telefonică pe care o avusese cu ea. „Deci Spartan nu are de gând să oprească săpăturile?”

întrebase ea. Cel puțin, un lucru era dureros de clar: nu pura curiozitate o făcuse să întrebe asta.

Ajunse la Puntea 12 și alergă cât de repede putu pe coridoarele deja tăcute. Zona de lângă capsula de salvare era o cameră mare de lângă Complexul de compresie. Când intră, găsi peste douăzeci de oameni aliniați în fața unei scări de metal fixate în perete. Aceasta dispărea printr-un bocaport masiv din tavan. O lumină albăstruie slabă se vedea de deasupra, dând scării un aspect spectral.

Vanderbilt stătea lângă scară și supraveghea imbarcarea. Hui Ping era lângă el. Când îl văzură pe Crane intrând, se îndreptară către el.

– Ai mai găsit pe cineva? întrebă Vanderbilt.

– Doar doi.

Oceanograful dădu din cap.

– Atunci, ăștia sunt. S-a făcut și verificarea celorlalte trei punți.

– Câți sunt în total? întrebă Crane.

– O sută doisprezece. Dădu din cap către linia care șerpuia spre scară. După ce se imbarcă și ei, inițiem faza de lansare.

– Unde e Stamper?

– El și restul echipei sale sunt deja în capsulă. Nu mai pot face nimic de pe partea asta a breșei.

Vanderbilt se îndreptă din nou spre scară, iar Crane se întoarse spre Hui Ping.

– Tu de ce nu ești la bord? întrebă el, luând prosopul ud de pe umerii ei și înlocuindu-l cu cel uscat.

– Te așteptam pe tine.

Se alăturară tăcuți șirului de oameni. În timp ce așteptau, gândul la Michele Bishop nu-i dădea pace. Era ultimul lucru la care își dorea să se gândească atunci. Ca să-și distragă atenția, se întoarse spre Hui.

– Ce voiai să îmi spui? întrebă el.

Hui strângea absentă prosopul, cu privirea în altă parte.

– Poftim?

– Mai devreme ai spus că ai descifrat acea transmisie. Cea mai lungă, primită pentru prima dată de jos, de sub Moho.

Ea dădu din cap.

– Da. Mă rog, e oricum o teorie. Nu pot s-o dovedesc, dar pare plauzibilă.

Băgă mâna în buzunarul halatului și scoase un computer de buzunar din care curgea apă.

– Chestia asta e learcă. Nici nu sunt sigură că mai funcționează.

Însă când apăsă butonul de alimentare ecranul se aprinse.

Luă stiloul electronic și apăsă o serie de meniuri. Se deschise o fereastră de numere binare:

```
1000000111000000000000000000000000110000000100000000000000000000
000110 000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
110000011000 0000000000000000000000000000000000000000000000000000000
0000000000001100000 000000001000000000000000000000000000000000000000
11000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
01000001001000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
00010000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
01000000001000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
010000 0000100010000000010000000000000000000000000000000000000000000
000001000000 0000100001000000000000000000000000000000000000000000000
01000010000000000000 00000000001000000000000000000000000000000000000
01000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
```

– Poftim, spuse ea. Fluxul digital pe care l-a salvat doctorul Asher în „initial.txt“, cel pe care nici nu a încercat să îl decrifice. În timp ce te așteptam, am încercat mai multe metode criptografice. Niciuna nu a mers. Se părea că nu are nimic în comun nici cu acele expresii matematice pe care le-a descifrat el.

Șirul de oameni care așteptau la scară se micșora; mai rămaseră probabil vreo zece oameni în fața lor.

– Continuă, spuse Crane.

– Eram gata să renunț. Apoi m-am gândit la ce ai spus despre WIPP, la faptul că foloseau nu unul, ci mai multe tipuri de avertismente. „Imagini, simboluri, text“, ai spus tu. Și asta m-a pus pe gânduri. Cine a plantat chestia asta sub Moho poate că a folosit mai multe tipuri de avertismente. Poate că nu toate erau expresii matematice imposibile. Așa că am început să fac experimente. Întâi am încercat să redau mesajul ca fișier audio. Nu a mers. Apoi m-am întrebat dacă poate fi vorba de una sau mai multe imagini. Am împărțit în multe feluri. Perechile repetate de cifra unu din prima jumătate a secvenței îmi ridicau semne de întrebare. Așa că am împărțit-o în două părți egale. O să vezi că prima imagine este delimitată, împrejmuită, de cifre unu. Iar între cele două imagini este exact același raport de unu și zero. Se părea că a fost *gândit* pentru a fi împărțit în jumătate.

Apăsă cu stiloul electronic pe ecran. Secvența binară apără din nou, de data asta împărțită în jumătate:

```

10000001110000000000000000000001
10000000100000000000000000000001
10000000000000000000000000000001
1000000000000000000000000011000001
10000000000000000000000000000001
10000000000000000000000000000001
10000000000000100000000000000001
10000000000000111000000000000001
10000000000000100000000000000001
10000000000000000000000000000001
10000000000000000000000001000000001
10000000000000000000000000000001
10000011000000000000000000000001
10000000000000000000000000110001
10000000000000000000000000000001

```

```

0000010010000000000000001110001
0010000000000000000000001000000000

```

```

00000000000010010000100000000000
001010000000000000000000001000100
00000000000000000000000000000000
100000000100000000000100000000
1000000000000100001000100000001
0000100000000000001000000001000
1000000010000000000000000000100
00000000000000000001000000000010
00010000000000000010000100000000
0100000001000010000000000000000
0000010000000000001000010000000
0000010000000000000000000000000
000000010110000000000010000010

```

Îi aruncă o privire lui Crane.

– Vezi ceva diferit în imaginea de sus?

Crane se uită la ecran.

– Cifrele unu sunt adunate împreună.

– Exact.

Hui încercui grupurile cu stiloul electronic.

```

1000000111000000000000000000001
1000000010000000000000000000001
1000000000000000000000000000001
100000000000000000000000011000001
1000000000000000000000000000001
1000000000000000000000000000001
1000000000000000000000000000001
1000000000000010000000000000001
1000000000000011100000000000001
1000000000000010000000000000001
1000000000000000000000000000001
10000000000000000000000001000000001
1000000000000000000000000000001
1000001100000000000000000000001
10000000000000000000000000110001
1000000000000000000000000000001

```

– Acum asta îți sugerează ceva? întrebă ea.

El scutură din cap.

– Nu. Nu chiar.

– Ei bine, mie da. Cred că e o imagine din interiorul sistemului solar. Bătu în grupul cel mai mare. Aici, în punctul mort, se află Soarele. Iar în jurul său sunt cele șase planete interne. Și pariez că, dacă verific hărțile stelare, voi constata că asta era poziția lor cu șase sute de ani în urmă.

– Momentul în care a avut loc inserția.

– Exact.

– Și atunci ce e a doua imagine? întrebă Crane. Pare aleatorie. Ca zgomotul.

– Așa e. Chiar *este* la întâmplare – de fapt, este perfect la întâmplare. Am verificat.

Crane se încruntă în fața vârtejului aleatoriu de zerouri și cifre unu. Apoi, brusc, îi veni un gând care îi dădu fiori.

– Crezi că asta înseamnă... sfârșitul lumii?

Ea dădu din cap.

– Cred că e alt tip de avertisment. Dacă deranjăm ce e acolo jos... Vocea i se pierdu.

El ridică ochii din ecran și o privi lung.

– Sistemul solar o să se spargă în bucățele.

– Și la propriu, și la figurat.

Chiar în fața lor, Vanderbilt ajuta o femeie cercetător să urce pe scară până la capsulă. Când Hui făcu un pas în față și prinse scara, Crane o opri.

– A fost impresionant, să știi.

Ea se întoarse spre el.

– Poftim?

– Tu, ascunsă în birou, având prezența de spirit nu doar să lucrezi la chestia asta, ci și să o rezolvi...

Scutură din cap.

În acel moment, ușa zonei de îmbarcare se deschise larg. Un soldat de marină îmbrăcat în pantaloni negri intră cu o pușcă de asalt AR-15 în mână. Privirea lui trecu de la Crane la Hui, apoi la Vanderbilt și la femeia care aproape ajunsese la ieșire.

– Plecați de lângă scară.

Crane se întoarse spre el.

– Evacuăm stația, mergem după ajutoare.

– Nu va avea loc nicio evacuare. Toată lumea coboară și revine la punctele de lucru, iar capsula de salvare se închide.

– La ordinele cui? întrebă Vanderbilt.

– Ale comandantului Korolis.

– Korolis nu se simte bine, spuse Crane.

– Eu sunt cercetătorul-șef aici, spuse Vanderbilt. Dat fiind că punțile inferioare sunt inaccesibile, eu dau comenzi acum. Evacuarea va continua.

Soldatul ținti arma spre ei.

– Eu am ordinele mele, spuse el pe un ton perfect neutru. Toată lumea *va părăsi* capsula de salvare. Într-un fel sau altul.

Privirea lui Crane trecu de la țeava puștii la ochii agentului din echipa de operațiuni secrete. Erau duri și impasibili. Iar în mintea lui Crane nu era nicio îndoială, absolut niciuna, că aceea nu era o simplă amenințare.

Femeia de pe scară încremenise. Apoi, încet, suspinând, începu să coboare.

Crane îl privi lung pe soldat. Bărbatul stătea în prag, la vreo patru metri distanță.

Își strânse pumnii. Fără să vrea, în mintea lui încolți un plan. Îi aruncă o privire lui Vanderbilt. Oceanograful îi întoarse privirea, iar între ei se stabili o înțelegere tacită. Aproape imperceptibil, Vanderbilt dădu din cap.

Ochii lui Crane se întoarseră la pușca automată. Își dădu seama că nu avea cum să ajungă la ea fără să fie împușcat el însuși. Însă dacă îi distrăgea atenția soldatului, cel puțin îi dădea lui Vanderbilt o șansă să acționeze...

Făcu un pas în față.

Agentul de la Operațiuni Secrete se întoarse imediat spre el. Făcu ochii mari, ca și când ar fi înțeles planul lor. Imediat, arma se aținti spre pieptul lui Crane.

În acel moment apăru o siluetă de pe coridorul din spatele zonei de îmbarcare.

– Lasă arma jos! tună o voce cunoscută.

Agentul se întoarse. În ușă stătea amiralul Spartan. O rană mare pe frunte îi sângera abundent, iar porțiunea superioară a uniformei sale era țeapănă de sânge uscat. În mâna dreaptă ținea un pistol greu, cenușiu. Părea palid, însă hotărât.

– Soldat, am spus să lași arma jos, spuse el încet.

O clipă, nimeni nu mișcă. Apoi agentul de la operațiuni speciale aținti brusc arma AR-15 în direcția lui Spartan. Cu o singură mișcare fluidă, amiralul ridică pistolul și trase. În spațiul închis, zgomotul fu asurzitor. Soldatul zbură în spate din

cauza impactului, iar arma îi căzu pe jos. Femeia de pe scară scoase un țipăt.

Spartan rămase locului o clipă, cu arma îndreptată spre silueta nemișcată. Apoi făcu un pas, luă pușca automată și se întoarse spre Crane. În tăcere, Vanderbilt o ajută pe femeie să urce înapoi pe scară, apoi îi făcu semn lui Hui Ping să urce și ea.

Crane își deschise trusa medicală să scoată pansamente, însă Spartan îi făcu semn cu mâna că nu.

– Unde ați fost? întrebă Crane.

– Încuiat în propria cabină.

– Și cum ați ieșit de acolo?

Amiralul îi arată arma cu un zâmbet glacial.

– Știți ce s-a întâmplat?

– Știu destul. E toată lumea în capsula de salvare?

– Toți cei de pe punțile de la 9 la 12. În total o sută doisprezece. Puntea 8 e complet inundată. Nimeni de pe punțile inferioare nu poate trece pe acolo.

O grimasă de durere apăru pe chipul lui Spartan.

– E vital să îi scoți pe acești oameni de aici, cât de repede poți.

– Aici nu vă contrazic. Să urcăm la bord.

Amiralul scutură din cap.

– Eu rămân aici.

– Nu se poate. Nu există nicio garanție că ajutorul va veni la timp. În plus, Korolis e jos în Bila Trei chiar acum. Poate ajunge dintr-o clipă în alta la Moho. Numai Dumnezeu știe ce se va întâmpla atunci.

Spartan arată cu arma spre soldatul de marină.

– Vin aici și mai mulți soldați ca el. Vor opri secvența de lansare a capsulei și vă vor împiedica să plecați. Nu voi permite asta.

Crane se încruntă.

– Dar...

– E un ordin, doctore Crane. Vei salva cât de mulți oameni poți. Acum te rog să te imbarci.

Crane șovăi încă o clipă. Apoi luă poziție de drept și îl salută pe amiral. Spartan îi întoarse salutul, cu un zâmbet glacial pe chip. Crane se întoarse și îl urmă pe Vanderbilt pe scară.

– Doctore? strigă Spartan.

Crane întoarse privirea.

Spartan scoase din buzunar o carte de vizită și i-o întinse.

– Când ajungi la Storm King, sună-l pe acest om. Spune-i totul.

Crane privi cartea de vizită. Era imprimată în relief, cu logoul Departamentului Apărării, iar pe ea scria „Colin McPherson, (203) 111-1011“. Un nume și un număr, nimic altceva.

– Da, domnule, spuse el.

– Baftă.

Crane făcu un ultim semn cu capul spre amiral. Apoi urcă rapid scara și se împinse prin bocaportul de deasupra.

Se trezi într-un tunel mic și vertical, luminat de becuri mici și albastre. Scara continua în sus, flancată de ambele părți de țevi masive. Se auzi un sunet sec de dedesubt când Spartan închise bocaportul exterior.

După ce urcă alte douăzeci de trepte, Crane trecu printr-un portal foarte gros, ca un guler, și ieși într-un spațiu jos, în formă de lacrimă. Era luminat slab cu aceeași nuanță albastră ca în culoarul de acces. În timp ce stătea în capătul scării, încercând să-și obișnuiască privirea, observă că era înconjurat de două șiruri de bănci circulare, una în spate, deasupra celeilalte, înconjurând complet capsula. O balustradă de siguranță era montată în fața fiecăreia. Ambele șiruri erau pline de oameni așezați. Unii se țineau de mână. Atmosfera era ciudat de tăcută; aproape că nu vorbea nimeni, iar cei care vorbeau o făceau în șoaptă. Ochii lui Crane trecură de la un chip cunoscut la altul. Bryce, internul de la Psihiatrie. Gordon Stamper, mecanicul. Tehnicienii de laborator, specialiști în pizza, mecanici, bibliotecari, casieri de la PX, muncitori de la cantină: o parte din muncitorii de la Bază pe care îi tratase, cu care lucrase sau cu care se intersectase în ultimele săptămâni.

Absența a doi oameni sărea în ochi: Roger Corbett și Michele Bishop.

La dreapta lui se afla un mic panou de control, mânuit de Vanderbilt și de un tehnician pe care Crane nu îl cunoștea. Vanderbilt se ridică și veni spre el.

- Și amiralul Spartan? întrebă el.
- Rămâne aici, răspunse Crane.

Vanderbilt dădu din cap. Îngenunche și închise cu grijă bocaportul de trecere. Apoi se întoarse și îi făcu un semn din cap tehnicianului, care execută un șir scurt de comenzi pe panoul de control.

De deasupra se auzi un sunet încet.

- Desprindere activată, spuse tehnicianul.

Vanderbilt se ridică și își șterse mâinile de halat.

- E o numărătoare inversă de cinci minute în timp ce se desfășoară secvența de compresie, spuse el.

- În cât timp ajungem la suprafață?

- Odată ce ne desprindem de dom, doar vreo opt minute.

Cel puțin teoretic.

Aruncându-și trusa medicală pe umăr, Crane traversă cele două șiruri de bănci să verifice dacă erau răniți. Apoi se întoarse la panoul de control central de la baza capsulei de salvare. Un rând mai jos de Vanderbilt stătea Hui Ping. Zâmbi ușor când Crane se așează lângă ea.

- Gata? întrebă el.

- Nu.

Un mic hublou circular fusese montat în bocaportul portalului de trecere. Arăta exact ca acela lângă care stătuse Crane în timpul coborârii sale în submersibil. Acum se aplecă înainte și privi prin el. Vedeă scara care cobora spre bocaportul exterior, conturată în lumina albastră palidă.

- Încă două minute, spuse tehnicianul de la panoul de control. Avem presiune bună.

Lângă el, Hui se răsuci.

- Mă gândeam la ceva, spuse ea.

Crane își masă umerii umflați.

- Spune.

- Îți aduci aminte când ai explicat despre WIPP și muntele Ocotillo? Ai spus că există două tipuri de măsuri pentru a-i împiedica pe ceilalți, intenționat sau nu, să intre în zone pline de deșeuri nucleare. Măsuri de securitate pasive și măsuri active.

– Exact.

– Înțeleg care sunt măsurile pasive – semne de avertizare, imagini pe metal, chestii de-astea. Însă care sunt măsurile de prevenire *active*?

– Nu știu. La conferința medicală nu prea s-a vorbit despre ele, doar au fost menționate. Am bănuț că informațiile despre acestea erau clasificate. Se întoarse spre ea. De ce întrebi?

– Acele santinele pe care le-am găsit în timp ce se săpa spre Moho... acelea sunt măsuri pasive în felul lor, după cum ai spus și tu. Pur și simplu trimit semnale luminoase de avertizare. Mă întrebam dacă acestea au și ele măsuri active de prevenire.

– Nu știu, răspunse Crane încet. E o întrebare foarte bună.

– Un minut, murmură tehnicianul.

Iar în tăcerea care urmă, Crane auzi clar – filtrat prin bocalul de sub picioarele sale – sunetul ascuțit și cadențat al puștilor automate.

Mașina de forat și Gândacul fuseseră oprite în tunelul lateral de reținere. Brațul de stabilizare fusese extins, blocând Bila Trei chiar deasupra anomaliei. Acești ultimi pași fuseseră simulați de multe ori; procedurile propriu-zise fuseseră executate fără greșală. De aici înainte urmau să opereze cu precizie chirurgicală, folosind doar aerul comprimat și brațul-robot. În Bilă se lăsase o tăcere de mormânt.

– Mai încearcă o dată, șopti Korolis. Ușor. Ușor.

– Da, domnule, șopti Rafferty.

Cei trei bărbați comunicau din priviri și prin murmure scurte. Chiar și doctorul Flyte părea să fie absorbit de acel moment. Korolis își șterse pelicula de sudoare de pe față, apoi își apropie din nou ochii de vizor. În aer plutea un fel de respect plin de evlavie, ca și când ar fi fost niște arheologi care excavau un mormânt sfânt. Durerea de cap și ciudata mâzgă metalică de pe limbă păreau să fi dispărut complet.

Sub ochii lui, inginerul trimise alt jet de aer comprimat spre fundul gropii. O mică furtună de sedimente și roci erupse în licărul gălbui al farului din exteriorul Bilei, absorbită apoi rapid de aspirator.

– Cu grijă, murmură Korolis. Care e distanța?

– Am ajuns, domnule, răspunse Rafferty.

Korolis se întoarse din nou la ecran, apăsându-și fața de vizor.

– Încă un jet, spuse el.

– Încă un jet, să trăiți.

Urmări cum alt jet de aer comprimat țâșni spre fundul puțului excavat. Vedea cele două santinele mari plutind pe ambele părți, cu cozile strălucitoare și brațele ca niște fire mișcându-se neîncetat. Erau ca niște spectatori care urmăreau spectacolul. Și de ce nu? Era firesc să se afle acolo. Veniseră nu doar ca să asiste la triumful său, ci și să-l ghideze prin bogățiile tehnologice fabuloase care îl așteptau. Nu întâmplarea îl adusese acolo, în cea mai importantă dintre scufundări, ci destinul.

– Din nou, șopti el.

Încă un jet de aer; încă o furtună cenușie de materie. Ecranul se luminează imediat ce unitatea de aspirare absorbi particulele. Continuând să privească, Korolis prinse și mai strâns manetele de control.

Se auzi radioul de pe panoul său de control.

– Bila Trei, aici Control scufundări. Bila Trei, aici Control scufundări, te rog confirmă...

Fără să-și ia ochii de la ecran, Korolis întinse mâna și închise radioul. Putea vedea ceva prin sedimentele interfeței de excavare – o pojghiță strălucitoare, aproape ca un luciu metalic.

– Încă o dată, spuse el. Cu mare atenție, doctore Rafferty. Ca pe bibelou.

– În regulă, domnule.

O boare de aer comprimat țâșni prin apa întunecată și murdară de sub ei; un amestec proaspăt de particule cenușii și maro. Apoi, când priveliștea se luminează, Korolis scoase un oftat de uimire.

– Dumnezeuule, murmură el.

Sistemul de aer curățase baza gropii și scosese la iveală o suprafață netedă, sticloasă. Lui Korolis, care stătea cu ochii pe vizor, i se părea că arăta ca o masă proaspăt curățată de praf. Dincolo de ea se afla o iluzie – sau cel puțin el credea că era o iluzie – de o adâncime aproape infinită: o nemărginire neagră, care se întindea tot mai adânc dedesubt. Farul lor se reflecta în suprafața ca de sticlă, însă i se păru că detectează altă sursă de lumină, slabă și ciudată, dincolo de aureola strălucitoare.

Pe ambele părți ale Bilei, santinelele mari începură să se agitate. Nu se mai mulțumeau pur și simplu să plutească, se mișcau neliniștite înainte și înapoi în diametrul îngust al tunelului.

– Stinge lumina, spuse Korolis.

– Domnule? răspunse Rafferty.

– Stinge lumina, te rog.

O clipă mai târziu, farul se stinse. Acum Korolis putea vedea mai clar.

Erau suspențați deasupra unei grote uriașe, din care fusese scoasă la iveală doar o mică porțiune. Nu-și dădea seama dacă grota era goală sau dacă suprafața ca de sticlă de dedesubt o umplea, ca un strat de lipici acoperind o gaură. Bezna catifelată nu lăsa să se întrevadă nicio imagine clară în afară de cea de adâncime profundă.

Dar nu... în timp ce privea, departe, de dedesubt, apăru o lumină slabă. Sub ochii lui, în timp ce el abia putea să mai respire, devenea din ce în ce mai strălucitoare.

Se apropia.

– Domnule! spuse Rafferty. Vocea de obicei rezervată a inginerului părea tensionată.

Korolis își aținti ochii spre el.

– Ce e?

– Interferențele de dedesubt s-au oprit. Nu mai transmit semnale.

– Ai recăpătat controlul complet? întrebă Korolis.

– Da, domnule. Și sistemele wireless, și controlul de la distanță. Și senzorii: ultrasunete, radiații, magnetometre, tot.

Korolis se întoarse către ecran.

– Ni se prezintă, murmură el.

Lumina era mai aproape de ei acum. Korolis observă că începuse să oscileze ușor: nu în felul leneș și blând al santinelor, ci într-o pulsație rapidă, aproape fioroasă. Și avea o culoare pe care nu o mai văzuse până atunci: un soi de nuanță metalică puternică, asemănătoare strălucirii întunecate a unei lame de cuțit. I se părea că o putea gusta și vedea, în aceeași

măsură. Era o senzație ciudat de neliniștitoare. Ceva din ceea ce vedea îl făcea să i se ridice părul de pe ceafă.

– Domnule! spuse Rafferty din nou. Acum, că senzorii sunt din nou operaționali, preiau semne de radiații de dedesubt.

– Ce fel de radiații, doctore Rafferty?

– De tot felul, domnule. Infraroșii, ultraviolete, gamma, radio. Senzorii o iau razna. E un spectru pe care nu îl recunosc.

– Atunci analizează-l, doctore Rafferty.

– În regulă, domnule.

Inginerul se întoarse spre un laptop mic montat în stație și începu să introducă date.

Korolis reveni cu privirea la ecran. Obiectul ciudat și strălucitor continua să se ridice spre ei din beznă. Culoarea lui stranie deveni și mai puternică. Avea formă convexă, iar conturul său pulsa și mai strălucitor. În timp ce el se holba, cu gura căscată, caracterul nepământean al acelui obiect îi readuse în fața ochilor o amintire din copilărie, demult uitată. Când avea opt ani, părinții lui îl duseseră în Italia, iar acolo participaseră la o slujbă papală la bazilica Sfântul Petru. Când pontiful scosese anafura și o arătase spre mulțime, Korolis se simțise pătruns de o senzație asemănătoare unui șoc electric. Cumva, bogăția acelui spectacol baroc făcuse ca tânăra sa conștiință să simtă adevărata semnificație a acestui gest. Acolo, în lăcașul sfânt, pontiful le oferea cel mai minunat dar din univers: misterul sacru al ostiei sfințite.

Desigur, religia instituțională își pierduse demult utilitatea pentru Korolis. Însă, privind acel obiect minunat și sclipitor, simți aceeași emoție. Se număra printre aleși. Iar aceea era ofranda din partea unei puteri mai mari, cel mai minunat dintre daruri.

Gura îi era uscată, iar gustul ca de cupru i se întorsese pe limbă.

– Vrea vreunul dintre voi să se uite? Întrebă el pe un ton răgușit.

Rafferty încă lucra la laptop. Doctorul Flyte dădu din cap, apoi își făcu loc prin înghesuiala din Bilă și se așeză la ecran. O clipă, bătrânul nu spuse nimic. Apoi își mișcă rapid falca.

– *Ce se vede e beznă, nu lumină*, murmură el.

Brusc, Rafferty ridică privirea din laptop.

– Comandante! strigă el.

Korolis se întoarse spre el.

– Trebuie să vedeți asta, domnule.

Korolis se aplecă peste ecran, care afișase două imagini, ambele, o adevărată ceață de linii verticale înguste.

– La început nu am putut să identific spectrul radiației electromagnetice, spuse Rafferty. Nu avea logică, părea imposibil.

– De ce?

Korolis se trezi privind din nou către vizor.

– Pentru că spectrele conțineau lungimi de undă atât pentru materie, cât și pentru antimaterie.

– Însă asta nu se poate. Materia și antimateria nu pot coexista.

– Exact. Însă obiectul pe care îl vedeți pe ecran? Senzorii spun că este compus din ambele. Apoi am separat semnătura materiei de cea a antimateriei. Și am obținut asta.

Rafferty făcu semn cu mâna spre monitorul computerului.

– Ce e asta?

– Radiația Hawking, domnule.

Auzindu-l, doctorul Flyte se întoarse surprins de la ecran.

– Radiația Hawking? repetă Korolis.

Rafferty dădu din cap. Fruntea i se umpluse de sudoare, iar ochii îi luceau ciudat.

– E radiația termică emanată de marginile unei găuri negre.

– Glumești.

Inginerul scutură din cap.

– Spectrul e recunoscut imediat de orice astrofizician.

Korolis simți cum euforia lui începe să fie înlocuită de uimire.

– Adică vrei să spui că obiectul la care ne ȳităm este o gaură neagră? Compusă din materie și antimaterie? Pur și simplu nu e posibil.

Flyte își îndreptă din nou privirea spre ecran. Apoi se trase înapoi, cu ochii negri sclipind pe chipul său palid.

– *Evrika!* Cred că înțeleg.

– Atunci te rog să explici, doctore Flyte.
– Domnilor, domnilor, domnilor. Acel obiect convex de acolo de jos nu e o singură gaură neagră. Ci două.
– *Două?* repetă Korolis, din ce în ce mai neîncrezător.
– Da, două. Asta am spus. Imaginează-ți două găuri negre – ar trebui să fie destul de mici, poate de mărimea unei bile de sticlă – mișcându-se pe o orbită foarte îngustă una în jurul celeilalte. Orbitează cu o viteză uriașă, o mie de rotații sau mai mult pe secundă.

– Și cum anume orbitează? întrebă Korolis.
– Nici măcar *eu* nu am toate răspunsurile, comandante Korolis. Trebuie să fie menținute pe acea orbită de o anumită forță, de vreo tehnologie pe care nu o înțelegem. Văzute cu ochiul liber, par să fie o entitate unică. Iar pentru instrumentele lui Rafferty, par să emită radiații Hawking de materie și antimaterie.

– Însă în realitate sunt două entități separate, spuse Korolis.
– *Bineînțeles*, murmură Rafferty. Așa cum indică și rezultatele diagramelor spectrale individuale de pe laptopul meu.

Brusc, Korolis înțelese. Era inimaginabil de puternică și totuși atât de elegantă în simplitatea ei. Euforia îi reveni.

– Două găuri negre, spuse el, mai mult pentru el însuși. Una materie și cealaltă antimaterie. Prinse împreună, însă fără să se atingă. Iar dacă forța care le menține pe orbită este îndepărtată... sau *oprită*...

– Materia și antimateria s-ar ciocni, spuse Rafferty speriat. Transformarea supremă și totală a materiei în energie. Ar elibera mai multă energie per unitate de masă atomică decât orice altă reacție cunoscută în știință.

– Lasă-mă să văd.

Korolis îl înlocui pe doctorul Flyte la vizor. Inima bătea să-i spargă pieptul, iar mâinile îi alunecau pe manetele de control. Se holbă cu un respect nou la obiectul strălucitor care pulsa dedesubt.

Când începuse coborârea, sperase să descopere o tehnologie nouă și revelatoare, ceva atât de minunat și copleșitor încât

să garanteze supremația Americii. Și se părea că reușise dincolo de cele mai nebunești visuri ale sale.

– O bombă, șopti el. Cea mai mare bombă din univers. Și intră într-o cutie de chibrituri.

– O *bombă*? Rafferty fusese cel care vorbise: în vocea lui se simțea îngrijorarea, chiar teama. Domnule, ca armă, lucrul la care ne uităm acum nu are nicio utilitate practică.

– De ce? întrebă Korolis, fără să-și ia ochii de la vizor.

– Pentru că nu ar putea fi folosită niciodată. Dacă acele găuri negre s-ar ciocni vreodată, forța exploziei ar fi uluitoare. Ar distruge sistemul solar.

Însă Korolis nu mai asculta. Pentru că nemărginirea neagră de pe ecranul său se schimba subtil.

Acolo unde înainte fusese doar beznă de nepătruns – întreruptă doar de lumina sclipitoare a acelui singur obiect – o rază slabă, aproape roșiatică de lumină scâldea spațiul de dedesubt. Era precum lumina de dinainte de răsărit. Iar Korolis rămase cu răsuflarea tăiată când văzu ce scoase la iveală acea lumină. Nu era un singur obiect, ci mii – *mii* – ținute în matricea transparentă care se întindea sub el. Cele mai apropiate luceau cu lumina lor stranie, extraterestră, în timp ce altele, aflate mai departe, erau doar niște puncte, aproape invizibile cu ochiul liber. Între ele vegheau santinele, cu tentaculele întinse, vigilente.

Era un premiu mult mai mare decât sperase, decât își imaginase, decât se putea măsura.

Korolis se lăsă pe spate în fața ecranului, își șterse sudoarea din jurul ochilor cu dosul mâinii, apoi se aplecă din nou.

– Revino la monitorul tău, îi spuse el lui Flyte. Pregătește brațul robot.

Inginerul cibernetician clipi.

– Poftim?

– Pregătește brațul robot. Întinde-l un metru.

– Însă asta ar însemna să intrăm în contact cu suprafața...

– Exact.

Urmă o pauză. Apoi vorbi și Rafferty.

– Domnule, iertați-mă că spun asta, însă sunteți sigur că e o decizie înțeleaptă, dată fiind natura aparentă a...

– Vreau să le dau de înțeles că le acceptăm darul.

Încă o pauză. Apoi, murmurând ceva în greacă, Flyte reveni la stația lui și apucă mecanismul de declanșare a brațului.

Pe ecran, Korolis urmări cum brațul robotic apărură în raza lor vizuală sub Bilă. Se desfășură șovăind, tremurând ușor, cu un deget de oțel întins. Și, din nou, mintea îi zbură la excursia lui la Roma pe vremea când era copil. Își aminti cum petrecuse mult timp în Capela Sixtină, holbându-se în sus cu gura căscată, la reprezentarea făcută de Michelangelo Nașterii lui Adam: degetele lui Dumnezeu și ale omului gata să se atingă. Primul moment al vieții, începutul unui univers...

Brațul intră în contact cu suprafața sticloasă. Intră în ea ca prin gelatină transparentă.

Lui Korolis i se păru că auzea un cântec murmurat, susurul unui sunet ca un cor pe vârful unui munte îndepărtat. *Asta înseamnă să atingi eternitatea...*

Brusc, cele două santinele care pluteau de o parte și de alta dispărură din vedere. O clipă erau acolo; în clipa următoare dispărură, umbre fantomatice devenite simple amintiri. În timp ce se holba, o lumină puternică apărură în adâncul grotei de sub ei. Avea strălucirea aurie a unui mic soare. Iar acea lumină puternică îi dezvălui toate secretele adâncului vid. Korolis gemu, uluit, când adevărata dimensiune a acestuia – și numărul uriaș, *copleșitor* de obiecte din el – i se arătă.

Acea era o ascunzătoare a morții care putea amenința întregul cosmos.

– Dacă doar una ar arunca în aer sistemul solar, de ce au nevoie de mii? mârâi el.

În liniștea bruscă ce se lăsă, Flyte puse o întrebare.

– Știi de ce Parthenonul e acum o ruină?

Întrebarea era atât de bizară, încât Korolis se întoarse fără să vrea spre bătrân.

– Otomanii, continuă el, părând pentru prima dată serios. L-au folosit ca depozit de muniție în secolul al XVIII-lea. Un

obuz rătăcit l-a aruncat în aer. E același lucru, comandante. E un depozit de armament, produsul unei curse a înarmării intergalactice. Ceva mult peste nivelul nostru de înțelegere a tehnicii.

– Prostii, spuse Korolis. Doctorul Crane a vorbit și cu tine?

– Mă tem că nu sunt prostii. Nu am fost sortiți vreodată să găsim așa ceva. Aceste arme au fost îngropate pentru a nu fi găsite sau folosite vreodată. Pentru că au puterea absolută de a distruge nu doar lumea, ci întreaga bucată de univers în care ne aflăm.

– Domnule! spuse Rafferty. Primesc semnale foarte ciudate.

– Ce fel de semnale?

– Nu am mai văzut așa ceva până acum. O semnătură de energie complet străină.

– O semnătură de energie?

– Afirmativ. Și se mișcă spre noi cu o viteză incredibilă.

– „O generație de oameni e ca o generație de frunze“, cântă Flyte pe o voce stinsă, ca de priveghi. „Și vine anotimpul primăverii.“

Când se întoarse spre vizor, Korolis își dădu seama că soarele care apăruse dedesubt nu era chiar atât de mic. Vocile care cântau se auzeau tot mai puternic, devenind un țipăt nepământean. O clipă mai târziu, Korolis își dădu seama că obiectul ca un soare se *mișca* – trecea de santinele și de artefacte, artefactele *bombă*, atât de rapid, încât acestea nu mai erau decât niște pete de culoare. Preț de o clipă foarte scurtă, ceva din traiectoria sa fixă îi aminti de o rachetă antiaeriană. Apoi, pe măsură ce se apropia și devenea tot mai clară, nu mai semăna cu nimic din ce văzuse vreodată; se grăbea din vid către el, crescând din ce în ce mai mult până când lumina sa feroce umplu întregul ecran, aruncând limbii de foc în bucle strălucitoare furioase, precum talașul topit...

... Apoi, când cuprinse Bila Trei și izbucni în sus prin tunel, vaporizând carnea lui Korolis și carbonizându-i oasele în mai puțin de o milisecundă, nu-i mai rămase timp să simtă surpriză, sau teamă, sau măcar durere.

– Treizeci de secunde, anunță tehnicianul de la panoul de control. Am atins forța portantă maximă.

Vanderbilt ridică privirea din instrumentele lui, apoi se uită în jur în capsula de salvare.

– Țineți-vă bine, oameni buni. O să fie o călătorie grea. Dedesubt, sunetele de focuri de armă încetaseră.

Crane privi în jur. Capsula de salvare era complet tăcută, iar în lumina albastră și slabă marea de chipuri păreau obosite, tensionate și îngrijorate.

– Zece secunde, anunță tehnicianul.

– Se inițializează secvența de lansare, spuse Vanderbilt.

Acum Crane putea auzi – ca un ecou prin tunelul de intrare – clinchetul unui obiect metalic în contact cu bocaportul exterior. În spatele său, cineva începu să se roage cu voce tare. Crane întinse brațul și luă mâna lui Hui Ping în mâna lui.

– Începe lansarea, spuse tehnicianul.

Se simți o smucitură puternică, se auzi sunet de metal zgâriind metalul. Apoi capsula de salvare țâșni în sus ca un dop de plută. Crane se simți apăsător pe locul său când porniră cu viteză în sus spre suprafață. Aruncă o privire în jos, prin hublou, însă nu vedea altceva decât o furtună de bule reflectată în farurile aprinse ale capsulei.

În acel moment auzi un sunet ciudat. Era foarte încet, aproape la limita audibilului și părea să vină de foarte departe de dedesubt. Lui Crane i se păru că aude însuși pământul urlând de

durere. Capsula de salvare tremură brusc într-un fel care nu avea legătură cu urcușul lor rapid.

În cabină se auziră imediat strigăte și gemete. Lângă el, Hui își ridică brusc mâna la față.

– Urechile mele, spuse ea.

– S-a schimbat presiunea aerului, îi răspunse Crane. Încearcă să înghiți sau să caști. Sau manevra Valsalva.

– Ce e aia?

– Manevra Valsalva. Prinde-te de nas și închide gura, apoi încearcă să împingi aerul afară prin nări. Ajută la egalizarea presiunii din urechi.

Privi din nou în jos, prin hublou, căutând sursa aceluia zgomot ciudat. Învălmășeala de bule dispăruse și putea zări conturul curbat al domului, deja la zeci de metri sub ei, cu luminile sale precum stelele pe un cer întunecat. Iar acestea dispărură treptat din vedere sub ochii lui și totul deveni beznă.

Apoi, chiar când se pregătea să se uite în altă parte, o explozie de lumină veni de dedesubt.

Era ca și când întregul ocean s-ar fi luminat brusc. Crane văzu preț de o clipă fundul mării – la aproape trei sute de metri dedesubt – întinzându-se în toate direcțiile precum o câmpie selenară cenușie. Nenumărați pești de adâncime, ciudați, cu înfățișare nepământeană, stăteau nemișcați dedesubt, ca și când ar fi fost suspendați. Apoi strălucirea deveni mult prea puternică și fu nevoit să întoarcă privirea.

– Ce naiba? îl auzi pe Vanderbilt spunând.

Hubloul era ca un bec aprins care scâldea interiorul capsulei – până atunci luminată slab în nuanța albăstruie – într-un galben strălucitor. Însă, chiar sub ochii săi, Crane observă că lumina începea să scadă în intensitate. De jos se auzeau și mai multe sunete: bubuituri și bufnituri ca și când ar fi fost aprinsă o armată de artificii enorme. Se aplecă din nou în față, încercând să vadă ceva. Își ținu răsuflarea.

– Oh, Dumnezeu, murmură el.

În lumina care se reflecta în sus de pe fundul oceanului zări domul de presiune. Explodase spre exterior, precum coaja unei

banane. În interiorul său văzu nuanțe nepământene de roșu și maro și galben: o cascadă furioasă de explozii, în timp ce Baza se spărgea în bucăți.

Și mai era ceva: o undă de șoc uriașă – fremătând și palpitând precum o ființă vie – venind spre ei cu o viteză uimitoare.

Se ridică brusc, prinzând-o cu o mână pe Hui Ping și cu cealaltă balustrada de siguranță.

– Pregătiți-vă de impact! strigă el.

O clipă de așteptare teribilă... Apoi capsula fu aruncată brutal într-o parte, aproape să se răstoarne sub forța undei de șoc. Se auziră țipete și urlete. Luminile se stinseră, rămânând doar strălucirea galbenă dedesubt, care începea să scadă în intensitate. Crane o strânse pe Hui în brațe în timp ce erau zguduți violent înainte și înapoi. Cineva se rostogoli prin cabină, izbindu-se de o bară de protecție și căzând la pământ cu un geamăt. Și mai multe urlete, strigăte de ajutor. Se auzi un pocnet, apoi un fâșâit de apă.

– Astupă breșa aia! strigă Vanderbilt spre tehnician cât să acopere tumultul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Hui, cu fața lipită de umărul lui Crane.

– Nu știu. Însă mai știi acele controale active de care întrebai? Cred că Korolis tocmai a dat peste unul.

– Și... Baza? întrebă ea.

– S-a dus.

– Oh, nu. Nu, nu. Toți oamenii aceia...

Începu să plângă încet.

Încet, oscilațiile furioase se domoliră. Crane aruncă o privire în spațiul luminat slab. Cei mai mulți suspinau și gemeau; alții, înspăimântați și agitați, erau calmați și liniștiți de vecinii lor. Se părea că era o singură victimă: bărbatul care se rostogolise izbindu-se de barele din cabină. Ușor, Crane se eliberă de Hui și se duse să îl îngrijească.

– Cât mai avem? strigă el către Vanderbilt.

Oceanograful se ridicase să îl ajute pe tehnician să astupe spărtura.

– Nu se știe, răspunse el. Nu mai avem curent și niciun sistem nu mai merge. Ne ridicăm cu forță portantă proprie acum.

Crane îngenunche lângă bărbat. Era amețit, însă conștient și se chinuia să se ridice. Crane îl ajută să se așeze în poziție de șezut, apoi îi îngriji rapid rănila – o zgârietură adâncă și urâtă în frunte, iar alta, la cotul drept. Lumina de dedesubt dispăruse complet, iar capsula de salvare era cufundată în beznă. Crane pipăi să-și facă drum spre Hui prin apa care îi ajungea la glezne.

Când se așează, simți cum cineva trece pe lângă el în întuneric.

– Nu putem acoperi breșa, se auzi vocea lui Vanderbilt. Să sperăm că ajungem curând la suprafață.

– Deja au trecut opt minute, spuse tehnicianul. *Trebuie* să fi trecut.

Chiar în timp ce vorbea el, Crane observă – sau i se păru că observă – că în beznă apăsătoare din cabină începea să pătrundă o lumină slabă. Simți cum Hui îi apăsă mâna: observase și ea. Viteza cu care erau împinși în sus părea să încetinească. În cabină pătrundea o lumină scânteietoare, sclipind în nuanțe de verde și albastru-închis.

Apoi o senzație inconfundabilă. Pluteau pe un val care se rostogolea blând.

Urale înăbușite izbucniră în capsula de salvare. Hui încă plângea, însă Crane își dădu seama că acelea erau lacrimi de fericire.

Vanderbilt merse prin apă către bocaportul de salvare din acoperișul capsulei. Dar chiar în acel moment se auzi un strigăt înăbușit de deasupra. Sunet de pași pe acoperiș; mânerul bocaportului răsucit; un scârțâi metalic când capacul fu ridicat.

Apoi Crane văzu, pentru prima dată în săptămâni bune, lumina strălucitoare a soarelui și cerul albastru și senin.

Erau într-un labirint de camere și cabine; se auzeau întrebări murmurate. Cineva îi băgă o lumină puternică în ochiul stâng, apoi în cel drept. Îi puseră pe umeri o manta grea de postav. Apoi, ca într-un ciclu complet, ca într-un vis, Crane se trezi din nou în biblioteca de pe Storm King, singur, cu fața spre același monitor de computer pe care îl văzuse cu cincisprezece zile în urmă, în după-amiaza în care ajunsese acolo.

Își umezi buzele. Poate chiar *fusesse* un vis, poate că nimic din toate acestea nu se întâmplase. Poate că totul a fost o născocire fabuloasă, illogică, la început plină de lumină și speranță, dar transformată încet într-un coșmar. Iar acum, că își revenea, bucățile și fragmentele acelei iluzii vor dispărea ca o fațadă veche, rațiunea va redeveni stăpână și întreaga țesătură de năluci se va dovedi un vis îngrozitor și atât.

Apoi monitorul se aprinse și în față îi apărură un bărbat cu chip obosit, în costum negru, cu ochelari fără ramă, așezat la un birou de lemn lustruit. Și Crane știa că, de fapt, nu fusese un vis.

– Doctore Crane, începu bărbatul. Numele meu e McPherson. Înțeleg că amiralul Spartan ți-a dat cartea mea de vizită.

– Da.

– Și ești singur?

Crane dădu din cap.

– Da, domnule, sunt.

– Ce-ar fi să începi cu începutul atunci? Să nu omiți nimic.

Încet, metodic, Crane îi povesti evenimentele din ultimele două săptămâni. În cea mai mare parte, McPherson se mulțumi

să asculte, nemișcat, însă întrebările pe care le punea din când în când lăsau clar de înțeles că multe dintre lucrurile pe care le auzea nu-i erau complet necunoscute. Când povestea lui Crane se apropie de sfârșit – verificarea teoriei lui Asher, acțiunile lui Korolis, ultima întâlnire cu Spartan – chipul obosit al lui McPherson păru tot mai epuizat. Cearcănele de sub ochii săi erau mai negre, iar umerii îi căzuseră.

Crane se opri din vorbit și, o vreme, camera fu învăluită într-o tăcere profundă. Într-un final, McPherson se ridică. Își dresе glasul.

– Mulțumesc, doctore Crane.

Întinse mâna spre o casetă de control de lângă el, pregătindu-se să întrerupă conexiunea video.

– O secundă, spuse Crane.

McPherson îl privi din nou.

– Nu-mi puteți spune nimic despre sabotori? Adică de ce ar vrea cineva să facă așa ceva?

McPherson îi aruncă un zâmbet de gheață.

– Mă tem să sunt multe motive pentru care cineva ar face așa ceva, doctore Crane. Însă, ca să-ți răspund la întrebare, da, pot să îți spun câte ceva. Vezi tu, le găsiserăm liniile de comunicare, așa cum era pe punctul să facă și Marris, criptograful lui Asher. Și chiar cu o oră în urmă a fost arestat cineva pe Storm King.

– Aici? spuse Crane. Pe platforma petrolieră?

McPherson dădu din cap.

– Persoana de contact a doctorului Bishop. Încă nu știm totul, dar știm că avem de-a face cu un grup de activiști, care se opun vehement intereselor americane și sunt dedicați neutralizării capacității noastre de apărare. Membrii lor sunt recrutați, de obicei, din colegii și universități, cam așa cum au fost recrutați Kim Philby, Guy Burgess și alți spioni de la Cambridge – oameni tineri, impresionabili și cu idealuri mărețe, care pot fi influențați și folosiți ușor. Grupul e foarte bine finanțat, nu știm sigur dacă de vreun guvern străin sau de persoane particulare. Însă vom afla asta curând. Oricum, misiunea lor era să ne împiedice să intrăm în posesia tehnologiei îngropate acolo.

Urmă un moment de pauză.

– Și acum ce se întâmplă? întrebă Crane.

– Veți rămâne la noi câteva zile. Tu, domnișoara Ping și alți câțiva. Odată ce încheiem evaluarea și formalitățile, sunteți liberi să plecați.

– Nu. Vreau să spun ce se va întâmpla cu proiectul? Cu Inima Furtunii?

– Doctore Crane, *nu* mai există proiectul. Inima Furtunii nu mai e.

Apoi McPherson își scoase ochelarii, își frecă ochii și întrepruse conexiunea.

Crane ieși din bibliotecă și străbătu coridorul de metal de dincolo de aceasta. Trecu pe lângă un birou în care era adunat un grup mic de oameni care vorbeau pe un ton scăzut, aproape șoptit. În alt birou, o femeie stătea la o masă cu mâinile împreunate și capul plecat în contemplare sau rugăciune. Toți păreau să fie șocați. Un tehnician în halat de laborator trecu pe lângă el, cu un mers lent, aproape fără țință.

La capătul coridorului, Crane deschise un bocaport. Afară, dincolo de bara de metal a pasarelei, marea neagră-albăstruie se întindea la infinit. Ieși în aerul marin și urcă mai multe trepte până la nivelul superior al suprastructurii. Vreo doisprezece supraviețuitori de pe Inima Furtunii erau înghesuiți lângă rampa de aterizare, așteptând elicopterul AmShale să se întoarcă din Islanda. La o oarecare distanță de ei, cu cătușe la mâini și la picioare și legat în lanț de un stâlp se afla un bărbat palid, cu ochelari groși. Era flancat de doi soldați de marină înarmați.

La marginea platformei, departe de ceilalți, stătea Hui Ping. Privea în depărtare, către soarele care se scufunda în valurile neliniștite. Crane se duse la ea și rămaseră amândoi tăcuți o vreme. Departe, sub ei, în stratul de gazolină care înconjură stâlpii de susținere ai platformei, două bacuri ale Marinei se mișcau neîncetat printr-un câmp tot mai mare de resturi, oprindu-se din când în când să ia câte un obiect.

– Gata? întrebă Hui într-un târziu.

– Momentan.

– Ce urmează?

– Suntem oaspeți ai guvernului câteva zile. Apoi se pare că putem pleca acasă. Să ne vedem de viața noastră.

Hui își dădu cu degetul arătător o șuviță de păr negru după ureche.

– Am tot stat aici încercând să înțeleg. Cred că știu de ce l-a omorât doctorul Bishop pe Asher – când a auzit că el și Marris urmăreau liniile de comunicație ale sabotorului, probabil a simțit că nu are de ales. Nu putea să riște să fie oprită.

– Așa cred și eu. Asher îmi spusese că îi avertizase pe toți șefii de departament să fie atenți – inclusiv pe ea. Și-a semnat singur condamnarea la moarte.

– Însă e ceva ce nu înțeleg: de ce suntem încă aici?

Crane se întoarse spre ea.

– Cum adică?

– Baza a fost distrusă de o explozie uriașă. Asta înseamnă probabil că Korolis a ajuns la Moho. Dacă noi am avut dreptate în legătură cu ce se află acolo jos, de ce încă mai avem un pământ pe care să călcăm? Arată spre cer. De ce încă văd Luceafărul la orizont?

– Și eu m-am gândit la același lucru. Singura explicație pe care am găsit-o are legătură cu măsurile de securitate active despre care am vorbit.

– Deci explozia care a distrus Baza a fost de fapt un soi de mecanism de protecție.

Crane dădu din cap.

– Exact. Ca să împiedice pe oricine să intre în contact cu acel depozit. O explozie cruntă, într-adevăr, dar o bagatelă comparativ cu cea care s-ar fi întâmplat altfel.

Tăcură amândoi. Hui continuă să privească linia orizontului.

– E un apus minunat, spuse ea într-un final. Știi, o vreme, cât am fost acolo nu m-am gândit că voi mai vedea vreodată unul. Chiar și așa...

Oftă și scutură din cap.

– Ce e?

– Nu pot să nu mă simt ușor dezamăgită. Vreau să spun, pentru că nu vom mai vedea niciodată acea tehnologie. Chiar și puținul cu care am intrat noi în contact a fost... a fost minunat. Iar acum a dispărut pentru totdeauna.

Crane nu răspunse imediat. Se întoarse spre balustradă și băgă mâna în buzunar.

– Oh, n-aș fi atât de sigur.

Fu rândul lui Hui să-și întoarcă privirea spre el.

– De ce nu?

Încet, Crane scoase mâna din buzunar. În palma lui, clipind în lumina portocalie a apusului, se afla o eprubetă de plastic cu un dop roșu de cauciuc. Iar obiectul care plutea leneș în ea strălucea ca o făgăduială stranie și magică.

EPILOG

Crane își clăti lama de ras sub un jet de apă caldă, își mai examinează o dată fața în oglinda de la baie, apoi își luă obiectele de toaletă și intră din nou în dormitor. Se îmbracă rapid în cămașă albă, cravată maro și pantaloni largi de bumbac cafenii: o ținută civilă sau, cel puțin, pe cât de civilă putea să-i pună marină la dispoziție. Scoase dintr-un birou un ecuson mare, apoi îl prinse de buzunarul cămășii. Mai privi o dată camera, apoi își băgă trusa de toaletă în geamantan și îl ridică din pat. Ca toate celelalte obiecte, și acesta îi fusese furnizat de către un ofițer de intendență de la marină și aproape că nu-i simțea greutatea. Deloc surprinzător, își spuse el, din moment ce nu avea aproape nimic în el: nu luase de pe Inima Furtunii nimic altceva decât santinela și chiar și pe aceea i-o dăduse – după un scurt proces de conștiință – lui McPherson.

McPherson. Bărbatul sunase cu doar câteva minute înainte, rugându-l pe Crane să se oprească pe la el înainte să meargă la Administrație.

Crane mai șovăi o clipă. Apoi, aruncând o ultimă privire în jur, ieși din cameră, străbătu coridorul de dormitoare și ieși în soarele de iulie.

Se afla doar de trei zile la baza navală George Stafford, la treizeci de kilometri în sud de Washington. Însă deja se obișnuise cu mica bază de înaltă securitate. Privi cu ochii întredeschiși lumina soarelui, trecu pe lângă rezervoare și pe lângă atelierul de mașinării până la structura cenușie, cu aspect de hangar cunoscută simplu cu numele de Clădirea 17. Îi arătă ecusonul

soldatului de marină înarmat de lângă clădire, însă era o formalitate: Crane trecuse pe acolo atât de des în ultimele zile, că îl știa toți din vedere.

În interior, Clădirea 17 era puternic luminată. Nu avea pereți despărțitori, iar spațiul ca o grotă avea ecoul surd al unui teren de baschet. În centru, într-o zonă securizată de și mai mulți soldați de marină, se afla un ghem uriaș de metal distrus: rămășițele Bazei sau, cel puțin, acele porțiuni care putuseră fi luate fără riscuri: cele mai multe rămăseseră pe fundul mării, prea radioactive să se apropie cineva de ele. Arăta ca un puzzle uriaș de coșmar. La început, când trebuise să participe la etichetare și identificare, fusese copleșit de groază. Acum, priveștea doar îl întrista.

În capătul cel mai îndepărtat al Clădirii 17 fuseseră montate mai multe cabine de birouri, care păreau minuscule în acel spațiu uriaș. Crane traversă podeaua de beton către cel mai apropiat și, cu toate că nu avea ușă, bătu în perete de dragul formalității.

– Intră, spuse o voce cunoscută. Crane făcu un pas înăuntru.

Mobila din cabină consta într-un birou, o masă de conferințe și mai multe scaune. Crane o văzu pe Hui Ping deja așezată la masă. Zâmbi, iar ea îi zâmbi la rândul ei: cam timidă, își spuse el. Imediat se simți mai bine.

De la sosirea lor la Stafford, cei doi petrecuseră aproape tot timpul împreună: răspunzând la nenumărate întrebări, reconstruind firul evenimentelor, explicând ce și de ce se întâmplase unei pleiade de oameni de știință ai guvernului, superiori din armată și câtorva oameni misterioși în costum negru. Acest timp nu făcuse decât să cimenteze legătura care, evaluată retrospectiv, începuse deja să se formeze între ei la Bază. Chiar dacă nu știa încă ce-i rezerva viitorul, probabil un post de cercetător, Crane era sigur că, într-un fel sau altul, Hui Ping va face parte din el.

McPherson stătea la birou, cu ochii în monitorul computerului. Pe un capăt al mesei se afla un teanc de documente clasificate; pe celălalt, grafice și hârtii imprimate. În centru se afla un cub gol din Plexiglas transparent. În el plutea santinela, sublim de nepăsătoare.

Crane presupuse că McPherson avea și un nume mic, că avea o casă undeva, într-un cartier, poate chiar o familie. Însă, dacă McPherson chiar avea o viață dincolo de baza navală, aceasta părea să fie pusă permanent între paranteze. De câte ori fusese Crane în Clădirea 17, McPherson fusese și el acolo, participând la ședințe, scriind rapoarte sau consultându-se în șoaptă cu cercetătorii de la marină. Pe măsură ce treceau zilele, bărbatul – care oricum era rezervat și oficial – devenea tot mai distant. În ultima vreme, urmărise din nou și din nou înregistrarea ultimei coborâri a Bilei, așa cum cineva ar fi enervat de o gingie inflamată. Crane văzu că înregistrarea era redată chiar și în acel moment pe monitorul computerului. Se întrebă, în treacăt, dacă Baza fusese responsabilitatea lui McPherson, dacă, în ultimă instanță, el era cel care putea fi tras la răspundere în vreun fel pentru acea tragedie.

– Pot să mă așez? întrebă el pe un ton coborât.

O clipă, McPherson rămase cu ochii pironiți pe înregistrarea video care era extrem de neclară. Apoi se îndepărtă de ecran.

– Te rog. Făcu o pauză, privind de la Crane la Hui și înapoi. V-ați făcut bagajele?

Hui dădu din cap.

– N-a durat mult.

– O să fiți verificați la Administrație. După ce încheiați interviurile de ieșire, o mașină vă va duce la aeroport. Apoi McPherson întinse mâna spre biroul său. Crane presupuse că erau alte formulare pe care trebuiau ei să le semneze. Însă bărbatul luă două cutii mici învelite în piele neagră și le întinde oficial peste birou. Mai e un singur lucru.

Crane privi când Hui deschise cutia ei. Ea făcu ochii mari, ținându-și respirația.

Curios, deschise și el cutia. În ea era o diplomă oficială, semnată nu doar de șase dintre cei mai înalți amirali din marină, ci și de președintele însuși.

– Nu sunt sigur că înțeleg, spuse el.

– Ce e de înțeles, doctore Crane? Tu și doctorul Ping ați aflat adevărata natură a anomaliei. V-ați păstrat rațiunea când alții nu

au făcut-o. Ați ajutat la salvarea vieții a o sută doisprezece oameni. Pentru asta, guvernul vă va fi dator pentru totdeauna.

Crane închise încet capacul.

– De asta ați vrut să ne vedeți?

McPherson dădu din cap.

– Da. Și să îmi iau rămas-bun. Se ridică și dădu pe rând mâna cu ei. Sunteți așteptați la Administrație.

Apoi se așază și se întoarse din nou spre monitor.

Hui se ridică și se îndreptă spre ieșire. Apoi se întoarse să îl aștepte pe Crane. Acesta se ridică încet, mutându-și privirea de la McPherson la monitor. Distingea imaginea lui Korolis, aplecat peste vizorul Bilei; Flyte lucrând la declanșatorul robotic. McPherson redusese intensitatea sonorului, însă Crane auzi totuși vocea bătrânului ca un ciripit: „E un depozit de armament, produsul unei curse a înarmării intergalactice...”

– Treceți peste asta, spuse el încet.

McPherson se întoarse și privi spre el.

– Poftim?

– Treceți peste asta. S-a terminat.

McPherson își întoarse ochii spre monitor. Nu răspunse.

– E o tragedie, însă s-a terminat. Nu mai e nevoie să vă faceți griji că vor ajunge alții în acel loc. Nici un guvern străin nu se poate apropia de zona de excavare, e prea iradiată.

McPherson continua să tacă. Părea că în el se dădea o luptă.

– Îmi dau seama ce vă roade, spuse Crane cu blândețe. E gândul că un asemenea depozit de armament, ceva capabil de o forță distructivă atât de copleșitoare e îngropat pe planeta noastră. Și pe mine mă roade. Însă îmi spun mereu că aceia care au îngropat acolo acele dispozitive au și puterea de a le proteja, ca să se asigure că nimeni nu intră în contact cu ele. Korolis a aflat asta într-un mod foarte dur: înregistrarea pe care o urmăriți e o dovadă în acest sens.

McPherson se răsuci din nou, părând să fi ajuns la o decizie personală. Îl privi iarăși pe Crane.

– Nu asta mă roade.

– Atunci ce?

McPherson făcu un semn spre ecran.

– L-ai auzit pe Flyte. A spus că e un depozit de armament. Un loc în care sunt îngropate arme, interzis tuturor, de care nimeni nu trebuie să se mai apropie.

– Da.

McPherson întinse mâna pe tastatură și apăsă o comandă. Înregistrarea se derulă înapoi, personajele mișcându-se rapid în sens invers pe ecran. Cu altă comandă reporni redarea. Crane ascultă conversația: două găuri negre mișcându-se pe o orbită foarte îngustă una în jurul celeilalte... cu o viteză uriașă... una materie și cealaltă antimaterie... dacă forța care le menține pe orbită este îndepărtată, forța exploziei ar distruge sistemul solar...

McPherson opri brusc redarea. Scoase un șervețel din cutia de pe birou și își șterse ochii.

– Și noi avem depozite pentru armele noastre nucleare vechi, spuse el pe un ton scăzut.

– Cum ar fi muntele Ocotillo. Asher cerceta acel loc, așa am ajuns să...

– Dar vezi tu, doctore Crane, îl întrerupse McPherson, uite ce îmi dă mie insomnii. Noi, înainte să aruncăm armele noastre vechi, le *dezactivăm*.

Crane îl privi în tăcere pe McPherson o clipă, gândindu-se la ceea ce-i spusese acesta.

– Doar nu credeți că... începu Hui.

Apoi tăcu.

– Ce e îngropat acolo, sub Moho? întrebă McPherson. Mii de dispozitive. De dispozitive *active*. Acestea sunt arme de neimaginat, găuri negre materie-antimaterie blocate în orbite rapide. Ca să dezamorsezi o armă, pur și simplu deconectezi fiecare pereche de găuri negre pentru a nu se putea atinge vreodată. Nu-i așa? Se aplecă peste birou. Deci, dacă asta e o groapă de gunoi, *de ce nu s-a făcut asta?*

– Pentru că... Crane își dădu seama că i se uscaseră brusc gura. Pentru că *nu* au fost scoase din uz.

McPherson dădu foarte încet din cap.

- Sper să mă înșel. Dar nu cred că e o groapă de gunoi.
- Credeți că e o bază de depozitare activă, spuse Crane încet.
- Ascunsă pe o planetă inutilă, răspunse McPherson. Până când...

Nu termină propoziția. Nu era nevoie.

Încet, Crane și Ping traversară hangarul cavernos. Trecură pe lângă epava care cândva fusese Baza, apoi se îndreptară spre ieșirea de securitate din celălalt capăt al Clădirii 17. În timp ce mergeau, mintea lui Crane se opri fără să vrea la povestea scrisă cu aproape șase sute de ani în urmă de Jon Albarn, pescarul danez: „O gaură apăru în cer. Iar prin acea gaură se zări un ochi uriaș, învăluit într-o flacără albă“.

Trecură de filtrul de securitate al hangarului și ajunseră pe pista de decolare în lumina necruțătoare. Soarele era o minge de foc pe întinderea de un albastru perfect al cerului. În timp ce ridică privirea spre cer, Crane se întrebă dacă va mai putea să-l vadă vreodată cu aceiași ochi.

De același autor Editura RAO
vă recomandă

INERNUL DE GHEAȚĂ

DE

LINCOLN CHILD

O descoperire uimitoare la capătul lumii... O coliziune terifiantă între știința modernă și o legendă a nativilor americani.... Un thriller electrizant!

La trei sute de kilometri de Cercul Arctic se află Rezervația Naturală Federală Alaska, unul dintre cele mai îndepărtate și neospitaliere locuri de pe Pământ. Dar pentru paleoecologul Evan Marshall și un mic grup de cercetători, o expediție în acea regiune reprezintă o șansă unică în viață de a studia efectele încălzirii globale. Dar planurile se schimbă odată cu o descoperire uimitoare. În timpul explorării unei caverne de gheață, grupul găsește un animal istoric uriaș, prins în gheață...